

EDGARS AUZIŅŠ

PŪKA ĒNA.
DĀRGUMI

Edgars Auziņš Pūķa ēna. Dārgumi

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70621900

SelfPub; 2024

Аннотация

Aizpūšot sveces vai iemetot monētu strūklakā, es izsaku vienu un to pašu vēlēšanos: atrast savu dvīņumāsu, kas pazuda pirms astoņiem gadiem. Kad es viņu pazaudēju, pretī ieguvu naidīgu vīru. Esmu pārliecināta, ka viņš ir atbildīgs par viņas pazušānu, taču nevaru to pierādīt. Dienu pēc dienas es izliekos par izpalīdzīgu sievu, un reizēm man šķiet, ka vairs nespēju to izturēt. Taču kādu dienu vēlēšanās piepildījās, un murgs beidzās, kad pamodos citā pasaulē. Šeit mani sauca par Pūķa ēnu, un man tas patika. Man likās, ka esmu traks, bet pūķis bija īsts, un man bija iespēja sākt dzīvi no jauna un atrast patiesu laimi.

Содержание

Prologs	5
1. nodaļa. Zlata plānoja, Zlata darīja	27
2. nodaļa. Laulība atreibības nolūkā	41
3. nodaļa. Marina lelle	56
4. nodaļa. Sveiki murgs jeb jauna realitāte uzņēmēja sievai	70
5. nodaļa. Maģija nav zizlis	85
6. nodaļa. Es apguļos jaunā vietā	100
7. nodaļa. Sapnis vai realitāte?	120
8. nodaļa. Modes spriedums par ekoloģisko gaismu	134
9. nodaļa. Skaistuma un pārlicētibas mācības	150
10. nodaļa. Eko-gaismas izvēlne	165
11. nodaļa. Indīgie viesi	179
12. nodaļa. Pūķu ēnas – dvīņi	193
13. nodaļa. Par visu ir jāmaksā. Vai ir pietiekami daudz skaidras naudas?	210
14. nodaļa. Nākotnes plāni	223
15. nodaļa. Dāvana no nevis dāvanas	235
16. nodaļa. Kartogrāfija un cīņas māksla	250
17. nodaļa. Atrast kaut ko, es nezinu ko	265
18. nodaļa. Atklājums ar noslēpumiem un pastaiga ar pārsteigumiem	283
19. nodaļa. Ardievu neviesmīlīgā patversme, lai	298

dzīvo ceļš!	
20. nodaļa. Argumenti: pēdējais un ne tikai	313
21. nodaļa. Ceļošanas briesmas	325
22. nodaļa. Chase	336
23. nodaļa. Eirena Smaragda, Sasniedzamības Draklords Torisvens	349
24. nodaļa. Jauna istaba, tērps, līgavainis...	372
25. nodaļa. Drūms toastmaster un rāpojošas sacensības	385
26. nodaļa. Smaragda pūķa ēna	402
27. nodaļa. Māsas, bērni, draklordi	416
28. nodaļa. Pūķu atzišanās	434
29. nodaļa. Otrā iespēja ievainotai dvēselei	450
30. nodaļa. Skaistākā nakts no daudzām...	469
31. nodaļa. Mājas saldās mājas!	480
32. nodaļa. Šķiršanās skumjas	493
33. nodaļa. Pūķis un ēna	503
Epilogs	519

Edgars Auziņš

Pūķa ēna. Dārgumi

Prologs

Vasilina Vjuga, drakloda Reginharda Berliāna sieva un ēna.
Dortholas pils, Drakendorf Reach.

– Smaragds?! Tā nevar būt patiesība! – Reginhards Berlians,
Drakendorfā limita pūķu kungs un arī mans vīrs, man aiz
muguras iesaucās.

Es sekoju milzīgas ķirzakas siluetai, kas lidoja uz Pūķa
grēdas sniegbalto virsotņu fona. Viņam noteikti kāds sēdēja
mugurā. Šis kāds ir Zlata – mana septiņgadīgā meita!

Pavisam nesen viņu nakts vidū izrāva tieši no maģiski
aizsargātas pils, un es gandrīz traks no bailēm. Iepriekšējo reizi
to paveica mānīgie Nirfeats – haosa burvji, kurus vada karaliene
Nirfeja – biedējoša, vampīram līdzīga būtne. Reginharda bijušais
padomnieks un pusbrālis Tapredels, kurš dralordu septiņus
gadus ieslodzīja Dragon Peak alā, kļuva par vienu no Nirfea
ģenerāļiem. Vēlēdamies iegūt varu pār Drakendorfā, viņš
izdarīja nodevību un kļuva par haosa adeptu.

Nirfeats atveda veselu armiju, taču Dortholas aizsardzība
izturēja, un tad viņi nolēma iegūt varu ar viltību. Viņi nolaupīja
Zlatu, zinot, ka Rega nav mājās, un es darīšu visu, lai atgūtu

savu meitu. Viņi gribēja to apmainīt pret dralorda burvju zobenu – Cleaving. Cleaver nav tikai zobens, tā ir robežas atslēga, un tā zaudēšana mums visiem draudēja ar nāvi. Par laimi, mēs ar Reginhardu spējām pārspēt savus ienaidniekus un uzvarēt. Regs iznīcināja Nirfejas armiju, un viņa pati tika izraidīta no Drakendortas, un milzu zirneklis Sfira mielojās ar nodevēju Tapredelu.

Drekendortā ir pienākušas pārticīgas dienas. Regs atjaunoja savu zemi, izskauž Nirfeat infekciju, un cilvēkiem vairs nebija jābaidās un jāslēpjas. Visi svinēja drakloda atgriešanos un mūsu kāzas. Likās, ka tagad viss noteikti būs labi, bet...

Un ir pagājis mazāk nekā mēnesis, līdz Zlata atkal tiek nolaupīta! Un kurš? Tas, kurš atrada pajumti mūsu mājā?!

– Nier Chatollier – smaragda pūķis?! – vīra teiktie vārdi mani sasniedza novēloti.

Es noņurdēju, iebāzu pirkstus matos un skraidīju pa istabu.

– Jā, lai viņš būtu tukšs! – harpija, mana mazuļa aizbildne un aukle, nolādēja savas plaušas. – Viņš mani apmānīja un atņēma mūsu Zlatočku. Šim laupītājam izdevās visus apmānīt!

– Agripina! – es iesaucos sargam.

Harpija apsoliņa, ka izglābs Zlatu, vai tiešām es viņai veltīgi uzticējos?

"Atvainojiet, Nyera," pirmo reizi manā atmiņā mans šķietamais radnieks kļuva par oficiālu. "Harpijas ir bezspēcīgas pret pūķu maģiju," viņa sarauca pieri. – Es apsolu, Lina. Es darīšu visu, lai viņu atgūtu! Es mēģināšu aizvest sevi pie viņas,

ti klīdz viņi kaut kur apstāsies...

Bet man to vajadzēja tagad!

Mana mazā meita ir kaut kur viena ar nepazīstamu vīru...
Darkon, kas būtību nemaina!

"Reg..." es bezpalīdzīgi paskatījos uz savu vīru.

– Es lidoju viņam pēc! – Reginhards, pieņēmis lēmumu, metās uz izeju.

Zināju, ka viņš dodas uz savu torni, kur bija speciāla piestātne ērtai pacelšanās reizei. Mēs steidzāmies pēc, bet pa ceļam iekritām manās bijušajās kamerās. Manas lietas vēl nav pārvietotas uz ģimenes lietām.

– Gapa, drēbes man! Ātrāk!

Saprotošā harpija jau vilka man no pleciem halātu un metās siltā krekliņā. Es nekad mūžā neesmu tik ātri uzvilcis bikses. Es aizpogāju kreklu, zābakus un jaku, skrienot pa koridoru.

– Reginhard, beidz! Esmu ar tevi! – viņa kļiedza, pēdējā brīdī paspējot izlēkt uz gaisa mola.

Mans vīrs gribēja iebilst, bet, kad viņš saskārās ar manu izlēmīgo skatienu, viņš saprata, ka tas nav tas gadījums, kad viņam vajag pretrunāt.

"Labi," viņš nepārprotami negribīgi piekrita.

Pēc minūtes mēs jau lidojām naksnīgajās debesīs, un sajūtas aizrāva man elpu. Berliāns lidoja tik ātri, ka zvaigznes debesīs izplūda, un, ja ne īpašā pūķa maģija, es nekad nebūtu varējusi palikt viņam uz muguras.

– Kāpēc es to nesapratu agrāk? Galu galā viņi man teica, un

viņš uzvedās...

“Vai tu runāji? PVO?” – vīrs mani garīgi pārtrauca.

– Nē, tas neesi tu! – es dusmīgi izblāvu.

– Tavas drošības labad, Lina, – Berliāns samiernieciskā tonī paskaidroja.

“Eirēna lūdza, lai viņa noslēpums tiktu saglabāts, un es apsolīju. Bēram ir taisnība, nekad nevar zināt, kas varēja notikt.

“Es tā nedomāju, man vienmēr bija briesmas bez tā.” Zirneklis, nosfēras un citas nejaukas lietas. Cunami,” es nomurmināju mazliet mierīgāk.

“Smaragds Eirenas ķermenī bija neaizsargāts. Njēra Čatoljē kopš dzimšanas nebija dralords...” Reg paskaidroja.

“Un kā tad Smaragda gars ieguva savu īsto formu?” – Berliāns pēkšņi uzdeva jautājumu.

“Bet tas ir dīvaini. Atklāti sakot, es neko tādu nebiju gaidījis. Lina, kas tev pastāstīja par Eirenas noslēpumu? – Reginhards jautāja.

– Bija pareģojums no Aruhi.

– Vai Aruha tev to paredzēja?! – vīrs bija pārsteigts, atcerēdamies zīlnieces nepatiku pret mani.

“Ne man, bet tas nav mans noslēpums,” es pasmīnēju. – Bet pareģojums runāja par “kurš sevī nes pūķi”. Sākumā domāju par tevi un biju šausmīgi greizsirdīga, bet tad izrādījās, ka mēs runājam par Eirenu. Nu kāpēc es nesapratu uzreiz? No turienes viņa interese par Zlatu! Tā tas ir – jo viņa arī ir Ēna! Bet... Viņa ir bērniņš, viņai vēl par agru kļūt par kāda ēnu!

“Neuztraucieties, Lina, smaragds ievēro tradīcijas. Tavai meitai briesmas nedraud,” Berliāns steidzās mani mierināt, nojausdams manu izmisumu.

Varbūt šajā pasaulē viņi bez ierunām ticēja tradīcijām, bet es biju slikto ziņu upuris uz Zemes, nevarēju to tik viegli pieņemt un jutos kā pretīga māte, kas ļāva sev atpūsties un pazaudēt savu meitu no redzesloka. Tas nekas, ka tās bija manas kāzas.

Pēc dažām stundām sāku nožēlot, ka devos tālā ceļojumā bez sagatavošanās. Mans ķermenis jutās sastindzis, lai gan es centos biežāk mainīt pozīcijas. Es gribēju dzert un iet uz tualeti. Otrais īpaši. Bet sakodīdama zobus, es izturēju, baidīdamās kaut uz mirkli aizturēt savu vīru.

Berliāns pirmais atjēdzās un sāka nolaisties.

– Kas notiek? Vai esam ieradušies? – Es uztraucos un tajā pašā laikā nevarēju valdīt prieku.

“Jums ir nepieciešams pārtraukums. Esmu pārlicināts, ka arī Smaragds bija pārgulējis. Zlata nepārdzīvos tik garu ceļojumu pūķa mugurā, tāpēc nebaidieties,” Ber turpināja mani mierināt.

Ir viegli pateikt: “Nebaidieties!”

Doma, ka Zlata nakšņos nezināmā vietā, noteikti nelika man justies labāk. Ko darīt, ja tur dzīvo kāds, piemēram, Sefīra? Vai arī nirfeates tos atklās naktī?

Piespiedu sevi apstāties, citādi varēju fantazēt līdz vājprātam. Es atļāvos tikai neitrāli pajautāt:

– Ja mēs viņus pazaudēsim?

“Mēs nezaudēsim. Es zinu, kur viņi dodas. Esmu pārlicināts,

ka Smaragds cenšas doties uz Sven-Hall – viņas ģimenes ligzdu,” Berliāns man pārlicinoši atbildēja.

“Šeit nav aizsardzības,” Regs piezīmēja, kad gandrīz 24 stundas vēlāk mēs nolaidāmies zināmā attālumā no Svena Hola.

Apkārtne atšķīrās no man ierastās jūrmalas, un skarbā, nedaudz tupus pils pazuda starp zaļajiem pakalniem, kas klāti ar zemiem lapu koku mežiem. Uz to veda aizaudzis ceļš, un tālumā meža kazas ganījās joprojām biežajā zālē, lai gan līdz rudenim tā bija kļuvusi brūna, bet tuvumā nevienu mājokli neredzēju. Tikai no augšas, aiz kaimiņu kalna, bija redzamas pamesta ciemata paliekas.

Līdzīgus redzējām ne reizi vien lidojot. Atsevišķi ērlingi izskatījās nedaudz turīgāki, taču Torisvena pierobežā noteikti valdīja haoss. Regs un Berliāns nomākts klusēja, un es neuzdevu nekādus jautājumus, saprotot, cik grūti dimanta pūķim bija ieraudzīt savu kaimiņu grūtībās.

Vai tiešām Nirfas to visu izdarīja? Vai tiešām visur ir vienādi?

"Vai iesim iekšā?" Berliāns ieteicās un viegli pacēlās pāri sienai, kas bija apaugusi ar efeju un sūnām.

"Viss izskatās tā, it kā šeit dzīvības nebūtu bijis jau kādus simts gadus, ne nedaudz vairāk par septiņiem," es atzīmēju, juzdamās kā ekskursijā senā cietoksnī.

Apbraukājuši loku virs Sven Hall, neriskējām un piezemējāmies uz gaisa mola, kas izskatījās sapuvis, bet piezemējās tieši pagalmā. Reginhards atkal pārvērtās par cilvēku, bet šoreiz drēbēs.

– Kaut kas jauns? – pacēlu uzaci.

"Es pamazām atguvu savas prasmes," mans vīrs drūmi uzsmaidīja man un pirmais devās uz galveno ieeju. – Lina, neatpaliek, bet seko pēdām. Un labāk ir skatīties ar maģisku redzējumu, vai ne?

– Centīsimies.

Pēc ceremonijas pie Pūķa priekšteča statujas es nekļuvu par burvi, bet iemācījos saskatīt maģiju, un tāpēc uzreiz atjaunoju savu redzējumu. Lai gan es to nevarēšu darīt ilgi, man sāpēs galva.

– Reg, vai tu to redzi? – norādīju uz melnajiem zirnekļu tīkliem stūros.

– Tās ir haosa burvības atbalsis. Kaut kas līdzīgs pelējumam, mēģiniet to nepieskarties.

Mēs piesardzīgi gājām pa tukšiem koridoriem. Pa ceļam skatos pa istabu. Pēc izskata pilī nebija nekādas dzīvas būtnes sajūtas. Šeit nebija ziedu, pie kuriem es biju pieradis, un nebija pat kukaiņu, kuru ārā bija daudz. Un vaininieks bija šī pati maģiskā pelējums, kas izsūc dzīvību no visa dzīvā.

Arī šeit bija diezgan mitrs, pat gaiss šķita smags.

"Reg, vai esat pārliecināts, ka viņi ir šeit?" – Atkal pastiprinājās bažas par manu meitu.

"Esmu pārliecināts, ka es tās jūtu," mans vīrs pamāja ar galvu un pastiepa man roku, kuru es uzreiz satvēru.

"Pils ir izlaupīts līdz zemei," es atzīmēju, skatoties uz gaiteniem un telpām, kurās nebija palicis nekas, izņemot

neskaidras gruvešus vai atkritumu kaudzes.

Pilnīgs mēbeļu trūkums. Kailas sienas, dažreiz kūpinātas, dažreiz uzskricelētas ar saukli "Ahare nirfe!" un visādas neķītrības...

– Reiz mēs ar Marinku, manu māsu, uzkāpām pamestā sanatorijā. "Tā ir līdzīga sajūta," es dalījos savos iespaidos. "Arī tur nebija palicis pilnīgi nekas, un dažviet cilvēki pat demontēja sienas savām vajadzībām."

Es nepiemīnēju to, ka palikušie bija apbērti ar lamuvārdiem un mīlestības apliecinājumiem, kaktos bija sabiedriskās tualetes un citas narkomānu, bezpajumtnieku un citu marginalizētu cilvēku klātbūtnes pēdas.

"Es nezīnu, kas ir sanatorija, bet tā izskatās slikta vieta." Kāpēc jums tur bija jāiet? – Regs jautāja, skatīdamies uz kāpņu kompleksu. – Uz augšu vai uz leju? – viņš domāja.

– Lai pakutinātu nervus un uzņemtu foršas fotogrāfijas. Nu... Tās ir bildes, kuras nav zīmējis mākslinieks, bet ar īpašu ierīci, kā artefakts. Tas var acu priekšā uzzīmēt jebko, izmantojot gaismu.

– Interesants artefakts. Es gribētu to apskatīt. Augšā," Regs uzvilka mani pa kāpnēm.

– Jā. Lai gan mūsu pasaulē nav maģijas, ir daudz noderīgu un interesantu ierīču. Manuprāt, Gapam izdevās daudzus no tiem izpētīt. Es dzirdēju, ka viņa visu pierakstīs.

"Harpijas ir meistari šajā jomā." Viņi ir šīs pasaules zināšanu sargātāji. Žēl, ka viņu ir ļoti maz, un viņi dzīvo vientuļnieku.

Nekur citur negriežoties, uzkāpām galvenās ēkas augšējā

stāvā. Šeit Reginhards sastinga un paskatījās apkārt. Arī es, atzīmējot, ka šeit ir daudz mazāk maģisko zirnekļu tīklu vai pelējuma. Zemāk ar to apaudzis gandrīz viss.

"Šajā virzienā," vīrs beidzot nolēma un piegāja pie tukšās sienas un tad vienkārši izgāja tai cauri.

Es pretojos, instinktīvi nobijusies, kad viņa roka, kas izlīda no akmens, vilka mani pēc manis.

– Beidz!

"Līna, tā ir tikai ilūzija, šeit ir durvis," Reginhards paskatījās tieši ārā no akmens.

– Murgs! – pamāju ar galvu, bet, aizvērusi acis, sekoju viņam.

Nez kāpēc biju pārliccināta, ka dauzīšu pieri, bet nekā tāda. Mēs atradāmies plašā viesistabā, kas ir tikpat nobružāta un apgānīta kā viss pārējais Sven Hall. Ja salīdzina ar Dort Hall, es to ieguvu pēc Eiropas kvalitātes renovācijas. Un šeit ir pilnīgs izmisums, un pat akmens zaļganā nokrāsa izraisa melanholiju.

– Mammīte! – Zlata paskatījās no blakus istabas, bet uzreiz pazuda.

Aizmirsusi par visu, es metos viņam pakaļ. Un tomēr Regs apsteidza mani un apturēja. Viņš vispirms ieskatījās durvju ailē un tikai tad ļāva man ienākt. Šeit, tāpat kā visur citur, nebija nekā, tikai važas pie sienas, apvilktas ar rūnām, un uz grīdas gulēja kails vecs vīrietis, apsegts ar kaut kādu lupatu, kuram blakus nometās ceļgalos Nazis.

– Kā tu varēji! – no manis izspruka visdabiskākais dusmīgais rēciens.

"Es varu izskaidrot visu," Eirena piecēlās pret mani.

Un es vienkārši pielidoju pie viņa un no visas sirds ieplāukāju viņa jauko seju. Pat matainā blondā galva satricināja.

– Radījums!

"Es esmu to pelnījis," laupītājs pazemīgi nokāra galvu.

"Tu un es vēlāk runāsim atsevišķi." Kā vīrietis," Reginhards viņam draudēja. Kā ar Valdu?

Tikai tagad pēkšņi atcerējos veco vīru, kurš guļ uz grīdas.

"Un mana meita to visu redz!" Viņa vēl ir bērns! Kāpēc viņai būtu jārāda līķi?! – Es iegrūdu laupītājam krūtīs un gribēju vēlreiz sist.

– Mammu, beidz! – Zlata pēkšņi iekliedzās un atgrūda mani no Naža.

–Vai tu nogalināji šo vīrieti? – saraucu pieri. – Atveda manu meitu, lai...

"Šis vectēvs ir Eirenas tētis, un viņš joprojām ir dzīvs!" Eirēna nevienu nenogalināja! Mēs ieradāmies šeit, lai palīdzētu! – mans mazulis izplāpājās.

Viņas platajās acīs bija asaras. Viņa aizvainota paskatījās uz mani no zem uzacu, bet arī apņēmības pilna. Rokas izpletušas uz sāniem, viņa pasargāja Nazi ar sevi, nedomājot aizvainot savu draugu.

Es ieelpoju un izelpoju, pārmetoši paskatījos uz laupītāju un sāku skaidrot:

– Zlata, cik reizes es tev teicu, lai nekur neej ar svešiem cilvēkiem?

– Eirēna nav sveša! Un viņš ir pūķis. Pūķi nemelo, vai ne, tētiņ? – viņa izmantoja aizliegtu paņēmienu.

Protams, Reginharda sirds uzreiz atkusa.

– Tā ir patiesība. Pūķi nemelo," viņš apstiprināja. "Un tagad mēs uzzināsim, kas šeit notika, vai ne?" – te mēs abi saņēmām stingru dralorda skatienu. – Eirēna, pastāsti.

– Ko es tev varu pateikt? Smaragds mani pārņēma un lūdza Zlatai palīdzēt. Es atjēdzos, kad mēs jau devāmies lejā pār Sven Hallu.

"Vai jūs nevarētu lūgt man palīdzību?" Regs norūca.

"Es varētu, bet Smaragds uzskatīja, ka nebūtu pareizi novērst Berliāna uzmanību tik nozīmīgā vienotības ar Ēnu brīdī." Bet jūs saprotat, es pēc dzimšanas neesmu dralords, kā es varu sacensties ar pūķa gribaspēku? Bet, tā kā mēs šeit nokļuvām, es nolēmu mēģināt glābt Valdu. Viņš cerēja, ka Zlata palīdzēs noņemt no viņa važas.

– Es to izdarīju, starp citu! – sarunā iejaucās mana meita.

Viņa noteikti bija lepna par paveikto un jutās pieaugusi un svarīga.

– Jā, mums izdevās viņu atbrīvot. Tikai... Tikai tēvs negrib ņemt pūķi atpakaļ, – Nazis pēkšņi pacēla balsi un atmēta galvu pret griestiem, it kā censtos neraudāt.

Es nometos ceļos blakus vecajam vīram. Kādreiz viņš nepārprotami bija tikpat izskatīgs kā viņa dēls, bet laika gaitā bija pārvērties par vraku. Gandrīz nemiris, spriežot pēc ādas, kas izstiepta pār kauliem...

Pēkšņi vecais vīrs atvēra acis un izstiepa lūpas smaidā:

– PAR! Es nevarēju vēlēt redzēt tādu skaistumu pirms nāves!

Es paklupu atpakaļ, nokritu uz dibena un īsi nolamājos, nespēdama savaldīties. Vecais vīrs priecīgi ķiķināja, un tad viņam sākās sāpīgs klepus. Nazis uzreiz parādījās viņam blakus, satvēra viņa kruzaino roku un cieši to saspieda:

– Tēvs, izglāb savu dzīvību, ņem pūķi atpakaļ!

– Man nav ko darīt! "Es esmu nodzīvojis savu dzīvi," vectēvs īgni atcirta. – Tagad tava kāрта mocīt... Tas ir, valdīt, dēls.

"Bet es neesmu dzimis dralords!" Un... Kā ar manu brāli? Es zvēru, ka es viņu atradīšu, un tad...

"Neuzdrošinieties zvērēt, ja nevarat izpildīt savu zvērestu, muļķis!" Wald Jr. pazuda kopā ar Poisoner, pirms nirfs uzbruka. Man ir aizdomas, ka viņš mūs nodeva un aizbēga. Mantinieks piedzima glēvulis, pūķa necienīgs... – vecais kļuva satraukts, elpojot saspringti un aizsmacis.

Oho! Es uzreiz sapratu, ka Indētājs ir burvju zobens, Torisvena robežas atslēga. Tāpat kā Cleaver – Drakendort limita atslēga. Tieši to karaliene Nirfeja ļoti vēlējās iegūt, vedot savu armiju uz mūsu pili.

– Nav taisnība! Valds bija vienkārši romantiķis! Es neticu, ka brālis mūs nodeva! – Nazis ar dūri atsitās pret akmens grīdu.

Mana meita bailīgi pieķērās man pie pleca, un es viņu apskāvu.

– Reg? – bezpalīdzīgi paskatījos uz savu vīru, bet viņš tikai

pamāja ar galvu.

Tikmēr Valds nomierinājās. Viņa elpas kļuva retas un konvulsīvas

"Eirēna," vecais vīrs teica vājā balsī, neatverot acis. "No šī brīža jūs esat vienīgais Smaragdu ģimenes mantinieks un likumīgais dralords." Atrodiet Poisoner par katru cenu. Bet nē, valdiet bez viņa," Valds atrada spēku atvērt acis un bargi paskatījies uz savu dēlu, un tad pavērsa skatienu uz Zlatu un mani un bez pārejas teica: "Ooty-pusi, cik labas meitenes!"

Vecais vīrs mums maigi uzsmaidīja un... nomira.

Zlata, kura tik tikko turējās, skaļi rūca kā maza, un es, liekot viņai novērsties,

"Tā viņš vienmēr ir darījis, vecā indīgā čūska!" – Eirēna mums pēc tam sūdzējās, piekļaujot pie krūtīm vāzi ar pelniem.

Mēs stāvējām zālainajā pils pagalmā. Pēc mirušā draklord Torisvena godināšanas Berliāns izdvesa zilas liesmas, sadedzinot ķermeni. Un Eirens ar lielām grūtībām atrada vismaz kaut kādu trauku, lai savāktu pelnus, ko viņš gatavojās apglabāt ģimenes kapenes. Tiesa, sākumā viņam nācās izmest zemi un kāda gandrīz pārakmeņojuša auga atliekas.

– Esi stiprs. Un, ja tev atkal vajadzēs palīdzību, tad Drakendorts tev ir atvērts, brāli," Reginhards uzsita viņam pa plecu.

Šķiet, vīram notikušais aptvēra tikko kaltās niere Emerald nepareizo uzvedību, bet ko gaidīt no vīriešiem. Es loloju aizvainojumu. Un atvadoties es viņam ieteicu tā, lai zaļais pūķis

saprastu, ka arī es viņu uzrunāju:

– Sāciet šeit sakopt, sliņķi. Tas patiešām palīdz novērst prātu no skumjām domām. Varbūt tajā pašā laikā tiks atrasts arī zobens...

Eirens neapvainojās, viņš tikai skumji man uzsmaidīja un piekrītoši pamāja ar galvu.

Atpakaļceļš man bija daudz vieglāks. Iespējams, tāpēc, ka tuvumā bija mana mīlotā meita un vīrs. Mēs nesteidzāmies, un manu sirdi neplīsa nemiers. Pirmo reizi mēs vienkārši izbaudījām ceļojumu, un es nevarēju atbrīvoties no ilgi gaidītā atvaļinājuma sajūtas pēc ilga un smaga darba gada.

Mēs lidojām pa mežonīgām vietām, bieži atpūšoties un apstājoties vai nu gleznainā izcirtumā pie dzidra ezera, vai uz vientuļas salas rāmas baltūdens upes vidū. Es mūsu ceļojumu jokojot nosaucu par medusmēnesi, un Regs teica, ka viņam patīk šī zemes tradīcija. Arī mans vīrs bija diezgan noguris no raizēm un pirmo reizi vienkārši izbaudīja diēdienu, gozējoties mūsu mīlestības staros. Un es pasmaidīju, redzot viņa smaidu kā absolūti laimīgu cilvēku un mīļēju viņu vēl vairāk.

Tiesa, bērniņa dēļ mums bija jāturpina parādīties. Bet pat šeit mēs atradām izeju. Atstādams Zlatu guļam, Regs viņu apņēma ar tik maģisku aizsardzību, ka neviens nevarēja viņu atklāt, pat ejot solī. Un pat ja viņa to darītu, viņa nespētu pārvarēt dimanta aizsardzību, un mēs vienmēr zinātu, kad viņa pamostas. Šajos īsajos, bet vērtīgajos brīžos mēs pavadījām vairākas karstas stundas tikai divatā. Viņi peldējās kalnu vai meža ezeros, baudot

viens otru. Mēs staigājām un daudz runājām.

"Es uztraucos par Eirenu," Regs kādu dienu man atzina.

– Tas viņam kalpo pareizi! Lai viņš mācās atbildību!

Es biju nelokāma un nepiedevu Nazim sajūsmu, ko viņš manī izraisīja. Un nav svarīgi, vai tas bija viņš vai viņa zaļais pūķis.

– Torisvens panīk, Lina. Tas ir slikti. Baidos, ka Eirēna viena to nevarēs. Es arī pamanīju kaut ko aizdomīgu.

– Kas tieši?

– Ērls Zinbro. Nelieši, acīmredzot, ir labi iedzīvojušies. Ja es būtu bez tevis, es noteikti aizbrauktu pie viņa ciemos..." vīrs neapmierināti paskatījās prom.

Esmu jau daudz dzirdējusi par Lindara tēvu, kura gars atdzima manā meitā. Puisis ir nepatīkams un, acīmredzot, mānīgs. Visas Reginharda nepatikšanas sākās pēc vizītes pie viņa. Tāpēc es pat negribēju dzirdēt, ka mans vīrs tur atkal dosies.

– Kas viņam kaiš? – piesardzīgi jautāju.

“Šķiet, ka viņa Ērlingu nīrfi neskar, bet pārējie veģetē nabadzībā, slēpjoties no haosa pielūdzējiem zemnīcās mežos.

– Viņš droši vien atzinīgi vērtē Nirfeats. Vai arī viņš ar kaut ko atmaksājas,” es paraustīju plecus. "Bet tas ir Eirenas Reach, tāpēc ļaujiet viņam pašam tikt galā ar šo Zinboro."

– Pareizi. Bet vispirms viņam būs jāpakļauj Smaragds. Vai Eirenai ir griba?

"Žēl vectēva," es nopūtos. "Pat nāves gadījumā viņš izskatījās tā, it kā būtu nogalinājis to Zinborro ar vienu kreiso roku."

Man nebija šaubu par "vecās indīgās čūskas", kā veco vīru

sauca mans dēls, vēl lielāku viltību.

"No otras puses, Eirena nebūtu varējusi pieņemt pūķa formu, ja viņi nebūtu sapratušies." Pūķis nespēs iegūt savu īsto veidolu, nesavienojoties ar savu saimnieku. Valds atteicās pieņemt pūķa garu ne tāpēc, ka viņš bija ļoti mīlēts pret savu nelieti. Viņa izsmeltais ķermenis nebūtu izturējis viņa atgriešanos, un saikne ar Eirenu noteikti pārtrūktu. Bet pūķis nav lieta, to nevar nodot no rokas rokā, kad vien vēlas.

Mēs par to runājām nedaudz vairāk, un izrādījās, ka man bija unikāla iespēja redzēt pūķi un cilvēku atsevišķi tikai tāpēc, ka Reginhards un Berliāns pieņēma grūto lēmumu šķirties pestīšanas dēļ. Un, tā kā gars atradās alā, tam nebija vajadzīgs nesējs un viņš palika neatkarīgs, jo tas bija "nevienam". Eirēnai viss bija savādāk. Viņa tēvs kaut kādā neticamā veidā nodeva pūķi dēlam – it kā būtu to nolīcis seifā glabāšanai.

"Viņš to nevarēja izdarīt citādi." Atšķirībā no manis viņš nebija ieslodzīts alā," domāja Reginhards. – Zini, tagad es nesaprotu, kāpēc Tapredels nedarīja to pašu.

Es paraustīju plecus.

"Es saprotu, kāpēc jūs izdzīvojāt, bet kā Valds spēja izturēt septiņus gadus bez pūķa?" "Viņš bija pieķēdēts," es uzdevu jautājumu, kas visu šo laiku griezās manā galvā, taču es to neuzdevu, nevēlēdamies apbēdināt Regu, kuram visa šī situācija bija spiesta tumši saraukt pieri.

– Viņš ir dralords un burvis. Turklāt viņš visu laiku palika savas ģimenes pils teritorijā. Tiesa, Valds lielāko daļu enerģijas

iztērēja, nododot pūķa garu savam dēlam...

Mēs kādu laiku klusējām, Reginhards paskatījās uz mani tā, it kā priestu, teikt vai nē. Es jau biju uzminējusi, ko mans vīrs vilcinājās man pateikt, acīmredzot, lai mani nenobiedētu.

"Reg," es satvēru vīra roku, ieskatījos viņa sejā un tad uzliku galvu uz viņa pleca: "Tas vēl nav viss, vai ne?"

"Tātad," Regs pamāja ar galvu un, smagi nopūšoties, atzina: "Neņemot vērā Eirenas problēmas ar pūķi un saindētāja zaudēšanu, nākamās vasaras beigās viņam ir jānomaina smaragds uz stieņa."

– Pūķa priekštecis! – Es jau nojautu, ko dzirdēšu, bet tik un tā biju sarūgtināts. – Pilnīgs dupsis!

"Tieši tā," smīnēja mans vīrs, kurš bija uzjautrināts, kad es zvēru. – Smaragds var izveidot jaunu, bet bez ēnas viņi vienkārši nenasniegs...

– Kas?! – es atrāvos no vīra un atkal zvēru, šoreiz stingri un nesavaldoties.

Regs neapstiprināja šo variantu, bet pēdējā laikā esmu kļuvis mazāk kontrolēt sevi. Hormoni lika sevi manīt, un mani nervi sāka darboties pēc visiem starpgadījumiem.

– Pat neuzdrošinies skatīties Zlatas virzienā! – Es pat atkāpos no vīra soli, rādot uz viņu rādītājpirkstu.

– Kas tu! – Regs samiernieciski pacēla atvērtās plaukstas. – Mēs ne par to runājam. Eirenam būs tikai jāsāk meklēt pēc iespējas agrāk, bet kā viņš var meklēt šeit? Jūs redzējāt, kas notiek Torisvenā. Agrāk to nebija viegli izdarīt, kad cilvēki

katrā ērlingā paši veda līgavai savas meitas, cerot, ka tieši viņas būs laimīgās. Un Eirenam nāksies izberzt mežus un zemnīcas. Meklēšana prasīs gadiem. Viņam nav tik daudz laika.

Runādamies lēnām atgriezāties vietā, kur gulēja Zlata, bet gulēt nesteidzāties, netālu apstājoties.

"Varbūt Drakendortā var atrast piemērotu meiteni?" – es ierosināju. Godīgi sakot, man bija vienalga, kurš kļūs par Naža ēnu, galvenais, lai viņš nepagrieza lūpu pret Zlata. Jūs nekad nezināt, kā šeit darbojas viņu burvība. – Vai... Ideja! Ko darīt, ja jūs lūgtu Cleaver piegādāt nepieciešamo ēnu tieši Eirenai?

–Līna! – vīrs pārmetoši paskatījās uz mani. – Pirmkārt, tas tā nedarbojas. Un, otrkārt, atcerieties, kā jūs jutāties, kad pirmo reizi atradāt Berliāna alā.

Es vienkārši par to nedomāju.

– Nu... man bija bail, bet... Hmm. Tu jau toreiz uz mani atstāji iespaidu. Jūs abi, "viņa apmulsusi pagrūda vīra plecu.

Viņš nekavējoties reaģēja un noskūpstīja mani īsi, bet kaislīgi.

Izņemot to, ka Regam bija taisnība. Tagad es, pieķērusies viņa spēcīgajām krūtīm, tik mierīgi par to domāju, bet tad man palika bail. Tiktāl, ka es izlēcu aukstumā un gandrīz nomiru, ja nebūtu burvju zobena.

"Bet pat ja tā, tad šeit mums drīzāk jālūdz nevis Šķelošais, bet Saindētājs." Atcerieties, ka jūs bijāt blakus ierobežojuma taustiņam. Es nekad neesmu spējis atrisināt noslēpumu, kā tas notika, ka jūs šeit nonācāt. Man nav saprātīga skaidrojuma. Ja vien..." Regs aplusa.

– Kas?

– Jā, tas ir muļķības. "Bērnu stāsti," viņš kautrīgi pasmaidīja.

– Reginhard! – nočukstēju. "Man nepatīk, ja cilvēki nepabeidz runāt."

– Jā, ir viena leģenda, ka, ja tīra nevainīga dvēsele lūdz Pūķim priekštecī kaut ko vēlamo. Nevis kādas muļķības, bet kaut kas patiesi visai pasaulei svarīgs, tad tas noteikti piepildīsies.

"Mm," es vīlies teicu. – Patiešām, pasaka. Es nedomāju, ka kāds varēja uzminēt manu izskatu. Viņi drīzāk lūgtu jūsu atbrīvošanu.

"Jā," Regs nopūtās un žāvādamies ieteica: "Ejam gulēt?"

Vīrs parasti pārvērtās par pūķi un saritinājās, veidojot ar savu ķermeni gredzenu, kura centrā mēs ar Zlatu apmetāmies. Apskāvusi meitu, es ilgi nevarēju aizmigt. Un, kad sapnis patiešām parādījās, tas bija satraucošs un fragmentārs. Pilna ar duļķainiem attēliem un neskaidrām satraucošām vīzijām. Un nākamajā rītā man ienāca prātā ideja.

– Reg, Valds teica, ka viņa dēls, kuram bija paredzēts kļūt par draklordu, ir pazudis. Varbūt ir kāds veids, kā viņu atrast? Vai vienkārši uzzināt, vai viņš ir dzīvs?

"Man ir ideja!" – Berlians uzreiz atbildēja, iebrūkot man galvā.

Pūķis palika neatkarīgs prāts. Viņš reti mūs traucēja, kad Regs bija vīrietis, bet, kad mans vīrs ieguva pūķa veidolu, viņš uzskatīja sevi par pilntiesīgu sarunu biedru. Un man nebija nekas pretī. Es mīlēju Bēru Reginharda sastāvā. Tas var būt dīvains, bet mums ir tik dīvaina ģimene.

– Dalies! – pasteidzināju taktisko pūķi.

“Pūķa virsotnes kalnos ir harpiju ciemats, un netālu ir vieta, ko sauc par Pašreizējā laika ezeru. Šī vieta tiek uzskatīta par svētu, un harpijas to sargā...”

"Viņi neuzdrošinās atteikt draklordam un viņa ģimenei, ja mēs vēlamies viņu apciemot," Regs viņam pabeidza.

– Kas tas par ezeru un kāpēc tas mums ir vērtīgs? – Es pilnībā nesapratu domu.

Es nekur negribēju lidot. Pēdējās ceļojuma stundās sapņoju būt mājās, nomazgāties un apgulties mīkstā gultā. Un jā! Es arī plānoju tur paēst. Vēlams gulus. Taču es sapratu, cik Regam bija svarīgi uzzināt, kur atrodas Volds Smaragds, jo kaut kur netālu varēja atrast Torisvena Reach atslēgu.

"Šajā ezerā jūs varat redzēt, kas šobrīd notiek ar jebkuru cilvēku," pūķis paskaidroja.

– Nu... Mēs vismaz uzzināsim, vai šis puisis ir dzīvs. Un, ja tā, mēs varam par to pastāstīt Eirenai.

– Šī ir tik maģiska kamera, vai tā ir mamma? – Zlata uzreiz atbildēja.

– Droši vien... Nu, tad paskatīsimies. Mēs to varam izturēt nedaudz ilgāk, vai ne Zolotinka?

– Jā! – mazais priecīgi iekliedzās, pārejot uz ultraskaņu.

Lūk, kāds, kurš, šķiet, nemaz nebija noguris no ceļojuma.

Harpijas mūs sagaidīja necerēti sirsnīgi. Tiesa, viņi pat nedomāja par maskēšanos, tāpēc nobiedēja mani ar savu atšķirīgo putnu-cilvēku izskatu. Viņi mūs bez problēmām ielaida

svētajā vietā, bet paši pie ūdens netuvojās un brīdināja, ka jāpaliek šeit ilgi. Es nedaudz šaubījos, vai ir vērts ņemt līdzī Zlatu, bet es neuzdrošinājos atstāt savu meitu. Tu nekad nezini...

Tagadnes ezers izrādījās mazs. Trīsdesmit metru diametrā, gandrīz ideāli apaļas formas, kā spogulis rāmī, tas bija noasināts klintī.

"Tā izskatās kā liela aka, kas izrakta klintī," es atzīmēju, skatoties melnajā un pilnīgi necaurspīdīgajā ūdenī.

Melnums bija visu patērējošs. Tajā neatspīdējām ne mēs, ne zvaigznes vakara debesīs. Pilnīgi nekas.

"Velds Smaragds jaunākais, Drakloda Torisvena mantinieks," Reginhards sacīja, izstiepis roku ar plaukstu uz leju pāri tumšajiem ūdeņiem.

Pagāja minūtes, bet nekas nenotika.

"Valds ir miris. Viņa vairs nav šajā pasaulē," secināja Berliāns.

"Mums Indētājs būs jāmeklē citā veidā," Reginhards nopūtās un pagriezās, lai dotos prom.

Es sāku viņam sekot, bet pēkšņi man ienāca prātā traka doma. Ceru, ka pieprasījumu skaits nav ierobežots...

"Marina, mana māsa," es izteicu un atkārtoju sava vīra žestu.

Sen nebiju redzējis Marinku un man viņas šausmīgi pietrūkst. Es tikai gribēju zināt, ka viņai viss ir kārtībā.

"Līna, ko tu dari..." Regs apstājās, ieraugot, kā ezera virsma no centra līdz malām sāka strauji atslābt.

Melnuma vietā es skaidri redzēju, kā uz augstas izšķirtspējas ekrāna, modernu telpu smilškrāsas toņos. Skaista, slaida, ar

matiem zem jostasvietas, moderni ģērbusies un prasmīgi grimēta – pat tas ļāva paskatīties uz maģisko ezeru, pārslēdzot kadrus, kā pieredzējis operators vai kāds, kurš parasti dara šīs lietas.

– Mamm, kas tas ir? Viņa ir tik skaista! – Zlata čukstus jautāja, ciešāk piespiežoties man pie augšstilba.

“Šī ir mana māsa, tava tante Marina,” es ciešāk apskāvu savu meitu aiz pleciem, turot viņu, lai ķipars neiekristu ūdenī.

"Viņa ir arī pūķa ēna!" – Berliāna balss dārdēja mūsu galvās.

Šajā laikā istabā, kurā atradās Marinka, ienāca vēl viena persona. Cilvēks, kuru es ienīdu no visas dvēseles. Cvetkovs! Es sastingu, man reibst galva, un Reginhards aplika manu roku ap pleciem.

– Līna, vai tu jūties slikti?

"Tas ir... tas ir... viņš," es varēju tikai izspiest.

Cvetkovs pasniedza manai mātai koši rožu pušķi. Viņa tos pieņēma ar smaidu un uzreiz paslēpa seju starp pumpuriem, ieelpojot aromātu. Mēs nedzirdējām nekādas skaņas, bet pēc pantomīmas, kas tika atskaņota, bija skaidrs, ka viņi abi steidzās. Bet vispirms Cvetkovs lika Marinai nomainīt svārkus. Acīmredzot iepriekšējais bija pārāk garš. Kamēr mana māsa to darīja, uz kumodes blakus ģērbtuvei pazibēja kāzu foto.

Bez šaubām, mana māsa bija precējusies ar vīrieti, no kura es centos viņu glābt. Tam, kurš mani gandrīz nogalināja...

1. nodaļa. Zlata plānoja, Zlata darīja

Zlata, Pūķa Berliānas ēnas meita.

Dortholas pils apkārtnē, Drakendort Reach.

Zlata skrēja, glābdama elpu, kā māte viņai mācīja blakus, mazs, tikko plaukstas lielumā, koši zilās krāsās pūķis ar gaiši zaļo cekulu. Tas bija ziedu pūķis, viņas sargs un draugs.

"Tava māte tevi pērtīs," viņš noteica.

"Es zinu," meitene atmeta to, palielinot ātrumu.

– Ak, tev būs nepatikšanas, Zlatka! – pūķis neatlaidās.

"Braucieties, Skrūvlente! Labāk pārbaudi, vai ceļš ir pareizs," meitene garīgi atbildēja, lai nezaudētu elpu.

Viņas plaušas jau dega, un viņa bija veikusi diezgan lielu attālumu astoņus gadus vecai meitenei. Paveicās, ka modrā harpija pēc Zlatas pamudinājuma neatradās pilī. Tieši viņa pierunāja manu māti nosūtīt Gapu uz pāris dienām palikt pie radiem. Labi, ka māmiņa klausījās, citādi viņa pat neiedomātos kaut ko tādu darīt. Viņas tēvs bija aizņemts, uzņemot grāfus no visas Reahas, un māte ļāva viņai doties pastaigā pa pagalmu. Labāku laiku nevarēju iedomāties, un no pils tikko izbrauca rati, kuros paslēpās Zlata, nosmērējot seju ar zemi un paslēpjot matus zem neizskatīgas šalles.

Un viss sākās ar to, ka tēvocis Eirens aizlidoja uz Dortholu meklēt Ēnu Drakendortā – kuras robeža tētis bija draklords.

Zlata dievināja šo spēcīgo un izskatīgo vīrieti, kurš kļuva par

viņas draugu. Viņa nebija viņu redzējusi kopš pagājušā gada rudens, kad viņi kopā mēģināja glābt viņa tēvu, un viņa viņai ļoti pietrūka. Tad Zlata dzirdēja no saviem vecākiem par tēvoča Eirena problēmām. Es nesapratu visu, bet es joprojām sapratu galveno: onkulis Eirens kļuva par draloru, un tagad viņam vajag savu Pūka ēnu.

Pats tēvocis Eirens to apstiprināja, sakot, ka meklējumiem atlicis ļoti maz laika. Zlata zināja, ka arī viņa ir Ēna, un labprāt piedāvāja palīdzību, taču Eirena atteicās. Viņš teica, ka viņam būs jāprecas, un viņa, Zlata, vēl bija par mazu. Un ka viņa noteikti satiks savu pūķi, bet pagaidām lai aug un iepriecina mammu. Tad atnāca viņas māte un izsūtīja viņu pastaigāties. Mammai nepatika onkulis Eirens, un tas arī viss.

Tā pagāja vairākas dienas. Un tad kādu dienu Zlata devās spēlēt paslēpes ar draugiem pils pagalmā, taču spēle neizdevās, un rezultātā izcēlās strīds. Viņa un Aija, pārējo aizvainotās, pameta kompāniju un devās uz pagalma tālāko galu. Abiem bija garlaicīgi, un Aija ieteica pakāpties zem pavisam jaunā stalla jumta, kur glabājās siens. Tā viņi darīja. Sākumā viņi vienkārši sēdēja un plāpāja, un tad pamanīja dziednieces Aisanas brāli Silanu. Puisis rokrokā ar vienu no ciema meitenēm ielavījās stallī.

– Ak, Lielais vīrs nāk! Kas šodien ir ar viņu? Zijana?! Nevar būt! – Aija, kura zina visu un par visiem, ielika Zlatai ar elkoni sānos un ar lietpratēja gaisu čukstus teica: "Viņi skūpstos."

Zijana solīja izaugt par pirmo skaistuli, un puīši bieži viņu

apsprida, kad domāja, ka neviens viņā neklausās. Katrs otrs sevi iedomājās par savu nākamo vīru. Tāpēc Zlata, kura gulēja uz muguras un košļāja zāles stiebru, uzreiz apgāzās uz vēdera un piespiedās pie spraugas starp dēļiem griestos, tiklīdz par to padzirdēja.

Tas izrādījās tik labi, ka pāris izvēlējās stendu blakus tam, virs kura atradās viņi un Aija. Draudzene piespieda pirkstu pie viņas lūpām, un Zlata saprotoši pamāja. Kādu laiku Silans runāja dažādas muļķības, pavedinot meiteni. Viņa stulbi nosarka un ķiķināja, un Zlata un Aija apmainījās ar grimasēm, izliekoties, ka viņiem ir slikti no šāda maiguma.

Silans noteikti mēģināja pierunāt Zijanu skūpstīties, taču viņa nepiekrita, un lūrējām meitenēm kļuva garlaicīgi.

"Es uz visiem laikiem būšu pateicīgs Progenitor Dragon par dralorda atbrīvošanu." Tagad dzīve atkal ir brīva. Cik man ir apnīcis slēpties pagrabā katru reizi, kad ciemā iemaldās kāds svešinieks, vai nomelnot seju un staigāt nekopta," koķeti sūdzējās meitene.

"Viņa bija netīra un slinka," Aija čukstēja tieši Zlatai ausī, un viņa iesmējās plaukstā.

„Nu, tad tu vari man pateikties,” Silans pasmaidīja. "Es piekrītu karstam skūpstam," viņš pēkšņi teica.

Zijanas acis sašutumā iepletās, un Zlata un Aija neizpratnē saskatījās.

– Kāds tev ar to sakars? Kāpēc man tevi skūpstīt? – daiļava augstprātīgi jautāja.

– Un ja es tev pateikšu, vai tu mani noskūpstīsi?

– Nu... Labi. Bet tikai tad, ja tev patīk tavs stāsts,” meitenes zinātkāre cīnījās ar viltību.

"Toreiz es vēl biju mazs," Silans iesāka, izskatoties tā, it kā tas būtu noticis pirms apmēram simts gadiem. "Aruha kaut ko paredzēja savai māšai..." viņš izvilka intrigu, kraustīja uzacis un deva mājienu, ka, lai turpinātu, būtu jauki beidzot noskūpstīt.

– Kas? – Zijana nepacietīgi jautāja un piekrita noskūpstīt puisi uz vaiga.

– Vispār viņa teica, ka Reach tiks izglābts, ja Ēna atgrieztos pie draklorda. Un šim nolūkam tīrai dvēselei jāiet uz Pūķa priekšteča alu – to, kur mūsu pūķu kungi parasti precas, un pareizi jāpaprasa pūķa statuja,” puisis lepni pabeidza un, saspiedis lūpas, pastiepa pēc skūpstā. .

– Nu, ko tālāk? – meitene neapmierināti izvairījās.

– Ā... Nu es aizgāju un jautāju.

– Tu melo! – Zijana pielēca. – Es arī, tīrā dvēsele!

– Kas? Es biju mazs, man nebija laika grēkot. Es nemeloju!
Es zvēru pie Dragon Progenitor, es personīgi gāju un jautāju, kā mana māsa lika! Ja tu mani apprecēsi, Aisana apstiprinās.

– Whaaaaat?! – meitene novilka, sašutusi par tādu nekaunību.

Silans nebija pārsteigts, viņš satvēra Zijanu rokās un noskūpstīja viņu pa īstam. Viņi skūpstījās apmēram divas minūtes, kad Aija un Zlata neizturēja un unisonā kļiedza no augšas:

– Fuuuuuuuu!

– Fuuuuuuu!

Viņu nevaldāmajos smieklos Zijana, sarkana kā omārs, aizbēga no staļļa, bet Silans palika.

– Nu te abi! Ātri!

Strīdēties ar Silānu bija dārgāk, tāpēc draiskotāji negribīgi nokāpa lejā un uzreiz sagrāba aiz ausīm. Bet tā vietā, lai aizrādītu viņiem meitenes dēļ, Dilda bargi teica:

– Vai jūs visi dzirdējāt? – un, sagaidījis apstiprinošu atbildi, viņš piedraudēja: – Nevienam, citādi Aisans mums noraus galvas. Bet es būšu pirmais, kas...” viņš atlaida meiteņu mazās ausis un sabučoja matus pakausī. – Un kāpēc, pie velna, es sāku viņai to stāstīt?

“Tu domā ar savām biksēm,” Aija teica, bet Silans tikai apmulsis uzmeta viņai skatienu un tad uzmeta šausmīgu seju: “Ej prom no šejienes, mazā!”

Aija kliegdamā aizbēga, bet Zlata palika. Pēc sazināšanās ar harpiju šādas lietas viņu nekādi neietekmēja.

– Silan, vai tas, ko tu teici, ir taisnība?

Puisis ilgi skatījās uz viņu un tad pamāja:

– Tā ir patiesība.

Un tā, turot sāpošo sānu, Zlata otro stundu pēc kārtas kāpa augšup pa lēzeno nogāzi. Viņa bija šausmīgi izslāpusi, bet, kad viņa aizbēga, meitene pat nedomāja par piegādēm. Uz pleca uzsēdās skrūvju lente – arī puķu pūķis bija noguris.

Nevarēdama to izturēt, Zlata nokrita uz muguras un, izpletusi rokas uz sāniem, skatījās uz divām spožām saulēm – Pūķis

un Ēna nepielūdzami virzījās pretī saulrietam. Tomēr Zlata nešaubījās, ka viņi viņu atradīs, pirms tumsa. Vēlākais viņi to paķers pirms vakariņām, kad draugs iedos mammai zīmīti. Līdz tam laikam Aija būs atpakaļ. Viņa teiks, ka redzējusi viņu kaut kur pils teritorijā, un kādu laiku viņi meklēs tikai iekšā.

Vai varbūt tie nezturēs līdz tumsai...

Tagad visiem tam nav laika. Tētis ciemā rīko apskates balli onkulim Eirenam, tāpēc pulcējies tik daudz cilvēku.

"Es esmu izslāpusi," viņa sūdzējās pūķim.

Viņas māte iemācīja viņai runāt ar ziediem. Tiesa, nācās ļaut viņiem iekost pirkstā, taču Zlata to izturēja. Pārāk nesāp, ja spēj saprast šīs maģiskās radības.

Kurš to būtu domājis, ka pirms nepilna gada viņa Zlata par to zināja tikai no pasakām, kuras viņai lasīja Agripina. Vecmāmiņa, kura izrādījās īsta harpija. Viņa ar māti dzīvoja vecā privātmājā mazpilsētas nomalē. Nākamajā rudenī Zlatai bija jāiet uz skolu, bet vasaras sākumā viņas māte pazuda. Ja nebūtu Agripinas, Zlata noteikti būtu nogādāta patversmē, taču Gapa to neļāva. Viņa bija tur visu laiku un atbalstīja Zlatu no visa spēka, un tieši tad Zlata uzzināja, ka maģija pastāv. Viņa ticēja, ka notiks brīnums un viņa ar mammu atkal būs kopā.

Kad pienāca septembris, Zlata negāja uz skolu, bet kādu nakti viņas istabā pavērās īsta pāreja uz citu pasauli, un tur atradās viņas māte. Divreiz nedomājot, Zlata izlēca no gultas un pieskrēja pie viņas, kam sekoja Gapa. Tātad visi trīs nokļuva Dragon Reaches pasaulē.

Izrādījās, ka šī ir harpijas mājas pasaule, un Zlata šeit nav sveša. Viņa ir Pūķa ēna, lai gan viņa vēl ir maza. Tas nozīmēja kaut ko svarīgu, bet neviens viņai to nepaskaidroja. Un Aija teica, ka Draklordi nevar dzīvot bez Ēnas. Ēnas palīdz tām pieņemt cilvēka formu un valdīt. Tāpēc Zlata nolēma, ka viņa ir sava veida princese. Patiesībā tas tā bija, jo pats limita draklords Drakendorts kļuva par viņas tēti. Viņa, Zlata, ar savām rokām atbrīvoja viņa dimanta pūķi no maģiskajām važām.

Zlatai ļoti patika jaunā pasaule. Tiesa, šeit nebija ne datora, ne mobilā telefona, taču viņa ieguva jaunus draugus, un iesācēja Aija, maza, bet dzīvespriecīga meitene, kļuva par viņas labāko draudzeni. Cik dažādas palaidnības viņi izvilka kopā!

Taču bija arī nepatīkami brīži. Pat sliktajiem. Piemēram, kad viņu nolaupīja Nirfeats – ļaunie burvji. Maģija noteikti pastāv, taču tā var būt nelaipna. Labi, ka tētis, kuru viņa mīlēja, uzvarēja un padzina neliešus no savas teritorijas. Un tagad mums jāpalīdz tēvocim Eirenam, Torisvenas robežas draklordam, smaragda pūķim, izdarīt to pašu. Tikai viņa pils ir ļoti slikta, tā viss brūk, un burvju zobens ir pazaudēts. Vienatnē viņš ir skumjš un slikts, bet ar Ēnu viss būs jautrāk. Viņi droši vien skūpstās kā mamma un tētis...

Maģija pastāv, tāpēc Zlatai nebija šaubu, ka Silans teica patiesību, kas nozīmē, ka viņai viss izdosies. Galu galā Dragon Dragon noteikti ir laipns un noteikti izpildīs viņas lūgumu.

Dragon Progenitor bija tas, kurš radīja šo pasauli. Viņš sadalīja visu zemi robežās un katrā robežā iecēla savu valdnieku

– draklordu. Katrs draklords nesa sevī pūķa garu, lai pasargātu savas zemes no lielām briesmām. Tētis bija dimanta pūķis, un tēvocis Eirens bija smaragda pūķis. Un Zlata jau zināja, ka ziemeļos, aiz Pūķa grēdas grēdas, Kirfarongas pierobežā, dzīvo safīra pūķis. Dienvidos, Soliyar robežā, ir dzintars, bet dienvidrietumos, Berštonas robežās, ir rubīns. Tieši no turienes parādījās pašas nīrfas, ar kurām ir tik grūti tikt galā.

– Ak, kas tas tur lido? Vai tas nav pūķis? – Skrūvlente, ar kuru viņi pēdējā laikā šķīrās reti, pēkšņi kļuva piesardzīga.

– Kur? – meitene uzreiz pielēca.

Ja viņi jau ir sākuši viņu meklēt, tad viņai nebūs laika īstenot savus plānus.

– Nekur! Bet, ja tu gulēsi šeit, tu vispār nevarēsi staigāt.

Atzīdama, ka mazajai draudzenei ir taisnība, Zlata kurnējot un vaidēdamās piecēlās un atsāka kāpt. Man šausmīgi sāpēja kāju muskuļi, mutē valdīja īsts Cukurs – ne tikai bija sauss, bet arī smiltis čīkstēja uz zobiem.

– Skrūvlente, atrodi man ūdeni, vai ne? Lūdzu, viņa jautāja. "Un pārbaudiet, vai ceļš, pa kuru es kāpju, ir pareizais?" "Viņa visvairāk baidījās pagriezt nepareizu pagriezienu un palaist garām vienīgo iespēju palīdzēt tēvocim Eirenam.

Zlata nebrauca tā, kā kādreiz gāja viņas mātes kāzu kariete, vispirms devās tālu uz rietumiem uz ciematu. Pārāk tālu. Viņa nevar pārvarēt šo ceļu. Screwtape mums ieteica apbraukt pili no austrumiem un uzkāpt nogāzē no pils puses, izmantojot kazu celiņus. Par laimi, kalnos negaidīja stāvas klintis vai citas

briesmas, un ceļu varēja ievērojami saīsināt.

Kad Zlata, pieķērusies pie krūmiem, beidzot izkāpa uz vecā akmeņainā ceļa, kas veda gar nogāzi uz jūru, Pūķis un Ēna bija veikuši apmēram divas trešdaļas no ceļa pāri debesīm. Drīz sāksies vakariņas, un Aija iedos zīmīti mātei...

– Cik ilgs laiks nepieciešams, lai Berliāns aizlidotu uz Pūķa priekšteča alu?

– viņa jautāja Skrūvlentei.

– Nezinu. Desmit līdz piecpadsmit minūtes.

Nu jā, ceļš, pa kuru viņa pavadīja gandrīz visu dienu, nožēlojamās minūtēs var tikt nosegtas spārnos...

Zlata sakoda zobus un gāja gandrīz nesaskatot ceļu, iedomājoties, ka viņa ir dzelzs robots Terminators, filma par kuru Gapam tik ļoti patika. Zlatai Terminators nemaz nepatika, un filma šķita veka un garlaicīga. Tās ir tikai karikatūras. Patiesībā viņai pat neļāva to skatīties, un viņa atcerējās baidīties ar dzelzs skeletu. Viņš gāja, gāja un gāja, pat ja visi uz viņu šauj.

Tikpat nepielūdzami viņa tagad gāja uz savu mērķi.

– Zlata, es atradu ūdeni! – Priecīgi iekliedzās Skrūvlente, kuras prombūtni meitene pat nepamanīja, kustinot asiņainās kājas un šņācot.

No noguruma viņa pat atļāvās nedaudz raudāt. Bet, tiklīdz es dzirdēju par ūdeni, man bija it kā otrais vējš. Zlata dzēra, četrpārus stāvēdams pie strauta un smeldams sauļas ūdens. Tad viņa nomazgāja seju, putekļainu un apzināti nosmērētu ar

netīrumiem. Tik drūmā meitenē nevienam nebūtu aizdomas par skaisto Pūķa ēnas meitu, kā viņa ticēja. Aija ieteica viņai maskēties, un viņa arī palīdzēja viņai ģērbties kā ciema iedzīvotājai.

Iedzērusi un izskalojusi sāpošās pēdas, Zlata korpēs iebāza ceļu strādnieci – ārstniecības augu, kas dziedē brūces. Visi bērni pielīmēja šīs plakanās, apaļās lapas uz saviem nobrāzumiem, nevēloties pamest spēli un doties mājās. Žēl, viņa nezina, kā izārstēties kā Aisan. Zlata pat mēģināja pārvietot plaukstu pār savām ādas skrāpējumiem un skrāpējumiem, taču nekas nesanāca.

Zlata alai tuvojās jau krēslā. Atvērtā pūķa mute viņu nobiedēja, un viņa uzreiz neizlēma iet iekšā. Viņa ilgi stāvēja, atskatoties uz jūru, kas naktī bija kļuvusi trakojoša.

– LABI. Skrūvlente, vai tu ar mani? – meitene apņēmīgi nolieca galvu un spītīgi kliboja alā.

Viņa neredzēja, kā aiz viņas no zila gaisa tika noaustas divas figūras.

Vasilina Vjuga, drakloda Reginharda Berliāna sieva un ēna.

Dort Hall pils, Dragonspine, Drakendort Reach apkārtnē

– Reg! – es biju sašutis.

Noskatīties, kā mana meita ar mierīgu sirdi ieiet Progenitor Dragon Cave tumsā, bija grūti. Es jau iekšēji kūcēju un, ja ne vīrs, es jau sen būtu satvērusi huligānu aiz apkakles un vilkusi mājās, pārtraucot šo stulbo eksperimentu.

– Ššš! "Zlata ir īsta cīnītāja," mans vīrs čukstēja, ciešāk

apskaujot mani aiz pleciem. – Paskatieties tikai uz gara spēku! Jūs nevarat viņai atņemt uzvaru pēc tam, kad viņa ir pārvarējusi ceļu. "Bet jums vienmēr būs laiks viņu pērt," viņš pasmīnēja.

Es gribēju iebilst, bet precīzs sitiens kaut kur pa nieri lika man apklust un satvert savu pieklājīgā izmēra vēderu.

– Ak!

– Kas notika? Vai jūs dzemdējat? – mirkļa apjukums vīra acīs mani uzjautrināja.

– Nē. Bērns spārda.

– Mūsu dēls!

"Vai varbūt meita," es parasti ķircināju dralordu.

"Ja viņa ir pa pusei tāda pati kā Zlata, es piekritīšu meitai."

Patiesībā es zināju, ka piedzims dēls. Aisana to noteica jau sen, bet mēs apzināti turējām noslēpumā bērna dzimumu. Daļēji es gribēju pārsteigt dralordu, daļēji es izsmēju abām pasaulēm raksturīgo vīrišķo vēlmi iegūt mantinieku vīrieti.

– Vai zini, kas mani kaitina visvairāk? – drūmi jautāju vīram.

– M? – draklords, apbrīnojot jūru, klusi atbildēja.

– Vai tu neuzminēji?

– Nu... Zlata neprasīja atļauju braukt uz šejieni?

– Nē! Mani kaitina, ka viņa to dara viņa dēļ! "Tēvoci Eirena" vārdā es čīkstu atdarīju savu meitu un aizvainots novērsos, saliekot rokas uz krūtīm.

Taču Zlata ļoti labi zina, ka mātei nevajadzētu uztraukties. Ja viss būtu noticis tā, kā mazie huligāni plānojuši, es saņemtu zīmīti tieši pirms vakariņām. Un es noteikti dzemdētu pirms

laika. Labi, ka Sonic man visu izstāstīja un Screwtape man par to pastāstīja. Tāpēc mēs bijām gatavi jebkurā brīdī parādīties viņai blakus. Atklāti sakot, tikai Regs mani atturēja, lūdzot, lai ļautu meitai izpildīt viņas plānu.

"Ticiet man, viņa darītu to pašu jebkuram mīļotajam," Reginhards iebilda.

– Jā, un visi izmantos viņas laipnību un nesavtību? Jā, Zaļā naža dēļ viņa tik daudz reižu varēja nonākt nepatikšanās.

Tāpēc es sāku ķircināt Eirenu, kad uzzināju, ka laupītājs Nazis kļuva par smaragda pūķi. Viņš ir zaļš! Nav izaudzis līdz smaragdām!

"Starp citu, Eirena pat nezina, ko viņa dara!" – dralords bija sašutis.

"Nu, labi," es turpināju principiāli šņukstēt. "Es nebūtu pārsteigts, ka tieši viņš viņai deva ideju." Viņam būs labi. Es biju laupītājs un esmu joprojām..." Es nočukstēju ne sliktāk kā čūska.

Zlata, Pūķa Berliānas ēnas meita.

Pūķa priekšteča ala, Drakendortas valstība.

Tikmēr Zlata lēnām gāja cauri alai, un, viņai virzoties uz priekšu, iedegās arvien vairāk maģisku gaismu. Tie karājās augstu zem griestiem un zem tā, un tāpēc tie šķita kā zvaigznes debesīs. Iekšpusē nemaz nebija biedējoši, un meitenei pat patika milzīgā Pūķa priekšteča statuja. Izgrebts no akmens, viņš draudzīgi paskatījās uz viņu un... pasmaidīja.

Par spīti sāpošajām pēdām un sāpošajam ķermenim, Zlata neizturēja un arī smaidīja pretī, pārsteigta, ka kādam radusies

ideja uztaisīt statuju ar tik laipnu seju, it kā no multfilmās.

– Sveiki! – viņa kautrīgi sveicināja pēc iegribas. "Vai jūs neiebilstat, ja es sēdēšu šeit?" Ļoti noguris?

Viņa domāja, ka pūķis pamāja. Visticamāk, tie bija kļūmes no noguruma, mana māte teica, ka tas notiek, kad visu redzi. Krēsla un ēnas no šīm laternām krīt dažādi... Kopumā viss ir kopā. Tas pat nešķitīs.

"Mani vecāki drīz atbrauks pēc manis, tāpēc man ātri jums kaut kas jāpasaka..." Zlata vilcinājās. – Pūķa ciltstēv, lūdzu, atsūti tēvocim Eirēnam ēnu. Tēvocis Eirens kļuva par pūķu kungu, kad nomira viņa tētis. Un viņi arī nozaga viņa burvju zobenu, un bez zobena dralordam ir grūti... Nu, tu jau zini," viņa ilgi stāstīja visu, ko varēja atcerēties un kas šķita svarīgi.

Nez kāpēc šķita, ka tas ir tas, kas vajadzīgs. Bet ar vēlēšanos, piemēram, dzimšanas dienā vai Jaunajā gadā, nepietiek. Nepieklājīgs. Un kaut kā bija neērti atstāt smaidīgo pūķi vienu. Bet nebija ko darīt, laikam jau viņu meklēja, un labāk, ja viņa vecākus sagaidītu ārā. Nu, ja tas kļūst biedējoši, viņš atgriezīsies. Pūķis priekštecis viņai noteikti nekaitēs.

– Tev laikam te skumji vienam? Es nākšu vēlreiz. "Tikai parunāt," viņa nez kāpēc apsoliņa, dodoties uz izeju.

Viņai ejot, maģiskās gaismas pa vienai nodzisa, paslēpjot pūķa statuju tumsā. Zlata vairākas reizes apgriezās un pat pamāja viņam, izejot no alas. Lai gan viņa nevarēja viņu redzēt, viņa bija pārliecināta, ka viņš skatās uz viņu.

Smagi nopūšoties, viņa izgāja alās un uzreiz sastapa tēti un

mammu.

"Atvainojiet, bet man tas bija jādara..." bija viss, ko viņa teica.

Taču atbildes vietā māte viņu cieši apskāva un izplūda asarās.

2. nodaļa. Laulība atriebības nolūkā

Uzņēmēja lauku māja, Maskavas apgabals.

– Nu, tas tā, es esmu gatavs!

Es rūpīgi pārbraucu ar rokām pār saviem augšstilbiem, kas bija pārklāti ar gludo audumu līdz zemei garajiem svārkjiem. Šaurs augšpusē, tas vienmērīgi novirzījās uz sāniem un skaisti pārklājās, ejot. Un man patika krāsa – manā galvā es to saucu par "pulverzilo". Šis ir asociācijas, kuras radīja šis auduma tonis.

Gaiši pelēks bruņurupucis, no pirmā acu uzmetiena vienkāršs, lieliski saderēja ar svārkjiem. Audums, blīvs apakšā, pacēlās tieši virs krūtīm, un uz pleciem un piedurknēm bija caurspīdīgi ieliktni, radot ilūziju par korsetes nēsāšanu. Abi bija no viena slavena zīmola jaunās pavasara kolekcijas, kuru masu tirgū nevar nopirkt. Tāpēc eksperti to novērtēs.

Viņa saglabāja savu frizūru pieklusināti, savi garos matus brīvā bizē, kas ir moderna jaunajā sezonā. Viņa visu papildināja ar dabīgu grīmu, nelielu uzsvāru liekot uz acīm. Es pievienoju nedaudz smaržas.

– Tu izskaties labi! – viņa piemiedza sev ar aci un uzlika lielus auskarus.

Mana vīra dāvana vienreiz lieliski iederējās kopējā ansablī...

Atceroties savu vīru, viņa sarauca pieri. Šodien man ir ļoti svarīga diena. Visam jānotiek bez aizķeršanās.

Novēršot uzmanību, viedtālrunis iepīkstējās, un ekrānā parādījās īss ziņojums no nezināma numura:

"Viņš zina. Esi uzmanīgs!"

Man uzreiz sāka trīcēt rokas, es paņēru telefonu, bet steigā to nometu. Es to paņēmu un, neatslēdzot to pirmo reizi, ieskatījos ziņnesē. Es nebiju iedomājusies vēstījumu un pārlasīju to vēlreiz, auksta no priekšnojautas.

– Marišiks? – atskanēja no gaitenā un atskanēja steidzīgi soļi. – Vai tu esi gatavs?

Steidzīgi izdzēsu ziņu, iemetot viedtālruni gultā, un pietuvināju seju spogulim. No turienes uz mani ar skatienu dziļumos slēptu izmisumu raudzījās skaista, bet auksta un nerasniedzama jauna sieviete...

Mans vīrs zina! Viņš zina! Katastrofa! Murgs!

– Marina! – Cvetkovs, ar kaut ko neapmierināts, ielauzās guļamistabā. – Ak, tu esi šeit? – viņš apmierināti izdvesa, rūpīgi nopētot mani no aizmugures. – Vai tu esi gatavs?

"Jā, jā, gandrīz..." viņa koncentrēti nomurmināja, izliekoties, ka izņem skropstu, kas bija iekļuvusi acī. – Atliek tikai paņemt rokassomu un apavus. Vai esam nokavējuši?

– Būsim laikā! – Cvetkovs nomurmināja.

Pēdējo gadu laikā nīstais vīrs ir krietni pieaudzis augumā, pieaudzis mazs vēderiņš un ieguvis kāmjā vaigus, kas kādreizējo "Šarmanīgo princi" pārvērta par vienkāršu vīrieti un padarīja viņu vēl nīstošāku.

Bet tas pat nebija par izskatu. Tā bija tā būtība.

Kas ir noticis pēdējo astoņu gadu laikā, kopš tā neveiksmīgā vakara, mana māsa Vasiļina, vienīgā man tuva persona, manā vietā devās uz randiņu ar šo ķēmu. Tajā dienā es viņu redzēju pēdējo reizi. Kaimiņi redzēja viņu iekāpjam Cvetkova automašīnā, un neviens cits neredzēja Vasju...

Cik vien varēju, centos panākt taisnību, rakstīju daudzus paziņojumus policijai, dažādām meklēšanas grupām un televīzijai. Ko gan citu es varētu darīt bez sakariem un paziņām?

Kad mani vecāki aizgāja mūžībā, Vasiļina man viņus nomainīja. Tikai par minūti vecāka par mani, viņa izturējās tā, it kā starp mums būtu desmit gadu atšķirība. Viņa rūpējās, sargāja, uzņēmās atbildību un kļuva par atbalstu. Mēs ar māsu bijām īsta ģimene. Bet nelietis Cvetkovs man to atņēma, aizstājot to ar surogātu, ko viņš sauc par laulību. Viņš nogalināja Vasiļinu, un man tas jāpierāda. Es nešaubos, ka to izdarīja viņš.

Es nezinu, kāpēc viņš tik ļoti pieķērās man, bet man nebija nodoma ar viņu precēties. It īpaši pēc tam, kad uzzināju visu, ko mana māsa izraka caur saviem hakeru draugiem. Bet Jevgeņijs Cvetkovs neatpalika. Zobārstniecības klīniku ķēdes Zhemchug īpašnieks, kur man izdevās dabūt medmāsas darbu, man ilgu laiku nedeva piekļuvi. Mana māsa nolēma mani aizsargāt, devās ar viņu uz randiņu, lai savāktu apsūdzošus pierādījumus, un pazuda, it kā būtu izkritusi pa zemi.

Cvetkovs nenoliedza, ka tovakar redzējis Vasiļinu, ātri viņu izdomāja un aizsūtīja. Policija viņam ticēja, bet es nē. Es vairs nevarēju strādāt šim ķēmam un pametu darbu zobārstniecības

klīnikā, kas piederēja manam vīram. Un uzreiz sākās problēmas.

Mani nevienā ārstniecības iestādē mūsu pilsētā neuzņēma vissmieklīgāko iemeslu dēļ. Un pēc dažām dienām uzradās Žeņa Cvetkovs, apmeta mani pie ieejas un piedāvāja atrisināt manas problēmas, kuras viņš pats organizēja.

Divreiz nedomājot, es sakrāmēju savas mantas, par gandrīz neko izīrēju mūsu dzīvokli kaimiņa dēlam un pārcēlos uz Maskavu. Es nomainīju savu tālruņa numuru, sociālo tīklu kontu un e-pastu, un dabūju darbu par instruktoru viduvējā fitnesa klubā. Sakrāju visu, ko nopelnīju, lai algotu privātdetektīvu un samaksātu par mājokli.

Sešus mēnešus dzīvoju salīdzinoši mierīgi, līdz kādā jaukā dienā man piezvanīja kaimiņš. Viņa raudāja un sūdzējās, ka manā dzīvoklī veikta kratīšana, un viņas dēls arestēts par narkotikām, kas vienkārši nevar būt patiesība.

Bet pats pretīgākais ir tas, ka viņa pie visa vainoja mūs!

Domājams, ka tā bija mūsu māsa, kas to izplatīja. Un viņa uzstāja, ka, veicot kratīšanu datorā, kuru arī atstāju Vasiļinas aizslēgtajā istabā, tika atrasti daži pierādījumi. Starp citu, pieskarties Vaska sakrālajai mašīnai (jā, jā! Tā bija rakstīts uz ķermeņa – “Vaska’s Sacred Machine”) bija stingri aizliegts. Tāpat kā daudziem IT speciālistiem, arī manai mātai bija grūti paciest šādu sava īpašuma apgānīšanu. Bet man bija personīgais klēpjdatore, un man nekad neienāca prātā pārkāpt šo aizliegumu.

"Un tava māsa, manuprāt, skrēja bēgt, un tu izskaties pēc nevainīga jēra!" Un mans mazais asiņainais puika apsēdīsies tevis

dēļ!

Pārskaitīju viņai naudu par depozītu, no kuras kaimiņiene neatteicās. Drīz viņa teica, ka ar mūsu dzīvokli ir problēmas, kaut kas nav kārtībā ar dokumentiem, un vispār tas vairs nepieder man.

Es vairs nevarēju to izturēt un devos mājās. Man bija ilga saruna ar advokātu kvadrātveida brillēs un dārgā jakā, un viņi man paskaidroja, ka mūsu vecāki, aizpildot dokumentus, kaut ko saputrojuši un nonākuši parādos. Pēdējā laikā parāds ir pieaudzis daudzkārt, un tagad mantiniekiem tas ir jāatmaksā. Tas ir, es.

Man vienkārši nebija naudas, lai nolīgtu citu advokātu, lai to apstrīdētu. Kā arī nomaksāt nez no kurienes uzradušos parādu...

Varbūt, ja es toreiz būtu aizgājusi, gulējusi ar šo domu, beigās ar kādu konsultējusies, viss būtu savādāk, bet es paliku pa nakti. Iekšā valdīja briesmīgs haoss. Nebija skaidrs, vai dzīvoklī veikta kratīšana vai aplaupīšana. Tika iznīcināts parastais komforts, tāpat kā mana pasaule.

Tieši istabas vidū bija fotogrāfija salauztā rāmītī – mēs ar Vasku dabā pie ezera, apskaujamies. Tikpat laimīgs. Viņai mugurā ir cepure, T-krekls ar uzrakstu "KiSH" un īsi džinsa šorti. Un es esmu īsā baltā kleitā... Un virs fotogrāfijas ir rievota apavu nospiedums, ko atstājusi kāda nežēlīgā pēda...

Šņukstēšana mani žņaudza, gribējās kliegt un iznīcināt visu, kas vēl nebija salauzts. Bet es tikai sažņaudzu dūres, iegremdējot plaukstās svaigo manikīru. Es domāju, ka sliktākais laiks ir patversmē, un tad sāksies dzīve? Bet kāpēc mana dzīve iet uz

leju? Vaska nomira, un viss sajuka, it kā mana māsa būtu ļoti svarīgais zobrats, kas visu turēja kopā.

Es nokritu uz ceļiem, jūtoties nevērtīgs. Viņa kliedza tik skaļi, ka kāds piekļāvēja pie radiatora. Un tad viņa satvēra portretu un sāka pārmācīt Vasiļinu. Es zvērēju, ka noteikti kaut kādā veidā viņu atradīšu, ja vien viņa vēl būtu dzīva. Un ja nē, tad es atradīšu un sodīšu to, kas man to atņēma.

Cik vāja un nevērtīga es jutos toreiz, gulot uz grīdas starp izkaisītām un salauztām lietām...

Un no rīta Cvetkovs parādījās. Es ieraudzīju viņu virs sevis, tiklīdz atvēru acis. Es aizmiglu, gulot uz grīdas un noguris no šņukstēšanas, bet viņš teica, ka tagad man ir tikai divas iespējas: būt kopā ar viņu vai iet cietumā, jo es biju tik stulba, ka iesaistījos narkotikās.

Tajā brīdī manī kaut kas mainījās. Es klusībā piecēlos un devos uz vannas istabu, nomazgāju seju, izķemmēju matus un atradu masieri uz grīdas. Toreiz, skatoties uz sevi spogulī un redzot tur Vasiļinas asaru notraipīto seju, es pieņēmu grūtāko lēmumu savā dzīvē.

"Es tevi apprecēšu, bet ar vienu nosacījumu," es teicu Cvetkovam.

Viņa acis pazibēja. Viņš piecēlās no krēsla uz kura sēdēja istabas vidū un gaidīja mani. Viņš nesteidzīgi piegāja un apstājās soļa vidū, skatīdamies lejup:

"Vai jums nešķiet, ka nevarat radīt nosacījumus, mazulīt?" – nelietis gandrīz murrāja, pārbraucot ar plaukstu pār manu plecu,

kaklu, vaigu...

Es jutos... Nē, ne riebīgi, ne patīkami. Man bija vienalga. It kā tajā brīdī, kad izlēmu par savas dzīves briesmīgāko piedzīvojumu, manī kaut kas nomira. It kā es nejutu viņa pieskārienu. Tāpēc viņa nesarāvās, turpinot skatīties tieši aukstajās pelēkajās acīs.

"Jūsu ziņā ir izlemt, vai šādi nosacījumi jums ir piemēroti vai nē."

– Runāt? – viņš likās ieinteresēts.

– Tai jābūt oficiālai laulībai. Pilnīgi likumīgi, un bez slazdiem vai paverdzinošiem līgumiem. Es dzīvošu tavā mājā, uzņemšu ciemiņus, uzsmaidīšu viņiem un tev... – šajā brīdī es apklusu, sakodu zobus uz sekundi, bet ievilku elpu un turpināju: – Guļu ar tevi vienā gultā, izliekoties ir jūtas, ja nepieciešams, – Šeit es šķībi pasmaidīju, bet Cvetkovs to izturēja un netrāpīja man pa seju. – Tu uzvedīsies kā priekšzīmīgs vīrs. Dodiet man ziedus un dāvanas. Laicīgi atgriezieties mājās. Uzvedies labi un bez pazemojuma," es beidzot paskatījos. – Neuzdrošinies mani aizvainot. Laulība ar tevi man ir liels upuris, saproti? Un tu man pateiksi patiesību par Vasiļinu, citādi..." mana balss trīcēja, jo man vēl nebija laika izdomāt, ar ko tieši viņam draudēt.

Man nebija nekā tik nozīmīga, lai liktu viņam baidīties, izņemot atteikumu, bet...

"Marishik," Cvetkovs izdvesa un apskāva mani, nospiežot visu ķermeni. – Ko tu ar mani dari, lops! Ko es domāju? Vēl viens cālis. Vienkārši jauka sejiņa. Es pamināšu ar pirkstu, un tu, tāpat

kā citi... Un tu... Tu izņēmi manu dvēseli! – Viņš noslīdēja uz leju, nometies ceļos, un es satriekta skatījos viņa galvas augšdaļā.

Atklāti sakot, es domāju, ka viņš mani atsūtīs ar visām manām prasībām vai izdarīs kaut ko sliktu, bet...

– Cvetkov, bet atceries. Es tevi nemīlu un nekad nemīlēšu, saproti?

Viņš arī to izturēja!

"Tu esi tik tiešs, un man tas patīk." Ieslēdz mani. Nekas. Es arī nekad nevienu neesmu mīlējis. Sievietes pašas krita pie manām kājām, kāpēc man vajadzēja kādam pieķerties. Bet tu... Tu esi savādāks. Kas tev noticis? Drosmīgs, godīgs, nepieejams... Kāpēc es kļūstu traks?

– Tu esi slimis? – es izsprāgu.

– Slimi! – Cvetkovs piekrītoši pamāja, turpinot spiest man gurnus. – Slimi, Marišik! Mīlestība ir slimība! Tiklīdz es tevi ieraudzīju, es saslimu. Es biju ar tevi saindēts, bet es to uzreiz nesapratu. Kad tu pazudi no pilsētas, man likās, ka nomiršu," viņš sāka skūpstīt manus pirkstus, un es paskatījos uz Vasiļinas portretu un es guļam uz palodzes: "Es apsolu, mazā māsiņ... Es atriebšos. tu. ES zvēru!"

–Ko tu nodarīji manai māšai? Kur viņa ir?

– Es nezinu.

– Šī atbilde nav piemērota. Es atceļu...

"Es atvedu viņu uz savu vietu, mēs mazliet izklaidējamies, un tad viņa aizbēga." Tas ir viss.

– Tu melo! Vasiļina nekad ar tevi nemelotu! Viņa nav tāda!

"Es viņai piedāvāju izvēlēties: viņa vai tu." Viņa tevi pasargāja, vai zini? Kādu nakti es apsoliju viņu palaist, – Cvetkovs īgni pasmaidīja. "Es atzīstu, man nevajadzēja viņu izmest uz ceļa naktī, bet viņa mani apvainoja."

Šī versija atšķirās no tās, ko viņš stāstīja policijai, taču es jutu, ka arī tā nav taisnība. Viņa to juta, bet klusēja.

Glezniecība notika nākamajā dienā. Šķiet, Cvetkovs bija nepacietīgs, lai ātri ievilktu mani savā migā. Ļoti nožēloju, ka nosacījumu sarakstā neiekļāvu ilgstošu bildināšanu uz gadu vai diviem... Bet, no otras puses, man bija iespēja ātri pārmeklēt viņa māju. Cerēju, ka mana izmeklēšana ilgi neievilksies. Varbūt es kaut ko iemācīšos no kalpiem vai kaimiņiem. Es atradišu kaut ko mājā, dažus pierādījumus. Viņas lietas. Jebkuri pierādījumi...

Bet manas cerības nepiepildījās. Pirmo gadu Cvetkovs mani uzmanīgi vēroja. Es visu kontrolēju. Katrs mans žests un elpa. Es nevarēju iziet no telpas bez ziņkārīgām acīm. Man vajadzēja izlikties, lai viņu nomierinātu. Pārlieciniet mani, ka esmu ar to samierinājusies.

Bet dīvainākais ir tas, ka savā veidā viņš mani mīlēja un pat izpildīja lielāko daļu savu solījumu. Viņš apbēra viņu ar dāvanām, veda uz restorāniem, saģērba, vilka pa jūrām un pludmalēm un daudz fotografēja. Brīžiem man likās, ka viņš ar mani spēlējas, it kā ar lelli.

Ja jūs nepievēršat uzmanību viņa dīvainajai nīrgāšanās, viņš pieprasīja, lai es valkātu tikai Īsus svārkus, kad es izeju ar

viņu sabiedrībā. Jā, neskatoties uz regulārajām nebūšanām, kuru cēloni galu galā uzzināju, no malas varētu teikt, ka mums bija normāla līgumlaulība. Pat laimīgs.

Bet pats galvenais, mans vīrs pamazām pieradināja sevi un ar katru gadu man tika dota arvien lielāka brīvība. Drīz es pat sāku braukt pilsētā ar mašīnu, ko viņš man iedeva. Dodieties iepirkties un restorānos. Tad es sāku braukt uz Maskavu, lai gan man bija jāņem līdzī sargs, lasīt – spiegs. Bet pats galvenais, viņš nesteidzināja mani ar mantiniekiem. Man par laimi, Cvetkovs nevarēja ciest bērnus. Un es bieži nesasprindzināju sevi ar tuvību, kas ir pārsteidzoši.

Vēlāk es uzzināju, kāpēc. Mans vīrs tiešām bija slims. Viņš tiešām izturējās pret mani kā pret kolekcionējamu lelli. Skaists. Ar kuru jūs varat spēlēties vai vienkārši novietot to plauktā, kur tas izskatās lieliski. Ar ko jūs varat lielīties saviem draugiem. Un izklaidi, kuras viņam trūka mājās, viņš saņēma specializētos klubos. Esmu uzkrājis gigabaitus kompromitējošu pierādījumu slepenā mākonī.

Vispār man bija daudz noslēpumu. Es jutos kā guļošs aģents, kurš jebkurā brīdī var pamosties un iznīcināt Cvetkovu. Sarullējiet to pankūkā! Sakari ar pazemi, korupcija, nelegālās afēras no mūsdienām un nedarbi no viņa vētrainās jaunības. Viss tika glabāts mapē ar nosaukumu "Pasdienas diena". Pietrūka tikai viena: informācijas par manu māsu. Viņa vienkārši iegrīma ūdenī. Un visi mani jautājumi noveda pie nekā. Nīstais vīrs gadiem atkārtoja vienu un to pašu: "Mēs sastrīdējāties, viņa

mani apvainoja, izmeta uz ceļa no mašīnas. Es kļūdījos, bet ko es varu darīt?

Es paveicu lielisku darbu. Sadraudzējās ar kalpiem un apsardzi. Viņa pamazām nomainīja nelojālos, izņemot tuvākos, kurus nevarēja viegli pakustināt. Es ieguvu mazliet vairāk brīvības un beidzot varēju uzzināt, ka mana māsa ir bijusi savrupmājā “viesistabā” un pēc tam novembrī kaila aizbēgusi. Bet tas ir tikai vārdos, baumu līmenī un lielā pārliecībā. Joprojām nebija pierādījumu.

Sakrājis naudu, par laimi mans vīrs nebija skops ar dāvanām, es sāku slepeni meklēt kārtīgu detektīvu. Neuzpērkamā meklēšana ilga apmēram gadu, bet es varēju viņam uzticēties. Ar lielām grūtībām man izdevās uzsākt īstu profesionālu izmeklēšanu, man bija jāīstojas ļoti uzmanīgi, lai netiktu pieķerts. Es negribētu gadiem ilgi būt ieslēgta mājā. Tas varēja notikt ar Cvetkovu. Pēdējo reizi viņš man ar to pat draudēja, kad bija greizsirdīgs uz vienu no apsargiem.

Un pirms dažām nedēļām Egoram, kā sauca manu detektīvu, izdevās noskaidrot Vasiļinas datora likteni. Māsa plānoja savākt apsūdzošus pierādījumus un teica, ka nosūtīs visus ierakstus uz serveri*.

Ja Vasiļinai izdevās kaut ko atrast, iespējams, tas ir tur. Ar drauga starpniecību Jegors varēja iegūt informāciju, ka Vaska dators patiešām ir konfiscēts, to apstiprināja viņa fotogrāfija noliktavas telpā. Tiesa, cietais disks kaut kur pazudis. Viņu aizveda jau pirmajā nedēļā, lai gan tas bija nepieņemami. Nebija

šaubu, kura rokās tas iekrita.

Man bija kriminālistikas bildes, es zināju, kā tas disks izskatās, tā sērijas numuru, un man pat bija ideja, kur to meklēt, ja tāds vēl eksistē. Protams, maz ticams, ka tur atradīsiet kaut ko noderīgu, un turklāt es nezinu paroles, bet Egors teica, ka ir speciālisti. Vispār man tagad ir vismaz kāda cerība.

Cvetkovam bija viena vieta – baložu māja. Zemes gabals ar mazu būdiņu, kurā vienmēr dzīvoja padzīvojis sargs. Un tur tiešām bija īsta baložu māja ar daudziem dažādu šķirņu putniem. Reizi divos vai trijos mēnešos manam vīram kaut kas uznāca, un viņš devās nevis uz bordeli, kā parasti, bet gan uz savu baložu novietni. Parunājiet ar putniem, pasēdiet klusumā, dodieties makšķerēt – netālu bija ezers. To viņš man teica, bet nekad neaicināja mani uz baložu novietni.

Reiz es veicu veselu īpašu operāciju, lai nokļūtu šajā vietā. Viņai izdevies noskaidrot, kur atrodas baložu māja, un pat iekļūt iekšā, uzlaužot kombinēto slēdzeni. Tas ir banāli, bet mūsu sarunas datums ar Cvetkovu notika tajā pašā dienā iznīcinātajā dzīvoklī.

Zem baložu novietnes atklāju slepenu ieeju, kas veda uz pagrabu, kur atradu komfortablu ar jaunākajām tehnoloģijām aprīkotu istabu ar ērtu krēslu, milzīgu televizoru un pie tā pieslēgtu portatīvo datoru. Un gar sienām bija daudz plauktu ar dažādiem zibatmiņas diskiem, diskiem, videokasetēm un citiem datu nesējiem. Viss ir kārtīgi parakstīts un sakārtots kategorijās, kuras es nesaprotu.

Vienu brīdi es biju vienkārši apmulsusi. Likās, ka esmu maniaka midzenī.

Man bija aizdomas, ka vīra jumts tek, pretējā gadījumā viņš nebūtu darījis visas šīs trakās lietas, bet tad es beidzot par to pārliccinājos. Viņš nav vienkārši dīvains puisis, viņš ir pilnīgs stulbs! Tikko nosalusi!

Mani zobi klabēja no bailēm, kad klēpj datoram pievienoju pirmo zibatmiņu, ik mirkli gaidot, ka pagrabā ielauzīsies apsargs vai, vēl ļaunāk, mans vīrs!

Man par atvieglojumu Cvetkovs nesadalīja video redzamos cilvēkus. Viņš vienkārši bija izvirtulis, kurš mīlēja ierakstīt un, acīmredzot, pārskatīt savus gultas piedzīvojumus. Viņš to bija darījis ilgu laiku, viņam bija ļoti iespaidīga kolekcija. Tajā bija pat vecas videokasetes!

Mūsu guļamistabā bija arī slēptā kamera. Es par to zināju jau sen, bet man nebija ne jausmas, ka ieraksti no tā kaut kur glabājas. Izrādījās, ka tas ir arī šeit – atsevišķā plauktā. Toreiz es visu vienkārši nofotografēju, pievienojot bildes jau savāktajiem apsūdzošajiem pierādījumiem, un, atdevis zibatmiņas savās vietās, aizbēgu.

Pēc tam nācu vēl trīs reizes, bet ne reizi nevarēju iekļūt teritorijā. Veco sargu nomainīja noziedzīga izskata stiprs vīrietis, kurš bez ieroča pat uz tualeti negāja. Bet šodien man šis varoņdarbs būs jāatkārto. Un ne tikai atkārtojiet to, bet atrodi tur Vaska “Esdešņiku”. Ja tas joprojām pastāv, tas tur tiek glabāts. Tas nozīmē, ka man par to ir jāpārlicinās.

Lēmums pieņemts, ja nekas neizdosies, Vasiļinu vairs nemeklēšu. Es tikai nosūtīšu adresātiem savāktos apsūdzošos pierādījumus un skatīšos, kā Cvetkovs steidzas kā pannā, lai pēdējā brīdī dotu izšķirošo sitienu. Es gribēju viņu sagraut un iznīcināt.

Tikai domas par atreibību ļāva man savest kopā un, uzvelkot seju sniega karalienes masku, ar augsti paceltu galvu vērsties pret savu vīru.

– Esmu gatavs!

Es nekad viņu nemānīju ar smaidiem, tāpēc šodien to nedarīju. Tas būtu aizdomīgi. Cvetkovs lēnām apstaigāja ap mani, arvien neapmierinātāk grimasēdama.

"Svārki ir pārāk gari," viņš beidzot teica.

Cik tu esi noguris, ķēms!

– Mini tagad nav modē. Maxi ir sezonas tendence.

Garīgi nolādēdama viņu, viņa paņēma no gultas iepriekš sagatavoto apavu kasti.

– Apmale vilksies pa grīdu. Kāds tev uzkāps virsū, un tu dižosies apakšbiksēs!

"Ar apaviem garums būs tieši piemērots," es mierīgi iebildu un izņēmu no kastes elegantas pumpas ar plāniem papēžiem tādā pašā pieklusinātā zilā krāsā.

Bet viņai tik tikko bija laiks nolikt tās uz grīdas sev priekšā, kad Cvetkovs iesita nevainīgās kurpes tālākajā stūrī.

– Ko tu dari?! – es biju patiesi sašutis.

Man patika kurpes. Man patika skaistas, dārgas lietas un

centos ar tām rīkoties uzmanīgi. Senais ieradums krāt katru santīmu nav zudis.

"Tu domāji, ka es neko neuzzināšu?" – vīrs man soļoja taisni pretī, liekot man atkāpties.

Viņš zina! Egora brīdinājums nāca laicīgi, man izdevās tikt galā ar pirmo šoku. Bet no kurienes? Kur mēs paspējām sabojāt?

– Par ko tu runā? – es tēloju patiesu neizpratni.

– Kas viņš ir? Kur tu viņu savāc? – vīrs norūca, neļaujot man atvērt muti.

*Marina nesaprot IT tehnoloģiju sarežģījumus, un viņai var nebūt pilnīgi pareiza priekšstata par to, kā tieši Vasiļina visu organizēja

3. nodaļa. Marina lelle

Ļoti labi! Pļāpātājs ir spiega dāvana. Ļaujiet viņam pļāpāt. Nav mans pirmais.

Cvetkovs mani pagrūda un, zaudējot līdzsvaru, es nokritu atmuguriski tieši uz mobilā tālruņa. Un mans vīrs turpināja mest pār mani apsūdzības. Es šķielēju, jo siekalu šļakatas lidoja manā sejā, bet mana dvēsele jutās mazliet labāk. Viņš zina, bet ne par to, ko es daru. Viņš vienkārši bija greisirdīgs uz mani!

– Visi tik nepieejami! Sniega karaliene, māte! Viņi man teica, ka tu viņam uzsmaidi! Es viņus abus apglabāšu! – vīrs norūca.

Nu, protams, es viņam uzsmaidīju! Egors man pastāstīja labas ziņas. Tas nozīmē, ka mēs bijām redzēti pirms tikšanās tajā ļoti neprezentējamā ēstuvē divu soļu attālumā no pieklājīga restorāna, kur es gatavojos pusdienot. Atlaidusi šoferi uz stundu, izgāju no restorāna pa aizmugurējām durvīm, lai izietu cauri pagalmiem un nokļūtu studentu kafejnīcā. Egors mani gaidīja alejā, un es patiesi priecājos viņu redzēt. Godīgi sakot, man viņš patika, bet mūs saistīja tikai biznesa attiecības. Es negribēju pakļaut vīrieti briesmām.

– Kas viņš ir? Es tik un tā uzzināšu!

– Ļaujiet man piecelties, mani svārki saburzīs. Lūdzu,” es jautāju tajā pašā vienmērīgā, ledainā tonī, kas manu vīru tik ļoti satracina, bet tajā pašā laikā ved pie prāta.

–Kur ir tavš mobilais telefons? Atbildi! – viņš mani vairākas

reizes kratīja.

Cvetkovs nekad agrāk nebija pacēlis roku pret mani, un viņš joprojām savaldījās. Man paveicās, ka viņam šajā ziņā bija iekšējas barjeras. Man jāsaka, ka vīrs ne vienmēr tik svinīgi izturējās pret sievietēm, man izdevās to pārliecināties.

– Mobilais telefons! – ticīgie norūca.

– Es guļu uz tā! – es arī pacēlu balsi. "Tu sabotāsi manu kosmētiku un matus!" Un beidz kliegt, asinsspiediens paaugstināsies!

Pēdējos gados Cvetkovs bija pieņēmis svarā un baidījās no hipertensijas attīstības. Tāpat kā daudzi vīrieši, viņš pārāk neuztraucās par savu veselību, bet bija pārsteigts, kad viens no viņa vietniekiem tika nogādāts slimnīcā tieši no tikšanās.

Draudim bija ietekme, taču, tiklīdz es piecēlos, mans vīrs kā vanags satvēra manu telefonu un sāka rakņāt pa zvanu vēsturi un tūlītējiem kurjeriem. Un es, atgriežoties pie spoguļa, sāku labot savu kosmētiku, vienlaikus vērojot viņu atspulgā.

Viņš tur neko neatradīs. Šis pamata tālrunis ir piepildīts ar tonnām mulķības. Miljons abonementu grupām sociālajos tīklos par skaistumu, literatūru, mūziku un modi. Gigabaiti fotogrāfiju, piemēram, "manas brokastis kontrolpunktā", "mīlīgs kaķis", "saulriets pār upi" un citas mulķības, ko ir patīkami saprast. Es mēģināju. Tas pats attiecas uz kontaktpersonām. Apzināti to ir daudz, bet pārsvarā tie ir manekeni vai kaut kas nekaitīgs.

"Manikīrs Lena, LP Katja," mans vīrs uzskaitīja pēdējo zvanu sarakstu, kamēr es vēroju viņu ar aizvainotas ķeizarienes

gaisotni, saliekot rokas uz krūtīm. – Kāds ir trūkstošais skaitlis uz divdesmit pieci trīspadsmit? – jautāja, draudīgi saraucis pieri.

Es paraustīju plecus.

– Droši vien reklāma. es neatceros.

– Kas ir Gariks? Šorīt tu viņam zvanīji divas reizes.

"It kā jūs nezinātu, ka šis ir mans stilists," es devos pēc apaviem. – Viņš man ieteica šodienas loku. Tomēr tāds pasākums...

Tikmēr Cvetkovs vervēja Gariku.

– Sveiki! Kas tas ir? – viņš asi ierunājās. "Par ko tu šodien runāji ar manu sievu, stulbi?" Cvetkov, kurš vēl? – Pēc īsas sarunas nolīcis klausuli, vīrs pagriezās pret mani: – Kāpēc viņš runā kā p***r?!

– Viņš runā normāli. Gariks ir labākais stilists mūsu pilsētā. Tas padarīs daudzus maskaviešus kaunā.

Šķiet, ka mans vīrs uz to iekrita. Mana detektīva neatliekamās palīdzības numurs bija otrais reģistrētais Garikam. Jegors par to zināja un viņam bija jāsaprot.

– Kā viņu sauc? – Mans vīrs izmeta manu telefonu.

– Gariks! Nu tur ir rakstīts! Klausies, Ženja. Varbūt mēs to varam apspriest vēlāk? Es domāju, ka mēs jau esam nokavējuši. Un Sergejam Jurjevičam nepatīk, ja cilvēki kavējas.

Mūs uzaicināja uz mēra jubileju. Tā pati, kuras meitu mana mīļotā savulaik adoptēja. Valechka, kā izrādījās, patika. Un visus šos gadus viņa gudri izmantoja šo faktu, lai šantažētu Ženečku, atkal meklējot viņa uzmanību. Šai meitenei bija arī

slimīga mīlestība pret manu vīru, un katru reizi es saņēmu arvien vairāk apsūdzošu pierādījumu. Cvetkovam rīklē stājās zemnieciskā Valečka, kura kopš tā laika ir kļuvusi ļoti tukla. Viņa nebija tāda veida sieviete, kas būtu "lelles" titula cienīga, un viņas interese viņu smagi nospieda.

– Vakarā parunāsim! – Uzklaušījis manus argumentus, Cvetkovs piekrita. Grimacis, viņš mani vēlreiz nopētīja. – Nomainiet svārkus, šie ir saburzīti.

– Lieliski! Un kuru? – mans perfekti pārdomātais tēls tika sabojāts.

– Nezinu! Jums ir drēbes, jūs varat apģērbt armiju! – iebrucis ģērbtuvē, Cvetkovs paķēra pirmos pretī paņemtus svārkus un uzmeta tos man. – Šeit!

– Vai tu esi traks?! – Apskatīju īsus džinsa svārkus ar dizaineru izbalinātājiem, kas bija labi staigāšanai, bet pilnīgi nepiemēroti šādam pasākumam. – Šajā es izskatīšos kā viegla izturēšanās meitene viesu vidū!

– Lieliski! Tieši tev, mīļā. Uzliec! – Cvetkova acīs bija kaut kas, kas lika man ar viņu nestrīdēties.

Šis instinkts man vienmēr ir ļāvis sajūst robežu, kuru nedrīkst pārkāpt. Īpaši šodien, man tik svarīgajā dienā. Klusībā atpogāju svārkus un uzvilku džinsa pārpratumu. Es sev tādu nebūtu nopircis, bet tā bija viena no lietām, kurā Cvetkovs mani ietērpa. Nez kāpēc viņš vienkārši dievināja visu īso, caurspīdīgo un vulgāro.

– Kaut kas cits? – noskaidroju, pabeigusi pārģērbties. – Tops?

– Atstāj. Man patīk šis ieliktnis,” vīrs ar pirkstu pavilka audumu zemāk, tā ka kļuva redzams bezšuvju miesas krāsas krūšturis bez lencītēm.

Es jau domāju, ka pieprasīšu novilkt un iztikt vispār bez apakšveļas, bet viņš atturējās. Viņš mani tādā veidā nesodīja, lai gan tā notika.

– Kurpes?

– Viņi ir labi.

– Vai tu paņēmi dāvanu? Viņš stāvēja zālē.

– Jā. Kas tur ir?

Pats Cvetkovs ar dāvanām nenodarbojās, dodot priekšroku manai gaumei. Un es godīgi centos iepriecināt visus viņa draugus un partnerus, cenšoties darīt viņiem zināmu, ka esmu izvēlējusies dāvanu.

– Ouena “Rīts uz ezera”, ko mīl Sergejs Jurjevičs. Skripts.

Mērs vienkārši dievināja šī mazpazīstamā amerikāņu izcelsmes franču mākslinieka ainavas un lepojās ar savu nelielo kolekciju.

Patiesībā kopiju uzzīmējusi viena laba meitene Maša. Bet to nevar atšķirt no oriģināla. Vismaz iepriekšējie divi joprojām karājas mēra viesistabā, un viņš ar tiem lepojas pie katras izdevības. Izmaksu starpību paturēju kabatas naudai. Privāta izmeklēšana ir dārgs bizness.

– Lieliski. Pasteidzies! – vīrs izgāja no guļamistabas un soļoja lejā pa kāpnēm.

Paķērusi telefonu un mazu sajūgu pie ķēdes, klikšķināju

papēžus aiz muguras, lūdzot, lai viss norit pēc plāna.

Mēs ar Egoru izdomājām vairāku kustību tehniku. Viņš atbrīvosies no baložu sarga, ap šo brīdi sarīkojot pret viņu policijas reidu. Mēs jau sen uzzinājām ēnainā izskata vīrieša identitāti, un viņam parasti nav ērti tikties ar varas iestādēm.

Un mēra meita Valečka jau nedēļu sazinās ar Cvetkovu, nenojaušot, ka tas nav viņš, kurš sūta ziņas. Viņa ar nepacietību gaidīja šodienas tikšanos. Viņai bija lieli plāni attiecībā uz Žeņečku, kamēr viņas pašas vīrs gulēja klīnikā ar akūtu saindēšanos ar pārtiku. Bija sliktas brokastis. Es par to uzzināju no pašas Valečkas, kura uzskatīja, ka raksta Jevgeņijam uz slepenu numuru.

Un kā tik laipna izskata būtne var būt tik necilvēcīga kuce?

Mēs bijām vieni no pēdējiem, kas ieradāmies mēra birojā un nonācām sastrēgumā. Un tad automašīna uz īsu brīdi bez redzama iemesla apstājās. Iemeslu organizēja vecāka gadagājuma šoferis Žeņa, kurš vienmēr man ir simpatizējis. Pats noorganizēju, pats salaboju apmēram piecpadsmit minūtēs, bet nācās braukt lēnāk, citādi nevar zināt...

Tā nu mans vīrs uz jubileju ieradās ārkārtīgi aizkaitināts. Viņš apsveica mēru, kritizēja viņu par kavēšanos, bet nomierināja ar dāvanu. Tagad viņš noteikti neies prom, lai nesadusmotu Sergeju Jurjeviču. Valečka lidinājās netālu kā pūķis. Knapi sagaidījusi, kad tēvs mūs atlaidīs, viņa uzreiz pielēca un, kā vienmēr smaidot, satvēra mani aiz abām rokām:

– Marinočka, cik es priecājos tevi redzēt! Nāc ar Žeņečku

biežāk. Es šeit dzīvoju gandrīz kā vientuļnieks un vienmēr priecājos par ciemiņiem. Un tētis uzklāja tādu galdu. Šeit ir sapulcējušies kādi divi simti cilvēku – tikai paši tuvākie,” viņa čivināja, it kā nekad nebūtu sapņojusi, ka varētu man uzliet skābi.

Valečka nenojauta, ka viņas uzmanība manam vīram man ne tikai nesāpināja, bet gluži pretēji sagādāja zināmu baudu. Galu galā tieši šādos brīžos pats Cvetkovs spēlē “lelles” lomu.

"Arī es vienmēr priecājos tevi redzēt, Vaļa," es viņai sirsnīgi atbildēju. – Nāc pie mums ciemos.

"Tu dzīvo pārāk tālu, mans tētis un mans vīrs nelaidīs mani vaļā." Un ir par vēlu atgriezties mājās.

– Viss kārtībā, mums ir mājīga viesu istaba. Nāc ar Valeru. Ja vēlaties, varat palikt pa nakti vai uz dažām dienām, – es pasmaidīju, un Cvetkovs izdvesa žņaugtu skaņu. – Vietas maiņa vienmēr palīdz atsvaidzināt attiecības, vai ne Ženja? "It kā nekas nebūtu noticis, es pagriezos pret savu vīru, un Valečka izplūda smieklos un sāka mani slavēt Jevgēnijai.

Ieraudzījis citu uzņēmēju sievas, es atvainojos un devos prom, lai viņām sveicinātos, zinot, ka Vaļa noteikti to izmantos, lai klusi nolaupītu manu vīru. Man nebija draugu starp šīm dāmām. Drīzāk sacentāties, kurš izskatās labāk un kura vīrs pelna vairāk. Es redzēju viņu gaidošos skatienus, kas bija vērsti uz maniem svārkkiem. Jā, šodien viņi kopā ar mani uzjautrinās. Vēl sešus mēnešus viņi atcerēsies, "kurā parādījās šī vista".

– Maryina, brīnišķīgi svārki! "Susanna, luksusa pārtikas veikalu ķēdes īpašnieka sieva, bija pirmā, kas iznāca mani

sagaidīt un noskūpstīja gaisu pie maniem templiem. – Kāpēc es neesmu redzējusi kaut ko tādu starp tendencēm? – viņa čukstēja man ausī.

– PAR! Tas ir traki un moderni, Susi. Modelis ir piemērots tikai meitenēm ar ļoti slaidām kājām,” pasmaidīju, biezi dodot mājienu, ka Susannai ieteicams vilkt garu, to nenovelkot. Un mazliet klusāk, bet lai pārējās čūskas dzirdētu, viņa jautāja: "Kā iet tavam apakšžoklim?" Tev paveicās, ka bija atlaides.

Dāmas ar grūtībām spēja apvaldīt ķīķināšanu, un melnādainā Susanna šķībi uzsmaidīja man. Vispār mēs te visi vēl bijām čūskas, bet dzelšanas mākslu es jau sen apguvu sāpīgāk. Ja tikai Vasiļina būtu mani redzējusi, viņa noteikti būtu šokēta. Apmainoties ar divējādiem komplimentiem, mēs lēnām virzījāmies pa zāli.

"Bet Valečkai šodien vispār nav pacietības," atzīmēja asprātīgā Alīna.

Mans vīrs un mēra mīlošā meita vairs nebija redzami. Apzināti apbēdināts, es atvainojos un devos uz tualeti savu "draudzenes" apmierināto skatienā.

Tā kā Cvetkovs ir kopā ar Valentīnu, nav laika tērēt. Es jau esmu izdomājis, kā izklūt, nepiesaistot uzmanību. Man palīdzēja viens no Valečkas mīļotājiem, pie kura es devos taisni. Viņš strādāja par apsardzes priekšnieku un nevēlējās zaudēt savu silto vietu.

Izrādījās viegli vienoties. Pārgērbusies melnā formastērpā un paslēpusi matus zem jakas, izgāju kopā ar viņu pa aizmugurējām

durvīm un mierīgi aizbraucu ar viņa personīgo auto bez jebkādiem jautājumiem.

Spiežot gāzi, braucu uz baloža pusi, pa ceļam savācot Jegoru.

– ES nāku!

– Lieliski. Viss ir kārtībā?

– Ja nē, tad tam nav nozīmes. Vai jūs atbrīvojāties no apsarga?

– Jā. Es arī viņu brīdināju. Viņš aizgāja apmēram piecas minūtes pirms policijas ierašanās. Viņi viņu dzenā pa mežu.

"Vai jūs jau esat pārmeklējis baložu mājiņu?" – Man bija bail.

– Vēl nē. Marina, es nākšu. Ko darīt, ja jums nepieciešama palīdzība?

Manās krūtīs bija spiedoša sajūta. Man bija šausmīgi apnicis būt stipram, un vēlme bīstamu uzdevumu pārlikt uz spēcīga un drosmīga vīrieša pleciem bija lielāka nekā jebkad agrāk. Bet nē. Ja kaut kas noiet greizi, vienmēr varu uztaisīt kādu izrādi. Es esmu piekrāpta sieva, un mans vīrs ir perverss, kurš zina, ko viņš šeit dara. Varbūt pat pats Cvetkovs tam noticēs. Galu galā viņš ticēja, ka esmu pie viņa pieradusi un gandrīz pieņēmusi. Viņš pat sāka runāt par bērniem. Pēc desmit gadiem...

– Nekādā gadījumā! Es pats. Tev nevajadzētu tajā iejaukties, Jegor. Atvainojiet.

– Kā vēlies. Zvaniet, ja kas notiek. Marina...

Likās, ka viņš gribēja vēl ko teikt, bet es noliku zvanu un ciešāk satvēru stūri. Es aizliedzu sev iemīlēties nevienā pirms astoņiem gadiem. Tas padarītu mani vāju.

Baložu māja atradās nedaudz vairāk nekā trīsdesmit kilometru

attālumā no mēra lauku mājām, es braucu ar SUV pa lauku ceļu, nesaudzējot piekari. Man vajadzēja tur nokļūt pēc iespējas ātrāk, pirms ieradās policija un pārmeklēja vārtu māju. Šis būtu delikāts brīdis. Ja viņi atradīs baloža noslēpumu, tad mani plāni izgāzīsies.

Ieradusies vietā, novietoju mašīnu ceļmalā un atlikušo ceļu nogāju kājām, priecājoties, ka apavus nomainīju pret kedām. Mums ar vienu no mēra saimniecēm izrādījās vienāds pēdas izmērs. Vietnē neviena nebija redzama, tikai baltā palags uz vārtu nama durvīm spilgti izcēlās – tas bija aizzīmogots, tas pats ar baložu novietni.

Cik ilgs laiks paies, līdz manam vīram par to paziņos? Ja apsargs pirms došanās skrējienā pats nepiezvanīja, tad vēl varētu būt atlikušas dažas stundas. Oficiāli šī zeme nevienam nepieder, būda ir neatļauta būve, ir pakļauta nojaukšanai. Nezinu.

Durvis nebija grūti uzlauzt, par sviru izmantojot blakus esošo armatūras gabalu. Bet ziedu kods ir nomainīts. Šķiet, ka pēdējā apmeklējuma reizē es kaut kur sapucējos. Diemžēl...

– Padomā! Padomājiet! – Es izgāju visas dzimšanas dienas pēc kārtas, pat neaizmirsu Valečkinu un mēru. – Manējais nāca klajā. Nu vajag!

Kādu iemeslu dēļ šāda uzmanība ierosināja sliktas domas, bet es nepievērsu uzmanību. Es pārāk steidzos. Iekļuvusi maniaka midzenī, es apstājos, mēģinot izdomāt, kur meklēt. Šajos parakstos ir jābūt kaut kādai loģikai.

Reizēm paskatījos uz baložu novietnē uzņemtajām

fotogrāfijām, bet tās bija tumšas, vispārīgas, un tajās sistēma bija slikti saskatāma. Gāju uz “K-la, 05, A”, “N-kla, 18, M”. Kas ir šie burti un cipari?

Un beidzot es to sapratu. Slimais vīrs visas meitenes sadalīja “lellēs” un “nevis lellēs”. Cipari nozīmēja gadu, un burts šķita kā vārds. Pārbaudot savu minējumu, atradu plauktu ar gadskaitli, kad pirmo reizi biju kopā ar Cvetkovu, un starp burtiem atradu vienīgo M. Šo zibatmiņu jau biju apskatījis, tur biju. Man pat nevajadzēja to pievienot klēpj datoram, lai to pārbaudītu.

Interesanti, vai Vaska viņam ir lelle vai nav? Starp “lellēm” nebija nekā līdzīga man vajadzīgajam “Esdešņikam”, un starp “ne-lellēm” vispār nebija burta B. Acīmredzot Jevgeņijs nefilmēja savus piedzīvojumus ar Valečku. Bet kur meklēt Vasiļinu?

Man palika slikti.

– Tātad tas viss ir velti, vai ne? Vai es nezināšu, ko viņš tev nodarīja, mazā māsa? – Asaras ritēja pār maniem vaigiem.

Aiz izmisuma es uzvilku medicīniskos cimdus un sāku visu pievienot klēpj datoram, pievienot tam ārējo cieto disku un kopēt failus. Vēlāk es sapratīšu, kas tur ir, bet lai policija te ložnā.

Man paveicās negaidīti. Vienā no zibatmiņas diskkiem bija ieraksts, kuru meklēju.

māsa!

Neatraujot acis, es paskatījos cauri šausmīgajiem kadriem. Viss beidzās, kad Vasiļina nestabilām kājām ienāca vannas istabā un pazuda. Kādu laiku video bija redzama tukša istaba, bet ar to

arī beidzās.

ES atradu! ES atradu! Viņa tajā vakarā bija viņa māja!

Ar grūtībām atcerēties, ka Jegors teicis neko neņemt, viņa ilgi stāvēja un domāja, kur likt zibatmiņu. Un viņa to iebāza kabatā, nolemdama, ka es pati tikšu galā ar šo jautājumu. Dīvaini, bet tiklīdz es atradu šo ierakstu, manā dvēselē valdīja miers. Es atkal kļuvu par sniega karalieni, kas stingri zināja, kas jādara.

Izslēdzot portatīvo datoru, iemetu cieto disku mugursomā, aizslēdzu pagrabu un izgāju no baloža, steigoties uz mašīnu.

"Egor, man ir ieraksts!" – Nosūtīju detektīvam ziņu.

"Lieliski! Gaidīšu tevi pie mašīnas."

Pie mašīnas krēslā patiešām varēja redzēt vientuļu vīrieša figūru.

– Egor! Mēs to izdarījām! – paātrināju soli, izkāpjot no zemes uz ceļa un apejot priekšā braucošo apvidus auto. – Tagad es iznīcināšu Cvetkovu un atriebšu savu māsu! – izrunājot šos vārdus, es nemaz negaidīju, ka... vīrs mani sagaidīs pie mašīnas.

– Vai tiešām? "Un es domāju, ka tu mani mīli vismaz nedaudz," viņš rūgti pasmaidīja. – Jūs visas sievietes esat vienādas. Jūs nevarat izpatikt nevienam. Man nepatīk viena lieta, tad man nepatīk cita. Ar ko tev nepietika, Marina? – Viņš norādīja uz mani divus ieročus. – Jums visiem! – viņš iesaucās un aizvilka aizvaru.

Pauzes laikā dzirdēju motora troksni. Spriežot pēc skaņas, dīzelis. Kāds te nāca. Egor? Viņam ir arī apvidus auto.

"Sievietes nav sadalītas lellēs un nelellēs, Zhenya." Jūs nevarat spēlēties ar cilvēkiem," es klusi teicu, cerot, ka tas izdosies.

Tajā pašā laikā es klusi atkāpos. Ja man izdosies ieslīdēt zemajā zonā, viņš palaidīs garām, un man būs iespēja aizbēgt. Un Jegoram ir ierocis, viņš varēs viņu apturēt.

– Ar cilvēkiem? "Tātad sievietes nav cilvēki," mans vīrs iesmējās, iespaidīgi tuvojoties.

"Smieklīgi," es viņam uzsmaidīju. "Jūs jautājāt, kas man trūkst, un tad jūs sakāt to!" Viens ir pretrunā ar otru, vai ne? Cilvēciskā attieksme, tas ir tas, kas tev jāmacās, Jevgeņij!

– Aizveries!

Tajā pašā laikā atskanēja šāviens, un es čīkstu un rāvos. Es nezinu, vai tas bija tīši vai netīši, bet Cvetkovs palaida garām. Viņš stāvēja ar plaši izplestām kājām un tēmēja uz manām krūtīm. Kaut kas man teica, ka šoreiz viņš noteikti trāpīs.

Es mēģināju spert vēl vienu soli atpakaļ, atrodoties nedaudz tuvāk ceļa malai.

– Stāvi! – vīrs iesaucās.

Dzinējs rūca pavisam tuvu. Kāds brauca, nesaudzējot riepas. Egors droši vien dzirdēja šāvienu. Dīvaini, ka Cvetkovs, šķiet, to nepamana.

– Jūs rīkojaties nekaunīgi. Atcerieties, kā jūs un es iepazināmies? Sākumā tu man pat patiki," atcerējos mūsu pirmo tikšanos klīnikā. – Bet tu steidzies. Tu nobiedēji mani!

– Nobijies? Es pret tevi biju tikpat maigs kā pret jebkuru citu savā dzīvē! Es varētu to vienkārši ievietot suņu stilā! Un, zini,

viņas dēļ, saldumu pušķi... Bet tu to nenovērtēji, un tagad es tev darišu to pašu, ko ar pārējiem. Uz ceļiem!

Pēc viņa trakā skatiena es sapratu, ka šajā cilvēkā kaut kas ir salūzis. Cvetkovs ar savu māniju gadiem ilgi balansēja uz vājprāta robežas, bet tagad šīs robežas vairs nebija. Es paskatījos psihonei acīs.

Psiho, kurš grasās šaut.

Auto uzradās ap strauju pagriezienu un, nedomājot apstāties, nojauca ceļa centrā stāvošo vīru. Atskanēja šāviens, bet kaut kur uz sāniem. Pēdējais, ko redzēju, kad noģību, bija Valečkas naida izkropļotā seja...

4. nodaļa. Sveiki murgs jeb jauna realitāte uzņēmēja sievai

Čīkstēt. Čīkstēt. Čīkstēt.

Pretīgā skaņa pamazām aizdzina miegu. Tiklīdz es izrāvos no viņa slazdiem, man uznāca zosāda. Brr, ir auksti!

Es ieklausījos sevī, mēģinot saprast, kur atrodos un kas notiek.

Pirmkārt, es kaut kur dodos. Smaržo pēc siena un dzīvniekiem... Vai tos pārvadā pa ratiem?!

Lai apstiprinātu manu minējumu, neidentificēts transportlīdzeklis mani uzsvieda pāri izciļņam, un es gandrīz vai stenēju no nepatīkamajām sajūtām: tas durstīja no apakšas, skrāpēja un smirdēja no augšas, un zem augšstilba bija spēcīgs spiediens. Un es noteikti biju pilnīgi kaila...

Es atvēru acis, bet īsti neko neredzēju, jo tās apklāja manu galvu ar kaut kādu garozu maisu. Netīrs un smirdīgs.

Mammas... Es atkal aizvēru acis, negribēdama ticēt, ka murgs turpināsies.

Cvetkovs pazibēja manā acu priekšā it kā īstenībā... Uz mani norādīja ierocis... Valečka brauc ar SUV... Trieciens!

Kas notika tālāk?

Tad šķita, ka noģību, un tagad viņi mani, pilnīgi kailu, veda kaut kur un pat uz ratiem. Un viņi to noteikti aptvēra...

Es negribēju uzskatīt sevi par līķi, taču tūlītēja panika lika

manai sirdij auļot. Tikai ar gribas piepūli es piespiedu sevi gulēt mierīgi, neizskatoties, ka esmu pamodusies. Iedarbojās pašsaglabāšanās instinkti.

Padomāsim loģiski: kā tas notika, ka Cvetkovs nokļuva apvidus auto tuvumā?

Šeit viss ir vienkārši, Jegors nevarēja mani nodot. Viņš nav īstais cilvēks, bet es esmu iemācījies saprast cilvēkus. Visticamāk, vīrs kaut kā atbrīvojās no mēra meitas un sekoja. Viņš bija ārkārtīgi greizsirdīgs uz Jegoru, tāpēc vēroja mani ciešāk nekā parasti. Viņš pat atstāja novārtā Valečku. Tāpēc viņš ieradās baložu novietnē pirms detektīva.

Vai varbūt tika noklausīts arī mans telefons, un es no tā zvanīju no mašīnas? Es jau zināju, kas tiek izsekots. Šo konkrēto mobilo telefonu netīšām paņēmu līdzi uz baložu novietni. Es biju pārāk nervozs, un nebija citu saziņas līdzekļu.

Bet, ja mans vīrs zināja, kur es atrodos, viņš droši vien uzminēja, ko es daru. Un tas nozīmē, ka viņš patiešām grasījās viņu nošaut, nevis tikai nobiedēt. Bet kāpēc viņš izvēlējās gaidīt pie mašīnas? Vai nebūtu vieglāk viņu pieķert? Vai arī viņš pats baidījās tikt pie policijas? Viņš nevarēja zināt, vai viņi aizgāja no šejienes vai nē. Šķiet, ka aizzīmogatās vārtu nama durvis un kratīšanas pēdas mani izglāba.

Man nebija tie labākie brīži, iedomājoties, kas būtu noticis, ja Cvetkovs būtu mani noķēris baložu mājiņā. Man nebūtu nekādu iespēju pret viņa ieroci.

Un Valečka? Un šeit nav grūti uzminēt, ka mēra meita izsekoja

savu neveiksmīgo mīļāko. Es viņu pārāk uzbudināju ar savām ziņām. Viņa varētu būt aizvainota par viņa pēkšņo aiziešanu. Vai arī drošības priekšnieks mūs nodeva? Viņš ir ēnas puisis, viņš varēja melot, ka es nozagu viņa automašīnu, kad aizbēgu, lai pasargātu sevi. Šeit mēs varam izdarīt tikai pieņēmumus.

Bet mani mocīja arī cits jautājums: nez vai tagad esmu atraitne vai vēl nē?

Kaut kas man teica, ka Cvetkovam nebija gandrīz nekādu izredžu. Bet kāpēc tad mani tā uztver? Varbūt Valečka ar tēva palīdzību cenšas noslēpt nozieguma pēdas, atbrīvojoties no liecinieka?

Viņi tevi tagad paņems un iemetīs kādā karjerā, bet ar to viss beidzas...

Es spriedu jaunu panikas vilni.

Mums vajag nomierināties. Egors noteikti visu izdomās. Varbūt viņš pat visu redzēja un tagad vēro bandītus, un īstajā brīdī viņš tos izglābs. Es ļoti gribēju, lai tas notiek...

Vai princim vajadzētu parādīties arī manā dzīvē? Īsta, bez baltiem zirgiem un mersedesiem, bet ar cēlumu dvēselē...

Tā tas viss notika realitātē, vai arī es to iztēlojos aiz izmisuma, bet man bija cerība, kas deva spēku. Man jāpagaida, līdz ierodas palīdzība, un jāizdomā, ko darīt, ja viņa nenāks...

– Varbūt mums vajadzētu apstāties? – aiz galvas atskanēja nepatīkama un nedaudz strīdīga vīrieša balss.

Es, protams, pieņemu, ka kāds brauc ar ratiem, un jau sen sapratu, ka te neesmu viens, bet tik un tā apmulstu, pārstādama

elpot. Tā ir dīvaina lieta, vārdi šķiet nepazīstami, bet es saprotu nozīmi...

– Vai tu esi traks? – otrs viņam atbildēja – aizsmacis, it kā būtu saaukstējies.

Es pamanīju, ka viņiem abiem bija izteikts "labi" izskats. Neparasti to dzirdēt nepazīstamos vārdos...

Muļķības! Viņi, iespējams, mani ar kaut ko apreibināja, tāpēc es nomācu sevi ar visādām muļķībām. Tā noteikti ir man nezināmas vielas iedarbība. Pārdozēšanas parādīšanās labi iederējās shēmās, ar kurām tādi cilvēki kā Valečka bija pieraduši risināt problēmas. Es jau zināju, pateicoties savam vīram.

– Paskatīsimies vismaz uz viņu. Aizraušanās, kā vēlaties!

– Baba, vai tu to neredzēji? – aizsmacis pasmīnēja.

– Vai jūs domājat, ka esat tos redzējis? – pirmais skarbi iebilda.

Kas man lika domāt, ka mani nesa divi cilvēki? Ceru, ka ir tikai divi...

"Nirfeatka, es domāju," aukstais biedrs nedroši un nesaprotami ierosināja.

– Un kas? Es dzirdēju, ka Nirfeat sievietes ir karstas un nav niķīgas. Nav ierobežojumu

"Jā, un tad viņa nokosīs tev galvu vai uzliks tev spalvu." Labāk paātrināsim. Atceries, kāpēc mēs braucam uz Zinborro, idiot!

No sarunas man sāka rasties iespaids, ka šie divi baidās no manis. Es neko nesaprotu...

Kas ir "nirfeatka"? Spriežot pēc viņu analfabētiskās runas,

varbūt viņi to sajauca ar kādu citu vārdu? Un kur ir Zinborro? Es neatceros, ka būtu dzirdējis par šādu apmetni reģionā. Vai arī šī nav vieta? Vairāk kā naktskluba nosaukums. Varbūt mani nemaz neved uz karjeru, kā sākumā domāju, bet kaut kur noteikta rakstura verdzībā?

Es nezināju, vai tā ir taisnība, bet man joprojām nepatika šo abu nodomi. Tie bija slikti nodomi, ņemot vērā situāciju.

Uzmanīgi, lai neradītu troksni, taustījies ar roku un aptaustīju auksto dzelzs gabalu, uz kura gulēju, šķiet, jau labu laiku. Mīkstā vieta, ko nospieda noapaļotais izspiedums, patiešām sāpēja.

Pacēlusi iegurni, viņa klusi vilka, atklājot, ka tas ir kaut kas garš un smags. Lieliski! Tas pāries par ieroci. Ja tas darbosies, es centīšos to kārtīgi izsist pirmajam, kurš izstieps man savas netīrās ķepas.

Mums ar Cvetkovu ir gana, es neļaušu nevienam citam man pieskarties bez atļaujas. Apbrīnojami, kā nūja rokās padara cilvēku no upura. Tikai kaut kāda perversa alegorija par evolūciju!

Pirms paguvu ērtāk satvert kāda instrumenta noapaļoto rokturi (ļoti ērti iederējās rokā), maisa audums tika izmests atpakaļ.

Es redzēju virs manis zilās debesis pirms nakts, melnus koku zarus uz to fona un bezpajumtnieku noliecamies pār mani. Neķemmēti pinkaini mati, it kā sasmalcināti, iesprūda uz visām pusēm. Netīrīti, laikam nekad mūžā, starp smaidā izstieptām lūpām atseguši melni zobi, un... mani piemeklēja smirdoņa

vilnis!

Smaka, kas gandrīz lika man noģībt, bija gandrīz taustāma. Grimasēdama, ne tik daudz no bailēm, cik no ārkārtīga riebuma, es izdvestu neizteiksmīgu skaņu:

– Jāāā! – un mēģināja uzlauzt klaidonis žoklī.

Bet viņš veikli atrāvās, un mans ierocis izrādījās pārāk garš un ieķērās maisa drānā ar pretējo galu. Bet tagad, kad bezpajumtnieks nekarājās pār mani, man bija iespēja manevrēt. Es pielecu kājās, nepievēršot uzmanību savam kailumam, un ērtāk paķēru... zobenu?!

Tiešām! Tas, ko es neapzināti paņēmu par kaut kādu darbarīku, izrādījās īsts zobens ar bagātīgi dekorētu kātu. Ilgi nebija laika skatīties uz manu ieroci, kas tikko no banāla dzelzs gabala bija pārveidots par īstu zobenu, kaut arī viltotu, bet smagu. Es draudīgi skatījos uz saviem pretiniekiem, tik draudīgi, cik var skatīties uz diviem vīriešiem, kad esi meitene ar kailu... topiņu.

Klaidonis, kuru nobiedēju, sēdēja lauku ceļa malā. Izskatās, ka viņš aiz pārsteiguma paklupa un piezemējās uz dibena. Viņa biedrs izskatījās nedaudz pieklājīgāks. Es mierīgi sēdēju apstarošanas telpā, smaržoju daudz mazāk un pat izskatījos, ka esmu ģērbusies gandrīz tīrās drēbēs.

Dūšīgs, apmēram divus metrus garš, ar pleciem, nokarenām uzacu izciļņiem un uz āru izvirzītu žokli, viņš pēc izskata šķita šaurprātīgs, bet es atcerējos, ka tieši viņš brīdināja savu līdzdalībnieku man neaiztikt. Un šis... Kā viņu sauc? Viņu sauca par nimfomani.

Un tagad šis skapis ar starpstāviem skatījās uz mani ar izbiedētām acīm, kā uz bērnu, ar plaukstām divu futbola laukumu lielumā priekšā!

Tie ir grābekļi! Es nekad nevienam neesmu redzējis tādas rokas...

Atklāti sakot, tas bija vēss, lai gan siltāks nekā es domāju. Jebkurā gadījumā man ir vajadzīgas vismaz drēbes, un es nevaru zaudēt iniciatīvu, pretējā gadījumā viņi mani salauzīs, sasaistīs un vairs nebūs otrās iespējas aizbēgt.

– Tu! – es norādīju savu zobenu uz lielo puisi. – Novelc kreklu! Ātri!

– Es tev teicu, viņa ir Nirfeat! – Smirdīgais par kaut ko priecājās un nomurmināja: – Tagad viņš kaut ko tādu darīs! Tev paveicās, Bukh! – Viņš skaudīgi nošņāca.

Muļķības! Par ko viņš tagad runā?! Ko šie nirfeats var darīt, kas liek viņam kā straumei līst cauri sapuvušajiem zobiem?

– Apstājieties, kur esat! – noņurdēju, nedaudz pavirzot asmeni pretī vīrietim, kuram nav smaržas.

Godīgi sakot, viņi abi sanāca kopā, un man ir vienalga, ko es ar viņiem darīju. Bet viņi pat nemēģināja. Notiekošais šausmīgi atgādināja kādas vēsturiskas filmas dekorācijas. Un, ja ne smaka, es būtu domājis, ka viņi ir aktieri. Ne velti Brūts ir tik krāsains, it kā viņš spēlē Šreku.

"Tu esi muļķis, Mok," viņš mierīgi nošņāca. – Nirfeats nevar pieskarties dralorda zobenam.

"Bet kā ar..." Smirdīgais gribēja kaut ko teikt.

– Jāsteidzas, drīz kļūs tumšs! – Brūte viņu pārtrauca, runājot ar uzsvaru, un paskatījās debesīs.

Es neviļus atkārtāju viņa kustību, bet ātri atjēdzos. Nepietika tikai pajokot, piemēram: “Ak, paskaties! Putniņš!”, un paliek bez ieroča. Nevar būt!

Uzkāpusi uz sausā, dzeloņainā siena, viņa steidzās uz garo ratu tālāko galu. Cenšoties nepalaist apdullinātos divus no redzesloka, viņa nolaidās zemē. Izskatās, ka būs jābēg tāpat vien – bez drēbēm. Bruisera kreklis, protams, nav Dievs zina, kas, bet tomēr ne tik pretīgs kā otrs. Es to varētu izmantot.

Bet nē, nē. Ceru, ka odi mani neapēdīs...

Daži kukaiņi jau tuvumā raidīja nepatīkamas skaņas, it kā cieši vērotu.

– Neuzdrošiniēs man sekot, labi! Es to sasmalcināšu! – draudīgi pakustināju asmeni.

Vīrieši saskatījās.

"Labi," Brūte nedaudz skumji piekrita un smagi nopūtās.

– Visu. Vācies prom no šejienes! Ātri! – Es kļuvu drosmīgāka.

Vai arī beigās palika traks?

"Labi, labi," lielais vīrs pamāja un paklausīgi pātagu īsto bulli!

Tumšās krāsas ragainais zvērs negribīgi kustējās. Rati lēnām sāka kustēties un traucās pa ceļu. Ejot tajā iekāpa Smirdīgais. Pagriezies viņš mani nolaizīja ar acīm. Uhh!

– Vai tas ir tik vienkārši? Tas ir kaut kā sirreāli..." es nomurmināju, vērojot lēnām atkāpjošos ratiņus.

Es gaidīju kaut ko citu, godīgi sakot. Gatavs skriet tālu un ilgi.

Cīnīties pretī. Bet es nemaz negaidīju, ka viņi mani vienkārši paņems un atlaidīs.

– Neej mežā, tur ir čūskas! – Smirdīgais pēkšņi iesaucās, saliekot rokas kā iemuti.

– Kas?! "Novēloti man sanāca teiktais.

Krēsla kļuva arvien dziļāka, un spraugās starp kokiem nekas nebija redzams.

Bet nē! Tur kaut kas kustējās, un likās... šņāc, čaukst? Vai arī kāda bija tā skaņa? Kļūdas?

Varbūt šādi brīdinājums mani ietekmēja, bet kļuva pavisam neērti. Zobens ir labs, bet es esmu paukotājs, kā tauriņš no bruģakmens. Un ko jūs varat darīt īpaši pret čūskām? Kaut kā es neticu, ka viņa ir pietiekami ātra.

Paskatījos uz ieroci, ko turēju rokās. Rokturis ir diezgan sarežģīts, ar visu veidu zvaniņiem un svilpēm un lielu noapaļotu dzeltenzaļu akmeni. Tā izskatās kā acs ar iegarenu zīlīti – tieši uz tās es gulēju. Pats asmens nedaudz paplašinājās virzienā uz centru, un pēc tam atkal sašaurinājās, un melns raksts saritinājās gar plakanajām malām. Vai nu ornamenti, vai kaut kāds raksts. Gluži kā Vaska spēlētājās spēlēs!

Vārdu sakot, tas ir rekvizīts, bet skaists. Protams, tie tika izgatavoti pēc pasūtījuma un noteikti dārgi.

Pēkšņi ceļa malā atskanēja skaļa šņākoņa un šalkoņa – tagad ne tikai manā iztēlē. Pēkšņi uz ceļa parādījās divas savā starpā savītas čūskas, kas ripoja no kaut kur kalna pa labi. Es čīkstot skrēju pēc ratiem, tiklīdz neizmetu zobenu no rokām?

Panākusi lēni ripojošos ratus, viņa kā spārnos uzkāpa tajos. Un viņa sāka stutēt un kratīt nost neesošas čūskas, skanot Smirdīgajam pretīgajam smieklam. Brūtēns tikai smīnēja ar ilkņiem, tādējādi pastiprinot savu līdzību ar ogri. Un, protams, viņi abi atkal skatījās uz mani.

Nevarēdama izturēt tādu uzmanību savam ķermenim, viņa pārvilka sev maisu un apsedzās. Man vairs nav tik riebīgi, tad kārtīgi nomazgāšos, lai šie divi tik vērīgi uz mani neskatās.

– Vai tu zināji! Vai tu zināji?! – es histēriski iekliedzos.

Mani nervi vairs neizturēja.

– Kurš nezina par kublo?

– Kāds vēl kublo? – saraucu pieri.

Vīri paskatījās viens uz otru, un Lielais vīrs noteica:

– Nav vietējais.

Ko viņš ar to domā? Kur es vispār esmu? Vai bija iespējams, ka, kamēr es biju ģībonis, viņi mani kaut kur aizveda? Kura valsts tā ir?

Bet es jau iepriekš sapratu, ka mani pieņēmumi bija bezjēdzīgi. Kaut kas te noteikti nav kārtībā...

– Redzi, Bukh. Nyera baidās no čūskām,” priedējās Smirdīgais.

Nu, tagad viņš mani sauca par nyeru, nevis par nirfeat. Ko tas viss nozīmē? Neskaidras aizdomas, ka vairs neesmu dzimtenē, tikai pastiprinājās.

– Es ienīstu čūskas! – nodrebēju un iztīrīju rīkli: "Klau, tu te filmē filmu vai kā?"

Vīrieši tumši saskatījās.

– Šaut? – Smirdīgais atkārtoja.

– Tātad šis... Viņai vajag drēbes? – Lielais vīrs uzminēja.

– Nu, protams! Njēra turpināja un turpināja: “Šaujiet, nošaujiet!”, un mēs jau esam...” Smirdīgais sāka trakot. – Un ja nu vienīgi tu...

– Aizveries! – ogrēnietis viņam īsi norūca. – Nekas nav jānoņem. Mums šeit ir dažas lietas. Tā kā jūs neesat Nirfeat, nav grēks dalīties ar savām drēbēm. Un tas ir nepieklājīgi...

Viņš no kaut kurienes izmakšķerēja lupatu un uzmeta to man. Izrādījās kārtējais vienkārša piegriezuma kreklis, salīdzinoši tīrs, lai arī negludināts. Bet jebkas ir labāks nekā uzvilkt nosvīdušo plecu no cita pleca.

– Neskaties! Nu labi! – es prasīju.

Nogaidījis, kamēr mans lūgums tiks izpildīts, noliku zobenu malā un ātri uzvilku kreklu, uztraucoties, ka, kamēr būšu apjucis, varēšu atbruņot. Bet viss gāja labi, un dīvainie divi nedomāja par apgriešanos.

Tas ir pārsteidzoši, cik ļoti mēs esam atkarīgi no apgērba!

Tiklīdz es nedaudz piesedzu, mans garastāvoklis pacēlās. Rupjais audums deva siltumu un aizsardzības sajūtu. Lai šī aizsardzība būtu vismaz no skatieniem.

"Siksna," Smirdīgais iemeta man kaut kādu virvi.

Es nedižojos un piesprādzējos ar to, ko viņi man iedeva, lai kaut kā pieradinātu man pārāk platu kreklu.

– Paldies.

Iestājās nomācošs klusums. Manā galvā mudžēja simts jautājumu, bet es nevarēju izvēlēties, kuru uzdot. Sāka šķist, ka man nav jābaidās no šiem diviem. Ja viņi būtu izplānojuši kaut ko sliktu, viņi to būtu varējuši izdarīt jau sen, un neviens zobens man nebūtu palīdzējis. Šķiet, visa būtība ir tāda, ka es viņiem esmu kaut kāda nira vai nirfeat. Es arī gribētu zināt, ko tas nozīmē.

Ja godīgi, es baidījos, ka, ja pēkšņi šie dīvainie vīrieši uzzinātu, ka es neesmu ne viens, ne otrs, viņu attieksme mainīsies. Tas nozīmē, ka jums ir jāīkkojas uzmanīgi. Ne pierē.

Mans vēders pēkšņi sāka skaļi un negaidīti ņurdēt. Kādas šausmas! Cik neērti!

– Vai Nyera ir izsalcis? – Smirdīgais priecīgi pasmīnēja.

"Es neiebilstu uzkodas," es atbildēju, vilcinoties.

Pākstis nesaindē.

Lakoniskais ogrēnietis atkal rakņājās zem kājām, kur viņam it kā bija kaut kāda soma, un pasniedza man plātsmaizes gabalu. Es neuzdrošinājos nākt tuvāk, un viņš iemeta to tieši sienā – tuvāk man. Nu, vismaz ne par pretīgo maisu, citādi es nevarētu pārvarēt riebumu.

– Paldies! – neatteica cienastu.

Dzīve var izvērsties visādi, kā liecina prakse. Ja jāskrien un jāslēpjas, tad vismaz ar pilnu vēderu.

Es paņēmu plātsmaizi un sāku košļāt. Neteiktu, ka bija svaigs vai negaidīti garšīgs, bet gana ēdams.

– Vai Bukhs ir grāmatvedis? – es uzdevu neitrālu jautājumu, lai uzsāktu sarunu.

Šajā kļūdainajā kompānijā Lielais vīrs vienlaikus bija gan stiprs, gan gudrs, un viņa biedrs, šķiet, vienkārši smirdēja.

– Grāmatvedis! Cik skaists vārds! – viņš bija patiesi sajūsmā. – Žēl, ka sokhas uz to nav tiesību.

Vai viņi nezina, kas ir grāmatvedis?

Acīmredzot Bukh nav segvārds, bet īsts vārds. Kādi citi arkli tie ir? Šie divi sevi nepārprotami uzskata par vienu no viņiem...

– Kurš dabū tik skaistus vārdus? – uzdevu, varētu teikt, āķīgu jautājumu.

– Nyeram, protams! – Smirdīgais puisis nobolīja acis un paskatījās uz augšu. "Ar Niers viss ir izdomāts, bet ar mums tas ir tik vienkārši." Un nīriem ir bagātīgas, skaistas drēbes, un arī viņu vārdi ir sarežģīti un gari. Vienmēr divas daļas, ne mazāk. Bet soki ir vienkāršāki. Mums tas nav vajadzīgs.

"Jā, ja vien runā," sarunā iejaucās ogrēnietis.

– Oho! tieši tā! Sūna, iedod man lāpstu! Bukh, palīdzi man pārvietot šo akmeni. Vai jūs uzdrošināties? Citādi es viņu nosauktu par Bukkalteru, tāpēc, kad es runāju, Pūķis un Ēna būtu sēdējuši aiz meža.

– Tieši tā! Un darbs nekad nebūtu pabeigts. Ērls purvā par tādu lietu būtu licis noslikt," Lielais vīrs smīnēja, kļūstot neparasti sarunvalodas.

Abi sēdēja puspagriezušies, lai redzētu mani labāk, un man šķita, ka viņi labprāt sarunājas. Nu, tas darbojas tikai man.

– Un šis Ērls, vai viņš ir tavš priekšnieks?

Vīrieši saskatījās.

– Nu jā, bet kā gan varētu būt savādāk?

"Es neesmu vietējais," es viņam atgādināju, tik tikko sakošļājot pēdējo sausās plātsmaizes gabalu. "Es nepazīstu nevienu šajās vietās."

"Mēs atrodamies Erling Zinborro, Nrea." Tātad šeit vada grāfs Zinborro," skaidroja Ogre.

Erlings Zinborro. Ērlings. Es neatceros, kur to rajonu tā sauc. Es nevarēju saprast, kurā valstī esmu. Serbija? Moldova? Es saprotu valodu, lai gan tas viss ir dīvaini...

– A... Un kādā Reach atrodas Erlings Zinborro? – aizturējusi elpu jautāju.

– Torisvenā? Vai tiešām tu nezini? – ogrēnietis brīnījās.

– No kurienes tu būsi? – Smirdīgais samiedza acis.

– Es? No Maskavas – es nenorādīju, ka dzīvoju Maskavas reģionā, tas ārzemniekiem neko daudz neteiks.

– Kur ir šis Erlings, Bukh? "Tu zini vairāk nekā es," Smirdīgais pagriezās pret savu biedru.

– Noteikti ne no Solijara. Tur ir melnas sievietes. Un ne no Berštonas, tur... Nirfs tur tagad vada, tas izsaka visu. Vai Drakendorts, vai Kirfarongs, vai ne? – viņš pagriezās pret mani.

Nepazīstamie vārdi lika man acis izlīst no galvas.

– Un šis Zinborro grāfs, vai viņš ir nieris vai arkls? – Sarunu uzmanīgi aizvedu līdz jēdzieniem, kas mani interesēja.

Vīrieši atkal saskatījās.

– Kā tad grāfs var būt arkls, nyera? Tas nekad agrāk nav noticis! – smirdīgais vīrietis pretīgi iesmējās.

Tik ļoti, ka viņš pat sāka raudāt. Ogre arī pasmaidīja. Trakā māja!

– Es jums saku, nevis vietējais! – Es sadusmojos.

– Njēra, visos Reačos, ko viņi sauc par grāfiem žūriem, vai tiešām tavā ir savādāk?

– Vai varbūt es nemaz neesmu ārpus robežām?

– Nu kur vēl? – Smirdīgais ar elkoni iedunkāja ogrēnim sānos, turpinot izklaidēties.

– Tiešām, no Nirfgarda? – viņš pārstāja smaidīt, un man tas nemaz nepatika.

5. nodaļa. Maģija nav zizlis

Mani ceļabiedri uz mani vērīgi un piesardzīgi skatījās, un tomēr es nolēmu riskēt:

– Ko darīt, ja tas tiešām tā ir?

Smirdīgais nolēca un gandrīz nokrita no kastes. Ogrēnieši viņu izglāba, satverot aiz apkakles. Tajā pašā laikā viņš kaut kā nobijies paskatījās uz mani, lai gan kāpēc tik lielam puisim būtu jābaidās?

Pamatojoties uz tik vardarbīgu reakciju, es secināju, ka es nedrīkstu būt niķīgs. Viņi viņiem nepatīk un baidās no viņiem atšķirībā no Nyers. Es jau nojautu, ka šī uzruna šajās daļās bija cieņpilna un pieņemta.

– Jā, es jokoju! Tev vajadzēja redzēt savas sejas! – es smējos skaļi un skaļi.

Vīrieši kaut kā uzreiz atslāba.

– Nu, tu, Nyera, esi nerātna meitene! – ogrēnietis pamāja ar galvu.

– Es gandrīz nomiru no bailēm! – Smirdīgais izdvesa. "Es domāju, ka nāve mums ir atnākusi."

Un es domāju, ka viņi ir tik lētticīgi. Ko darīt, ja es tiešām būtu šis nirfeat? Un kāpēc viņi no viņiem tik ļoti baidās?

– Vai tu jau esi redzējis nirfeats? – ar patiesu interesi jautāju, cerot, ka pļāpīgais Smirdīgais tūdaļ to visu izklās.

– Noteikti! Bet Dragon Progenitor bija žēlsirdīgs. "Viņi mūs

neaiztika," viņš kaut kā ne pārāk informatīvi atbildēja.

– Kāpēc viņi ir tik biedējoši? – uzdevu galveno jautājumu.

– Nu kā ar to, nyera? Viņi ir burvji, viņi pazīst Haosu, "paskaidroja ogrēnietis, pilnībā izpūšot manu prātu.

"Un viņiem ir visdažādākie radījumi." Viņiem patīk nogalināt un spīdzināt cilvēkus, tā ir aizraušanās! Kāds kā tu, šķietami skaista sieviete, varētu mums to noorganizēt šeit...

"Un lūžņus viņi nebūtu atraduši," pavisam nopietni piebilda ogrēnietis.

Vai šie lūžņi ir no viņa? Kas ir šīs nīrfas?! Burvji? Haoss? Kas tā par zinātnisko fantastiku, tava māmiņ?! Neviļus es paskatījos uz zobenu, kura rokturis joprojām bija satverts manā labajā rokā.

Varbūt šie divi ir kaut kādi lomu spēlētāji? Vienkārši viņi šeit spēlē spēli, tāpēc viņi iejutās lomā. Un viņi mani pieņēma kā savējo? Esmu dzirdējis par tik spītīgiem cilvēkiem. Vasiļina stāstīja...

Bija daudz vieglāk noticēt šādam skaidrojumam nekā zvaigznēm, ko redzēju aptumšotajās debesīs. Šādu debesu uz Zemes noteikti nebija, ja vien es, protams, neatrados otrā puslodē. Taču uzreiz divi pavadoņi deva mājienu, ka noteikti neesmu otrā puslodē, bet, visticamāk, tomēr kādu vielu ietekmē. Ak, Valečka-Valjuša, kāpēc tu man iedevi tik izvēlīgu dzērienu?

Nolēmis pagaidām neņemt visu uz ticību, es jautāju:

– Kur mēs vispār ejam?

– Mēs zinām, kur! Uz grāfa Zinborro pili! – Smirdīgais viegli atbildēja.

"Mm," es skepti dungoju.

Bloķēt! Protams. Bet varbūt vismaz tur atradīsies adekvāti cilvēki. Ne visi spēlē lomu tik labi kā šie.

Man šausmīgi trūka informācijas, bet diez vai es saņēmu jēgpilnus paskaidrojumus no saviem šaurajiem ceļa biedriem. Uzmanīgāk aplūkoju Ogri, cerot, ka viņa platie pleci un dīvainā seja ir tikai prasmīga pārvērtība. Slaveni cosplayeri* pat to nedara. Labi, varbūt viņš lēnām atlaidīs mani, un mēness kļūs par vienu, un šis puisis saruks.

Atlaidusi situāciju, es nedaudz atslābu un sāku skatīties apkārt. Bet tiklīdz es pagriezos un paskatījos uz meža ceļu, man bija viss. Aiz muguras mežs bija pilns ar kaut kādām gaismām. Viņi kustējās, kustējās aiz kokiem, pamazām panākot ratus. Daži jau peldēja paralēli, braukšanas virzienā.

– Puiši, kas tas ir? – piesardzīgi jautāju.

– Ak, cik slikti! – Smirdīgais satraucās.

– Sūna, visa tava plāpāšana! "Mums bija jāsteidzas," sašutis bija ogrēnietis. – Kaut es varētu sasniegt ciemu...

Viņš nosita pātagu, un flegmatiskais vērsis rikšoja ātrāk. Visi piesardzīgi pagrieza galvas, un kaut kā nebija laika runāt, bet, tiklīdz viņi apklusā, mežs piepildījās ar skaņām. Šurkstēšana, čaukstēšana un daži nezināmas izcelsmes kliegzieni. Šausmīgi! Es jutos kā bērns, kurš baidās no briesmoņiem zem gultas. Tiesa, tā vietā zem manis bija čīkstoši rati, no kuriem es nekad neuzdrošinātos nokāpt.

Kāds muļķis! Šie vīrieši droši vien zināja, ka jums nav kur

bēgt, tāpēc viņi nesteidzās panākt. Bet kas būtu noticis, ja es nebūtu melojis?

– Pagaidām vieglprātīgie neuzbrūk. Viņi medi tikai tumsā...
– Smirdīgais žēlojās, nevarēdams atrast sev vietu.

"Tas ir dīvaini, ka viņi ieradās šeit un veselā barā." "Tas nav normāli," ogrēnietis sarauca uzacis un mudināja vērsi, taču viņš joprojām centās piebremzēt, it kā nebaidīdamies. "Jūs nemaz nevarat redzēt ceļu." Negriezies, iededz laternu. Kur tu liki amuletus?

Smirdīgais atdzīvojās un pēkšņi sastinga, ieplestām acīm skatīdamies uz savu biedru.

– Pametu darbā...

– Kur pie velna?! – ogrēnietis rūca.

– Tātad tas notiek. Atceries, bija liela kņada... – viņš pakratīja galvu.

Ogre neatbildēja, bet paskatījās uz viņu tā, ka man likās, ka viņš apsver, vai mest savu neuzmanīgo biedru, lai to aprītu plēsēji, kas mums sekoja. Acis kvēloja pavisam tuvu, un es redzēju kaut kādu ēnu, kas skrien aiz pirmās koku rindas.

– Vai jums nav cita gaismas avota? – es sāku krist panikā.

– Kur viņam jāsāk, nyera? Ja vien jūs kaut ko nemagnetizējat? Varbūt kādas burvju gaismas? – Smirdīgais cerīgi skatās uz mani.

Pilnīgi ieskrūvēts!

"Es ļoti vēlētos uzburt dažas burvju gaismas..." es atkārtāju pēc viņa, sēdējama tālāk no malas.

Bet man nebija laika pabeigt. Rati spēcīgi satricināja uz paugura, un, zaudējot līdzsvaru, es šūpoju zobenu. Četras lielas gaismas bumbiņas, cilvēka galvas lielumā, pēkšņi atdalījās no asmens. Tie gludi pacēlās gaisā un izklājās uz četrām pusēm, aptverot mūsu ratiņus apgaismotā laukumā. Acis mežā sāka nedaudz mazāk spīdēt un uzreiz atpalika.

Par laimi es nogāzos uz siena, nevis aiz borta, tāpēc klusā šokā vēroju notikušo. Ko es tikko izdarīju? Vai šī mana vēlme piepildās?

– Nyera! Ko mēs bez tevis darītu! – Smirdīgais bija sajūsmā un ar redzamu atvieglojumu iegrima sēdeklī.

"Mums vajadzēja doties pabarot aitas, pirms mēs atstājām mežu," Lielais vīrs viņam īgni aizrādīja.

Skatoties uz maģiskajām gaismām, kas nešķīta nekas pazīstams, es beidzot sapratu, ka tie nemaz nav lomu spēlētāji. Un es neesmu citā valstī, un Valečka man neko neinjicēja un neko nedeļa. Es esmu vai nu miris, vai komā, vai labākajā gadījumā guļū.

Katram gadījumam viņa kārtīgi saspieda savu augšstilbu un gandrīz kļiedza. Tas bija ļoti sāpīgi, un caur kreklu parādījās asins traips.

Kādas muļķības?!

Novērsusies no vīriešiem, viņa pacēla apakšmalu un atklāja garu grieztu brūci! Nav dziļi. Drīzāk tas bija jau ielikts skrāpējums, kuru es atvēru ar šķipsnu. Gar viņas kāju stiepās jau izžuvušu asiņu pēdas.

Bet kad man izdevās savainoties un nepamanīt? Droši vien tad, kad viņa nokāpa no ratiem vai, gluži otrādi, uzlēca? Tādā nervozā stāvoklī nav nekāds brīnums...

“Nyera, tu mūs izglābi,” Ogre mani novērsa no domām. “Pretī mums jums kaut kas jāsaka,” viņš paskatījās uz savu biedru.

– Buh, bet kā... – Moks no kaut kā nobijās.

“Nyera mūs izglāba no briesmīga likteņa.” Es neļāvu neliešiem atņemt tavu nevērtīgo dvēseli! – Ogre atgādināja, un Smirdīgais kaut kā uzreiz nogrima.

– Un tā ir taisnība. Bukh izsaka visu. Klausies viņu, ņjera.

“Nedodiet drakloda zobenu grāfam Zinboro.” Vispār labāk par viņu klusēt. Un mēs nerunāsim. Jā, Moss? – viņš ar spiedienu vērsās pret savu biedru.

– Mēs to nedarīsim! Mēs neko nedarīsim. Es zvēru uz mēles! Ļaujiet viņam izžūt, ja es kādam saku!

“Kādu iemeslu dēļ es vairs negribēju iet pie šī tava grāfa.” Varbūt uz citu vietu?

– Nederēs. Mums lika tevi aizvest pie viņa,” ogrēnietis vainīgi paraustīja plecus. – Mēs nevaram nepaklausīt.

– Mēs nekādi nevaram.

– Kurš to pasūtīja? – Es piegāju tuvāk.

Šķiet, ka tagad man tiks atklāts mana izskata noslēpums uz šiem ratiem.

– Ir skaidrs, kurš. Mūsu meistars Žimars arī pasūtīja šo, “labi, ļoti informatīvi,” atzīmēja Smirdīgs.

– Kur viņš mani atrada? – es centos piešķirt sejai draudzīgu

izteiksmi.

"Nezinu," ogrēnietis paraustīja plecus un kaut ko pavisam nesaprotamu piebilda: "Biju darbā." Kapitsa pavilka.

– Es zinu! Tikko atstāta nelielai nepieciešamībai, atvainojos par detaļām, nyera. Un tur ir Šis,” viņš klusā balsī izrunāja vārdu “šis”, un Buhs sarauca uzacis un kaut kā grozījās sēdekļī. "Paskatos, un man blakus ir jauna, gaišmataina puīša līķis." Izskatās, ka boļšeņiki izvilka viņa dvēseli. Nu, tas nozīmē, pārmeklēsīm līķi, ieraudzīsīm zobenu un skrienam pēc Žimara. Viņi domāja, Žimars novilka zobenu, dārglietas, naudu, visu, kas viņam bija. Un viņi sāka par kaut ko strīdēties. Šis paņēma daļu naudas no Žimara un gribēja zobenu, bet nevarēja. Tad Žimars nometa zobenu zemē un aizgāja, bet šis ķermenis tika nosūtīts purvā, un viņš pats griezās ap zobenu, bet nevarēja to izturēt.

– Sasodīts Nirfeat! – Ogre nomurmināja.

– To es saku. Viņš atkal gāja pēc Žimara, bet es klusi tiku ārā no patversmes. Es no bailēm svīstu viscaur. Nodomāju, ka tad, kad uzzinās, ka esmu visu redzējis, sūtīs uz purvu. Atceries vārdu. Tāpēc es steidzos paveikt kādu darbu. Tur noteikti jau pamanīja, ka viņš jau sen staigājis, un domās ieskrēja taisni Žimaram. Viņš satver mani aiz skausta un saka: “Tas esi tu, bezjēdzīgs, kas man vajadzīgs. Tev tik un tā neder!”

– Teiksim īsi! – ogrēnietis uz viņu norūca.

– Jā, esmu gandrīz pabeidzis! Žimars mani aizvilka atpakaļ tur, kur tika atrasts līķis, un tur zobena vietā tu, nyera. Pliks! Un no kurienes viņi radās? – Smirdīgais pretīgi pasmīnēja, un es

garīgi nolamājos.

– Moh, beidz apkaunot Nyeru!

– Piedod, nyera. Tātad tu tur guļ, un Žimars ir apmulsis! Nebiju gaidījis, ka purvos ieraudzīšu tādu skaistumu. Viņš ir sarkans kā pelmeņš, elpo pēc gaisa kā tavs krupis,” Smirdīgais iesmējās. – Tad šis ieradās laikā. Viņš aiz dusmām iespēra Žimaram pa dupsi un lika sagatavot ratus un aizvest pie grāfa ar zobenu un niere.

– Kādas šausmas! – aizvēru acis.

Cik vīriešiem šajā dienā izdevās mani apbrīnot? Visā manā mūžā tik daudzi mani nav redzējuši kailu, un te ir šie divi uzreiz, kaut kāds Žimars un vēl nesaprotamais Šis, šķiet, ir nirfeat, jo nevar pieskarties zobenam. Grūti!

"Nu, es nekavējoties piezvanīju savam draugam Bukh," Stinky turpināja stāstu. "Mēs jūs uzmanīgi iekrāvām ratos un apsedzām, lai pārējie strādnieki neredzētu, ko mēs nesam." Šis mums stingri aizliedza plāpāt. Viņš katram iedeva pa zelta gabalu un lika to aiznest uz Zinborro pili. Visi.

No šī stāsta es nemaz nesapratu, kā tas notika, ka mani tur atrada šajā dīvainajā vietā un pat nepiedienīgā formā. Labi, ka neviens neizmantoja manu bezpalīdzīgo stāvokli. Brr!

"Ir skaidrs, ka nekas nav skaidrs," es nomurminu. –Kas par Ērlu? Kāpēc mums no viņa jābaidās?

"Dors Zinborro atveda savu sievu kapā un nogalināja savu meitu," ogrēnietis sarauca pieri. – Esi uzmanīgs ar viņu. Turiet ausis vaļā.

"Viņš pazīst Nirfeates," Moks piebilda čukstus.

Kad mēs braucām pa apgaismoto ceļu uz tupu pili, kas izskatījās kā kaut kas tieši no fantāzijas attēla, es jau zināju, ka grāfam ir mājkalpotāja, kas šeit visu vadīja. Man vajag, lai es viņai patiktu, un tad viss būs labi. Taču nav izredžu, ka viņai tas patiks, jo es esmu no Kirfarongas, tāpat kā Zinborro bijusī sieva. Tāpēc mans turpmākais liktenis maniem ceļa biedriem šķita ļoti neapskaužams.

Koma nav koma, miegs nav sapnis, bet es asiņoju, ja man sāp. Sāp, ir auksti un es gribu ēst. Siens durst, kāja niez – galu galā kāds kukainis man iekoda potītē. Un viņam ir neliela vēlme iet uz tualeti. Kāpēc tā nav realitāte? Tas nozīmē, ka jūs neatslābīsities. Cīņu par izdzīvošanu neviens nav atcēlis.

Es ciešāk satvēru zobena rokturi. Ieroču klātbūtne deva pārlicību. Man nebija šaubu, ka man uz to ir visas tiesības. Atliek tikai izdomāt, kā visu pagriezt otrādi, lai Zinborro mani pieņemtu pareizi. Man pilī jānokļūst nevis kā noplucis un apmaldījies cilvēks, bet kā nelaimē nonākušai dāmai. Dižciltīga dāma – nyera.

Cilvēkus sagaida viņu apģērbs, vēsta tautas gudrība. Es nedomāju, ka šeit tas darbojas savādāk. Saziņa ar ceļa biedriem – vienkāršiem strādniekiem, kas purva darbos ieguva kādu noslēpumainu "kapicu" – deva man ieskatu vietējā kārtībā.

Žēl, ka pa ceļam nevar iegriezties gatavu kleitu veikalā, un man nav naudas... Bet šķiet, ka es māku burvest. Vai jums izdevās izsaukt gaismas, kad jums vajadzēja? Varbūt derēs ar

apģērbu?

Es precīzi neatcerējos, kā to izdarīju, godīgi sakot, man nebija laika, bet maģiskās gaismas regulāri turpināja pavadīt ratus un nemaz nezaudēja savu spilgtumu. Skatoties uz viņiem, man likās, ka tas ir vienkārši brīnišķīgi. Tas noteikti man pievienos punktus grāfa acīs un, iespējams, padarīs mani par spēku, ar kuru jārēķinās.

– Un ko, visi niers to var izdarīt? – norādīju uz gaismām, it kā nekas nebūtu noticis.

– Nē, par ko tu runā! Reti kurš var. Nīri no seniem klaniem noteikti to var izdarīt, tāpat arī dralordi. Tie ir visspēcīgākie burvji,” atbildi sniedza runīgais Smirdīgais un vilcinājās, bet turpināja: “Arī Nirfeats var visu...” “Bet arvien biežāk netīri triki.” Vai nu viņi izsauks murgu radījumus, vai arī kādu šausmīgi nogalinās... – viņš piesardzīgi paskatījās uz mani uz sāniem un tad, it kā sevi nomierinādams, piebilda: – Bet tu turi zobenu, bet Nirfeats nevar. Šis nevarēja mūžīgi elpot purva purvu!

Cik bieži mainās šī nepatīkamā puīša garastāvoklis? Man nav vārdu. Viņš izplūdīs un pats nobīsies. Viņam vajadzētu apmeklēt psihologu...

– Bet es joprojām brīnos, kāpēc es nevaru pieskarties Nirfeats zobenam? – sāku rūpīgi domāt, cerot, ka ceļa biedriem būs atbildes.

Un tā arī notika.

– Tātad tas ir saprotams. Nirfeats ir ienaidnieki. Un zobenā ir

Pūka cilts spēks, tāpēc viņi nevar tam pieskarties. Un jūs, Nyera, neesat vienkāršs, jo jūs komandējat ar zobenu, bet mēs jums neuzdosim jautājumus.

"Redziet, mēs pat nejautājam viņa vārdu," piebilda ogrēnietis. "Teiksim šim, ka viņi tika novilkti zem maisa un nodoti, un mēs neko citu neredzējām."

– Jā, viņš droši vien neiedomāsies pajautāt Zinboro.

Bet tas jau bija interesanti. Šķiet, pēdējā laikā mans statuss ceļabiedru acīs ir pieaudzis, ja visu šo absurda teātri ņemam kā jaunu realitāti.

Tas ir gluži kā Vasiļinas datorspēlēs: varonis parādās kā pieaugušais, bet parasti nabags un vājš. Pabeidzot uzdevumus, viņš lēnām aug. Viņš pelna naudu, apgūst prasmes un visu to, un beigās, sasniedzot 100. līmeni, viņš ar vienu kreiso roku jau notriec monstrus. Ja spriež pēc šīm kategorijām, tad man paveicās uzreiz parādīties kā desmitā līmeņa tēlam. ES ceru...

Tikmēr Zinborro pils vārti nepielūdzami tuvojās, kaut kas bija steidzami jādara. Es paskatījos uz zobenu savās rokās. Ko Smirdīgais teica?

– Un tu, Nyera, neesi vienkāršs, jo pavēli ar zobenu.

Tātad viņš domā, ka es protu pavēlēt zobenu? Bet tas visu izskaidro!

Tā es izveidoju apgaismes ķermeņus! Zobens bija manā rokā, un es kaut ko teicu par gaismu, bet nedomāju par kaut ko konkrētu. Gaismas ir atdalītas tieši no asmens. Hm. Acīmredzot zobens spēja noķert vēlmi un realizēja to brīvā formā. Ko darīt,

ja...

Garīgi es palūdzu, lai zobens mani ietērpj bagātas ģimenes nyera cienīgā ceļojuma apģērbā un arī pārģērbjas par dunci apvalkā.

– Pūķa priekštecis! – Smirdīgais izdvesa. – Buh, paskaties tikai uz nyera! Mēs nekļūdījāties! Kā ēst maizi, jūs nekļūdaties!

– Nyera ir skaista! – ogrēnietis pasmīnēja.

Un ar iekšēju gandarījumu nogludināju dziļi zaļo svārku kvalitatīvo, brokātām līdzīgo audumu, kas skaisti mirdzēja ar purpursarkanu izliekumiem. Viņa nopētīja un aptaustīja korseti, samiedza acis uz galvassegu, kas izskatījās pēc cepures ar platām malām, un gandrīz sasita plaukstas no prieka.

Es valkāju pilnu komplektu. Pat vissmalkākā veļa, kas patīkami glāsta ādu! Dievs! Kāpēc es par to iepriekš nezināju?

Saģērbusies es jutos daudz pārliecinātāka. Tikai nedaudz reiba galva. Acīmredzot no sajūsmas. Vai varbūt no bada. Sausās maizes gabals, ar kuru mani cienāja ceļabiedri, jau sen bija nogrimis aizmirstībā, neatstājot manā vēderā nekādas pēdas.

Pa to laiku mēs nonācām pilī.

– Kas viņi ir? – apsargs jautāja no sienas.

"Bums un sūnas no darba," atbildēja ogrēnietis. – Pēc Žimara pasūtījuma viņi piegādāja niere.

"Viņa apmaldījās purvos un gandrīz devās pabarot ganus!" – Smirdīgais piebilda, par ko saņēma dūrienu ar jaudīgu elkoni un brīnumainā kārtā nenolidoja no apstarotāja.

– Paldies! Tad tas ir manā ziņā," pateicos vīriešiem un

uzmanīgi, pat nedaudz neveikli nokāpu no ratiem, priecājoties par ērtajiem augstceltnes zābakiem.

Ceļojuma tērpa svārki bija priekšā nedaudz īsāki un sadalīti divās daļās, un zem tiem atklājās pieklājīgas bikses. Virsū bija izturīga un skaista ādas jaka, mīksta un nedaudz pieguļoša. Ja salīdzina manu tērpu ar ierastajiem zemes stiliem, tad steampunk laikam bija vistuvākais. Ja vien nebija nodrošinātas aizsargbrilles.

Iztaisnojis apvalku ar dunci, es pieskāros rokturam, sajūtot zināmu sajūtu. Es to nepamanīju, kamēr turēju zobenu rokās, bet tagad sajūtām vajadzēja būt citām, bet nē. Zem maniem pirkstiem rokturis šķita pazīstams – kaut kas tāds, kas tagad vienkārši nevarēja būt.

Nu labi. Tātad zobens piepildīja visas manas vēlmes. Es ceru, ka Zinborro to nesaskatīs tādu, kāds tas patiesībā ir.

Iztaisnojusi muguru, iztaisnojusi plecus un uzmetusi sejā augstprātīgu skatienu, devos uz vārtiem, no kuriem pretī jau bija iznākuši vairāki apsargi. Viņi paskatījās uz mani ar interesi, veltot laiku, lai pavadītu mani iekšā. Skatoties pār viņu galvām ar garlaicīgu skatienu, es nejauši teicu:

"Vediet mani pie Dorsa Zinborro." Tūlīt! – tobrīd paskatījos taisni uz to, kurš man šķita galvenais starp sargiem.

Tehnika ir pazīstama, ne reizi vien praktizēta uz dažādu augsta ranga mana vīra draugu "bullīšiem", no kuriem lielākā daļa bija iestrēguši deviņdesmitajos, lai gan viņi cītīgi izlikās, ka tas tā nav. Tas darbojās arī šeit. Psiholoģija bija līdzīga.

"Seko man, nyera," apdomīgi paklanījās, apsargs pagriezās un

devās prom.

Pārējie pašķīrās, lai izlaistu mani cauri, un sekoja aiz muguras kā karavāna. Tikām garām vārtiem un plašam pagalmam. Mēs uzkāpām uz augsto lieveni, gājām pa garu koridoru un beidzot atradāmies plašā viesistabā.

– Gaidi šeit. Ērls drīz būs klāt, – apsargs paklanījās un atstāja mani vienu.

Beidzot man bija iespēja normāli paskatīties apkārt. Pirms tam mēs steidzāmies kā pretī ugunskuram, un es knapi tiku līdzī apsardzes priekšnieka platajiem soļiem. Dzīvojamā istaba radīja divus iespaidus. It kā es būtu atradusies kāda vīra mājā, kurš kādreiz bija bagāts, bet bija skopulis.

Piesātināti zaļas krāsas zīda tapetes vietām bija raibas. Lielais vilnas paklājs centrā bija pamatīgi nolietots, tāpat arī mēbeles – liels dīvāns un divi atzveltņi krēsli pie kamīna, kas apvilkti ar bordo krāsas audumu. Zemais galds pie dīvāna varētu izmantot pulēšanas līdzekli.

Es staigāju pa istabu pa apli, skatoties uz gleznām, kas nederēja viena ar otru. Viņa piegāja pie viena no lielajiem logiem un paskatījās aiz smagā aizkara, zaļās krāsas, ko tik ļoti mīlēja īpašnieks. Jā, viņi iziet pagalmā.

"Nyera..." aiz muguras atskanēja augsta vīrieša balss.

Es pēkšņi pagriezos un pie ieejas ieraudzīju īsu, resnu vīrieti, ar plāniem matiem, kas bija ķemmēti no abām pusēm, sarkanu seju un vesti, kas tik tikko saskārās ar viņa apjomīgo vēderu. Visi vīrieša pirksti bija nosprausti ar dažādiem gredzeniem. Viņam

ap kaklu karājās kaut kāds plauksts lieluma ornamentals. Vai tas ir pasūtījums?

Ieraudzījis mani, viņš vispirms nosarka, tad nobālēja un, izdvest dīvainu skaņu, atspiedās uz durvju rāmja.

6. nodaļa. Es apguļos jaunā vietā

– Ērls Zinboro? – izdvesu tajā pašā balsī, no kuras gandrīz visiem vīriešiem reiba galva, un noskaidroju: "Vai tu jūties slikti?"

Resnais bija bez elpas un nesaprotami žestikulēja. Pārvarot riebumu, ko šis vīrietis izraisīja pats viņa izskats (viņš izskatījās pārāk līdzīgs vienam no mana vīra biznesa partneriem), un ik pa brīdim mēģinot elpot, es palīdzēju viņam nokļūt līdz dīvānam, un tad paskatījos uz koridoru un kļiedza:

– Atnes ūdeni! Ērlam ir slikti!

Kāds dzirdēs.

– Nav nepieciešams ūdens. Tur..." viņš norādīja ar pirkstu uz vienu no skapjiem un nesaprotami teica: „Eš-kam-akk.”

Pagriežot atslēgas caurumā izsprauto grezno atslēgu, viņa atvēra durvis, atklājot vairākas identiskas pudeles, no kurām viena izrādījās atvērta. Un ne pārāk tīras tumši zaļas stikla glāzes ar rokturiem

– Šo? – noskaidroju.

Ērls piekrītoši pakratīja trīskāršo zodu. Ar nelielu piepūli izvilkta korķi un daļu no pudeles ielēja glāzē. Diezgan patīkama alkohola augu smarža kutināja manas nāsis, bet es neuzdrošinājos to izmēģināt. Jūs nekad nezināt, kā šī lieta darbojas.

Padevusi glāzi grāfam, gaidīju, kad viņš to vienā rāvienā iztukšo un atdos man.

"Th-paldies," šķita, ka vīrietis jutās labāk. – Lindara? – viņš klusi jautāja.

– Kas? – Man sāka šķist, ka es pilnībā nesaprotu valodu.

Daži dīvaini vārdi: esh-kam-akk, lindara. Ko tas nozīmē? Šķiet, ka pirmais ir dzēriena nosaukums, bet otrais?

"Tu neesi viņa," grāfs izdvesa un izvilka no vestes kabatas pieklājīga izmēra kabatlakatiņu. Viņš noslaucīja pieri, kas bija pārklāta ar sviedru pērlītēm, un nolika to atpakaļ. "Likās," viņš vainīgi pasmaidīja. "Tu izskaties pārsteidzoši pēc manas meitas, nyera." Viņu sauca Lindara. Mana mazā puķe..." viņš nošņaukās. "Dors Zinborro, Ērl, jūsu rīcībā," viņš beidzot iepazīstināja ar sevi.

Un es atcerējos, ka šis puisis ar gaļīgu degunu alkohola nesavaldības krāsā un ar raksturīgu smaku no vīriešu vārdiem mocīja savu sievu un meitu.

"Nē, mani sauc Marina," es iepazīstināju sevi un kritu panikā, saprotot, ka nezinu vietējos vārdus.

Tas ir Zinborro, tāpēc man ir jāizdomā kaut kas līdzīgs? Vai, gluži pretēji, tas nav tā vērts? Par laimi, Ērls mierīgi atbildēja uz manu vārdu un palīdzēja man ar manu uzvārdu, pats to nezinot:

– Cik es priecājos! Cik priecīgs es esmu, redzot savas mazās nabaga sievas, manas Lunaras, radnieku. Kāda pārsteidzoša līdzība starp Friso ģimenes meitām! Un viņi visi ir tik skaisti! Bet kā jums izdevās izkļūt no Kirfarongas? Safīra puķis nevienu nelaiž ne iekšā, ne ārā. Starp mūsu robežām nav bijusi ne tirdzniecība, ne saziņa astoņus gadus, kopš viss sākās...

Tātad, ko uz šo atbildēt? Es katastrofāli maz zinu par vietējām realitātēm.

"Ak, man izdevās ar viņu vienoties," es žilbinoši pasmaidīju, noslēpumaini kraustīdams uzacis. – Tikai daži cilvēki atsakās no Marinas Frizo mazajiem lūgumiem.

– Nýera Frizo uz īsas kājas ar pašu Draklordu Frostu? – Ērla acis iemirdzējās.

Interesanti, ko viņš par mani domāja. Muļķības! Un kāda veida deminutīvu lietošana nevietā?

"Mums ir draudzīgas attiecības ar draklordu." "Viņš nevarēja atteikt savas mīlotās brāļameitas lūgumu," es pieticīgi paraustīju plecus, bez sirdsapziņas knābām nepaaugstinot sevi par vietējā valdnieka radnieku.

Tā kā astoņus gadus nav bijusi neviena vēsts, grāfs nezina, kas tagad notiek Kirfaronā. Un mājās man netirgoja alkoholu bez pases, tāpēc izlikšanās, ka esmu astoņus gadus jaunāka, neko nemaksā. Protams, sievietes šeit noveco ātrāk. Tāda sajūta, ka pasaule, kurā esmu es, attīstībā ir atpalikusi divus vai trīs gadsimtus. Lai gan es nepieļāvu maģiju, kas šeit ir realitāte, es nedomāju, ka tā ir pieejama vienkāršiem cilvēkiem, pretējā gadījumā Bukh un Moss paši būtu iedeguši burvju gaismas, negaidot tos briesmīgos radījumus no mežs, lai mūs aprītu.

"Tā ir taisnība, jūs joprojām esat tik jauns," Ērls izdarīja pareizos secinājumus. – Lindara nebija daudz jaunāka par tevi, kad es viņu pati savām rokām atdevu dimanta pūķim!

Tātad, kas tas par jaunumiem? Un viņi man teica, ka Zinborro

paņēma savu meitu kapā. Informācija izplatījusies...

"Vai jūs to iedevāt dimantam?" Es uzmetu ieinteresētu seju.

Grāfs izteica nožēlu ar visu savu izskatu. Tomēr ne pārāk sirsnīgi, kā man likās.

– Ak, tu nezini, Marina! Mana Lindara kļuva par Dimanta pūķa ēnu sešpadsmit gadu vecumā! Draklords Berlians pret viņas un manu gribu izveda viņu no tēva mājas, negaidot, kad viņa sasniegs pilngadību. Un tad tas viss notika," viņš neskaidri pamāja ar roku. "Nekas nav tas, ka Pūķa priekštecis mūs sodīja par mūsu grēkiem."

Par kādu pasūtījumu šeit ir runa? Un tas Berlians, šķiet, ir tāds pats nelietis kā Cvetkovs.

Pirmā lieta, ko es gribēju darīt, bija izplāpāt, ka Draklords Frosts nekad neko tādu nebūtu izdarījis, taču es sevi pārbaudīju. Kā es varu zināt, ko man nepazīstams vīrietis darītu un ko ne? Varbūt neuzminēšu. Galvenā doma ir runāt mazāk un abstrakti, tad ir mazāka iespēja kļūdīties. Varbūt nebija pārāk laba doma slēpties aiz valdnieka vārda, bet tas, kas izdarīts, ir izdarīts. Mums būs jātiek ārā.

– Šausmīgi! Es jūtu jums līdzī, Ērl Zinborro. Ir tik šausmīgi zaudēt savu meitu. Es tikko ierados, lai uzzinātu, kā tev iet. No krustmātes Lunāras sen nebija nekādu ziņu, un mamma bija ļoti noraizējusies. Bet es nolēmu pats doties pie tevis, bet apmaldījos un gandrīz nomiru purvos. Jums ir šeit... – Sasodīts! No saviem ceļa biedriem zināju, ka ir kaut kādas robežas – lielāka aglomerācija nekā Ērlingiem, taču nosaukums man galīgi

izslīdēja no prāta. – Šeit ir tik... purvaini!

Ērls izplūda smieklos, beidzot atguvies no šoka, un devās ieliet sev vēl nedaudz šī gudri nosauktā alkoholiskā dzēriena. Starp citu, kāpēc viņš tik ļoti nobijās no manis, kad ieraudzīja mani pirmo reizi?

Pat ja es izskatos satriecoši kā viņa meita, man nevajadzētu raustīties, kamēr man nav sirdslēkmes? Mums kaut kā sīkāk jānoskaidro, kas īsti notika, un jāizlemj, ko darīt tālāk. Es nemaz negribēju palikt Zinborro. Intuīcija kopā ar vīriešiem, kas mani pacēla, lika domāt, ka tas nav droši. Bet kur doties tālāk? Man nav ne jausmas...

“Mūsu reģionā ir daudz bagātību, bet purvi tās aizsargā. Bija riskanti doties šādā ceļojumā bez svītas un pat tik agrā vecumā. Tev ir paveicies, ka tev izdevās nokļūt manā mājā.

"Dažreiz bez svītas jūs varat pārvietoties nepamanītāk, bet es zinu, kā pastāvēt par sevi, ērl Zinboro," es pasmaidīju pietiekami auksti un noslēpumaini, lai liktu vīrietim aizdomāties.

Viņš nezina, ka es šeit parādījos tikai pirms dažām stundām, apmulsusi un visumā kaila. Ļaujiet viņam pašam izdomāt, uz ko es esmu spējīgs, ja es nokļuvu šeit no, iespējams, tālās Kirfarongas.

– Ak, vienkārši sauc mani vārdā – Dors, mīļā. Vai tēvocis Dors. būšu gandarīts.

Mūsu sarunu pārtrauca garas un tievas sievietes izskats. No pirmā acu uzmetiena es viņu nosaucu par Vārnu. Līks deguns, augsti vaigu kauli, sīksts tumšo acu skatiens, cieši sakļautas lūpas.

Viņas sejā uz visiem laikiem sastinga neapmierinātības maska, un pat pretimnākoša smaida izskats to īpaši neizgludināja.

Ieraugot mani, sieviete kļuva bāla, ne sliktāk par grāfu, izņemot to, ka viņa acumirkļi sarāvās un iegāja viesistabā, apstājoties blakus vīram:

"Mans cukurs, iepazīstiniet mani ar mūsu viesi," bez sirdsapziņas sāpēm Vorona paskatījās uz mani no galvas līdz kājām.

"Dobuška, šī ir Marina Frizo, paša drakolorda otrā māsiņa un attāla Lunaras radniece." Viņa ieradās no pašas Kirfarongas, lai noskaidrotu, kāpēc tik ilgi no viņas radnieka nebija ziņu. Marina, šī ir mana mīļotā sieva Kheress. Lunara, atpūties viņas sirds Pūka Sencis, bija sliktā veselība un pameta mani pārāk agri. Biju nemierināma, bet nevarēju ilgi palikt atraitne, un Lindarai bija vajadzīga māte. Kā meitene var izaugt bez sievietes rokas? – viņš uzreiz sāka taisnoties, kas klaji saniknoja viņa sievu.

Viņa neko neteica, bet paskatījās uz viņu tā, it kā būtu gatava viņam izbāzt acis. Es uzreiz sapratu, ka šī ir tā pati saimniece vai mājkalpotāja. Es nebrīnītos, ja viņa uzmāktos grāfa pirmajai sievai. Un, ieņēmis viņas vietu, viņš joprojām turpina viņu ienīst. Man bija žēl vēl nezināmā, bet man tik līdzīgā, pēc grāfa Lindara vārdiem.

"Tas ir ļoti jauki, Kheress," neradot iespaidu, ka es pamanīju, kā viņa raustījās, es pieklājīgi pamāju ar galvu un jautāju. – Vai tu esi no Soliāras? – nez kāpēc atcerējos, kā Smirdīgais teica, ka tur esot "tumšās sievietes".

– No Bērštonas, bet mana vecmāmiņa bija saules strādniece. Tā ir patiesība! – viņa atbildēja ne bez lepnuma. Pārsteidzoši, ka ar tik skarbu izskatu Voronas balsī izskanēja melase: "Dors, mans cukur, paskaties pulkstenī?" Mūsu viesis ir noguris. Es ierosinu atlikt visas sarunas uz rītdienu, un jums ir laiks iet gulēt. Padomā par savu veselību! Vai tu esi izsalcis, mans dārgais? – viņa pagriezās pret mani.

Sasodīts, kā visi šie laipnie vārdi nesaskan ar šīs sievietes acu izteiksmi! Man šķiet, ka uz mani skatās čūska, izvēloties īsto brīdi ātram sitenam. Citos apstākļos es no viņas neņemtu ne gabaliņu, bet esmu tik izsalcis... Varbūt viņi jau pirmajā dienā nesaindēs paša dragkunga brāļameitu, pat ja viņa ir otrā māsīca.

"Es neiebilstu pirms gulētiešanas uzkost un nomazgāties," es pasmaidīju pēc iespējas pieticīgāk. – Un... es tiešām jutos šausmīgi apmulsusi, bet es pazaudēju visu savu bagāžu. Mani zirgi kopā ar savu bagāžu noslīka purvā... Bara un seglu zirgi ir mana Belle. Mans tēvs to man uzdāvināja astoņpadsmitajā dzimšanas dienā...

Manas acis viegli piepildījās ar asarām. Nu es apguvu izlikšanās mākslu ar A, astoņus gadus dzīvojot kopā ar Cvetkovu.

Galu galā, Zinborros ir vietējie bagātnieki. Paskaties, viņiem ir kaut kāda karstā ūdens vanna, citādi ļoti gribas nomazgāt vīriešu skatienus un meža ceļa putekļus.

Atkal nav zināms, kad maģija beigsies un mans tērps "pārvērtīsies par ķirbi"? Man nav ne jausmas, kā viss darbojas, bet mana intuīcija man saka, ka es nevaru pilnībā paļauties uz

maģiju. Nekas nenotiek par velti. Par visu ir jāmaksā, to es uzzināju jau sen.

Kheress sauca istabeni, briest, brūnainu sievieti ar vasaras raibumu seju un dzīvīgu skatienu ar skaistām tējas krāsām. Viņas acis bija laipnas un mazliet bailīgas. Viņa piesardzīgi paskatījās uz saimnieci, kad viņa neskatījās. Un, kad es to redzēju, es tiešām paskatījos uz grīdu. hmm...

– Liza, paņem dažus palīgus un sagatavo Baltās kameras Njēram.

– Balts? – meitene, kura iepriekš bija skatījusies tikai uz savu kurpju purngaliem, pat pacēla skatienu uz savu saimnieci, bet tad atkal paskatījās lejup un gandrīz nočukstēja: "Bet, nyera..."

"Neliec man to atkārtot, dārgais," viņa atcirta tādā tonī, ka meitene paklanījās gandrīz no jostasvietas un, nomurminādama: "Balta, tik balta!", metās ķerties klāt savām darīšanām.

Pabaroja mani necerēti garšīgi (ja nomiršu, tad vismaz ar prieku), ar sarunām īpaši netraucēja – saimniece uzturēja kompāniju, bet vai nu viņa pēc dabas nebija īpaši runīga, vai vienkārši nē. gribas tuvināties.

– Kādi laikstākļi šodien ir Kirfaronā? Cik auksts parasti ir?

– Jā, ieguva Zinborro. Kad izgāju ārā, sniga," piesardzīgi ieteicu, taču šķiet, ka nepakavēju.

"Ak, vienkārši sauc mani par Heresi, mīļā." Vai tavi vecāki ir veseli?

"Tēvs saslima – viņš medību laikā sastiepa kāju, bet mātei viss ir kārtībā." Viņš tracinās ap sevi un neļauj viņam nekur

iet. Tēvs šādos gadījumos kļūst kaprīzs, tas ir briesmīgi! – es pašai dziedāji meloju, cerot, ka man nebūs jāizdomā neesošu vecāku vārdi.

Par laimi visi jautājumi ar to beidzās, un es drīkstēju ēst.

"Lisa, ved Nyeru uz viņas kamerām," pavēlēja Erlessa Zinboro, tiklīdz es pabeidzu zāļu uzlējumu, kas šeit aizstāja tēju.

Es to dzēru bez bailēm, jo pati Šerija izdzēra trīs tases, kamēr viņa sēdēja pie manis.

"Nāc, ņjera Friso," kalpone paklanījās un devās uz priekšu.

– Liza! "Vorona viņu sauca skarbā balsī, un meitene kaut kā sarāvās, bet nepagriezās.

"Es atceros tavu laipnību, nyera," viņa čīkstēja un turpināja iet.

Kad uzkāpām pa kāpnēm un iegriezāmies garā drūmā gaitenī, kur viss bija no tumša koka, kas tikai piedeva drūmumu, es nolēmu:

– Liza?

– Jā, ieguva? – viņas balss trīcēja.

Paskatījos apkārt un, pienākusi tuvāk, čukstēju:

"Man šķiet, vai arī tu baidies no viņas," es ar acīm norādīju atpakaļ, ar to domājot Erlīnu.

Meitene neatbildēja, bet arī paskatījās apkārt, tad ieskatījās man acīs un pasmaidīja.

– Ejam, ņjera

Mēs sasniedzām gaiteņa galu, tad iegriezāmies ejā un uzkāpām vēl dažus pagriezienus augšup pa vītņu kāpnēm. Liza

sastinga durvju priekšā, it kā neuzdrošinātos ienākt. Viņa īsi pagriezās pret mani un atvēra durvis, prasmīgi izrotātas ar ziedu rakstu.

Vēja straume skāra manu seju.

Kliedzot, Liza atliecās un ieskrēja manī, sāpīgi uzkāpjot uz manas kājas.

– Mēness!

– Ak, piedod, nyera! Atvainojiet! – meitene gandrīz izplūda asarās. – Es... Tur... es vienkārši nobijos, ka tā ir viņa.

– Kas viņa ir?

Es iegāju iekšā taisni uz plaši atvērtu balkonu, nostumdama malā baltos aizkarus, kas plīvoja kā reklāmkarogs, aizcirtu durvis un aizslēdzu aizbīdņi. Iegrime nekavējoties apstājās, bet Liza nepārstāja drebēt un lūkoties apkārt.

Es apgāju tai apkārt, ieskatījies koridorā, kur tas bija tukšs, un tad aizvēru durvis un arī tās aizslēdzu.

– Liza, tagad apsēdies un pasaki man.

– Pastāsti man ko? – No pārsteiguma meitene pat aizmirsa baidīties.

– Tieši tā, Liza. Tas arī viss,” es ar pārliecinātu skatienu apsēdos uz krēsla un sakrustoju kājas.

Kalpone vilcinājās. Viņa iztaisnoja priekšautu uz ceļiem. Viņa klusībā paskatījās uz mani. Viņa paskatījās apkārt ar izbiedētu skatienu, kavējoties pie pilnīgi nekaitīga loga, un atkal paskatījās uz mani.

Es turpināju gaidīt, laipni smaidot. Tajā pašā laikā skatoties uz

kamerām. Ne velti viņus sauca par Baltajiem. Šī krāsa patiešām dominēja interjerā. Gandrīz viss šeit bija balts: sienas, mēbeles, pat ziedi vāzēs. Dzīvs, starp citu.

Baltumu atšķaidīja dabīgs gaišs koks – uz grīdas sakrauts parkets, liels paklājs, mēbeļu elementi un negaidīti gaiši bēši dīvānu spilveni un visādi sīkumi. Tagad, kad aizkari neplīvo vējā, ir diezgan omulīgi, it īpaši, ja visu pārpludina lustras zem griestiem rāmā gaisma un vairākas lampas. Es nesaprotu, kas tur ir? Vai tiešām elektrība?

"Vai jūs nestāstīsiet Nyera Heresai?" "Viņa man aizliedza runāt..." Liza beidzot atbildēja.

Nu tā es to sapratu. Un Liza ir laba meitene, viņai ir grūti nepakļauties vietējās dāmas pavēlēm. Mēģināsim savādāk. Es noliecos uz priekšu un arī nejauši pagriezos uz ārdurvīm:

– Liza, ko vēl Nyera Herss tev pasūtīja? Viņa ir tik... rāpojoša," es nolaidu balsi un iepletu acis. – Viņa tā paskatījās uz mani. Un balss šķiet laipna, bet skatiens...

– Tas viss tāpēc, ka tu izskaties ļoti līdzīga Lindarai. Jaunais īpašnieks viņu ienīda. Ak! – meitene aizsedza muti ar rokām un bailīgi skatījās uz mani.

"Lisa, es arī baidos no viņas, bet kopā mēs kaut ko izdomāsim." Pastāstiet, lūdzu, kas notika ar manu... radnieku. Tas ir tas, ko es atnācu. Bet kā es varu kaut ko uzzināt, ja jūs nepalīdzat? Es nedomāju, ka Zinborro niers man pateiks patiesību.

– Viņi neteiks, nyera! Viņi tev neko neteiks! – kalpone man

sirsnīgi piekrita, instinktīvi uzmetot sāniski skatienu durvīm. – Jā, bet šis stāsts ir garš.

– Liza, ko vēl vārna tev pavēlēja... Ak! – es arī aizsedzu muti un piespiedu tai plaukstu.

Ar nolūku izrunājos nepareizi, pamanot, ka meiteni pārsteidza draudzīgā attieksme. Viņa pati labprāt ar kādu papļāpā. Nu, ja viņas īpašnieks uzzina, kā es viņu saucu, man ir vienalga.

Mana kļūda lika meitenei smieties. Viņa tik ļoti centās noturēties, ka pat asaras tecēja. Un mani smieklī viņu tikai provocēja. Bet es atkal atcerējos, ka jau sen gribēju kaut ko mazu, un šķiet, ka mana pacietība ir sasniegusi savu robežu.

– Liza, vai tualete ir tālu? Man bija neērti pajautāt Njēram...” es nožēlojami nožēloju grimases.

Man droši vien nāksies atlikt saruna un izlīst cauri visai pilij uz pagalmu. Pa ceļam nejutu nekādas raksturīgas smakas, kas nozīmē, ka šeit nav pieņemts sūdīties pa stūriem. Loģiski, ka tualete ir kaut kur pagalmā.

– Kāpēc tas ir tik tālu? Aiz tām durvīm ir guļamistaba un visas ērtības, nyera. Un pat fonts. "Es tevi parādīšu," Liza pielēca un aizveda mani uz guļamistabu, tikpat baltu un mājīgu kā viss pārējais.

Kad iegājām, gaisma zem griestiem iedegās pati no sevis. Liza noteikti nenospieda nevienu slēdzi. Automatizācija? Hm...

– Šeit ir tik gaišs un tīrs! – Es biju sajūsmā.

– Tās ir Erlesas Lunāras palātas. Viņai ļoti pietrūka dzimtenes un tās iekārtoja pēc saviem ieskatiem. Kirfarongā vienmēr ir

sniegs, pusi gada ir gaišs, pusi gada ir nakts. Ak! Kāpēc es jums to saku? – Liza atkal aizsedza muti ar roku un ķiķināja.

Un viņa piekrītoši pamāja ar galvu, garīgi pateicoties par to, ka palīdzēja man uzzināt mazliet vairāk par manu iedomāto dzimteni. Gadījumā, ja jums tas ir nepieciešams.

"Šeit ir ģērbtuve, un šeit ir tualete un fonts," kalpone atvēra man otrās durvis.

– Fonts? – ielūkojos iekšā, atrodot citu plašu istabu.

Tuvāk durvīm, atdalīta no pārējās telpas, atradās nekanoniska, bet diezgan atpazīstama akmens tualete. Pārējo vietu aizņēma greznākā vannas istaba, kādu jebkad biju redzējis. Šī nav kaut kāda muca, tas ir īsts marmora baseins, kurā ūdens noteikti bija karsts, un tvaiki aizsvīdināja lielā panorāmas loga stiklu, kas aizsegs ar baltiem aizkariem.

Bet man nebija laika apbrīnot. To visu uztverot ar skatienu, es ātri aizvēru durvis un aizslēdzu tās, lecot uz tualeti. Jā! To sapratīs tikai meitenes. Var būt...

Kad es pabeidzu, es kritu panikā. Kā šī lieta darbojas? Nekur neredzēju iztukšošanas pogu. Bet dīvainā kārtā ierīce izrādījās absolūti tīra, lai gan es nedzirdēju nekādu ūdens šņākšanu. Maģija?

Panisks klauvējiens pie durvīm mani izvilka no domām.

– Nyera-nyera! Drīzumā atvērts! Lūdzu! Esmu nobijies!

Nebūdam laika domāt, es to atslēdzu, ielaižot istabeni.

– Liza, kas notiek?

"Tas ir biedējoši vienīgajai, viņa nemaz nedrebēja."

– Kāpēc tas ir biedējoši? Runājiet! – uzspiedu, izmantojot to, ka meitenei bija bail.

Šī nav pirmā reize, kad pamanīju, ka kaut kas nav kārtībā ar šiem ļoti baltajiem kambariem.

– Lunara! Viņas gars joprojām vajā šīs sienas. Man ir šausmīgi bail no spokiem.

Tas ir skaidrs. Es gaidīju kaut ko līdzīgu, kad uzzināju, ka esmu pārvietots uz grāfa mirušās sievas kambari. Jautājums: Ja šeit ir maģija, tad ir arī spoki? Vai arī tas nav saistīts, un visas Lizas bailes ir tikai viņas iztēlē.

– Kur tev radās ideja? Vai pats esi redzējis viņas spoku? Vai viņš ar tevi runāja?

– Nē, bet...

– Lūk, redzi! Esmu pārliecināts, ka vārna jūs apzināti iebiedēja, lai jūs šeit pareizi sakoptu un neko nezagtu. Arī mana māte to dara bieži, – es ar pārliecinātu skatienu pamāju to un devos uz fontu.

Gribi! Gribi! Gribi! Varbūt es vairs neredzēšu šādu vannas istabu, man ir jāizmanto brīdis. Es uzmanīgi ar dunci attaisīju apvalku un noliku to uz galda pie spoguļa, un tad sāku novilkt drēbes. Pārsteidzoši, magnetizēts, tas neatšķīrās no īstā.

– ES palīdzēšu! – Liza piestaidzās pie manis.

– Paldies, es pati! – Es viņai aizliedzu, bet, mīkstinot atbildes skarbumu, jautāju: "Tu labāk pastāsti viņai par Lindaru un Lunāru." Kas ar viņiem notika?

– Mēs ar Lindaru bijām draugi. Erlessa neliedza meitai

spēlēties ar arkliem. Bet, kad Linnijai bija trīspadsmit, bet man – vienpadsmit, grāfs sāka skatīties uz kalponi. Viņa bija pilnīgi pretstats Erlesai. Skarbā, drosmīgā mēle, bet padevīga, kad tas bija izdevīgi, viņa ātri sāka rīkoties. Un tas nebija tik grūti. Erlessa Lunara savu vīru nemīlēja. Viņš viņai bija nepatīkams.

Ak, kā es saprotu nabaga Erlesu Lunāru...

"Nav pārsteidzoši," es pamāju ar pirkstu, pārbaudot ūdeni.

Mēreni karsts, tas bija brīnišķīgi, un es bez bailēm ieniru fontā, ērti sēdēdama īpašā padziļinājumā. Dievs! Vienkārši nav pietiekami daudz burbuļu...

"Kopš tā laika Erlessa Lunara ir saslimis. Es sāku nedaudz iziet no istabas, un zem acīm parādījās loki. Lindara uzskatīja, ka Herese viņu saindē. Soliyars ir slaveni ar savu spēju formulēt indes, un šeit, Torisvenā, pat ja tā nav varde, tā ir indīga. Čūskas, ķirzakas, visādi augi... Ir kur klīst.

Es tikko uzskaitīju visu, kas man patīk! Jutu, ka mati ceļas stāvus no jaunās informācijas.

– Kaut kas jau ir biedējošs...

– Nebaidies. Erleša Kheresa tev nenodarīs pāri," Liza ne pārāk pārliecināti atbildēja, sākdama ziepēt manus matus. Es nepretojos. Iztēlojos, ka atrodos spa, skaistumkopšanas meistarū prasmīgās rokās. Liza turpināja: "Kopumā viņa iedzina Erlesu Lunāru kapā." Beigās viņa bija pilnīgi bez prāta. Es vairs īsti nevarēju domāt, biju apstulbusi. Viņa neatpazina savu vīru un meitu, un kādu agru rītu viņa nokrita no balkona. Viņi saka, ka viņa skatījās uz priekšu un smaidīja. Viņas rokas stiepās pret

kādu neredzamu. Šausmīgi!

Nu, tagad ir skaidrs, kāpēc Liza tik ļoti izvairījās no aizkariem. Esmu sevi pietiekami piestrādājis, nespēlējos. Viņa ir iespaidojama, tas ir viss noslēpums. Bet es joprojām neticu īstiem spokiem.

"Lindara vairāk nekā vienu reizi mēģināja par visu pastāstīt savam tēvam, bet viņš sākumā to vienkārši nomāca," stāstīja kalpone. – Un tad viņš pēc Kheresa pamudinājuma vispār sāka sodīt savu meitu. Aizslēdza to. Viņš mūs turēja uz maizes un ūdens un aizliedza mums draudzēties. Un viņš mani sūtīja kļūt par vienkāršu kalpu. Un Kheress reiz gulēja, satvēra mani aiz matiem un piedraudēja, ka mans gars nedrīkst atrasties Lindara tuvumā, pretējā gadījumā viņa mani sūtīs tīrīt saimniecības," Liza izrādīja senu aizvainojumu pret īpašniekiem. "Un tad grāfs iesaistījās nepareizajos cilvēkos un pievīla pats dimanta pūķi, kad uzzināja, ka viņa Lindara ir ēna!"

Šo situāciju dzirdēju pieminam jau trešo reizi, un atkal no jauna skatu punkta. Ogre un smirdīgais teica, ka grāfs nogalinājis viņa meitu. Pats grāfs apgalvo, ka viņu pret viņas gribu paņēmis briesmīgs dralords... Kā viņu sauc? Aizmirsu nosaukumu, bet kaut kas saistīts ar Berlīni. Un Liza iedomājas, ka Ērls kaut ko izdarījis nepareizi. Viņš pievīla dimanta pūķi... Izrādās, ka rezultāts ir divi-viens par labu apsūdzošajai pusei. Kam ticēt?

Ērls manī nerādīja uzticību un vēl mazāk viņa sieva. Es pazīstu tādus cilvēkus. Mūsu prokuroram ir arī otra sieva no kalpiem. Tiesa, viņa nesaindēja pirmo, bet viņa noveda šo lietu līdz

laulības šķiršanai. Viņa uzstādīja dažādus trikus. Viņi sievieti atstāja bez nekā. Pat Čvetkovs bija sašutis par šādu nekaunību.

Informācija par Ēnu un pūķiem man nebija līdz galam skaidra, bet man bija kaut kā jāreaģē. Un es izmantoju Erl Zinborro jau pārbaudīto opciju:

– Šausmīgi!

Izsaukums izrādījās atbilstošs, un es piefiksēju prātā, lai pēc iespējas ātrāk uzzinātu visu par ēnām, pūķiem un draklordiem. Šķiet, ka tas šeit ir izplatīts jēdziens, un mana nezināšana var ievest mani nepatikšanās.

Turpinot sarunu, likās, ka staigātu pa plānu ledu, un es daiļrunīgi žāvājos, aizsedzot muti ar roku.

"Nyera, tu esi tik nogurusi, un es tevi mocu ar sarunām," gudrā Liza izskaloja manus matus.

– Kas tu! Es vienkārši priecājos ar jums tērzēt, bet esmu patiešām izsmelts. Tā bija grūta diena.

Pabeigusi mazgāšanu, es izkāpu no fonta un laimīga ietinos divielī, ko Lisa man iedeva. Liels un mīksts. Mēs kopā devāmies uz ģērbtuvi, kur bija daudz dažādu apģērbu. Es īsti negribēju valkāt kāda cita drēbes, bet Liza mani pārliecināja, ka šeit viss ir tīrs un pat jauns.

"Nav laika izrādīties!" – pati sev riebumā teicu un uzvilku garu, līdz zemei garu baltu kreklu no mīksta, linam līdzīga auduma.

Laikam tajā izskatījās kā spoks no klasiskas šausmu filmas. Liza man palīdzēja apgulties. Es vairs neatteicu viņas

pakalpojums. Meitene skaidri mani pievilka. Viņa mani redzēja kā draugu. Es pat pāris reizes kļūdījos un Linija pateica to, par ko atvainojās. Pārlicinājusies, ka esmu ērti iekārtojusies platā gultā zem nojumes, kas savākta pret griestiem, Liza atvadījās:

– Ar labu nakti, nyera!

Viņa atvēra durvis, bet, tiklīdz viņa spēra soli ārā no guļamistabas, viņa kļiedza un skrēja atpakaļ. Viņa atspieda muguru pret sienu un aizsedza muti ar roku. Liza izskatījās tā, it kā viņa būtu redzējusi viesistabas vidū liķi ar tādu nazi krūtīs, ne mazāk. Viss sapnis uzreiz pazuda.

– Liza, kas noticis? – sapinoties garajā apakšmalā un segā, es izlecu no gultas, gandrīz izpletusies uz grīdas.

– O-logs! Logs! – kalpone gandrīz stostījās.

Piegāju pie durvīm un uzmanīgi tās atvēru, ieskatoties viesistabā. Tur joprojām bija gaisma, un neviena liķa nebija. Tikai aizkari atkal plīvoja.

– Hm...

Godīgi sakot, man pār muguru pārskrēja nepatīkams vēsums, bet es nejutu pat simto daļu no šausmām, ko juta kalpone. Varbūt tāpēc, ka viņa jau šodien mirst, un kāds spoks, īsts vai iedomāts, neatstās tādu iespaidu. Mājās dzirdēju visādus stāstus. Lai nīstie radnieki izskatītos traki, viņi ir izdarījuši ko vēl ļaunāku. Ar ko vietējie atšķiras?

Ne velti tā pati Vārna lika mani ievietot baltajos kambaros. Nav sarkans, dzeltens vai pelēkbrūns. Un baltā krāsā. Tās, kurās nomira mans domājamais tautietis. Pat Liza bija pārsteigta, kas

nozīmē, ka tas nebija negadījums. Ja tā, tad viņi mani vienkārši biedē.

"Es droši vien neaizvēru vērtņi cieši, tāpēc caurvēja to atvēra," es apņēmīgi devos uz logu, aiz kura bija balkons.

Aizvērusi durvis, viņa paspieda aizbīdņi, mēģinot atcerēties, vai viņa to darījusi pēdējo reizi, vai vienkārši cieši aizvērusi. Žēl, ka es uzreiz nepievērsu uzmanību šim punktam.

"Es to arī aizvēru pēc tīrīšanas." Ar šīm rokām, njera! – Liza ejot man parādīja savas plaukstas.

"Es ticu," es pavadīju kalponi līdz izejai, bet pirms atvēru durvis uz gaiteni, es skaļi un skaidri teicu: "Lisa, ja tas nav caurvējš, tas nozīmē, ka kāds šeit ir ielīdis un tīšām uzvedas nepareizi." Un, ja tas ir spoks, tad tas man nekaitēs.

– Esi uzmanīgs, nyera. ES iešu?

– Noteikti. Ar labu nakti, Liza," es pārliecināti uzsmaidīju kalponei un aizslēdzu aiz viņas durvis.

Tagad, kad biju viena, es jutos nedaudz neomulīgi, bet es nepadevos. Ja jūs pakļausities iracionālām bailēm, jūs tik ļoti sabojāsiet sevi, ka sāksit baidīties no savas ēnas. Tas ir viss. Sveiks, muļķis!

Atgriezusies guļamistabā, viņa paņēma zobenu, kas joprojām izskatījās pēc dunča. Es vēl neesmu zaudējis savu burvestību. Izņēmusi to no apvalka, viņa turēja to rokā un staigāja pa kamerām, apskatot visus stūrus un pat paskatījās uz to pašu balkonu. Nevienš. Bet es sevi nemaldināju.

Šī ir pils! Šeit droši vien ir slepenas ejas, šķietami un

neredzamas!

Tātad, kad es atgriezos guļamistabā, pirmais, ko izdarīju, bija aizslēgt sevi. Viņa vēlreiz pārbaudīja tualeti un paskatījās zem gultas, tad aizvilka krēslu ar augstu grebtu atzveltni uz tualetes durvīm un nolika to zem roktura. Gadījumā, ja kāds nāk no turienes. Es darīju to pašu ar ģērbtuvī. Varbūt viņi jūs neaizkavēs, bet noteikti pamodinās jūs ar rēcienu. Es devos gulēt, noliekot dunci-zobenu zem spilvena, es nekad neatlaidu rokturi.

– Un tagad ir jautājums: kā izslēgt gaismu? "Bija neērti gulēt tik spilgtā gaismā." Liza man nedeva norādījumus, un es nejautāju, baidoties, ka izklausīšos stulba. – Labi, mēģināsim... Izslēdziet gaismu!

Tas izdevās. Guļamistabā valdīja tumsa, no ārpuses cauri plānajiem aizkariem izplūda tikai bāli stari.

– Stūrī maza lampiņa! Nakts gaisma!

Un šī komanda darbojās, bet man bija aizdomas, ka zobens kontrolē gaismu, un standarta iestatījumi nedarbojās. Nu labi. Manas acis vienkārši nokarājās, un man nebija spēka cīnīties ar miegu. Ķermenim bija nepieciešama atpūta.

"Es iešu gulēt jaunā vietā, es sapņoju par līgavu un līgavaini," es nočukstēju un pasmaidīju.

Nav tā, ka man tik ļoti vajadzīgs līgavainis. svēts svēts! Tikai jautājums, vai tas darbosies vai nē? Agrāk tas nedarbojās, pretējā gadījumā es noteikti vismaz vienu reizi pirms laulībām sapņos redzētu Cvetkovu un mēģinātu ar viņu nesaistīties ...

7. nodaļa. Sapnis vai realitāte?

Es biju nepazīstamā guļamistabā. Tas noteikti nebija tas pats – grāfa Zinborro mājā, kur mani ievietoja. Pavisam cita vieta. Interjerā trūka visuresošās baltās krāsas, un tāpēc tas šķita daudz tumšāks. Tikai pa atvērtu logu bez aizkariem no ārpuses iekļuva gaismas svītras, kas ļāva acij uztvert mēbeļu aprises. Pārējā telpa pazuda krēslā. Vienīgais, kas izcēlās, bija gulta, kuru es nepārprotami identificēju.

Plaša, nepārprotami divvietīga istaba. Ar nojume, kas bija redzama no augšas un vai nu vispār pietrūka, vai arī tika neuzmanīgi uzņemta, lai netraucētu.

Nebija skaidrs, vai tur kāds ir, un es, skatoties apkārt, mēģināju izlemēt, ko darīt. Vai pārbaudīt, kas tur guļ? Vai mierīgi izkāpiet. Šis sapnis šķita sāpīgi reāls, ja es vēl gulēju. Ārā bija dzirdamas cikāžu vai tām līdzīgu kukaiņu skaņas, sajutu nedaudz sasmakušu smaku, kas notiek mājās, kur sen neviens nav bijis, to atšķaida pa logu nākošais svaigs vējiņš...

Un tad viņa izdarīja to, kas, iespējams, bija visloģiskākais – viņa piegāja pie loga un skatījās ārā, drebēdamās no vēsuma.

Es joprojām valkāju to pašu vecmodīgo naktskreklu līdz grīdai, kurā biju gājusi gulēt. Starp citu, šausmīgi neērti...

Tas, ko redzēju sev apkārt, nemaz nelīdzinājās Zinborro pils apkārtnē. Pagalms bija aizaudzis ar augstu zāli, izskatījās pamests un tukšs, es neredzēju nevienu ēku, izņemot kaut ko

tumšu pie sienas.

Nē, Zinborro, šķiet, katrs zemes gabals bija ar kaut ko apbūvēts, un valdīja kārtība, bet šeit...

"Es joprojām sapņoju," es nomurminu.

Tieši tajā brīdī iedegās blāva gaisma.

– Kas tu esi? – jautājums lika man asi pagriezties.

Telpas centrā tieši gaisā karājās maģiska uguns, līdzīga tai, ko biju uzbūris ar savu zobenu. Visticamāk, viņš bija vajadzīgs, lai šīs telpas iemītnieks varētu mani redzēt, bet tagad es varētu redzēt arī viņu.

Uz gultas sēdēja vīrietis. Pēc miega sapinušies mati sasniedza viņas kailos plecus, un mammīte... Kādi pleci tie bija! Cvetkovs devās uz sporta zāli, taču viņam nekad nebija tādas figūras.

– Tevi "fotošops" vai kā? – es atbildēju uz jautājumu ar jautājumu un, aizsegusi ar roku muti, ķiķina.

Tagad beidzot ir kļuvis skaidrs, ka es sapņoju. Sapnis. Pirmo reizi atmiņā mana rotaļīgā zīlēšana par līgavaini nostrādāja kā nākas. Protams, es ne mirkli neticēju, ka tas tiešām ir mans līgavainis. Tādus cilvēkus vajadzētu šķirt kā kucēnus, kā saka Vernika Pavlovna, viena no mana naidīgā vīra biznesa partnera sieva. Visticamāk, šis izskatīgais vīrietis patiesībā neeksistē. Un es...

Es joprojām neesmu pilnībā izlēmis, kas notiek. Varbūt es tiešām esmu komā, un viss, kas notiek: burvju zobens, grāfs Zinborro un citi piedzīvojumi, ir tikai iekaisušu smadzeņu auglis? Bet es sapratu vienu lietu: man jāpieņem jaunā realitāte un

jāmēģina tajā izdzīvot.

Nez kāpēc man neatlaidīgi šķita, ka, ja es nomiršu šeit, es nomiršu pavisam. Neatkarīgi no tā, vai tā ir patiesība vai nē, es pat nevaru pārbaudīt, jo pārbaude man šeit varētu būt liktenīga, un es vienkārši nezinu, kas notiks vēlāk. Jums nav jāizvēlas, tas paliek. pielāgoties jaunajai realitātei un mēģināt padarīt šo dzīvi labāku par iepriekšējo.

Godīgi sakot, ciniķis manī šaubījās, vai tas ir iespējams. Ja abstrahējamies un skatāmies no malas, tad klusā dzīve zelta būrī, kurā pavadīju pēdējos astoņus gadus, ir ideāla virsotne.

"Ko viņa vēl vēlas?" – teiktu deviņdesmit deviņi procenti no tiem skaudīgajiem, kuri nezināja visu mūsu attiecību fonu ar Cvetkovu.

Diemžēl tas, ko man izdevās šeit redzēt, skaidri pateica: nav gaišu izredžu uz ērtu nākotni! Izdzīvot šajā pasaulē ir daudz grūtāk! Šeit nav ne kosmetologu, ne ārstu, ne kafejnīcu. Un visas manas iespējas ir šis burvju zobens, kas zina, kā tas nokļuva manās rokās. Un kam tādas likteņa dāvanas? Iespējams, zobenam ir īpašnieks, kuram nepatiks, ka kāds to izmantos.

Domu straumi pārtrauca drūmās guļamistabas saimnieks. Ar lielā plēsoņa žēlastību viņš izslīdēja no gultas un dažos ātros soļos atradās viņai blakus. Tagad, kad viņš apstājās trīsdesmit centimetru attālumā, pārkāpjot visas iespējamās personīgās telpas robežas, un paskatījās uz leju no augšas, arī es redzēju viņa vaibstus.

Ideāls vīriešu skaistums! To varēja ģenerēt zemapziņa,

visveiksmīgāk savienojot visas manas dzīves laikā savāktos puzles gabalus. Filmas, žurnāli, patīkamas vīriešu sejas... Nav mīļas, bet ne “nedaudz skaistākas par mērkaķi”. Tieši tas, kas vajadzīgs. Pat garie mati līdz pleciem to nelutināja, lai gan vienmēr domāju, ka man nepatīk pārmērīgas vīriešu krēpes. Bet viņam tas piestāvēja. Un mati ir brūni, biezi, patīkami gaišā nokrāsā, bet tumšāki nekā man.

Viņam bija arī vīrietim nepieļaujami garas skropstas un neparasti zaļas acis. Nevis zaļi zils, kā parasti. Un kaut kas starp gaiši brūnu un zālaugu zaļu. Šis tonis bija piemērots dzīvniekam, nevis cilvēkam. Un kāda starpība! Tas ir sapnis, šeit viss ir iespējams.

Paklausot impulsam, pastiepu roku un pieskāros viņa vaigam. Viņa izsekoja savas sejas kontūru un nedaudz pakavējās pie sava ar rugājiem klātā, vīrišķīgā zoda. Es jutu viņa ķermeņa siltumu, rugāji skrāpēja manus pirkstu galus, dzirdēju viņa elpošanu. Sapņa reālisms vienkārši izkrita no mēroga, un man pēkšņi uzreiz kļuva karsti. Mana sirds pukstēja straujāk un elpošana paātrinājās, kad caur nāsīm ieelpoju vīrieša ķermeņa smaržu. Patīkami, silti, nedaudz muskusa, aizrauj visus receptorus.

Nespēdama izturēt viņa skatienu un ietekmi, ko viņš atstāja uz mani, es nolaidu skropstas un skatījos sev priekšā. Un šķiet, ka velti. Parasti ir astoņpadsmit plus pilni. Attīstīta vīrieša krūtis, ar muskuļu plāksnēm, kārtīgiem sprauslām, matu pēdām, kas iet uz leju kaut kur segā, ko viņš apvija ap vidukli...

Nemanāmi izelpoju, noriju noriju, jūtot veselīgu un visai

loģisku savilņojumu. Tādu, kādu manī izsauca reti un vienmēr nepieejami vīrieši. Piemēram, Egors. Es nekad neesmu krāpis Cvetkovu, izņemot varbūt savās domās, bet tad vēlme iešāvās manā galvā ar tādu spēku, ka prāts aptumšojās. Lai nestenētu no rūgtajiem vilņiem, viņa iekoda vaigā un paskatījās uz augšu.

Svešinieka lūpas kustējās, it kā viņš gribēja kaut ko teikt, taču pārdomāja. Man vienmēr ir riebusies vīriešu kaprīzās vai vājprātīgās mutes. Šeit viss bija tā, kā tam jābūt. Es pēkšņi ļoti gribēju, lai viņš mani noskūpst. Galu galā, ko tur zaudēt? Kad es vēl sapņotu par tik izskatīgu vīrieti, un pēc sapņa loģikas viņš arī šķiet mans līgavainis.

"Noskūpsti mani," viņa čukstus jautāja un gaidot aizvēra acis, sajutusi patīkamu zosādas vilņus, kas no viņa alkātīgā skatiena izplatās pāri viņas ķermenim.

Bet pēkšņi es sapratu, ka tas nav tikai tas pats skatiens, ar kādu vīrietis skatās uz sievieti, kuru viņš vienkārši vēlas. Viņā uzplaiksnīja šoks. Vai atzinība, vai...

Man joprojām nebija laika izdomāt, kas tur vēl bija.

– Ēna! Mana ēna! – viņš elpoja, un viņa lūpas satvēra manējās.

Reibinošais skūpstis, labākais manā mūžā, arī izrādījās īsākais. ES pamodos. Tahikardija samazinājās. Likās, ka mana sirds tūlīt izlēks no rīkles. Atvērusi acis, es skatījos uz man jau pazīstamajiem baltajiem griestiem, kurus apgaismoja manis uzburtās nakts gaismas maigā gaisma.

Es piecēlos uz elkoņiem, paskatījos apkārt. Es esmu baltajās kamerās, mani "signālu" krēsli ir novietoti savās vietās, balstoties

uz durvīm. Šeit nav neviena, izņemot mani. Varbūt brutāla svešinieka tēls, kurš elpu aizraujoši skūpstās...

Pats pārsteidzošākais ir tas, ka es joprojām jutu viņa lūpu pieskārienu. Tā garša, smarža. Spēcīgu roku sajūta...

Ķermenis dega, prasot turpinājumu. Pikantā sapņa radītais uztraukums nav zudis. Godīgi sakot, es neatceros, ka būtu ko tādu pieredzējis. Ar Cvetkovu noteikti nekad. Gluži pretēji, man bija jāabstrahējas un jācenšas nebūt klāt ar savām domām tuvības brīžos. Tas bija vienīgais veids, kā es to varēju izturēt.

– Kāpēc saldākos sapņus nav iespējams noskatīties līdz galam? – sarūgtināta nomurmināju, nolaižot kājas.

Jūs noteikti nevarēsit aizmigt uzreiz; Lieliska metode, kā ātrāk aizmigt. Bija divi varianti – iet vannā vai iet ārā. Es joprojām ieskatījos vannas istabā, bet cita iemesla dēļ. Bet es negribēju iekāpt ūdenī, tāpēc pēc tam devos uz balkonu – to pašu, no kurienes, šķiet, nokrita Ērla Zinborro pirmā sieva. Un es par to nepiedzīvoju nekādas mānticības. Nekad nevar zināt, kurš no kurienes nokrīt.

Man atlika tikai izsaukt naktslampiņu un viņš man sekoja, it kā piesiets.

"Hmm," izejot uz dzīvojamo istabu, es sastingu, skatoties uz balkonu. – Nav patīkami...

Balkona durvis atkal bija vaļā, lai gan šoreiz aizkari neplīvoja. Izskatās, ka vējš pierima uz nakti. Pūta vējš, un mēs aizslēdzām balkonu. Kas tas ir?

Paskatījos apkārt, bet viesistabā neviens nebija redzams, bet

kāds stāvēja uz balkona. Lūk, atbilde! Visādi cilvēki te vienkārši staigā! Katram gadījumam paņēmu no plaukta smagu svečturi un sāku klusi ložņāt augšā. Caur caurspīdīgo aizkaru es redzēju sievieti, kas bija ģērbusies baltā. Viņa stāvēja ar muguru pret mani un kaut ko meklēja.

Man laikam vajadzēja viņu kaut kā uzsaukt vai klepot, bet es turpināju tipināt uz balkona pusi. Kādā brīdī pazibēja doma: "Es tevi nobiedēšu, atkal pūtīs..."

Nu labi! Nav jēgas kautrēties naktīs, kad normāli cilvēki cienīgi gulēt un redz erotiskus sapņus! Mans uztraukums pamazām pārvērtās dusmās, kuras meklēja izeju. Nu, vismaz es kliegtu uz šo mazo krupju stilbu, kurš izjoko uz balkona. Un es tevi nobiedēšu pareizi!

Patiesībā es nedomāju, ka notiks kaut kas slikts. Padomā tikai par autiņbikšīšu maiņu, tātad labi. Acs par aci. Šo balkonu viņa atver jau trešo reizi. Man tiešām žēl nabaga Lizas. Labi, ka istabenes tagad nav.

Es biju ļoti tuvu, bet svešinieks mani nepamanīja. Tāpēc viņa turpināja kaut ko meklēt tur lejā. Uzmaniģi pavilku malā aizkaru un sastingu, aizmirstot kā elpot. Sieviete joprojām stāvēja uz balkona, bet tikai tagad, kad starp mums vairs nebija nekādas barjeras, es sapratu, ka redzu viņai cauri.

Kādas ir manas iespējas? Pirmkārt, viņi mani kaut ko pabaroja, un tā ir kļūme. Interesanti, vai tas ir normāli, ja kļūmēs redzamas kļūmes? Tas ir, piemēram, ja esmu komā. Doma izrādījās pārāk sarežģīta, un es nolēmu to pagaidām nobīdīt

malā.

Otrais variants: es joprojām sapņoju. Esmu dzirdējusi par daudzslāņainiem sapņiem, kuros liekas, ka pamosties, viss ļoti līdzinās realitātei, un tad rrrrr! Un tu atkal pamosties, bet pa īstam. Jautājumi šai opcijai joprojām ir tie paši.

Trešais variants: viss, kas notiek, ir realitāte, un spoks ir īsts.

Nevarētu teikt, ka šī versija man patika. Spoki ir... tie ir... Tie ir nepatīkami. Ja viņa tagad pagriezīsies, kā šausmu filmā, un viņai kaut kas nav kārtībā ar seju – tur ir desmit centimetri zobi, vai, gluži otrādi, sejas nav vispār, tad nomainīšu autiņbiksītes. .

Tajā brīdī sieviete piecēlās uz pirkstgaliem, it kā viņa kaut ko redzētu zemāk. Viņa pastiepa roku un... Pēkšņi viņa paraustīja, it kā būtu ieģrūduši mugurā. Viņa nokrita pāri diezgan augstam sānam un nolidoja lejā.

– Bāc! – nolamājos un izlecu uz balkona.

Kā jau gaidīts, lejā neviena nebija... Neviena un nekā.

Vietējo cikāžu dziedāšana man pēkšņi trāpīja ausīs. Tāpat kā agrāk viņi slēpās, un tagad, kad citpasauļe pazuda, viņi atsāka orķestra darbību. Man kļuva drebuļi. Vai nu tas bija ļoti forši, vai arī tikšanās ar spoku atstāja tādu efektu, bet es labāk atgriezos gulēt.

Aizslēdzis balkonu, es pavilku durvis, pārbaudot, vai tās ir droši aizslēgtas. Viņa iztaisnoja aizkarus un pa ceļam atgriezās svečturi savā vietā. Uz guļamistabas sliekšņa es jutu, ka kaut kas nav kārtībā. Aizturējusi elpu, viņa lēnām pagriezās un gandrīz kļiedza. Balkons atkal bija atvērts, aizkars tik tikko plīvoja vējā,

un tur, ārā, tajā pašā vietā stāvēja sievietes figūra baltā tērpā.

– Nu, es nē! Man pietiek...

Ielecot guļamistabā, es ieslēdzos un atgriezu krēslu sākotnējā vietā, saprotot, ka spoku ar šādām metodēm nevar noturēt. Tas bija kaitinoši. No bailēm es atcerējos “Mūsu Tēvs” un izlasīju to trīs reizes, šķērsojot durvis. Es atkārtāju procedūru ar logu. Vai tas palīdz vai nē, vismaz mana dvēsele jūtas labāk. Es apsedzu galvu ar segu, un... Dīvainā kārtā es aizmiglu.

Eirena Smaragda, Torisvena Reach draklords.

Sven Hall pils, Thoriswen's Reach

Sapnis šķita reāls. Kad pamodos, kādu laiku nevarēju noticēt vai šis skūpstis ir īsts vai tikai spoks. Joprojām jūtot viņas lūpu garšu, elpu aizraujoši saldo, vislabāko, es apmulsusi skatījos pa savas guļamistabas blāvo vidi, kurā, kā jau gaidīts, neviena nebija. Bet viņas pirkstu gali joprojām saglabāja ādas siltuma sajūtu, un nāsis plīvoja, cenšoties noķert tikai viņai raksturīgo aromātu...

Bet es biju viens, un uz sterioniem apkārt nebija nevienas ēnas...

Rūgti smaidot, dusmu lēkmē es vairākas reizes ar dūri atsitu pret koka nojumes stabu, un tas neizturēja un saplaisāja. Rāmis izrādījās pārāk smags atlikušajiem trim, to pamatīgi iedragāja melnais pelējums, un visa konstrukcija sabruka tieši man virsū.

Ja kas tāds būtu noticis ar kādu citu, un es būtu vērojies no malas, man būtu sāpējis vēders, bet tagad es nemaz nesmejtos. Rūkdama es plosījos, atraisīdamās no trūdošajām

lupatu paliekām. Viņš iemeta sienā koka gabalu, kas viņam pienāca pie rokas, un mēģināja piecelties. Un tad nolūza divas gultas kājas, mani pilnībā piebeidzot.

ES gulēju!

Beidzot izkļuvis no sev sarīkotajām lamatām, viņš pagriezās un, izstiepis plaukstu uz priekšu, atbrīvoja zaļganās liesmas straumi. Tas acumirkļi iznīcināja nelaimīgo struktūru, atstājot pelnu kaudzi. Smagi elpojot, es kādu laiku stāvēju, saprotot, ka man nav nekā cita, uz kā gulēt, un tad piegāju pie loga un izlecu ārā, ejot izpletīdams spārnus.

Smaragds uzrunāja mani tikai tad, kad biju apmetusi pāris aplūkus pāri pils teritorijai un mazliet nomierinājusies:

"Tas bija īsts."

"Kas tieši?" – pēc ilgas pauzes jautāju.

Tikmēr pūķa redze uztvēra kādu kustību pašā Smaragda birzī malā, un es apgūlos kreisajā spārnā, veicot pagriezienu un cieši aplūkojot aizdomīgo vietu.

"Ēna," Smaragds pēdējā laikā ir bijis ārkārtīgi lakonisks, lai neizraisītu manu nepatiku.

Lielāko daļu laika, ko pavadījām kopā, pavadījām cīnoties, bet divainā kārtā es arvien biežāk sāku gūt virsroku, un pūķim tas pārāk nepatika. Smaragds patiesi ticēja, ka, tā kā es esmu nelietis, viņam būtu pazemojoši man paklausīt. Pirms tēva nāves viņš vēl cerēja atgriezties. Godīgi sakot, es arī cerēju, ka man nebūs jāuzņemas šis slogs, bet tas tā nebija. Un, ja tā, man bija jāpaskaidro spītīgajai ķirzakai, ka tagad mēs esam kopīgi

atbildīgi par Torisvenu, un mums būtu labāk rīkoties kopā. Bet Smaragds sacēlās, un veselu mēnesi es nevarēju izmantot pūķa spēkus.

Mums abiem ir slikts temperaments, tāpēc šo spēli varētu spēlēt divi cilvēki. Tāpēc nākamo mēnesi es to nedarīju ar nolūku un pat nerunāju ar pūķi, lai augstprātīgajam nelietim pasniegtu mācību. Arī viņš cieta no nespējas izplest spārnus un lidot.

Pēc tam beidzot samierinājāmies un laicīgi! Tajā vakarā pilij uzbruka kārpju bars. Viņi bija vieni vai kopā ar šoferi, es neuzzināju, bet mēs iznīcinājām visus, un tomēr viens viltīgs radījums izstiepās un paspēja iekost man augšstilbā, kamēr es biju vīrieša izskatā. Toreiz Smaragds iedvesmojās, saprotot, ka viņam jā rūpējas par manu trauslo ķermeni. Tad mēs sākām mācīties un panācām zināmu harmoniju mūsu attiecībās.

Diemžēl apvienošanās ar pūķa garu radīja jautājumu par Ēnu uz galvas, un katru reizi, kad es pārvērtos par pūķi, es baidījos, ka es nevarēšu atkal kļūt par cilvēku. Man kļuva arvien grūtāk.

"Viss skaidrs! Šis ir parasts rīkles grābējs," pūķis jau saprata, ka briesmas nedraud.

"Tad atgriezīsimies. Es negulēju pietiekami daudz, un līdz rītausmai vēl ir dažas stundas..."

"Žēl, ka neiztīrījāt vēl dažas guļamistabas no melnā pelējuma..."

"Es gulēšu uz dīvāna."

"Tu esi pārāk liels, tu nokritīsi un salauzīsi degunu."

Tas patiesībā notika vienā no pirmajām dienām, kad es

nolēmu piedzerties, un pūķis man visu laiku atgādināja par šo kaunu.

– Čūla!

Smaragdam bija taisnība, nakts vidū meklēt citu gultu bija slinks, un visa šī mājturība mani, godīgi sakot, kaitināja. Kā līdz šim tikāt galā ar vienu mēbelētu istabu un tai blakus esošo dzīvojamo istabu? Un es šodien tikšu galā. Es uzmetīšu uz grīdas pāris segas, un viss derēs. Šeit.

Patiesībā man jau sen vajadzēja rūpēties par pili, bet es visu laiku atradu attaisnojumus. Izņemot to, ka viņš centās labiekārtot teritoriju tieši tik daudz, lai nepamanītai pilij nebūtu iespējams pietuvoties. Un pārējā laikā viņš palīdzēja cilvēkiem apkārtējos ciemos, bet ērlingos vēl neiegāja, nirfeats tur bija pārāk blīvi iesakņojies...

"Vai man vienkārši palikt šeit?" – Es nesteidzos mainīt savu izskatu, kad piezemējos pagalmā.

"Nē. Ir pārāk bīstami gulēt pūķa formā. Atcerieties, cik ilgs laiks pagāja, lai pēdējo reizi kļūtu par cilvēku.

Pūķim bija taisnība. Pēc šāda incidenta es cietu apmēram stundu un jau sāku krist panikā. Jā, un ierastās pārvērtības nenāca uzreiz, bet šoreiz viss izdevās, vajadzēja tikai gribēt.

– Hmm... Un kas ir mainījies? – Es biju pārsteigts par tik vieglumu un sastingu, klausoties sajūtās.

"Ēna," paskaidroja pūķis.

– Ko tu cēlies? – Knapī nomierinājos pēc lidojuma, bet, tiklīdz atgādināju Emeraldu, sāku atkal startēt. "Man ilgu laiku nav

bijusi sieviete, tāpēc es sapņoju par visdažādākajām lietām!"

"Šī meitene ir mūsu ēna, idiot!" – pūķis atcirta.

– Tu esi idiots! Vai esat pilnībā zaudējis ožu? Šī meitene ir Berliana ēna! Viņš izvilks visus mūsu svarus pēc kārtas, tikai ar vienu mājienu!

Es joprojām atcerējos, kādu iespaidu Vasiļina atstāja uz Smaragdu, bet viņš uz mani. Un Berliāna solījums nokost man galvu, ja es vēl kādreiz izrādīšu uzmanību viņa sievai.

"Šī ir vēl viena ēna, Eiren," pūķis man atbildēja pārsteidzoši mierīgi un pieklājīgi. "Ja tu būtu..." viņš apstājās un apklusā, saprotot, ka ir aizskāris mūsu starpā aizliegtu tēmu.

"Es zinu, ka esmu tikai nelaimīgs necilvēks, beidziet man to atgādināt!" Tas, ka esmu dzimusi no citas mātes, nemaina faktu, ka manī plūst Valda Smaragda asinis. Un manī ir ne mazāk kā manā likumīgajā brālī! – es uzliesmoju.

"Piedod, es negribēju tevi aizvainot. Tas ir vienkārši... Jums šķita, ka tā ir arī viņa.

– Jā, es visu jutu! – es atzinos. "Es gandrīz kļuvi traks, viņu ieraugot, bet tas bija tikai sapnis!" Sasodīts sapnis, kā var nesaprast? – stāvēt viena tukša pagalma vidū, es skaļi kļiedzu, iegremdējot pirkstus savos izšļakstītajos matos un likās, ka esmu traka.

"Tas nebija sapnis, Eirēna! Precīzāk, ne gluži sapnis. Kaut kāda maģija. Es biju tik aizrāvusies, ka man nebija laika saprast..."

– Kādā ziņā? Vai tu saki... Nē! Tu esi maldīgs, pūķi! Un tu

mani tīšām tracini.

“Klausī mani, Eirēna! Tagad mēs noteikti zinām, ka robežās ir tas, kas mums vajadzīgs. Viss, kas atliek, ir viņu atrast.”

Es pēkšņi pilnībā sajutu to, ko jūt pūķis: nesatricināmu pārliecību par savu taisnību.

“Tad labi. Es tikai priecāšos, ja viss tā būs. Bet vai varat mums pateikt, kur viņu meklēt?”

8. nodaļa. Modes spriedums par ekoloģisko gaismu

Zinborro pils, Erling Zinborro, Torisvena sasniedzamība

Līdz rītam mani neviens netraucēja. Es labi izgulējos un pamodos no trokšņa.

– Nyera? Ērls Zinborro aicina uz brokastīm! Nyera, vai tev viss kārtībā? – dzirdēju no viesistabas Lizas satraukto balsi, un atskanēja vēl viens klauvējums.

– Viss ir kārtībā! Nav nepieciešams lauzt durvis! – es atbildēju un steidzos to atslēgt.

"Es atnācu tevi pamodināt, bet nevarēju to atvērt..." Liza aplusa, lūkojoties pār manu plecu. – Nyera, kas tev tur ir? – viņa čukstus jautāja.

– Kur? – bailīgi pagriezos, pat acis uz mirkli satumsa.

Nez kāpēc uz sekundes daļu es domāju par vīrieti no sapņa. Nospriedu, ka tas nemaz nav sapnis, un piedzīvoju īstu paniku, cerot ieraudzīt viņu aiz sevis... Bet izrādījās, ka istabene skatījās uz ģērbtuves durvīm, kuras bija atbalstītas ar krēslu.

–Ko tu tur aizslēdzi?

– Neviens! – es atviegloti iesmējos.

Šeit es dodu! Tas bija veids, kā svinēt glēvuli. Un kāpēc es par to vispār domāju?

– Kāpēc tev vajadzēja atbalstīt durvis? – Liza neatlaidās,

joprojām piesardzīgi skatīdamās uz krēslu.

"Tikai gadījumā," es atslēdzu ģērbtuvī, un Liza atkāpās. – Tur neviena nav! – Es atvēru durvis, un pēkšņi kaut kas izlidoja ārā, trāpot man pa vaigu.

– AHH! – es pārsteigta iekliedzos, un Liza, čīkstot, gandrīz ielēca manās rokās.

Kaut kas, kas izlidoja no ģērbtuves, nejauši metās pa istabu, atsitoties pret sienām, griestiem, mēbelēm un visbeidzot pret loga rāmi. Acīmredzot tas izsmēla skrejlapas spēku rezerves, un viņš nokrita uz grīdas, izplešot spārnus uz sāniem.

– Liza, atlaid...

– Piedod, nyera! Priekšteča Pūķa dēļ, piedod man... Vai es tevi sāpināju? – Liza bija šausmīgi samulsusi. – Man likās, ka tas ir sikspārnis. Man ir līdz nāvei bail no viņiem.

– Aizmirsti! – es to pamāju, uzmanīgi tuvojoties radījumam, kas gulēja ar visnožēlojamāko skatienu, izplestiem spārnem. – Kaut kāds putniņš... Mīļš.

Cālis bija pilnībā pārklāts ar mīkstu, pelēku pūku, līdzīgu kažokādai, tikai uz galvas, astes un spārnem spalvas bija diezgan normālas un skaisti mirdzēja ar ametistu.

Nevarēdama pretoties, viņa pastiepa roku un noglāstīja vēderu.

– Ak, cik mīksts!

Nav brīnums, ka ģērbtuve bija atbalstīta. Ja šis jaukums būtu izlidojis nakts vidū, es noteikti būtu pārvietojis savus zirkus.

"Šķiet, ka tas ir ekofāras cālis," Līza bija pārsteigta, apsēžoties

viņai blakus. – Tikai kāds ir par lielu...

– Ecofar?

Kaut es zinātu, kas tas par brīnumu...

Attiecībā uz vietējo faunu man ir lielas zināšanu nepilnības. Es paskatījos uz lielu cāli, vidēja kaķa lielumā, neskaitot spārnus. Viņš gulēja uz muguras, galvu pagriezis uz sāniem, šķietami miris. Pat mazais izliektais sudraba krāsas knābis bija nedaudz atvērts un iekšpusē bija redzama asa rozā mēle. Kronis un garākas spalvu uzacis piešķīra cālim aizkustinošu izskatu.

– Karkuša! – es nervozi ķiķinu, atceroties bērnu programmu.

– Kā viņš šeit nokļuva? "Tagad viss ir pārklāts ar spalvām," Līza sūdzējās, skatoties apkārt guļamistabā.

– Varbūt viņš vakar tika piesists, logs bija vaļā?

Kalpone domāja.

"Droši vien..." viņa pēkšņi izspieda jau tā izteismīgās acis. "Es sapratu, no kurienes viņš nāca, nyera." Tā vakar no rīta tika nosūtīta Erlīnai Grapai kā dāvana. Šķiet, ka dāvana ir aizbēgusi.

– Kas ir Erlīna Grapa? Ērla meita? – es ierosināju, cenšoties atrast labāko veidu, kā pacelt cāli no grīdas.

Mums jāpārlicinās, ka viņš nesavainojas.

– Grapa ir Erlesas Heresas vecākā meita.

Šerija, Grapa... Smieklīga sakritība.

– Vai viņiem arī ir bērni? Nosaukums?

Kādu iemeslu dēļ šajā brīdī kalpones acis sāka šaut. Viņa noteikti gribēja pateikt vairāk.

– Liza? – es veikli pasmaidīju.

– Erlesai Heresei ir trīs meitas. Grapa, Affinata un Miskalia,“
Liza atbildēja ar noslēpumainu sejas izteiksmi.

Un es tik tikko varēju atturēties, lai skaļi ņurdētu kā zirgs. Bet viņa savaldījās, cenšoties neizrādīt visu jautrības apjomu.

– Un grāfs Zinboro? – noskaidroju, jau nojaušot, kurp viņa ved.

– Ērls Zinborro uzskata, ka viņam ir arī trīs meitas. Bet man šķiet, ka viņa vienīgā meita bija Lindara.

– Jautri!

– Erlessa vienmēr saka, ka viņas solijaru un berštoniešu asinis ir pārņēmušas... Jā, tu drīz visu redzēsi pats. Es tev atnesīšu kleitu.

– Protams, protams...

Atcerējos viena no man zināmā deputāta sievu, kuras bērni visi izskatījās pēc vecvecmāmiņas, vecvecvecvecvectēva un krustmātes no Rjazaņas, bet ne pēc viņas mīļotā vīra.

Liza pazuda ģērbtuvē, un es uzmanīgi atvilku spārnu un aptaustīju tievo kaulu. Šķiet, ka tas ir neskarts. Es pārbaudīju otru spārnu. Tad viņa pacēla viņu un, nolikusi nelaimīgo cāli uz gultas malas, sāka viņu rūpīgi pētīt.

– Uzmanies, nyera! Pēkšņi viņš ir lipīgs! – Liza saviebās, atgriežoties no ģērbtuves ar maigi zaļu kleitu rokās.

– Tu pats esi lipīgs! – atskanēja tieva balss.

Mēs ar Lizu saskatījāmies viena uz otru.

– Nyera? – Kalpone pārsteigta pacēla uzacis.

– Tas neesmu es!

Kopā skatījāties uz cāli, kurš atskatījās ar lielām apaļām acīm, kurām varavīksnene bija neparasti purpursarkanā krāsā. Tik satricēšas acis vēl nebiju redzējis.

"Oho..." viņš jautājoši ievilka.

– Liza, vai tavi dzīvnieki runā? – jautāju kalponei.

– Nyerā, kādi jautājumi tev ir? Tu joko, vai ne? – viņa pasmaidīja.

Skaidrāks nekļūst...

– Joks! – es nomurmināju.

– Ai! – tas izklausījās nīrgājoties

„Jā, viss ir tāpat kā tev Kirfarongā, nyera,” Liza satraumējās, slēpjoties ģērbtuvē.

Jā. Es arī gribētu zināt, kā īsti ir tajā Kirfarongā.

– Šķiet, ar viņu viss ir kārtībā. Atdosim to saimniekam,” nepaguvu pabeigt, kad cālīte ātri metās un paslēpās starp spilveniem.

Liza iesmējās, aizsedzdamā muti ar roku. Un mani ļoti interesēja.

– Liza, man šķiet, ka viņš nevēlas doties uz Grapu...

"Ja es būtu viņa vietā, es arī to negribētu." Grapa viņu izģērbis kailu...

Es apmulsusi skatījos uz dzirkstošajām acīm aiz spilveniem, tad uz Lizu, atkal uz acīm...

– Kas?!

"Tieši tāpēc Grappa to pasūtīja." Tagad modē ir rotājumi no ekofāra spalvām.

Tas mani satricināja, jo es iedomājos, ka kāds noplūk cāli dzīvu. Kam tev jābūt? Vai jūsu roka tiešām pacelsies?

– Dāž viņu, nevis spalvas! – ES izlēmu. Nekādā gadījumā es to čali neatdošu Kheresas meitai! – Liza, lūdzu, savāc visas spalvas. Mēģiniet atrast visu. Pārbaudiet skapi un sakratiet gultu. Kāpēc jums ir jāskaidro?

– Nē, ieguva. ES sapratu.

Meitene nebija tik vienkārša, kā varētu šķist, es to pamanīju uzreiz. Kautrīgās muļķes loma viņai, iespējams, atvieglāja dzīvi un darbu šajā mājā. Kad atgriezos no vannasistabas, viņa man pasniedza kastīti, kuru bija aizņēmusies no tualetes galdiņa.

– Es visu savācu.

– Lieliski. Vai tie ir vērtīgi?

– Ļoti! Grūti iedomāties, cik maksā visa ekogaisma.

– Jūs varat tos ņemt sev – Dāvanas kalpiem nekad nav liekas. Ar to nevar nopirkt lojalitāti, taču ir iespējama pieķeršanās, kas balstīta vismaz uz cerību iegūt vairāk. – Lai gan, beidz! – vilšanās, kas pazibēja meitenes acīs, mani neizbēga. – Vai jums ir kur tās paslēpt? Baidos, ka, ja uzzinās, mani apsūdzēs zādzībā.

Liza pat aizmīga un mēģināja iegrūst kastīti manās rokās.

– Vispār tu vari viņu atstāt šeit. Un paņemiet spalvas, kad tās ir vajadzīgas. Jūs grasāties tos pārdot, vai ne?

Kalpone bailīgi pamāja ar galvu.

– Tad ir tā: ja tu noteikti vari tās īstenot nemanot, ņem. Ja nē, varat to atstāt šeit glabāšanai. Tie ir jūsu.

– Paldies, nyera! Tas man ļoti palīdzēs. Man ir pienākums...

– Parāds?

– Jā. Es jums pastāstīšu vēlāk, mums jāsteidzas. Erlesai Heresei nepatīk, ja cilvēki kavējas brokastīs.

Iekārtojusi cāli vannasistabā, kur man izdevās viņu ievilināt, ielēju viņam ūdeni vāzē, kuras dzīvojamajā istabā bija daudz, un liku viņam klusēt. Neatkarīgi no tā, vai viņš saprata vai nē, viņš skatījās sāpīgi saprātīgām acīm.

Radījums kopumā ļoti atšķīrās no visa, ko es jebkad biju satikusi. Ecofar bija... savādāks, vai kā? Uz citiem. Tos varēja redzēt tikai karikatūrās vai filmās. Tas radīja iespaidu, ka viņš ir kaut kāda rotallīeta. Un tomēr viņš bija dzīvs, silts. Viņa sirds pukstēja, viņš elpoja, knābis atvērās un aizvērās, un viņš tā skatījās uz mani...

"Es noteikti atgriezīšos un mēs izdomāsim, ar ko jūs pabarot."

– Ai! – čalītis tikai svilpa, bet vairs neizteica artikulētas skaņas.

Varbūt mēs bijām nobijušies un domājām, ka viņš toreiz kaut ko teica?

"Labi, iesim," es atstāju vannas istabu Lisai, kura mani gaidīja.

Saņēmusi sevi ar viņas palīdzību, viņa nejauši jautāja:

– Ko ēd eko gaismas?

Noteikti cālis ir izsalcis, tas sāks čīkstēt un atdos savu pajumti.

"Es nezinu..." kalpone paraustīja plecus. – Varbūt prosa?

Tas ir skaidrs. Vajag kaut kā noskaidrot, bet lai neviens nesaprastu, kur viņš slēpjas. Es pieņemu piezīmi, lai pie

galda runātu par vietējo modi. Šī tēma parasti ir auglīga. Pat visniknākās kuces, apsēdušās uz iecienītākās slidas, uz īsu brīdi kļuva nosacīti adekvātas, sajūsmināti runājot par dizaineru lupatām. Protams, tā pati Grappa pati publicēs visu par eko lukturiem. Un ja nē, es kaut kā pievērsīšu sarunu šai tēmai.

"Nyera, balkons atkal ir plaši atvērts..." Liza spocīgi skatījās uz neveiksmīgo balkonu.

– Vai tas bija aizslēgts, kad ienācāt?

– Nē, bet...

– Labrīt, Lunara! Kāds ir laiks? – pamāju ar roku uz balkona pusi.

Liza čīkstēdama izskrēja gaitenī.

– Njēra, kāds tu jokdaris! – turot sirdi, viņa iesmējās, atspiedusi muguru pret sienu.

– Man ir apnicis kratīties, godīgi sakot. Es to vairs neaizslēgšu, lai neraustos," nopūtos, aizverot durvis.

Es negribēju iet brokastīs, bet es tiešām negribēju ēst. Sākumā es tam nepievērsu uzmanību visa stāsta dēļ, ar eko-priekšējo lukturi. Bet, mazgājot seju, es pamanīju neveselīgu bālumu sejā un plankumus manu acu priekšā. Jā, un tas mani nedaudz veda, ja strauji pagriezos...

Pret manu gribu man galvā iezagās nepatīkamas aizdomas: vai esmu saindējies? Skatieties, Lunāru aizveda uz kapa, un viņa bija grāfa sieva. Kas es viņiem esmu? Saindē un dodies purvā. Mani tik un tā neviens nemeklēs. Viena cerība ir burvju zobens.

Noglāstīju kleitas krokās paslēpto dunča rokturi. Vakardienas

tērps pazuda, bet maskēšanās nekad nenokrita no zobena pa nakti.

Liza ieveda mani plašajā ēdamistabā, kur pie liela klāta galda jau sēdēja grāfa Zinboro ģimene. Tiklīdz es iegāju, visu skatieni pagriezās manā virzienā.

– Labrīt! – jautri un laipni sasveicinājos.

Ērls un Erlessa mani sveicināja diezgan laipni. Zinborro piecēlās viņam pretī, bet nepameta galdu. Viņš tikai norādīja uz manu vietu Kheress labajā rokā. Kreisajā pusē sēdēja trīs meitenes. Vecākajam ir ap astoņpadsmit gadu, jaunākajam vismaz trīspadsmit, bet kas zina, kā ir patiesībā. Un šīs meitenes skatījās uz mani vērīgi un pat ar zināmu greizsirdību. Viņi sasveicinājās, tas jāsaka negribīgi, un tad tikai pēc stingra mātes skatieta.

– Iepazīstieties ar Marinu. Tā ir Grapa, Affinata un Miskalia – manas meitas,” ar savām meitām iepazīstināja Heresa.

Un atkal es tik tikko varēju atturēties no smiekliem. Nu kā tas gadījās, ka te meitām liek tādus vārdus?

– Prieks iepazīties. "Es esmu Marina... Friso," viņa ar kavēšanos piebilda.

Man gandrīz nācās aizmirst savu uzvārdu! Štirlics nekad nebija bijis tik tuvu neveiksmei.

– Nu, kā klājas Kirfaronā? – tuklā Miskalija, jaunākā meita, čīkstoši jautāja.

No visām trim viņa bija vienīgā ar rudiem matiem un vasaras raibumiem, abas vecākās meitenes savā tievumā un žultī vismaz

nedaudz līdzinājās savai mātei, un šī – nemaz. Bet arī no grāfa Zinborro tur noteikti nebija nekā.

"Labi," es paraustīju plecus. -Šīs ir manas mājas.

– Kirfarons ir briesmīgs! Tur ir sniegs! Es ienīstu sniegu! – Miskalia skaļi teica.

– Marmelāde! – tēvs viņai bargi uzkliedza.

– Jā, tēt? – meitene nosita savas sulīgās skropstas, un grāfs tūdaļ izkusa.

Novēlējuši viens otram labu apetīti, sākām brokastis. Ēdiens bija garšīgs, un vēders sažņaudzās no sajūsmas, un man bija bail iebāzt mutē karoti aromātiskas, sātīgas putras. Par laimi, arī Grapa nesteidzās mesties pie ēdiena. Augsti vaigu kauli, tievs un dzeltenīgs, viņa patiešām bija modesista. Bet viņa varētu izmantot dažus stilista padomus. Klauna spilgtais tērps apvienojumā ar viņas drūmo, pat depresīvo izskatu izskatījās dīvaini.

Jā, šis “vīnogu degvīns” pats nesavāks to, kas izkrīt. It kā viņš noplēstu nabaga cāli un uzliktu sev spalvas.

Es knābāju salātiem līdzīgās lapas, košļāju nesaldināto, vēl silto bulciņu, lai pārāk neizceltos, un dvēsele prasīja pēc putras, saldās un sviestainas. Tik smaržīgi... Erlesas jaunākā meita jau beidz pildīt. Varbūt neko?

Es uzmanīgi izmēģināju karoti. Garšīgi! Atgādina mums par mūsu prosu un ķirbi.

Atļāvis ikvienam mazliet piepildīties, Kheress sāka sarunu:

– Nyera Marina, kā tu gulēji?

– PAR! Brīnišķīgi! – pasmaidīju. – Un kādi man bija sapņi! – viņa sapņaini nopūtās un juta, ka nosarkst, tiklīdz atcerējās brutālo svešinieku.

"Un viņa nenāca tevi nožņaugt?!" – jautāja Afinata, naivi sita acis.

Viņa ir vienīgā, kas apģērbā deva priekšroku gaišām krāsām, nevis tumšām vai spilgtām krāsām. Vienkārša izskata krēmkrāsas kleita patīkami izceļ viņas tumšo ādu. Vidējais izskatījās kā vecākais, bet daudz smukāks. No visām trim šo Kheresas meitu varētu uzskatīt par skaistuli. Tomēr viņas izskats mani nepievīla. Šādas gudrības dažkārt spēj uz negaidītām darbībām.

Tikko biju ielikusi mutē jaunu putras porciju un gandrīz aizrijās. Ērls kaut ko neskaidri nomurmināja, un tajā brīdī Erlessa klusi kaut ko teica Grapai, kas sēdēja viņas kreisajā pusē, un izlikās, ka nav dzirdējusi.

– Aizrīties? PVO! Kurš?!

– Nyera Lunara. Tu, protams..." Affinata mīļi pasmaidīja, izliekoties par šaurprātīgu naivumu. – Tas bijāt jūs, kas pavadījāt nakti Baltajos kambaros. Es neriskētu!

– Marmelāde! – Zinboro izdvesa.

– Tātad tas nav joks? Nier Dors, vai es pareizi saprotu, ka esmu ievietots vietā, kur manai dzīvībai draudēja briesmas? – vēsi jautāju, noliekot malā galda piederumus, kas, starp citu, bija diezgan standarta un bez problēmām. Karote, trīszaru dakša, nazis. Nekas neparasts. "Draklords Frosts būs

nepatīkami pārsteigts," es piebildu, atgādinot savu "radniecību" ar Kirfarongas valdnieku.

– Nepievērs uzmanību, Marina. Affi vienkārši patīk jokot. Jums, protams, nekas nedraud. Tas viss ir muļķības! – Viņa bargi skatījās uz savu meitu. "Es tikai domāju, ka jums būtu jauki atrasties pazīstamos interjeros, bet, ja vēlaties, es pasūtīšu jums sagatavot jaunas kameras."

– Paldies, tas nav tā vērts. Man patīk Baltajos," es joprojām cieši pasmaidīju.

Pirmkārt, tur bija palikusi ekoferma, otrkārt, es nejutu nekādas briesmas. Jā, spoki ir rāpojoši, bet mana intuīcija man teica, ka tieši šajās kamerās es būšu aiztaupīts no liekas uzmanības.

– Kā Kirfaronā ir vasarā, vai arī auksts? – jautāja Kheress, cenšoties atjaunot draudzīgo atmosfēru.

– Ir ļoti siltas dienas. "Patiesība nav ilga," es atbildēju, cerēdams, ka nepalaidīšu garām.

Sarunu vajadzēja novirzīt drošā virzienā, un labāk, lai uz jautājumiem atbild saimnieki. Atkal ir jānoskaidro, ar ko barot ekofāru.

– Grappa, tavai apkaklei ir interesants piegriezums. Skaists!

Sarkanas šausmas, kas neskaidri atgādināja volānu, ierāmēja meitenes garo, tievo kaklu. Es vērīgāk aplūkoju viņas sejas vaibstus. Principā, ja tu viņu pareizi grimē un saģērb, tad kaut kas viņā ir. Sava veida nestandarta modeļu skaistums, kas var būt āķīgs, ja pareizi noformēts.

"Mana ideja," meitene nejauši sacīja.

Un man šķita, ka viņa pati vairs nedomāja, ka ideja ir laba, bet viņa nevarēja saprast, kas bija nepareizi. Tipisks stāvoklis, kad dvēsele prasa skaistumu un oriģinalitāti, bet ar novērošanu nepietiek. Viņiem šeit nav interneta vai modes žurnālu.

"Mūsu Pi vienmēr izdomā neiedomājamo," Affinata mīļi uzsmaidīja man, ģērbusies daudz klasiskāk un gaumīgāk, ja salīdzinām viņas izskatu ar mammas tērpu.

Vecākā māsa uzmeta īsu, neapmierinātu skatienu uz vidējo māsu un sakoda zobus, bet klusēja. Jā, un tas jau atgādina vecu naidu.

– Kas Kirfaronā mūsdienās ir modē? – Es nevarēju nepajautāt Grapai un priecājos, ka "noslīku savas mantas purvā".

– Smalkas pastelkrāsas, mīksti audumi. Cieši pieguļošs siluets... Ak, cik žēl man savas bagāžas! Es pavadīju tik ilgu laiku, izvēloties tērpus, un tagad viss ir iegrimis bezdibenīgā purvā. Bet visvairāk man ir žēl...

– Kažokāda, ja? – Affinata atkal pārtrauca. "Es dzirdēju, ka Kirfaronā pat apakšveļa ir izklāta ar kažokādu." Kā gan citādi var gulēt uz gultām no ledus? Tu nosalsi.

"Mēs esam vieni un tie paši cilvēki un guļam parastās gultās, bet dažreiz silta veļa nav lieka," es atzīmēju.

Meitene sāka mani kaitināt.

– Afij, nerunā muļķības! Nyera Marina domās, ka tu esi neizglītots un stulbs," Grapa sarkastiski pasmaidīja.

Ir pienācis laiks vidējai mātai ar sašutumu raudzīties uz māsu.

Jā. Viens viens! Mačā starp vīnogu degošiem dzērieniem tika panākts neizšķirts.

Izlikos, ka tik tikko atturējos, lai neraudātu.

– Klāt. Man žēl dāvanas. Un jā, tur bija arī kažokādas. "Sudraba lapsa, melnā arktiskā lapsa," es meloju, cerot, ka šie vārdi viesmīlīgajiem saimniekiem neko neizteiks. Bet visdārgākā lieta, dāvana no Draklord, ir apmetnis no zelta hanurika. Viņa kažokādas mirdz kā uguns sniegpārslu dzirkstī... .. – es nomirkšķināju viltus asaru, sajūtoties kā Oskara laureāts.

Šķiet, ka viņi man ticēja.

– Un spalvas šosezon ir modē! – Dīvainā kārtā to teica nevis Grapa, bet gan Afinata.

"Vai tāpēc jūs nozagāt ekoloģisko gaismu, ko Klaidis man iedeva?" – māsa dusmīgi skatījās viņā.

– Es nenozagu jūsu eko gaismu! Cik reizes jūs varat to atkārtot? – Afija kļiedza pielēca no krēsla un dusmu uzplūdā pagrieza putras šķīvi uz māsas apmales.

Mežonīgi smejojoties, Meskalija sasita plaukstas, un es pārsteigumā sastingu. Tomēr...

– Afij, Grappa! Izkāp no galda! – Herese norūca, viņas asajiem vaigu kauliem kļuva sarkani.

– Marmelādes, vai jums nav kauns? Mums ir ciemiņi! – Ērls pakratīja trīskāršo zodu.

Meitenes pielēca un niknas izgāja no ēdamistabas. Ejot ārā, Affinata pagrūda savu vecāko māsu, un Grapa ar plecu atsītās pret durvju aili. Tomēr viņas izskats mani nepievīla;

Atlikusī Meškalia aizbāza muti ar saldumiem, kas bija bagātīgi klāti uz galda.

– Kali, vai tu esi paēdis brokastis? – Šerija sausi jautāja.

– Jā, mammu!

– Tad ej uz savu vietu.

Paklausīgā smaidošā briestā meitene pirms izešanas noskūpstīja tēti uz vaiga un, paķērusi kaut kādu kliņģeri, arī aizgāja. Ērls mīlēja savu meitu, spriežot pēc viņa maigā skatiena.

"Audzināt meitas nav viegli," elpoja Herese. – Man tās ir ar raksturu. Pat Kali, lai gan viņa šķiet vienkārša.

Es tikai piekrītoši pamāju ar galvu.

– Un tas viss tāpēc, ka tu viņus sabojāji, mīlā. Jūs atļaujiet visu, ko vēlaties, tāds ir rezultāts.

– Tas ir šova dēļ! Viņa ir noraizējusies, ka Klaidis izvēlēsies Afiju," pārmetoši sacīja Heresa.

–Ko mēs varam darīt? Līgavainis tik un tā izvēlēsies," grāfs atmeta rokas.

Jau otro reizi pie galda izskanēja kāda Klaida vārds. Tāpēc viņš iedeva Grapai ekoloģisko gaismu, un viņa nolēma, ka Affinata to ir nozagusi. Viņa to varēja darīt, lai nokaitinātu savu māsu. Vai arī šeit ir kaut kas dziļāks? Spriežot pēc Zinborro pārsarunas, abu vecākās meitas sasniegušas laulības vecumu. Bet, ja tas pats Klaidis joprojām izvēlas starp viņiem, tad Grapai diez vai būs ko darīt.

Man bija ideja, kā dabūt cālītim barību, bet man būs vajadzīga Lizas palīdzība.

– Vai tu esi precējusies, Marina? – Heresa uzdeva jautājumu.

"Nē," es nolēmu neteikt, ka esmu atraitne.

– Varbūt tev ir līgavainis, Marina? – Ērls Zinboro jautāja.

"Vēl nē," es atbildēju, kļūstot piesardzīga.

– Cik skumji! – Ērls salika rokas.

– Tu paliksi uz svētkiem, dārgā? – Hērese pasmaidīja ar visviesmīlīgāko smaidu, kādu vien spēja.

– Ja jūs mani uzaicināsiet, es priecāšos! – ES atbildēju.

Man nebija skaidrs, cik sazvērnieciski viņa un viņas vīrs skatījās viens uz otru. Zinborro noteikti ir kaut ko izdomājis, bet vismaz es nesaindēšos līdz tam.

9. nodaļa. Skaistuma un pārlicības mācības

Pēc brokastīm bija laiks atpūtai. Herese atvainojās un atsaucās uz svarīgām lietām, kuras nevarēja atlikt. Es neuzstāju uz viņas kompāniju. Gluži pretēji, viņa teica, ka es vēlos atpūsties pēc grūta ceļojuma, un bija pirmā, kas atstāja ēdamistabu.

"Ja būs garlaicīgi, es nosūtīšu pie jums savas meitas, lai nebūtu garlaicīgi," ieteica mājas saimniece, un es nestrīdējos.

Patiesībā man bija savi plāni. Vispirms bija jāatrod barība cālītei.

Pēc brokastīm es jutos labāk. Reibonis pārgāja, un plankumi manu acu priekšā pārstāja lidot. Acīmredzot cukurs vienkārši nokritās, tas ir efekts. Dažreiz tas notiek ar mani.

Tiklīdz es aizgāju no ēdamistabas un nogriezos uz kāpnēm, kas ved uz otro stāvu, es apstājos un paskatījos apkārt. Jums pašam jāiemācās orientēties pilī. Šī zinātne man bieži palīdzēja, apmeklējot vīra draugu un partneru savrupmājas. Bet es nolēmu neiet uz savu vietu, man bija jāatrod Liza.

Aizgājusi līdz otrajam stāvam, kur atradās man ierādītās istabiņas, uzreiz atgriezos atpakaļ, bet, tiklīdz iegriezos koridorā, ieraudzīju Lizu. Erlessa viņu aizrādīja. Meitene ievilka galvu plecos un nodrebēja ar katru rādītājpirksta kustību, kas bija vērsta uz viņu.

Beidzot savu kaislīgo runu, kuru es nevarēju dzirdēt attāluma dēļ, Erlessa pamāja ar roku, un Liza aizvēra acis, gaidot sitienu. Par laimi, Vārna viņai nekad nesita, tikai aizsūtīja prom. Šņukstot un norijot asaras, Liza steidzās man pretī. Kad mēs satikāmies aiz stūra, viņa nodrebēja, it kā būtu redzējusi briesmoni, un tad satvēra sirdi.

– Ak, nyera, vai tas esi tu?

– Liza, kas noticis? Kāpēc Erlessa tevi rāja?

– Viss ir kārtībā, nyera. ES iešu.

"Lisa," es ieturēju ievērojamu pauzi, piesaistot uzmanību un pavēlēju: "Lūdzu, aizved mani uz manām kamerām." Man vajag tavu palīdzību. Vai jūs joprojām esat mana kalpone?

– Protams, nyera.

Kad bijām aiz aizslēgtajām durvīm, es atkal pagriezos pret kalponi:

– Tagad pastāsti, kas notika?

"Erlessa bija dusmīga, jo es jums pastāstīju par spoku."

– N-jā...

"Un par to, ka viņas meitas zaudēja ekofāru."

– Tas ir viss?

"Šķiet, ka tas tā ir... Es joprojām nesaprotu, ko es izdarīju nepareizi, godīgi sakot, bet Erlessa teica..." Liza atkal šņukstēja. "Erlessa teica... ka viņa mani atdos Nirfiem par prieku," asaras ritēja pār viņas vaigiem kā krusa.

– Kuš kuš! – es apskāvu meiteni. "Viss būs labi, es tev nedarišu pāri!"

Es nolēmu aizsargāt šo meiteni par katru cenu. Viņa man kaut kā atgādināja manu pagātņi, pirms es piekritu apprecēties ar Cvetkovu. Kautrīgi, tīri un naivi... Ticīgi cilvēki un sēro par netaisnību.

Tomēr vai kopš tā laika esmu tik ļoti mainījies? Nu tīrība un ticība cilvēkiem noteikti ir mazinājusies... Tagad man šķiet, ka mans upuris bija veltīgs. Es joprojām nezinu, kas īsti notika ar Vasiļinu, izņemot to, ka viņa atriebās Cvetkovam. Tiesa, ne es, bet Valečka. Pat ja viņš izdzīvotu, viņš, visticamāk, nepaliks neskarts. Bet tas nekādā gadījumā nekompensē to, ka es astoņus gadus pavadīju gultā ar ienaidnieku, un tagad esmu Dievs zina, kur. Turklāt ir liela varbūtība, ka es guļu komā, un viss notiekošais ir maldīgs absurds, tas ir pārāk neticami...

Vai visi upuri bija veltīgi?

– Nyerā Marina, labāk bēg no šejienes, kamēr nav par vēlu. Es centīšos noorganizēt, lai jūs tiktu izlaists no vārtiem. Pat... es pat savu nevainību atdošu Juzekam, viņš tajā vakarā dežurē pie vārtiem. Viņš jau ilgu laiku ir mēģinājis stāties pret mani, bet...

– Klusi! Vai tu esi traks? – Es pat satvēru Lizu aiz pleciem un pakratīju viņu. – Nav upuru! Es izdomāju sev vēl vienu!

"Ja jūs zinātu, kādi ir šie Zinborro briesmīgie cilvēki!" Viņi pazīst viens otru ar Nirfeats. Draklordu nodeva arī Pūķa priekšteča derības. Kāpēc, jūsuprāt, viņi dzīvo tik labi un bagāti, kamēr lielākā daļa pierobežas zemju ir izpostītas?

Rūgtās asarās plīsdama, Liza sniedza informāciju, kas veidoja priekšstatu par pasauli. Viņai šķiet, ka es ceļoju un redzēju visu

savām acīm, un es nez no kurienes uzrados pajūgā... Vai arī purvā, ja tic to vīriešu stāstiem.

– Mēs to izdomāsim. Mēs to izdomāsim. Un tad mēs aizbēgsim, ja vajadzēs, bet tikai kopā, labi?

Liza pat pārstāja elpot

– Kopā?

– Nu, kas vēl? – pasmaidīju un vēlreiz viņu apskāvu. "Es nezinu šīs daļas, es tūlīt pazudīšu un pazudīšu purvos, bet jūs esat vietējais." Tu man palīdzi, es tev palīdzēšu. Atbalstīsim viens otru. Tikai nesaki nevienam ne vārda.

– Nyera, aizvedīsi mani uz Kirfarongu? – manās milzīgajās acīs bija tik daudz cerību, ka es nevarēju viņai atteikt.

– Noteikti! Un mums jāgatavojas lēnām, tikai klusē!

– ES zvēru! Viņi mani nogalinās, es neteikšu ne vārda!

"Es ceru, ka viņi to nedarīs," es piemiedzu aci. "Tagad iesim un pārbaudīsim cāli."

Ekofarčiks sēdēja mierīgi, līdz mēs viņu saucām. Kad viņš bija pārliecināts, ka tie esam mēs, viņš iznāca un pat ļāva mums viņu paglaudīt. Viņš pagriezās, lai būtu ērtāk to saskrāpēt, izstiepa kaklu un pēc tam paņēma un knābāja Lizas garo bizi – viņa valkāja divus, uzņemta pāri krūtīm.

– Viņš ir izsalcis.

– Briesmīgi izsalcis!

Mēs abi nodrebējām, jo viņš pats pateica pēdējo daļu.

– Nyera, viņš runā! Tieši viņš!

– Tieši tā, Liza. Birdi, tu runā? Čau? – noskrāpēju spalvas zem

knābja.

Bet čalīte izlikās, ka nekas nav noticis, nevēloties vairs ar mums komunicēt. Esmu sastapis runājošus papagaiļus ar pienācīgu vārdu krājumu. Varbūt šī būtne var darīt to pašu?

– Viņu noteikti vajag pabarot. Liza, aizved mani uz Grapu.

– Nyera... Es to neieteiktu. Erlīnai Grapai ir pretīgs raksturs. Viņa tevi tikai apbēdinās, un tad sūdzēsies mātei. Neatkarīgi no tā, kas notiek.

– Nekas nekas. Nu, man ir ideja, kā tam pieiet.

Māsu palātas atradās citā spārnā, kura logi vērsti uz saulaino dienviņu pusi. Tikai tagad sapratu, ka Baltajos kambaros saule gandrīz nekad neparādās, izņemot agru rītu guļamistabā, kuras logs ir vērsts uz austrumiem, bet dzīvojamā istaba skaidri skatās uz ziemeļiem.

Tiklīdz nokļuvi otrā spārnā, sapratu, ka tas ir apdzīvots, bet manējais nē. Te skraidīja kalpi. Durvis atvērās un aizvērās, lietas tika ievestas un izņemtas. Ejot mēs satikām sievieti ar netīrās veļas grozu, kuru viņa nometa, tiklīdz mani ieraudzīja.

– Manana, nebaidies, šī ir Niera Friso. "Viņa ir attāla Lunāras radniece," Liza steidzās viņu nomierināt.

"Pūķa ciltstēvs, ieguva," viņa zemu paklanījās man. "Es domāju, ka nabaga Lindara ir atgriezies no citas pasaules." Jūs esat tik līdzīgi.

– Piedod, ka nobiedēju. "Es negribēju," es viņai uzsmaidīju, un kalpone nobolīja acis.

– Neatvainojies, nyera! Dižciltīgajiem nieriem neder

atvainoties vienkāršiem arkliem,” viņa metās pacelt no grīdas nomestās lupatas.

"Bet Marinas niera nav tāda kā vietējās nieras, Manana," Liza klusi sacīja, un viņi nozīmīgi saskatījās.

"Atvainojiet, man jāatgriežas pie darba," Manana paklanījās un steidzās prom.

Mēs satikām arī vīrieti ar paplāti ar netīriem traukiem un tumšsarkanu seju.

"Izskatās, ka Erlesa nokļuva Erlesas rokās," Liza man čukstēja.

No tālajām durvīm izgriezās neprezentējams vīrietis, kas bija nosmērēts ar kaut ko melnu. Viņš bija tik netīrs, it kā viņš būtu šeit nonācis kļūdas pēc. Viņš ar interesi skatījās uz mums.

– Vlas, vai tu atkal tīri kamīnus? – Liza jautāja.

– Ja! Niera Grappa lika pārbaudīt skursteni. Viņš cer tur atrast savu putnu, sasodīts! – Zem deguna kurnējot un zvērēdams vīrietis iegriezās blakus durvīm, un mēs piegājām pie tām, no kurām viņš tikko bija iznācis.

"Erlina Grapa ļoti mīl siltumu, viņai ir kamera pašā saulē," Liza atzīmēja un uzmanīgi pieklauvēja.

– Nu ko tev vēl vajag? – viņi rupji atbildēja no iekšpuses.

Liza aizvēra acis it kā no zobu sāpēm, izelpoja un atvēra durvis.

"Niera Grapa, Nyera Marina nāk pie jums ciemos," viņa iekliedzās un zemu paklanījās, gandrīz līdz jostasvietai.

"Nāc iekšā, Marina," Grapa mani aicināja. – Un tu, ej ārā! Te

nav ko noklausīties! – viņa neapmierināti iesaucās Lisai.

– Ej, Liza. Sakārtojiet savas lietas, es pats nokļūšu istabā.

Iegāju viesistabā, kas tiešām bija saules pielietā – logi skatījās uzreiz uz divām pusēm, un bija diezgan smacīgs. Interjerā dominēja tumši zaļas un bordo krāsas, un, ja nebūtu saules, tas būtu diezgan drūms, kā atrodoties vampīru kapenes.

Visi dīvāni un atzveltņi krēsli bija nomētāti ar drēbju kaudzēm, it kā šeit būtu nojaukta visa ģērbtuve, un šīs nekārtības vidū stāvēja kalsnā Grapas figūra. Bāls, gluži kā tas pats vampīrs.

"Nepievērsiet uzmanību nekārtībai, es izeju garderobes auditu."

Stūrī pie kamīna ieraudzīju lielu būri, kā jau lielam sunim. Šī noteikti ir ekofāra mājvieta. Ejot garām, uzmetu skatienu būrim, bļodas, kas tur stāvēja, bija tukšas;

– Te bija putns, ko Klaids tev atsūtīja? – ES jautāju.

– Jā. Es nevaru iedomāties, kur viņš varēja doties vai kurš viņu atbrīvoja, bet, kad uzzināšu, es nodīrāšu trīs no viņiem. Personīgi es tevi pāršu pagalmā, līdz noasiņosi! – viņa bija sašutusi.

– Kā būtu, ja Affinata to izdarītu, lai viņai spītētu? Man likās, ka tu ar māsu nesaprati? – es piesardzīgi ierosināju.

"Esmu pārliecināta, ka tas nevarētu notikt bez viņas, bet es nevaru sodīt Afiju, atšķirībā no kalpiem," viņa asinskāri pasmīnēja.

Garīgi nodrebēdama, es piegāju tuvāk un paņēmu kleitu, pētot griezumus.

"Žēl, ka jums nav miera ar savu māsu." Man bija arī māsa,

vecākā. Mēs vienmēr centāmieš viens otru atbalstīt..." atzīmēju.

– Vai bija? – Grapa sarauca pieri.

"Viņa pazuda pirms vairākiem gadiem, un kopš tā laika par viņu nav ziņu." "Man tevis šausmīgi pietrūkst," man nevajadzēja izlikties, ka manas acis piepildās ar asarām.

„Es vēlos, lai arī Afi pazustu, tāpēc esi laimīga,” Grapa paņēma citu kleitu, domīgi to nopētīja un iemeta kaudzē kreisajā pusē.

– Ko tu dari? – ar interesi sekoju viņai.

– Es šķiroju. Ir tērpi, kas prasa izmaiņas. Šeit ir kaut kas, ko es vairs nevilksu. Un šeit es joprojām šaubos.

Visas kaudzes bija vienlīdz krāsainas un absurdas, lai gan viss bija no skaistiem un kvalitatīviem audumiem.

–Vai es arī varu vienu?

"Lūdzu," Grapa nejauši pamāja ar roku.

Es sāku skatīties uz viņas tērpiem.

– Kāpēc jums nesanāk, jūs esat māsas? – jautāju, šķirojot tērpus kaudzītē "Es nevilksu".

Es domāju, ka Grapa neatbildēs, bet viņa atbildēja.

"Es nezinu, kā jums bija, bet man tas ir apmēram šādi: sākumā man bija jāatdod Affi viss, jo viņa bija jaunākā." Rotaļlietas, saldumi, kleitas... Viņa ir augusi, bet nekas nav mainījies. Izņemot to, ka mana māsa kļūva viltīgāka un iemācījās pārvaldīt savus vecākus. Viņi neredz, kad seko viņas piemēram, un neviens nevēlas mani klausīties! – Viņa iemeta vēl vienu krāsainu tērpu "Nepieciešams pārtaisīt" kaudzē. "Bet vēl ļaunāk ir tas, ka

Affinatai patīk mani ņirgāties." Un tagad viņa ir vērsta uz Klaidu. Viņa teica, ka viņš mani neizvēlēšies, jo esmu neglīta, daudz ēdu un neģērbjos modīgi.

"Tas ir skumji, ja viss ir šādi," es jutu viņai līdzī. – Mums viņa kaut kā jānoliek savā vietā...

Pārsteidzoši, Grapa paskatījās uz mani ar cerību:

– Marina, vai tu man palīdzēsi?

Es pat biju apjukusi. Kaut kā šis lūgums nesaskanēja ar manu viedokli par šo Erlīnu.

"Es neplānoju jūsu māsu," es piesardzīgi atbildēju. "Bet es jums palīdzēšu izskatīties tā, it kā tavš Klaidš nespēs atraut acis."

"Tas ir maz ticams," Grapa sarūgtināta nopūtās. – Afi tiešām ir smukāka un jaunāka. Klaidš pat nepaskatīsies uz mani, kad viņu ieraudzīs.

"Tu esi velti," es piegāju un bez ceremonijām satvēru viņas zodu un pagriezu viņu uz šo un citu. – Vai zini, ka mājās mani uzskata par skaistuma meistari? – viņa mistiski kratīja uzacis.

– M-skaistuma meistars?

– Jā! Pats īstākais!

– Un kas būtu jādara? – meitenes tumšās acis iemirdzējās sajūsmā.

– Pirmkārt, atveriet logu, jūs nevarat būt tādā sastrēgumā.

Nu, es zināju, kā ģērbties un uzvilkt grimu, un man tas patika. Bija iespēja apgūt zinātņi līdz pilnībai, bez līdzekļu ierobežojumiem. Un Grapai bija kosmētika un diezgan pieklājīgas kleitas bez pašdarinātiem "priekiem". Nebija

iespējams viņu padarīt par klasisku skaistuli, mums bija jāpaļaujas uz viņas nestandarta izskatu.

Arī Erlinai Grapai bija lielas interesantas zaļas nokrāsas acis, garas tumšas skropstas un augsta piere. Padomājusi, spēcīgāk izcēlu viņas vaigu kaulus un uzklāju brūnu krāsu, kas šeit tika izmantota kā ēnas. Viss ir dabīgs, salikts kārtīgās burciņās. Pievienoja plānām lūpām pilnību. Lai to izdarītu, es uzzīmēju jaunu kontūru, vispirms nokrāsoju to ar brūnu nokrāsu un uzliku virsū karmīnu. Bija kārdinājums padarīt muti koši, bet vēlamais tonis nebija pieejams, tāpēc izmantoju košāko, bet dabīgo.

– Jums nevajadzētu būt sarežģītai frizūrai. Jūs esat meitene, un jūsu mati ir jūsu bagātība. Ļaujiet savam Klaidam redzēt, cik bagāta jūs esat Erlina.

Viņa izkaisīja savas biezās cirtas, kas iepriekš bija savilkta ciešās bizēs, pār pleciem. Tajā pašā laikā ar šķietami vienkāršo maigā piparmētru krāsas kleitu tie radīja patīkamu kontrastu. Sava veida meža jaunava, pareizāk sakot ragana, kas spēj apburt ar vienu skatienu. Mērcis un bīstams. Tieši tas, kas jums nepieciešams. Poche

– Ak... es nemaz neizskatos pēc Affi. Es esmu skaista? – Grapa paskatījās uz sevi spogulī, tik tikko ar pirkstu galiem pieskaroties lūpām.

– Ļoti! – Es nemaz nemeloju. – Vai zini, kādu tērpu izvēlēšies Affinata?

"Es domāju, ka viņš valkās baltu." Viņai tas piestāv.

"Nu, jūs abi būsiet gaišās drēbēs, bet jūs, iespējams,

izskatīsities interesantāk."

– Es nevaru valkāt šo kleitu. Tas nav nekas jauns," Grapa nožēlojami sarauca pieri, iztaisnojot svārkus un griežoties šurpu turpu.

– Pasūtiet jaunu, līdzīgas krāsas. Varbūt svinīgāk.

– Man vajag desmit. Savādāk. Jauni. Vai tu man palīdzēsi?

"O-labi," es pat biju nedaudz apmulsusi.

– Un ne vārda no Affi! Viņai neko nevajadzētu zināt! – Grapa ieskrēja vannas istabā un drīz atgriezās nomazgāta un izķemmēta kā iepriekš. – Pat nedomā par to viņai pastāstīt. Un neuzdrošinies palīdzēt!

– Tas pat nebija manās domās! – Es atkal nemeloju.

No visām māsām manī neuzticību izraisīja Affinata.

– Vai rīt nāksi pie manis... Nē! Es labāk atnākšu pie tevis pats.

Affi nav jāzina, ka esam kļuvuši par draugiem," plānoja Grapa. – Vai jūs tiešām dzīvojat Baltajos Kambaros?

– Viņai.

Erlīna sarāvās, bet neatmeta domu tur ieplānot jaunu garderobi. Laiks pirms pusdienām pagāja vēja spārnēm, un es neiebilstu ēst.

– Cikos jūs parasti pusdienojat?

– Pusdienas tiek pasniegtas šeit vai ēdamistabā pēc pieprasījuma, bet es cenšos tās izlaist. Ja vien tas nav pilnīgi neizturami...

– Kā tā? Tu brokastīs ēdi gandrīz neko! – Es biju pārsteigts. – Vai jūs zināt, ka tas ir bīstami? Jūs varat saslimt.

Tas ir murgs, šī meitene arī ievēro stingru nekontrolētu diētu!
Tāpēc viņa ir tik izsmelta.

– Affi nemitīgi saka, ka mums ir tendence uz lieko svaru, tāpat kā mūsu tēvam. Ja man būs pusdienas, es noteikti nobriestu pirms izrādes, un Klaids uz mani neskatīsies.

Tik tieva, ka tikai nedaudz vairāk, un jūs varat diagnosticēt anoreksiju, Grapa to visu teica ļoti nopietni. Kāda nepilngadīga kuce, tā Affi!

"Klaids neskatīsies uz vēja aizpūstu runci." Vai jūs domājat, ka viņš gribēs bērnus no savas sievas?

– Noteikti! Kāpēc gan citādi lai viņš apprecētos! – Erlīna pasmīnēja.

– Šeit! Un diez vai viņš izvēlēsies to no jums, kurš šķiet slims. Un tu pats sevi iedzīsi un pēkšņi tieši šovā noģībsi no bada. "Grapa sakoda zobus un nelaipni paskatījās uz mani. Viņai nepatika mani vārdi. Un es nolēmu viņu piebeigt: "Un Affi arī neēd?"

Kaut kas, ko es nepamanīju savā vidējā māsā, bija tas pats neveselīgais tievums. Izskatās, ka viņa prasmīgi manipulēja ar savu vecāko māsu.

"Tāpat," Grapa kategoriski sacīja.

Hm. Un es redzēju, ka viņa paēda diezgan bagātīgas brokastis, kaut arī ar mēru.

– Ja viņš tomēr ēd? Tad savās kamerās? Viņa nav tik tieva kā tu.

Grapa skatījās uz mani tā, it kā būtu guvusi atklāsmi.

– Lūk, mātīte, satrunējusies tārps! Viņa mani piemānīja! – viņa nolamājās.

"Zini, man šķiet, ka jūs abi ņēmāt pēc savas mātes," es piesardzīgi ieteicu.

– Tu tā domā? "Grapas balsī bija cerība.

– Protams. Gluži pretēji, jums ir jāklūst nedaudz labākam. Jums nevajadzētu pārspīlēt, taču nevajadzētu arī izlaist ēdienreizes. Tas tikai pasliktinās jūsu situāciju.

Erlīna mani rūpīgi nopētīja un nevarēja nepamanīt, ka esmu labā formā.

– Es nezinu, varbūt tev taisnība...

– Ļaujiet man palīdzēt jums izveidot ēdienkarti, un jūs precīzi zināt, ko varat ēst un ko nevajadzētu.

– Vai tas palīdzēs?

– Noteikti! Lai uzturētu ķermeni ideālā formā, jums ir arī regulāri jāvingro.

"Vai jūs iesakāt man trenēties kā karavīram?!" – Erlīna bija pārsteigta.

Šķiet, ka tas šeit netika pieņemts. Tātad, jums ir jābūt viltīgam.

– Kāpēc par karotāju? Kā niere, kas rūpējas par sevi, – es piemiedzu aci. – Vajag trenēties slepus, lai neviens neredz! Un jums par to nevienam nav jāstāsta.

Erlīnas acis iemirdzējās.

– Vai gribi, lai es tev parādu, kā tieši trenējos? Un tad ēdīsim. Sasaucis kalpu, Grapa lika mums pasniegt vakariņas, par

kurām mēs iepriekš bijām vienojušies par to “lietderību”. Protams, es biju dūzis “peh-peh”. Lai gan šeit bija grūti novērtēt ēdiena kaloriju saturu, tas varēja mainīties, mēģināju salikt sabalansētu maltīti.

Gaidot pusdienu ierašanos, Grapam parādīju pamata vingrinājumus, kas palīdzēs uzturēt viņa ķermeni formā.

– Un, ja jūs to darāt trīs reizes, trīsdesmit tuvojas katru otro dienu, tad jūsu muca būs elastīga un skaistas formas. Klaidis to noteikti novērtēs,” es piemiedzu aci, un sārtums pieskārs Grapas vaigu kauliem.

– Kā šis? – viņa atkārtoja pēc manis, neveikli apsēžoties.

– Jā. Tikai nesēdi tik zemu, rūpējies par saviem ceļgaliem. Centieties nepacelt papēdi no grīdas un nesasprindzināt sēžamvietu, kad pieceļaties.

Kad atnesa vakariņas, izlikāmies, ka nekas nenotiek un cienīgām sejām apsēdāmies viesistabā. Grapa bija pārāk slinka, lai noliktu mantas, un viņa tās vienkārši izgāza vienā kaudzē uz dīvāna.

Viņi pasniedza mājputnu gaļu, sautētus un svaigus dārzeņus. Sanesa visādas nevajadzīgas lietas, un es tautā skaidroju, ka no saldumiem jāizvairās. Bet reizēm tas ir iespējams. Augļus labāk ēst dienas pirmajā pusē. Kopumā viņa dalījās ar visu, ko zināja un atcerējās.

Traukus nesa kopējos trauciņos un tikai tad izlika uz šķīvjiem. Tāpēc nebija jābaidās, ka viņa ir saindēta. Bet katram gadījumam es apmainīju šķīvjus, kad Grapa apjucis. Aromāti

mani padarīja traku, un es nevarēju sagaidīt, kad sāksu, bet
Grapa mani apturēja:

– Pagaidi!

10. nodaļa. Eko-gaismas izvēlne

Knapi paguvu pie lūpām pienest dakšiņu ar gardu gaļas gabalu, kad Grapa mani apturēja. Pārbijies es nometu gabalu atpakaļ šķīvī.

– Kas notika?

– Mums kaut kas jāpārbauda

Erlīna no kastītes, kas bija nedaudz lielāka par sērkociņu kastīti, izņēma eko vieglu spalvu, kas man jau likās pazīstama. Tas bija mazs, maza naga lielumā, un viņa pēkšņi to iemeta uz šķīvja. Manas uzacis pacēlās uz augšu.

– Ko tu dari?!

"Es pārbaudu, vai Affi nav izdarījis kādu ļaunumu." Viņa varēs kaut ko pievienot manam ēdienam.

– Es? – Man gandrīz negribējās ēst.

Ne velti es baidījos no saindēšanās, jo Ērla meitai joprojām ir tādas pašas problēmas.

– Caurejas līdzeklis vai vemšanas līdzeklis, – Grapa pamāja ar roku. – Eko-light pildspalva uzreiz parādīs, vai traukā nav kas bīstams. Šis ir labākais zināmais līdzeklis. Ir arī čūskas akmens, bet tas reaģē tikai uz indēm. Un pildspalva ir paredzēta visam kaitīgajam. Caurejas līdzekļi, miegazāles, zāles, kas izraisa kašķi, tam nav nozīmes," skaidrojot, Grapa uzmanīgi vēroja pildspalvu.

Es arī, bet nekas nenotika.

– Un kā? – Es nevarēju to izturēt.

"Viss kārtībā, var ēst bez bailēm," izņēmusi spalvu, Erlīna paņēma jaunu.

Pārējos traukus pārbaudīju tāpat, pat maizītes, vienkārši uzliekot tiem spalvu. Viņa iemeta vēl vienu no krūzes izlietajā kompotā, un šoreiz pār spalvu pārskrēja zaļa dzirkstele. Spilgts, jūs to ne ar ko nesajauksit.

Ekofar spalvu vērtība manās acīs ir augusi daudzkārt un jaunatklājums lika priecāties. Cik forši! Tagad varu ēst normāli. Pat ja ir pārāk aizdomīgi lietot šo līdzekli brokastīs, vēlāk varēšu pusdienot savās kambarī.

– Kāds rāpulis! – Grapa zvērēja un izmeta krūzes saturu pa logu, un tad palūdza atnest jaunu dzērienu. "Un pārliecinieties, ka Affinata nav blakus, kad viņi sāk līt virtuvē." Neatstājiet nevienu soli! – viņa piedraudēja kalponei.

– Izrādās, ka spalvu iegūšanai tiešām vajag ekofāru?

– Tā ir patiesība.

"Es ceru, ka būs..." es nepatiesi novēlēju un gludi pagriezu sarunu sev vēlamajā virzienā: "Viņš būs izsalcis un atgriezīsies." Starp citu, ko ēd eko gaismas?

"Galvenokārt čūskas un peles, bet, kad viņš ir izsalcis, viņš var ēst tārpus," Grapa norādīja kaut kur būra virzienā.

Netālu stāvēja trīs ar vāku pārklāti, skaisti apgleznoti katli vai vāzes, kas veidotas kā krūze.

"Vai jūs sakāt, ka tur ir viņa ēdiens?" – ideja glabāt beigtas peles vai čūskas tieši istabā man nešķita īpaši veiksmīga.

"Jā," Grapa ar ēstgribu, ko es nebiju redzējis brokastīs, sāka

ēst sautējumu.

Izskatās, ka cāļa barošana būs grūtāka, nekā domāju. Es noteikti nevarēšu nepamanīta satvert sauju peļu, nemaz nerunājot par čūsku vai tārpiem. Uhh!

Nevarēdama vēl pabarot ekofāru, nolēmu pabarot vismaz sevi. Un viņa iebāza mutē gaļas gabalu. Sautējums sanāca aromātisks un garšīgs, un šoreiz darīju to taisni. Kad patīkams sāta sajūta pārņēma manu ķermeni un Grapa sāka uzdot precizējošus jautājumus par vingrinājumiem, es pamanīju:

– Būtu labi arī regulāri skriet. Dažreiz ar to pietiek.

"Es baidos, ka nevarēšu skriet," Erlīna pasmīnēja. – Tas var izraisīt pārāk daudz uzmanības un jautājumu.

– Kāda aktīva spēle? Ko tu šeit parasti spēlē? Šeit, Kirfaronā, mēs slēpojam un braucam ar ragaviņām un spēlējam sniega bumbas. Visiem jauniešiem tas patīk, un neviens neteiks, ka tas ir kauns Erlīnai," es meloju.

"Varbūt mēs varam biežāk spēlēt nūjas un bumbas." Šī ir spēle muižniekiem," vienkāršos noteikumus sāka skaidrot Grapa.

– Tas ir labi! Ir svarīgi biežāk atrasties ārā. Ādas krāsa būs labāka. Un arī pietiekami gulēt.

"Affi saka, ka daudz gulēt ir kaitīgi..." Grapa pārtrauca teikuma vidū un saburza seju. – Jā, jā, es jau sapratu, ka mana māsa man daudz ko stāsta. Kā es viņai varēju uzticēties?! – Viņa mazdūšīgi paskatījās uz mani. – Es esmu naivs muļķis! Viņa grieza mani kā čūskas aste, un es aizrāvos ar katru viņas ķircināšanu: "Grappa, tik ilga gulēšana ir slikta smadzenēm! Tu

nevarēsi turpināt runāt,” viņa smieklīgi atdarināja māsu.

Mēs abi smējāties. Es netiku maldināts, tas mūs nesadraudzēja, un Erlīna ir laipna pret mani tikai tik ilgi, kamēr uzskata mani par noderīgu. Es labi pazinu šāda tipa sievietes, tāpēc biju piesardzīgs.

"Galvenais ir, neparādiēt, ka esat viņu izdomājis, un neizpaužiet mazos noslēpumus, ko es tev iemācīju, un tad tava māsa nespēs tev sekot līdzī." "

Pēc pusdienām vēl gandrīz divas stundas zīmējām kleitas, pārrunājām stilus, audumus, aksesuārus un beidzot nogurām. Grapa manāmi nožāvājās, un es piegāju pie loga, nožēlodama, ka visu dienu esmu sēdējusi četrās sienās. Saule man vairs neapžilbināja acis, un es pēkšņi atklāju, ka ir divas tādas pašas saules! Mātes maiņa! Divi!

Bija jāpieliek pūles, lai nekliegtu. Es sastingu, skatījos debesīs un nevarēju pieņemt to, ko redzēju. Galvenais nekomentēt, izlikties, ka tā tam ir jābūt, citādi... Citādi visi uzreiz sapratīs, ka esmu savādāka.

"Pūķis un ēna jau dodas uz horizontu," piecēlās Grapa un arī paskatījās ārā pa logu. Karstums pierimis.

– Varbūt izejam pastaigāties? – es ierosināju, cerēdama, ka grāfa meita man parādīs pils pagalmu.

Man tas būtu jāizpēta gadījumā, ja izbēgšu. Un vispār nekad nav slikta ideja noskaidrot, kur un kas atrodas.

– Nākamreiz. Tagad es joprojām pasnaudos. Šīs dažas naktis es slikti gulēju Affi un visu veidu domu dēļ. Ja es būtu tavā vietā,

es darītu tāpat. Kā jūs pārdzīvojāt šādu ceļojumu? Es pēc tam mēnesi neizietu no mājas,” viņa uzmanīgi paskatījās uz mani.

Un es nodomāju, ka man steidzami jāpaskatās kartē, lai saprastu, cik tālu Kirfaronga ir no vietas, kur atrodos es. Vismaz dažiem!

– Tad es iešu. Jums taisnība, ir vērts paņemt pārtraukumu. Paldies par brīnišķīgo dienu, Grappa,” viņa sirsnīgi pateicās.

Nu ko? Mums bija diezgan jauka tērzēšana.

– Savstarpēji! Tiekamies vakariņās, nav pieņemts tās palaist garām.

– Labi.

– Un jā, izliecies, ka mēs nesatiekam īpaši labi, labi?

“Nav jautājumu,” es viņai piemiedzu aci.

Ejot garām būrim, ekofārs nespēja pretoties un pacēla tuvākās vāzes vāku. No iekšpuses atskanēja šņākoņa skaņa, un ar čīkstēšanu es nometu vāku atpakaļ.

– Tur-tur... Viņi dzīvo... dzīvo...

Grapa klusi iesmējās.

– Protams, dzīvs! Ekofari neēd mirušo gaļu.

Atgriezoties savā vietā, apciemoju bēdīgo ekozemnieku.

“Piedod, mīļā, es pagaidām esmu tukšas,” es noglāstīju putna spalvas un pasmaidīju. – Bet tagad es zinu, ko tu ēd. Atliek tikai iegūt... kaut ko.

– Čiu? – cālis cerīgi paskatījās uz mani.

– Tik daudz par “chivo”! – es viņu atdarīju. – Es pat nezinu, viss ir tik garšīgi, ko man izvēlēties? Interesanti, vai šeit ir peļu

slazdi?

Es uzreiz noraidīju iespēju ar čūskām, taču atrast peļu slazdu ar jau noķertu peli nešķīta tā sliktākā ideja. Vismaz to var izdarīt, nepiesaistot pārāk daudz uzmanības. Sliktākajā gadījumā jūs varat mēģināt izrakt tārpus. Un vēl ļaunāk, ar zobenu uzbūvēdienu ekofārā, bet man šī metode galīgi nepatika. Esmu lasījis pietiekami daudz grāmatu un skatījis pietiekami daudz filmu par maģiju, kas man saka, ka par visu ir jāmaksā.

Kā es maksāšu par apģērba radīšanu sev?

Nomainījis eko gaismu pret dzērienu, klejoju pa kamerām, ieskatījos visos slepenajos stūros, aiz gleznām, aizkariem, zem mēbelēm. Klauvēju pie sienām, meklējot slepenas ejas, bet tikai aiz vienas no ziemas ainavām guļamistabā atradu pāris nodzeltējušas lapas, klātas ar skaistu rokrakstu, no kaut kurienes izrautas. Es nevarēju izlasīt ne vārda, kas bija negaidīts atklājums, kas mani iedzina nelielā panikā. Es sapratu valodu, runāju, bet simboli negribēja veidot vārdus.

– Kādas muļķības? Vai varbūt tas ir uzrakstīts citā valodā? Varbūt Kirfaronā?

Es šeit jutos ļoti slikti. Ko darīt, ja Kirfaronga atšķiras? Ko darīt, ja man tajā palūgs kaut ko pateikt?

Nekad agrāk Štirlics nav bijis tik tuvu neveiksmei...

Atcerējos, ka Liza man parādīja auklu ar zvaniņu, ar kuru var sasaukt kalpus, un izmantoju to. Vai tas strādāja vai nē, nebija skaidrs. Šai ierīcei nebija neviena numura sastādīšanas indikatora. Bet istabene ieradās pēc aptuveni desmit minūtēm,

pietvīkusi un bez elpas.

"Paldies, ka man piezvanījāt, njera," viņa pasmaidīja. "Ja tas nebūtu jūs, es būtu noslogots ar virtuves darbiem, un tagad man ir iemesls no tā izvairīties."

"Esi laipni gaidīts," es pasmaidīju, norādot, ka kalpones garastāvoklis ir uzlabojies kopš pēdējās tikšanās reizes.

– Liza, vai varam pastaigāties? Vai šeit ir dārzs?

– Noteikti. Līdz vakariņām vēl ir laiks, bet jāpārgērbjas. "Palīdzot man izvēlēties tērpu pastaigai, Liza neizturēja un jautāja: "Kā gāja?" Vai atradāt kopīgu valodu ar Grapu?

– Acīmredzot. "Es viņai īsi pastāstīju, ko mēs darījām Grappas un ko es uzzināju par ecofar diētu. – Liza, vai tev ir peles?

– Ko tu runā, nyera! Nu... Varbūt šķūnī.

– Mums vajag dabūt peli vai tārpu, turklāt steidzami. Man liekas, ka čiks novājinās.

Nebiju putnu vērotājs, bet atcerējos, ka visu sugu mazuļiem vajag bieži barot.

"Tad labāk iesim dārzā un mēģināsim izrakt dažus tārpus." Es rakšu, un tu stāvēsi sardzē. Ja kāds mūs pieķers to darām, viņš vismaz ne par ko neturēs jūs aizdomās.

Tā viņi nolēma. Paķēruši podiņu ar vāku, kurā, manuprāt, varētu ietilpt nedēļas tārpu krājumi vai rūdītu žurku papēži, devāmies ārā. Pa ceļam uz dārzu Liza man parādīja pagalmu ar daudzām saimniecības ēkām, no kurām vienas viņa aizņēmas nelielu kausiņu.

Dārzs izrādījās diezgan liels un nekopts. Šķiet, ka Zinborro pāris šai vietai nepiešķīra lielu nozīmi, kas man personīgi nāca par labu.

– Vai viņi šeit bieži staigā? – nejauši jautāju.

– Progenitor Dragon ir ar jums! – Liza iesmējās. "Jūs nevarat vilkt sievietes šeit ar laso, bet vīrieši dod priekšroku īstam mežam."

– Kāpēc jūs nevarat vilkt šurp sievietes? – Es biju piesardzīgs, baidīdamies, ka iemesls man varētu nepatikt.

– Tātad šeit ir visādas dzīvās radības. Vaboles, zirnekļi, tauriņi," meitene smējās. – Bet sliktāk par to – krāsu cīnītāji! Tie ir patiesi mānīgi radījumi. Jā, tu pats zini.

Pretēji tam, ko teica Liza, es nezināju, kas ir tie ziedi. Es to redzēju un neatpazīšu, tas būs dīvaini. Bez iespējas "Google" man ir tiešs ceļš uz bibliotēku. Tikai tagad mani nomoka šaubas, vai paspēju kaut ko izlasīt...

– Šeit! – Paskatījusies apkārt, Liza izņēma savu garo svārku krokās paslēptu liekšķeri un apsēdās pie man nezināmas sugas resna koka. – Njera, tikai seko līdzi ceļam. Parasti šeit neviens nenāk, bet nekad nevar zināt...

– Varbūt varu palīdzēt?

– Nē nē! Nepietiek ar to, ka tu sasmērē rokas! "Labāk, turiet katlu gatavu," Liza protestēja un ieģrūda tukšo trauku manā rokā.

Es nolēmu ar viņu nestrīdēties.

Godīgi sakot, es pat priecājos, ka man pašai nebūs jādara melnais darbs. Man nekad nav paticis rakties zemē, un tas arī

viss...

Nācās rakt diezgan dziļi, apmēram trīsdesmit centimetru dziļumā. Labi, ka vismaz augsne izrādījās mīksta un neprasiņa no Lizas papildu pūles.

– Šeit viņš ir! Paskaties, cik tas ir sulīgs! – viņa iesaucās, izvilkdama gaismā īstu tārpu!

– Mana māte, kas tas ir?! – es piespiedu plaukstu pie mutes un tik tikko savaldīju vēlmi vemt.

– Podiņš! Vairāk kā nyera. Viņš aizbēgs!

Pārvarot riebumu, es atvēru vāku un pasniedzu podu kalponei. Liza veikli iegrūda traukā raustījos balto tārpu, labas desas biezumā un divu plaukstu garumā. Uzreiz pārklāju ar vāku. Man bija nepanesama vēlme niezēt par... visur. Oho... mazais tārpiņš! Mamma Mia!

– Vai esat pārliecināts, ka Ecofar to apēdīs? – šaubīgi pakratīju podu.

– Tas notiks! Ceru...

– Varbūt vajag mazāk?

No otras puses, čūska, kuru es redzēju Grapas istabā, ir pat lielāka par šo tārpu. Un caļa izmērs liecināja, ka tas varētu tikt galā ar šādiem pārtikas izmēriem. LABI. Ja uzminējām pareizi, tad ekofarčiks noteikti nepaliks izsalcis. Starp citu, mums tam jāpiešķir nosaukums.

Tikmēr Liza izraka vēl pāris tārpus, iemeta tos podā un iemeta mitras augsnes kausiņu, pēc tam mēs pārcēlāmies uz citu koku. Tas, kā Liza viņus izvēlējās, bija noslēpums.

– Kā tu zini, kur meklēt?

"Lapas uz apakšējiem zariem kļuva dzeltenas un saritinājās caurulēs," istabene paskaidroja un sāka rakt jaunu bedri.

Mēs tā aizrāvāmies, ka aizmirsu, ka man lika skatīties uz taku.

– Nyera, podiņ!

"Bej," es pastiepu konteineru, cenšoties neskatīties iekšā, un Liza veikli iemeta tur citu tārpu.

Es tik tikko biju aizvērusi vāku, kad man aiz muguras atskanēja nepazīstama vīrieša balss:

– Ko tu dari?

Mēs abi tā nodrebējām, ka es gandrīz nometu katlu. Liza arī nobijās, bet tomēr paspēja iemest kausu bedrē un izraut katlu no manām rokām.

"Nier Gaero, mēs esam klāt..." viņa čīkstēja tievā balsī.

Uzmetusi man bezpalīdzīgu skatienu, istabene pielēca kājās un aizcirtās. Oho...

Es iztaisnojos un lēnām pagriezos, vienlaikus dodot sev laiku, lai sagatavotos neizbēgamai sarunai un vienlaikus demonstrētu savu statusu. Pat ja tas ir fiktīvs, nezināmā persona par to nezina.

Izrādās, brunete mūs noķēra. Jauns, apmēram divdesmit piecus gadus vecs. Skaists, gaišādains. Spēcīgs zods, taisns deguns, daudzu skaudība. Augsta piere, ko izsvītroja nevērīgi nokarājusies šķipsna, kas, šķiet, apzināti pieskaras mutes kaktiņam. Jutekliski vīrišķīgi. Gluži kā bultiņa, kas norāda: "Noskūpstiet šeit!"

Visā viņa izskatā valdīja sava veida nolaidība. Tumši

zaļajam kreklam bija atraisītas vairākas pogas, un tajā bija redzamas viņa kailās, apmatotās krūtis. Viņa bija izrotāta ar vairākiem atšķirīgiem rotājumiem uzreiz, kas neiederējās vienā kompozīcijā, liekot manai skaistuma izjūtai protestēt.

Mazu pērļu krelles, zelta ķēdīte, diezgan tieva un īsa, lai labi izskatītos, un kādam zobs uz vienkāršas ādas auklas. Hmm... Vai tu uzvilki visu, ko atradi kastē?

Tumšas krāsas kamzolis ar kaut kādu melnu halātu virsū – vai nu apmetni, vai mantiju. Vai nav nedaudz karsts?

Bet vispretīgākais man šķita skatiens ar tādu kā “netikuma zīmogu”. Tieši tā es garīgi saucu sajūtas, kas izraisa tādus tipiskus ļaundarus ar slinkumu un vilcināšanos. It kā viņi jau būtu tevi izģērbuši, izdarījuši to, ko gribējuši, un tagad viņi uz tevi skatās ar garlaicību.

Plokhiša acis bija neparastas: ne zaļas, ne zilas, bet tirkīza tiešā nozīmē. Es nekad agrāk neesmu redzējis šo krāsu. Turklāt cilvēkiem tas vienkārši nenotiek! Bet viņam tas piestāvēja. Tas pat bija kaut kā atbilstoši apvienots ar melno krāsu, bet ne spīdīgs, bet it kā apkaisīts ar pelnu matiem.

Interesanti, vai te cilvēki krāso matus un lieto kontaktlēcas? Kaut kas man teica, ka nē...

– PAR! – Tas ir viss, ko viņš teica, sperdams soli atpakaļ. – Vai tiešām tu?

Viņa pārsteigums šķita patiess. Muļķības! Ar ko viņš mani jauc?

"Man nav tas gods tikt ar tevi iepazīstināts, nier..." – kaut kas,

bet es esmu iemācījies šķīst auksta, nesasniedzama kuce.

Lai viņš nedomā, ka uz mani ir atstājis iespaidu. Tas noteikti ietekmēja Lizu, viņa kratās... Es vienkārši nesaprotu, vai tas ir no bailēm vai sajūsmas? Bet ne es. Jā, izskatīgs, bet vai esmu tos pietiekami daudz redzējis? Tas, par kuru es sapņoju, joprojām neatbilst.

Nez kāpēc jau no pirmā acu uzmetiena uz svešinieku sapratu: mēs nesapratīsimies.

– Nu, protams, mēs neesam pārstāvēti! Tu biji bezsamaņā, kad mēs pēdējo reizi tikāmies. Un tev bija mazāk drēbju... – viņš nozīmīgi pacēla uzacis

Jūsu! Un šis mani redzēja kailu?!

Mani vaigi sasila pret manu gribu, un Sliktā Gaja, kura vārdu es neatcerējos, lūpas izstiepās zinošā smīnā.

"Es biju tur, kur viņi jūs atrada," viņš mani pabeidza un paskaidroja: "Man piezvanīja, lai noskaidrotu, vai tu esi dzīvs vai nē."

Frāze "seksīgs ārsts" kaut kā uzreiz parādījās citā gaismā. Seksīga? Diezgan, bet es negribētu saskarties ar tādu ārstu. Nav mans... bezalkoholiskais dzēriens.

– Nier, piedod, es nezinu jūsu vārdu, es noteikti esmu jums pateicīgs par jūsu palīdzību, bet, lūdzu, sazinieties ar mani ar lielu cieņu. Neskatoties uz precīzo formu, kādā es parādījos jūsu priekšā pirmo reizi, tas nedod jums tiesības ignorēt pieklājību. Lūdzu, sazinieties ar mani atbilstoši jūsu statusam. Mani sauc Niera Friso.

Kamēr es runāju, viņš ar interesi paskatījās uz Lizu.

– Paldies par palīdzību?! – šķiet, ka no visas pompozās tirādes, ko teicu, Sliktais puisis izrāva tikai šo. – Tas nav tā vērts! Es tikko pārliecinājos, ka tu neesi draugs. Citādi arkli atteicās tevi vest uz pili.

Vēl viena jauka ķirzaka domā, ka visām meitenēm no laimes vajadzētu urinēt, ja tu ar viņu runā! Tajā pašā laikā viņš pats nevēlas nevienu klausīties. Mani pārņēma sašutums. Ko viņš nes? Kāds vēl draugs? Tas ir kaut kas no skandināvu mitoloģijas. Dzīvo miris, ja nemaldos. Bet kāds man ar to sakars?

Es negribēju uzdot jautājumus brunetei, kura nebija sevi iepazīstinājusi, tāpēc rīkojos pareizi:

– Es iešu, Liza!

Pacēlusi zodu augstāk, viņa mierīgi gāja garām Plokhišam, gandrīz atsitot viņam ar plecu. Es ļoti gribēju, jo viņš paņēma visu ceļu. Bet, pirmkārt, dižciltīgie nieri tā neuzvedas. Un, otrkārt, pašsaglabāšanās sajūta man teica, ka tas man sāpēs, bet šis pat nepakustēsies.

Tāpēc man nācās pamest taku un apbraukt rāpuli. Liza no aizmugures čīkstēja, un es pagriezos. Sliktais apķēra viņu ap vidukli un kaut ko iečukstēja viņai ausī. Kalpones seja kļuva sarkana.

– Kas notiek, nier? sūds! – Es nevarēju pretoties.

Dievs tas nejauši aizbēga! Es vienmēr ienīdu tik nekaunīgus cilvēkus, kuri kaut ko izvairās. Sliktais atlaida kalponi, un viņa nekavējoties steidzās slēpties aiz manis.

"Es tikko pajautāju, kas ir šajā katlā," viņš izlieca uzaci.

– Tā nav tava darīšana!

– Tā ir patiesība? Tad pajautāšu grāfam, kāpēc purvos atrastā nyera... – viņš skatījās uz mani no augšas un uz leju, un man nebija šaubu, ka viņš mani nosauks par "meiteni" – klejo viņa dārzā. Ko viņa tur meklē? Varbūt dārgums?

– Nerunā mulķības, nier!

Ko darīt, ja ir kādas konvencijas par dārgumiem?

"Mēs tikko savācām augsni ziedam." Nyera mīl ziedus," Liza čīkstēja.

Lai apstiprinātu savus vārdus, viņa atvēra vāku un parādīja... zemi. Droši vien tārpi visi bija ierakuši sevi dziļāk un nebija redzami. Liza aizvēra vāku un es izelpoju. Tagad jums nav jāmelo par makšķerēšanu. Te pēkšņi vairs nav kur makšķerēt. Vai arī tur dzīvo kāds baiss un briesmīgs puķu pūķis, vai kā Liza viņus sauca?

Starp citu, līdz šim, ja neskaita visādus no pirmā acu uzmetiena visbiežāk sastopamos kukaiņus, dārzā nevienu neesmu redzējis, neskaitot desu tārpus un Bad Guy.

11. nodaļa. Indīgie viesi

Šajā brīdī mēs beidzām sazināties ar Plohish un aizgājām. Par laimi, viņš nesekoja. Tāpēc viņš palika dārzā. Mēs sākām runāt tikai tad, kad iegriezāmies koridorā, kur atradās manas palātas.

– Liza, kaut kas tevi saista ar šo niere... Atgādini, kā viņu sauc?

"Gaero," Liza atkal čīkstēja un nodrebēja, skatoties uz leju.

– Jā, Gaero. Protams. Jūs uz viņu reaģējat kaut kā dīvaini. Tev viņš patīk? Paturiet prātā, ka tādi cilvēki kā viņš nesniedz laimi tādiem cilvēkiem kā jūs.

– Nyera! Kā tu vari par mani tādas lietas domāt! Viņš ir nekromants un nirfeat! Es baidos no viņa, līdz mana sirds apstājas! – Liza karsti nočukstēja, pieklāvusi pie krūtīm tārpu podu un skatoties apkārt.

Nekromants? Oho!

Un tad man atklājās: Plohish teica, ka viņš pārbaudīja, vai es neesmu draugs. Vai viņš tiešām ir nekromants? Izskats bija pilnībā nošķelts. Ja viņš spēlētu lomu filmā, es ne mirkli nešaubītos, ka viņš ir nekromants. Oho... man likās, ka viņa ir ārste.

Stūmusi durvis uz kamerām, viņa sarauca pieri, nožēlodama, ka kambari nez kāpēc nav aizslēgti. Varbūt tas kaut kā būs jālabo. Vai arī iestatiet kaut kādus modinātājus, lai saprastu, vai kāds šeit ienāk bez manis...

– Vai jūs sakāt, ka šis Gaero ir nekromants? – ES jautāju.

– Jā. Un arī nirfeate, bet tas ir noslēpums. Reiz nejauši dzirdēju... Respektīvi, redzēju... Tas ir... Erlīna palūdzta atnest Ērlam viesistabā uzkodas, es ienācu ar paplāti nelaikā. Gaero bija tur, un viņš teica... Nē, es nevaru to atkārtot," viņa pakratīja galvu.

– Ko tieši viņš teica, Liza? Es nevienam neteikšu un... es par tevi sliktu nedomāšu," uzmanīgi izņēmu no viņas rokām tārpu podu.

– Nē un nē! Es nekādā gadījumā nevaru pateikt Nirfeat sveicienu skaļi! Viņi saka, ka, kad jūs to izrunājat, karaliene Nirfeja jūs dzird. Kad tu to pateiksi skaļi, viņa uzzinās par tevi. Varbūt jums, niere, tas šķiet muļķības, bet arkli tic. Neesiet neapdomīgi!

Sapratu, ka izlauzties cauri mānticībām būs daudz grūtāk nekā mūsu pasaulē. Piemēram, mana māsa pat apkaisīja sāli ar cukuru, ja viņa to nejauši izlēja. Un tas ir datoru ģēnijs! Ko es gribu no vienkāršas kalpones pasaulē, kas ir gandrīz viduslaiku laikmeta? Un arī

– Nirfeat sveiciens? – tad man saprata, ka mēs atkal runājam par kaut ko, ko visi zina. – Es saprotu, Lisa. Neko nevajag teikt! Tātad, izrādās, jūs to dzirdējāt un?

– Jā, bet viņa izlikās, ka tikko iegājusi. Viņi joprojām nesaprata, un es baidos, ka nekromants man nodarīs kaut ko sliktu ...

Jā. Viņš nogalinās, pārņems un ēdīs... Uz Lizu viņš vismaz

paskatījās tā, ka pēdējie divi punkti manī nerādīja nekādas šaubas.

– Ja iespējams, centieties nepiekrīst viņa skatienam.

Par sevi es nolēmu, ka pieprasīšu Lizu savā dienestā vai pat sākšu skandālu, ka mana kalpone ir spiesta darīt kaut ko citu, un es nevaru atbrīvoties no viņas, kad vien vēlos.

Mēs ieslēdzāmies un devāmies uz vannas istabu. Cālis neprātīgi gulēja stūrī, kur mēs to atstājām, un tikai kustināja acis, bet necēlās. Atklāti sakot, es kritu panikā. Varbūt vajadzēja to uzreiz atdot Grapai? Vismaz viņai ir boulinga cepure ar čūskām... Kāpēc es vispār iedomājos, ka kļūšu par labdari?

– Mazā, vai tu jūties slikti? – apsēdos viņam blakus tieši uz grīdas un atvēru podu. – Liza, iedod man kaut ko, lai dabūtu tārpus...

Bet, pirms es paguvu pa īstam pabeigt savu teikumu, ekofārs pacēla galvu, pacēla cekuls un atdzīvojās. Piecēlies, viņš ar ķepu apgāza podu, izkaisīdams zemi. Es panikā lēcu sāņus un steigšus pielecu augšā, negribēdama būt pie aizaugušiem tārpiem. Un cālis jau strādāja ar savu vareno knābi, savāca nokritušos tārpus un norija tos veselus. Viņš sakoda vienu uz pusēm, liekot viņam pretīgi raustīties, asiņojot bālgans šķidrums.

– Pretīgi! – saraujos, tomēr jūtot atvieglojumu.

Bija pretīgi skatīties, kā ecofar ēd, bet likās, ka ar diētu saņēmām pareizi. Tas nozīmē, ka viņš izdzīvos. Pa to laiku cālīte tika galā ar visiem izkritušajiem tārpiem un veikli izskrāpēja no katla pēdējo – pašu apdomīgāko.

"Labu apetīti," es novēloti novēlēju. – Nepateicies.

Liza iesmējās, aizsedzdamā muti ar roku. Tajā pašā laikā ecofar kaut kā viltīgi paskatījās uz mani un čivināja. Es skaidri dzirdēju:

– Paldies! – tas skanēja vai nu pēc svilpes, vai arī man likās kā vārds putna čivināšanā.

Liza vispār nereaģēja. Viņa tikai satvēra rokas:

– Bet viņš sataisīja putru, viņš to sasmērēja! Es to tūlīt iztīrīšu. Nyera, drīz būs vakariņas. Jums nevajadzētu kavēties, jums ir jāpārgērbjas.

– Jā, bet vispirms es noskalošu.

Uzturēšanās smacīgajā atmosfērā pie Grapas un došanās uz dārzu nelika justies svaigākai, tāpēc nevilcinoties iekāpu pirtī un ieslēdzu ūdeni. Pārsteidzoši, tur bija īsta ūdens apgādes sistēma ar kaut ko līdzīgu jaucējkrānam un diviem sarežģītiem vārstiem. Liza jau paskaidroja, ka tā darbojas uz maģijas.

Liza aizveda mani uz mazo ēdamistabu, un, kad es iegāju iekšā, Affinata un Miskalia jau sēdēja pie galda. Un tad bija Bad Guy. Viņš sēdēja grāfam uz kreisās rokas, tas ir, uz manas labās rokas, kas man nemaz nepatika.

"Niera Friso," viņš pieklājīgi paklanījās, it kā nebūtu mani "iebāzis" dārzā, un atgrūda krēslu, palīdzot man apsēsties.

Iespējams, šīs pēkšņās pārvērtības iemesls bija Erlessa Zinborro, kas arī šeit bija klāt. Vārna labestīgi pasmaidīja, vērodama mūs. Bet es nezaudēju, kā Affinata kļuva deformēta.

Bet tad parādījās grāfs Zinborro un sākās vakariņas.

Klusi uzsmaidīju Grapai, kura neģērbās gaišās drēbēs, lai neatdotu savu ideju mā sai, bet vairs nepārsteidza ar savu ekstravaganto tērpu, bet izskatījās visai pieticīga un atbilstoša. Tomēr es atzīmēju, ka viņa valkāja kosmētiku. Diskrēts. Viņa nedaudz noēnoja skropstas un izcēla vaigu kaulus.

Viņa arī ēda, un ēdiens uz viņas šķītvja pilnībā atbilda visiem pareiza uztura kanoniem. Viņa lieliski atcerējās manas nodarbības. Viņa nesteidzīgi ēda Grapu un izbaudīja katru kumosu. Afi šad un tad naidīgi paskatījās uz viņu un, visbeidzot, nespēja to izturēt, kaut ko iečukstēja mā sai ausī. Grapa tikai paskatījās uz mani, pārliecinoties, ka esmu uzlikusi to pašu, un paraustīja viņas plecu, atlaižot nelietīgo māsu.

Gluži pretēji, Affinata īsti neēda, bet paskatījās uz Bad Guy. Viņš, kā laime, sāka par mani rūpēties:

– Marina, pamēģini mantreno, viņi to šeit gatavo lieliski.

Negaidījis atbildi, viņš uzlika manā šķīvī kaut kādu gaļas maizes gabalu. It kā ar to nepietiktu, ka viņš, šķiet, nejauši pieskārās man ar savu augšstilbu zem galda, liekot man nemanāmi attālināties. Viņš palūdza man kaut ko nodot un pieskārās viņa pirkstiem. Saprātu!

– PAR! Paldies par tik smalku komplimentu! – Erlesas smails uzplauka. "Šī ir upes zivs ar dārzeņiem un garšaugiem, kas pirms cepšanas tiek turēta īpašā marinādē," viņa paskaidroja. – Recepte ir no manas dzimtenes. "Es pati to gatavoju," viņa pieticīgi pasmaidīja.

"Paldies," es piespiedu kārtā noplūku gabalu.

Atklāti sakot, es labprātāk būtu pabeidzis gaļu, un vispār man nemaz nepatika sliktā puīša nekaunīgā rīcība, kurš iejaucās manā šķīvī. Bet atteikšanās ēst nozīmētu aizvainot arī Erlesu un Erlu. Paskaties, cik uzmanīgi viņš izskatās.

Grappa nāca palīgā.

– Nyer Gaero, Affi arī vēlas mantrēno gabalu no tavām rokām. Tu nebūsi tik laipns,” un tad es redzēju, ka, ja vēlas, Vārnas vecākā meita varētu būt ļoti pārliecinoša.

"Protams, erlina," Gaero nogrieza mantrēno gabalu un nolika to uz Afināta šķīvjā, kurš bija apmulsis no pārsteiguma.

Viņa izskatījās tik nobijusies, it kā nebūtu gaidījusi šādu uzstādījumu.

"Es... Paldies, nier," viņa sita skropstas.

Un Gaero, šķiet, bija kaut ko uzminējis, vērīgi skatījās viņā.

Grapa, triumfējoši pazibinādama acis pret māsu, izaicinoši iebāza viņai mutē gaļas gabalu. Neiznāca tik erotiski, ka pat es uz to blenzu, bet tad satvēru sevi un izdarīju to pašu, un tad nedaudz sabojāju ruļļa gabala integritāti. Es gribēju to izmēģināt arvien retāk. Un tagad, nevis Plokhiša nekaunības dēļ, man sāka rasties cita veida aizdomas. Žēl, ka nepaķēru eko-light pildspalvu...

Affi turpināja hipnotizēt ruļļa gabalu, bet Gaero izaicinoši ar dakšiņu norāva gandrīz pusi no lokanā apaļā gabala un iebāza to mutē. Affinata čīkstēja un, nolēkusi no galda, izskrēja no ēdamistabas.

Grapas lūpas stiepās atriebīgā smaidā. Bet Voronas seja izstiepās.

– Nyer Gaero... Nē! – Viņa pielēca un šausmās pastiepa roku. – Neēd šo! Šķietami, ka nelietis trauku saindēja. Piedod viņai Dra's dēļ... Piedod man, nier," viņa salauza rokas ar pilnīgi nelaimīgu skatienu.

Ērls Zinborro tikko bija iedzēris malku "echpachmak" vai kā sauca tieši šo dzērienu, ko es atcerējos pēc smaržas, bet ne pēc nosaukuma? Sapratis, kas īsti noticis, viņš nosarka un sāka izdvest kaut kādas neskaidras skaņas. Izskatās, ka viņš aizrijās.

Miskalija, kuras šķīvī bija liela daļa no visa, pārstāja košļāt un apmulsusi paskatījās uz viņu, tad uz savu māti, tad uz Bad Guy. Un es ar tīru sirdsapziņu atstāju savu šķīvi.

– Grappa! – Vorona beidzot savaldījās. – Kāpēc tu mani nebrīdināji?

– Par ko, mammu? – viņa paskatījās ar eņģeļa skatienu miesā.

– Atbildi!

"Es nezināju droši, un jūs parasti uzskatāt manas aizdomas par neatbilstošām." Bet tagad mēs noteikti zinām, ka labāk šo mantreno neēst.

– Jā, bet Nier Gaero to jau ir apēdis! – Kheress gandrīz izmisumā izplūda klieodzot.

Tajā pašā laikā viņa bailīgi skatījās uz viesi. Viņi noteikti viņu šeit pieņēma, bet baidījās no viņa.

"Ak, neuztraucies, nyera," viņš pabeidza ēst bīstamo rullīti, it kā nekas nebūtu noticis. – Atcerieties, kas es esmu. Maza balta zāle man neko ļaunu nenodarīs. Un garša ir kļuvusi tikai pikantāka," viņš iesmējās.

Šajā brīdī grāfs, kurš tik tikko atvilka elpu un tika galā ar klepu, kas viņu smacēja, nolēma iedzert malku ūdens. Velti. Nekromants apgriezās un pāris reizes iesita viņam starp lāpstiņām.

"Paldies," Ērls klusi nomurmināja, nedaudz aizsmacis. – Piedod manas meitas. Tās joprojām ir pilnīgi nesaprātīgas želejas pupiņas. Viņi nezina, ko viņi dara. Viņi ir nervozi pirms seansa.

"Mēs visi esam ļoti noraizējušies," Erlessa steidzīgi pamāja ar galvu un beidzot iekrita krēslā, sajutusi, ka vētra ir pārgājusi.

– Kādas tās ir marmelādes? Uguns ķirzakas! Plēsīga, attapīga, tik jauna... – nirfeat izteica komplimentu, kas manai gaumei bija apšaubāms.

Taču šķita, ka Heresei tas patika. Viņa pat nosarka.

– Nyer Gaero, vai tu neplāno... precēties? – viņa jautāja, šķietami samulsusi.

– Es par to domāju.

"Tad es aicinu jūs arī uz izrādi." Es domāju, ka Nier Clyde neiebilst.

– Nebūs. Es tikko ierados, lai pastāstītu, ka ar Klaidu ieradīsies vēl vairāki nieri. Ja jūsu meitas viņu neinteresē, varbūt kāds cits to interesēs.

Grapa bailēs pacēla galvu. Šķita, ka Erlessa arī nedaudz saspringa:

– Vai tiešām? Bet mēs par to neko nezinām...

"Tagad mēs zinām," Gaero iecirta un, kaut kā nelaipni uz mani palūkojies, vienā rāvienā iztukšoja savu kausu.

Pēc tam vakariņas kaut kā ātri beidzās, tāpat kā visu apetīte, izņemot Bad Guy. Palika tikai viņš un grāfs, kurš nevarēja atstāt šādu viesi vienu. Es tik ļoti gribēju tikt prom no viņa, ka aizmirsu pajautāt Voronai par Lizu. Tā paša iemesla dēļ es bez jebkādiem piesardzības pasākumiem ielauzos savās kamerās. Gribējās paslēpties, aizbarikādēties, justies droši, vismaz iedomāti...

Balkons atkal bija atvērts, un aizkarus sašķobīja caurvēja. Bet tiklīdz es aizvēru ārdurvis, tās nokrita. Apstājos un ieskatījos vēriņāk: uz balkona nebija spoku, tikai caurvēja. Aizslēdzusies, viņa atvēra guļamistabas durvis. Visvairāk vēlējos novilkt neērto kleitu un pārgērbties pret kaut ko piemērotāku. Apgulies gultā un aizmigt.

Es joprojām nesapratu, no kurienes čūska radusies. Man šķita, ka viņa nokrita tieši no griestiem man uz galvas. Viņa kļiedza un atvilkās, bet durvis atvērās uz iekšu, un man izdevās tās aizvērt. Tagad panikā viņa nevarēja saprast, ka vajag vilkt, nevis stumt, un tikmēr tuvojās kobrai līdzīgs šņācošais briesmonis, kas gatavojās mest...

Izlaižot kārtējo apdullinošo čīkstēšanu, es atspiedos ar muguru pret durvīm, gaidot kādu kodumu, un tajā brīdī atvērās vannas istabas durvis. No turienes izlidoja violeta bulta un bez bailēm uzbruka čūskai. Izcēlās kautiņš. Ekofars, un tas bija viņš, satvēra ienaidnieku ar nagiem. Šņācošā bumba ripoja pa istabu, izkaisīdama spalvas.

Čūska grozījās, metās no vienas puses uz otru, atsitot cāli pa grīdu, gultu, sienām. Viņa nikni šņukstēja, mēģinot aptīt asti ap

ecofar. Bet viņš turēja to cieši pie trīsstūrveida galvas, neļaujot sevi iekost, un nelaida vaļā, tikai noklikšķināja ar knābi.

Viņa knābis izrādījās tērauds ne tikai pēc izskata, bet arī darbībā. Tā izliektā forma ar asu malu nepavisam nebija piemērota riekstu vai augļu ķidāšanai. Kādā brīdī ekofārs iekoda čūskas mugurkaulā un pēc tam pilnībā atdalīja ķermeni no galvas. Kādu laiku tas grozījās un raustījās, negribēdams mirt. Cālis, izdvesot uzvarošu saucienu, atvēra spārnus un izstiepa kaklu, šņācot un klikšķinot knābi, it kā nīrgājoties par savu uzvarēto ienaidnieku.

Es nemaz nenovērtēju savas veiksmes pakāpi. Neesi šeit ecofar un khan man. Šī čūska, iespējams, ir indīga. Es nezinu, vai burvju zobens spēj dziedēt, bet es negribēju to pārbaudīt uz sevi. Bet kā ir ar eko-gaismām?

Katru reizi manā krūtīs kaut kas savilkās pie nākamā sitiena, kad čūska to satricināja. Atjēgusi, es aizdedzu burvju bumbiņas un apsēdos sev blakus, piesardzīgi skatoties uz sāniem uz čūskas atliekām.

“Mazā, tu sevi nenodarīji,” viņa pastiepa roku, bet neuzdrošinājās cāli samīlot. – Paldies! Ko es darītu bez tevis? – pamāju ar galvu.

– Kas kas? "Es būtu miris," Ekofārs atbildēja pilnīgi cilvēciski.

Viņa balss bija smieklīga, kā bērna balss un putna balss vienlaikus.

– Ak! – no pārsteiguma pat uzkritu uz dibena un atspiedos pret

gultu. – Mani sakoda čūska un vai es esmu maldīgs, vai arī tu...

– Vai es! Ja šis rāpulis būtu tevi sakodis, tu vairs neelpotu, tici man. Starp citu, izvelciet galvu.

– K-ko? – viņa paskatījās uz čūskas galvu, kas bija atdalīta no ķermeņa, guļot tālumā.

"Viņas galva ir sāpīgi indīga." Pārliecinieties, ka inde nenokļūst uz ādas vai asinīm. Labāk izmantojiet drānu. Un es neiesaku uzkāpt uz šo vietu basām kājām.

Sasodīts, esam ieradusies... Cālis man dod norādījumus...

Viņa pamāja ar galvu, juzdamās kā prom. Tad viņa paskatījās pa istabu. Visur bija spalvas...

– Kurp doties?

– Nezinu. Vismaz izmet viņu pa logu.

Kā miegā staigātājs piecēlos kājās, paskatījos apkārt un tad paņēmu vienu no vannasistabas dvieļiem un, sarullējis to vairākās kārtās, paņēmu čūskas galvu. Man bija tik pretīgi, ka nesa viņu rokas stiepiena attālumā. Kaut ko tādu izmest pa guļamistabas logu bija aizdomīgi, tāpēc devos uz balkonu. Zem viņa, kā parasti, neviena nebija.

Izskatās, ka tur ir kāda pavisam nomaļa un nepopulāra vieta, man par laimi. Pietrūka tikai mēslu kaudze zemāk, lai pabeigtu attēlu. Metot čūskas galvu tālāk krūmos, nopriecājos, cik labi tā pazuda starp zariem. Un viņa pat nenoraustījās, kad atklāja, ka tuvumā stāv spoks.

– Sveiki! – nejauši un nogurusi sveicināju Lunāru, juzdamās pavisam satriekta.

Nu kā gan varētu būt savādāk, kad tu runā ar čaliem un spokiem?

Nyera Lunara man neatbildēja. Tā vietā viņa pagriezās un paskatījās uz krūmiem. Tad atkal uz mani, un tad pēkšņi viņa pastiepa roku un norādīja ar pirkstu uz šīm pašām krūmu kontūrām. Tajā pašā laikā viņas lūpas klusi kustējās: "Tur."

– Tur? Kas tur ir? – Es rūpīgi izpētīju biezokņus un visu, kas tiem bija apkārt, bet nepamanīju neko, kam būtu vērts pievērst uzmanību.

Atklāti sakot, bija diezgan tumšs, un nebija pietiekami daudz gaismas, lai kaut ko redzētu no apmēram trešā stāva augstuma. Kad es vēlreiz paskatījos uz sarunu biedru, viņa vairs nebija tuvumā.

Varbūt šķita? Vai likās, ka tev ir bail?

Bet nē, Lunara bija šeit un pateica tieši šo vārdu.

Stāvēju vēl mazliet, skatoties uz vietu zem balkona un cerot, ka spoks dos vēl kādu pavedienu, bet nē. Labi, paskatīšos vēlreiz. No rīta, kad ir pietiekami daudz gaismas, citādi biezās ēnas stūros ir samazinājušas redzamību gandrīz līdz nullei.

Kad es atgriezos, ecofar jau bija ievilcis čūskas ķermeni vannas istabā.

– Čau? Vai tu esi šeit? – viņa piesardzīgi paskatījās tur.

Godīgi sakot, mani pārsteidza tas, cik gudri viņš strādāja ar knābi. Tā ir dāvana, ka tas ir mazulis. Viņš nogriezīs vairāk pirkstu.

– Šeit.

– Vai man... arī liemeni vajadzētu izmest?

– Kas vēl! Šīs ir manas vakariņas. Un brokastis. Un... Laikam arī pusdienām pāri paliks," viņš šaubīgi ieteicās.

– Tātad, rīt nav jārok tārpi? – gandrīz nopriecājos, ieejot iekšā.
"Nerakt," cālis dāsni atļāvās.

–Tad es iešu sakopt...

Kārtīgi nomazgāju grīdu, kas pilēja no čūskas asinīm. Un, padomājusi, viņa aiz grēka pārcēla paklāju uz šo vietu. Tad es savācu visas spalvas, kas man prasīja vairāk nekā stundu. Kā jau ierasts, ģērbtuves un guļamistabas durvis pacēlu ar krēsliem un atgriezos vannasistabā. Ekofarčiks, kaujas noguris un arī pārbarots, gulēja ciešā miegā. Klusi piepildīju fontu ar karstu ūdeni un nogulēju pusstundu, līdz jutu, ka nervi ir nomierinājušies un atslābuši, un mani pārņēma miegs.

Iekāpusi gultā, sajutu zobena rokturi, kuru atkal ieliku zem spilvena un aizvēru acis.

Man šķita, ka es uzreiz atrados kāda cita guļamistabā. Šoreiz guļamistaba bija savādāka. Skaista, tīra, ne mazākā drūmā. Arī šeit zem griestiem dega maģiskas lampas, radot mājīgumu.

Un vīrietis arī bija šeit. Tas pats. Es to sapratu uzreiz, neskatoties uz to, ka viņš bija ar muguru pret mani un šoreiz bija ģērbies. Skaisti ģērbies. Tiklīdz es parādījos, viņš to sajuta. Iesaldēt.

"Tas nevar būt..." viņa balss sasniedza mani, kuras skaņas lika kaut kam saldi saspieties manās krūtīs.

"Tas nevar būt..." es atkārtēju pēc viņa. – Es atkal sapņoju

par tevi. Vai tas ir iespējams? Nē, es par to sapņoju, bet...

"Tas nav sapnis, Ēna," viņš beidzot pagriezās un ātri atradās man blakus un apskāva mani.

12. nodaļa. Pūķu ēnas – dvīņi

Eirena Smaragda, Sasniedzamības Draklords Torisvens
Dortholas pils, Drakendort Reach

Mani vajāja dīvains sapnis, un es nolēmu doties pie Reginharda pēc atbildēm. Man nebija neviena cita, ar ko konsultēties. Un man ļoti vajadzēja redzēt Līnu, lai pārliecinātos, ka es sapņoju par viņu, neatkarīgi no tā, ko teica Smaragds.

Bīstami? Protams, bet citādi es palikšu traks.

Es gribēju nekavējoties izplest spārnus un aizlidot, bet es atgriezos pilī un sakopjos. Uzvilku labākās drēbes, ko biju paspējusi iegūt, un paķēru dāvanu Zlatai. Līnas meita stingri iedzīvojās manā sirdī, un es izturējos pret viņu kā pret savu brāļameitu, un meitene pretī mani sirsnīgi mīlēja, un tā bija brīnišķīga sajūta.

"Kādu dienu mums būs savi bērni," pūķis atbildēja uz manām emocijām.

Es tikai nopūtos un, izpletījis spārnus, pacēlos debesīs. Pūķu ceļi ļāva man uzreiz pāriet uz pašu robežu starp mūsu robežām, bet tad man bija jālido pašam, un Dortholā ierados tikai saulrietā.

– Tēvocis Eirens! – Zlata ar čīkstēšanu metās man pretī, tiklīdz viņa piezemējās pagalmā.

Meitene bezbailīgi apskāva pūķa seju, un es jutu, ka Smaragds kūst. Viņš dievināja šo huligānu ne mazāk kā es. Kamēr mēs sastingām, ļaujot meitenei uzkāpt mums uz kakla, Līna jau

steidzās mums pretī no galvenās ieejas

– Zlata! – Drakendorta limita saimnieces acīs atspoguļojās nemitīgs satraukums un neuzticība. Eh...

Šķiet, ka es vairs nespēju atjaunot savu reputāciju viņas acīs. Es esmu Sasniedzamības Draklords, Torisvena, bet viņa joprojām uzskata mani par naža negodīgo...

– Mammu, tēvocis Eirens ir ieradies! Negaidīti vai ne?

– Jā. Nelūgts viesis, sliktāk..." Viņa to nomurmināja zem deguna, bet es to dzirdēju.

Pārsteidzoši viegli pieņēmis cilvēka veidolu, viņš satvēra Zlatu savās rokās un uzmanīgi nolika uz zemes.

"Sveika Lina," es pasmaidīju, pienākdama tuvāk.

Viņš noskūpstīja negribīgi izstiepto roku, bet nesteidzās atlaist un... Nekas. Manā priekšā stāvēja tikai skaista sieviete, nekas vairāk. Smaragds viņai vairs neatsaucās kā ēna. Es to zināju, jutu, bet intereses nebija kā agrāk. Līna ir vienkārši Reginharda sieva. Nav mana ēna.

Šīs ziņas mani iepriecināja, un es asi izdvesu, pasmaidīju un atlaidu saspringtos pirkstus.

– Ko tu plāno? – Līna klusi jautāja.

Man likās, ka viņa vēl nebija man ieļāukāt tikai Zlatas dēļ. Ignorējot viņas jautājumu, es izvilku no krūtīm nelielu iegarenu paciņu, kas bija pārsieta ar skaistu bantīti. Reiz es tam pavadīju veselu vakaru.

"Lūk, princese," viņš pasniedza to meitenei un ar rādītājpirkstu pieskārās viņas deguna galam.

– Ak! Tas ir priekš manis? Un kas tur ir?

– Ātri atveriet. "Viņš lido," es viņai piemiedzu aci.

Zlata, kuru pavadīja bars tādu pašu puķu cīnītāju – mazo miesassargu, metās dižoties ar citiem bērniem, un es vēlreiz paskatījos uz Līnu.

–Tu neesi mana Ēna.

Viņa nicinoši nošņāca.

"Es tevi dzenāju trīs dienas, lai pastāstītu, cik vienaldzīga esmu pret tevi."

– Kas?

Līna tikai nobolīja acis, pagrieza muguru un devās uz lieveni.

– ēdīsi?

"Es neatteikšos," es steidzos viņam pakaļ un, panācis, paskaidroju: "Es sapratu tavu joku, bet ne par to." Kaut kas notika, un man bija vajadzīgs Reg padoms.

"Es jums palīdzēšu, kā vien varēšu," Reginhards Berlians sagaidīja mūs plašā un vāji apgaismotā zālē. – Sveika, Eiren. Izskatās, ka noticis kaut kas nopietns? Nirfa?

"Ne īsti," es sapratu, ka nezinu, ar ko īsti sākt.

Runāšana par dīvainu sapni pēkšņi šķita kaut kāda muļķība. Laikam tāpēc es vēlreiz paskatījos uz Līnu. Es negribēju sevi apkaunot viņas priekšā. Ja es teikšu, ka sapnī redzēju meiteni, kas viņai līdzinājās kā divi zirņi pākstī, viņa mani tā apkaunos, ka es nekad nenomazgāšos. Viņas joki reizēm bija nepieklājīgi un kaut kā ne sievišķīgi, vai kaut kas...

– Vasiļina, mēs bibliotēkā parunāsim. Vakariņas tiek

pasniegtas tur.

"Labi," Līna piegāja pie Regas, un viņu lūpas saskārās.

Šķita, ka tas ir ikdienišķs skūpstis, bet caur ādu izskrēja elektrība. Dīvaina reakcija uz citu cilvēku jūtām...

– Kas tad ar tevi notika, ka ieradāties? – Regs jautāja, stāvēdams pie loga.

Sēžot ērtā krēslā, es turēju rokās lielu pikantā uzlējuma krūzi, ko nomazgāju ar sātīgām vakariņām.

"Man bija sapnis," es iesmējos.

– Sapnot? – Reginhards tukši skatījās uz mani.

"Tas nebūtu vienkāršs sapnis," es stāstīju visu, kas notika naktī. – Patiesībā tas arī viss, bet Smaragds apgalvo, ka šī ir mūsu Ēna.

"Vai jūs gribat teikt, ka viņa izskatās tieši tāpat kā Vasiļina?"

– Jā. Atvainojiet. Tas bija tikai sapnis, tāpēc es nesavaldījos...

– Pēkšņi sapratu, ka tikko teicu, ka noskūpstīju to meiteni ar Rega sievas seju, un viņam tas varētu nepatikt. – Bet šī noteikti nav Līna. Tas ir cits cilvēks. Ja godīgi, es domāju, ka tas ir tikai manas iztēles auglis. Man sāka rasties problēmas ar formas veidošanu. Vecums. Nu tu pats saproti...

– Kā viņu sauca? – Reginhards uzdeva negaidītu jautājumu.

– Nezinu. Man nebija laika jautāt. Viņa pazuda agrāk.

– Fakts ir tāds, ka Vasiļinai ir dvīņu māsa.

– Kas?! – es pielecu augšā, izlejot buljonu uz ceļiem. – Ah, švaki! – viņš zvērēja, izkratīdams karstas lāses no jaunajām biksēm.

– Manai sievai ir māsa. Viņa saka, ka viņi izskatās diezgan līdzīgi. Es redzēju viņu Pašreizējā laika ezerā un apstiprinu. Viņi ir ļoti līdzīgi, neskatoties uz dažādajām frizūrām un apģērbiem. Viņas vārds ir Marina, un viņa ir arī Pūķa ēna. Berliāns to uzreiz sajuta tikai pēc atspulga ezerā. Bet... Viņa nav mūsu pasaulē. Tas ir, pirms kāda laika tā nebija. Varbūt kaut kas noticis,” domāja Dimanta pūķis.

“Marina...” skaļi izrunātais vārds radīja patīkamu tirpšanu gar mugurkaulu, un sirds uzreiz sāka dauzīties no sajūsmas.

Smaragds apslāpēja manas domas, pūķis runāja tik emocionāli, ka es klausījos Reginhardā.

– Čau! Vai tev ir labi, Eiren? – viņš pacirta ar pirkstiem man deguna priekšā, un tikai tad es viņu pamanīju. – Tas ir skaidrs. Labi, ej atpūsties. Viņi sagatavoja jums to pašu guļamistabu, kurā jūs dzīvojāt iepriekš. Vai atradīsi ceļu? – viņš līdzjūtīgi pasmīnēja.

– Jā. Laikam iešu. Noguris. "Es nevaru sagaidīt, kad varēšu apgulties," es pamāju un steidzos prom no bibliotēkas, cerot, ka notiks brīnums un es atkal ieraudzīšu savu Ēnu.

"Eiren," Reg roka gulēja uz mana pleca, kad es jau biju uz sliekšņa, "nestāstiet Linai neko, kamēr neatradīsiet Marīnu." Es nevēlos, lai viņa uztraucas pirms laika. Viņai tas ir kontrindicēts.

"Draugs, tu..." es pagriezos, neskaidri uzminot, uz ko viņš ved.

– Jā. Mums būs bērns," Deimants pasmaidīja. – Laiks joprojām ir ļoti mazs...

– Es saprotu. Apsveicu,” Reja uzsita viņam uz pleca.

– Vēl ir agrs, bet paldies. Esmu ļoti noraizējies. Līna ir tik trausla...

– Viss būs labi. Jūs varat tikt galā. Kopā noteikti.

Pēc šīs sarunas mēs šķīrāmies. Es devos mājās, un Reginhards palika bibliotēkā, sēdēdams ar kādu senatnīgu zvērīga izmēra tomu. Pa ceļam es atkal iegrimu savā pieredzē. Grūti bija noticēt, ka es sapnī atradu Ēnu. Jā, tas ir vienkārši neticami! Bet tas notika! Un tagad es gribēju lēkt, darīt neiedomājamo, kliegt. Uzvedieties tā, it kā es būtu zēns, kurš saņēmis visvairāk vēlamo dāvanu, nevis dralors.

"Ja viņa ir Reaches pasaulē, mēs viņu noteikti atradīsim!" – atkārtoja ne mazāk satrauktais Smaragds.

– Atpūtīsimies un rīt sāksim meklēt!

Vienā no pirmā stāva gaitenīem uzgāju meiteni ar manāmu vēderu. Ieraugot mani, viņa čīkstēja un piespiedās pie sienas, sekojot man ar savu skatienu. Es tik tikko uz viņu paskatījos un gāju viņai garām.

"Tā bija Rosa, un viņa nēsā mūsu bērnu..." Smaragds piezīmēja, liekot man apstāties, it kā es būtu uzdūros šķērslim.

Vainas apziņa pūķa vārdos man bija pietiekama, lai visu apzinātos.

"Tātad, tas nozīmē, ka jūs to izdarījāt?!" – Biju sašutis par šādu neapdomību.

Man ir bijušas daudzas sievietes. Es joprojām esmu staigātājs, un man nebija garām neviena skaista seja mana tēva pilī un ārpus

tās. Es nenoliedzu, ka ir, tas ir. Bet es nekad neesmu neapdomīgi izkaisījis pats savu sēklu!

"Es nebiju pārliecināts, ka jūs izdzīvosit. "Mums vajadzēja nospēlēt droši un atstāt mantinieku," sevi attaisnoja pūķis.

– Vai tu saproti, ko esi izdarījis?

Pagriežoties, es redzēju tikai tukšu koridoru.

Kad es pirmo reizi uzzināju par šīs kalpones grūtniecību, es gribēju viņu aizvest uz Sven-Hall, bet Lina to neļāva. Viņa paskaidroja, ka Rosai šeit ir radinieki, un atgādināja mana īpašuma stāvokli. Pils ar melno pelējumu nav labākā vieta mazulim. Un kurš tur būs tas nelaimīgais? Kuru vietu viņš ieņems ar mani? Es viņu noteikti neņemšu par savu sievu, mani viņa neinteresē, bet šeit ir kāds, kas par viņu parūpējas. Tā viņi nolēma.

Atklāti sakot, atstājot sava nedzimušā bērna mammu labās rokās, es kaut kā aizmirsu par viņu domāt citu rūpju dēļ. Bet šī nejaušā tikšanās piepildīja manu dvēseli ar satraukumu. Nejauša tikšanās nedaudz aizēnoja manu prieku par Ēnas atklāšanu. Un ir pārargri runāt par "atradumu" kā tādu. Zinu tikai to, ka viņa eksistē un kaut kādā neiedomājamā veidā reiz man parādījās sapnī. Dīvainā sapnī, tik līdzīgā realitātei... Tā tas ir.

Bet ar to katastrofāli nepietiek, lai ātri pabeigtu meklēšanu.

Es iegāju man sagatavotajos kambaros, beidzot nokāpjot no debesīm uz zemi. Pūķis kļuva kluss, un noskaņojums neviļus mainījās uz drūmu un domīgu. Vai Marina sapratīs? Vai viņa sapratīs, kad uzzinās, ka man ir bērns ar citu sievieti?

"Varbūt man vienkārši nevajadzētu viņai to stāstīt? Mēs jūs ieslēgsim pilī un..."

"Es esmu tik smieklīga, ka man jau sāp vēders," es pasmīnēju. – Ja viņa patiešām ir Vasiļinas māsa, cik daudz, jūsuprāt, tas uzlabos mūsu attiecības?

"Ēnai jāpakļaujas pūķim!" "Smaragds bija kategorisks un ne mirkli nešaubījās, ka viņam ir taisnība.

Es smagi nopūtos.

"Ja es tevī klausīšos, es palikšu bez ēnas."

"Kāpēc tā?"

– Tāpēc, ka man ir stulbākais pūķis no visiem. Stulbi un spītīgi. Un zini ko, Smaragd? Vienkārši mēģiniet vēlreiz iejaukties līdzīgā veidā, kā tas bija Rosas gadījumā? Vienkārši pamēģini un es zvēru... Es atbrīvošos no tevis uz visiem laikiem. Vai tu saproti?

– Tu neuzdrīkstētos! – pūķa griba kārtējo reizi pārņēma mani, pārņēma manu prātu.

Viņš droši vien varēja mani nogalināt. Bet mana burvība ir pastiprinājusies, kopš kļuvu par pūķu kungu, un pūķa gars man jau ir pakļāvis. Nav iespējas to atvilkt atpakaļ. Tāpēc es ātri apguvu dumpīgo ķirzaku. Bet man nebija vajadzīgs cits karš ar viņu. Ne tagad, kad mums vajag viens otru. Mums būs jāvienojas.

"Varbūt jums ir taisnība. Es nedrīkstu iet pārāk tālu..." – manas domas bija atvērta grāmata, tāpēc nebija jēgas visu atkārtot pūķim.

– Prieks, ka tu to saproti. Varbūt mēs neesam bezcerīgi kā

draklords.

Es novilku kamzoli un sāku atpogāt krekla pogas.

"Eirēna!" – Smaragds mani sauca pavisam citā tonī.

Pūķis gribēja brīdināt, bet es to jau jutu pati. Bet manu stāvokli nosaukt par miegu nebija iespējams. Negulēju, tikai gatavojos gulēt!

"Tas nevar būt..." es teicu, pirms pagriezos.

– Tas nevar būt... Es atkal sapņoju par tevi. Vai tas ir iespējams? Nē, es par to sapņoju, bet..." viņa nobļāvās, skatoties uz mani ar visām acīm.

"Viņa sapņoja! Vai tu dzirdēji, Eiren? ES SAPŅOJU! Viņa jau ir mūsu!" – pūķis dārdēja manā galvā, veldams pār mani ar savas pieķeršanās vilņiem pret Ēnu.

"Tas nav sapnis, Ēna," viņš ātri parādījās viņai blakus un satvēra viņu rokās. Es jutos kā dzīva un īsta meitene. Viņa tiešām bija šeit – manās rokās. Viņa atradās netālu kaut kādā nezināmā veidā. "Klusi, klusu," es mierināju nevis viņu, bet sevi, lai nepakļautos pūķa emocijām.

Un viņi pieprasīja...

Ir zināms, ko viņi pieprasīja! Šeit ir Ēna, šeit ir gulta. Bet vispirms ir rituāls. Bet zobena nav! Ko darīt? Derēs arī pūķa nags...

Vēl nedaudz, un Smaragds pārvērš manu roku par spīlotu ķepu.

"Stop! Tu viņu nobiedēsi līdz nāvei, un mēs viņu nekad vairs neredzēsim pat savos sapņos! – Es viņu apturēju.

"Tu tā domā?" – pūķis šaubījās.

"Protams! Viņa nav no mūsu pasaules un nav pieradusi pie tādām lietām. Vispirms tev viņa jāatrod pa īstam, viss jāpaskaidro un tikai tad viss pārējais, Smaragd!

Es noteikti zināju, ka Marina ir parādījusies tikai uz īsu brīdi, tāpat kā toreiz, un nebija zināms, kurā brīdī viņa atkal pazudīs. Viņš satvēra viņas seju rokās, tik tikko atturēdamies nospieš skūpstu uz viņas lūpām. Sauc:

– Marina? Vai tas nav tavs vārds?

Viņas reakcija bija negaidīta. Viņa mani atgrūda un paspēra soli atpakaļ.

– Kā tu zini manu vārdu? – bailes parādījās milzīgajās acīs, kuru tonis starp māsām joprojām bija atšķirīgs.

Ielpot un izelpot. Cenšas nomierināties.

– Viņa man teica...

"Lai gan tas ir sapnis," Marina mani pārtrauca, izdomādama savu skaidrojumu. Viņa manāmi atslāba, bet uzreiz atkal kļuva piesardzīga: "Vai tas nav sapnis?" Tu teici, ka tas nav sapnis, bet tad...

Vēl viens solis atpakaļ, un viņas sejā ieplūst krāsa, piepildot viņas skaisto seju ar apburošu sārtumu. Liekot manām asinīm vārīties un manām domām noslīkt vēlmē viņu nekavējoties padarīt par savu...

Bet es biju sakņojies uz vietas.

– Nav sapnis. Bet es precīzi nezinu, kā tas notiek. Var būt...

– Man šķiet, ka zinu! – viņa atkal mani pārtrauca. "Es gribēju

tevi atkal redzēt un sapņoju par tevi." Vai arī tu nesapņoji? Es nezinu, kā tas darbojas. Šeit ir maģija.

Viņa ātri paskatījās apkārt, sānis skatoties uz burvju lampām, un atkal kļuva neērti, un es pasmaidīju par tādu spontanitāti.

– Pa labi. Šī ir Dragonreaches pasaule, un šeit ir maģija. Es dzirdēju, ka viņa tavā pasaulē neeksistē.

Meitenes seja mainījās.

– Vai tu zini, ka esmu no citas pasaules? – viņa ārkārtīgi pārsteigta teica.

– Jā. Jūsu planētu sauc Zeme. Man teica tava māsa Vasiļina.

Izdalījusi neskaidru skaņu uz nožņaugtas čīkstēšanas robežas, meitene metās man pretī.

– Vasiļina?! Vai tu teici Vasiļinu? – no viņas acīm tecēja asaras. – Vai Vaska ir dzīvs? Vai tu nemelo? Vai jūs zināt, kur ir mana māsa? – viņa mani kratīja un uzsita pa krūtīm, it kā cerēdama ātrāk visu noskaidrot.

– Dzīvs un vesels. Pat vairāk. Marina, klausies, mums ir ļoti maz laika. Jums ir jāpastāsta, kā jūs to darāt un kur atrodaties. Es nākšu un paņemšu tevi.

– Man ir burvju zobens. Viņš zina, kā piepildīt vēlmes. Šķiet...

– Kas?! – satvēra viņu aiz pleciem. – Zobens? Kā viņš izskatās? Ak, tas nav svarīgi! Marina, nelietojiet to nekādā gadījumā! Sapratu? Bez saites viņš var tevi nogalināt! – es ieskatījos viņai acīs, cenšoties nodot teikto.

Reginhards stāstīja, ka, neapdomīgi izmantojot zobenu,

Vasiļina gandrīz nomira. Viņam un Berliānam izdevās viņu izglābt tikai tāpēc, ka viņi jau bija saistīti. Un tas tika panākts ar lielām grūtībām. Kādu iemeslu dēļ sieviešu rezervju papildināšana no Zemes ir ļoti, ļoti sarežģīta. Spriežot pēc Marinas vārdiem, viņa jau ir izmantojusi zobenu, kas nozīmē, ka viņš dzēra viņas asinis, un visa viņa maģija ir saistīta ar viņas dzīvības spēku, jo tas darbojas. Bet vai Marina par to zina?

– Kāpēc viņš nogalinās? Kā?! – viņa nobijusies skatījās uz mani.

"Tu neesi burvis, un zobens tevi izdzers, un es nevarēšu palīdzēt!" Galu galā es pat nezinu, kur tu atrodi. Marina, nelieto zobenu, kamēr es tevi neatradīšu, apsoli! – saspieda viņas plecus.

Viņa neatbildēja, tikai pamirkšķināja uz mani. Tajā brīdī es tik ļoti baidījos, ka zobens nogalinās manu Ēnu, pirms es to atradu, ka es ļāvu Smaragdām paskatīties caur manām acīm, un tas viņu nobiedēja.

– Marina!

– Ļauj man iet! – viņa iekliedzās, metoties malā.

"Marina..." Es aizvēru acis, garīgi nolādējot pūķi. Ielpot un izelpot... – Nelietojiet zobenu, ja vien tas nav nepieciešams. Un ātri pasaki, kur tu esi, es atradīšu...

Tajā brīdī guļamistabas durvis bez klauvēšanas atvērās un uz sliedītiņa parādījās Līna:

– Nazi, tu noliecies suns! "Kā tu iedomājies dāvināt manai meitai..." viņa nožņaudza teikuma vidū un skatījās uz manu

viesi. – Marina!

Dimanta ēna satriecoši satvēra durvju rāmi.

– Vaska! – Marina piesteidzās pie viņas, izstiepdama rokas.

Bet, tiklīdz māsu pirkstu gali saskārās, Marina pazuda tieši gaisā...

Sliktāk nevarēja būt! Es ne tikai laužu Regam doto solījumu, un Līna par visu uzzināja pirms laika, bet man joprojām nebija laika izdomāt, kur meklēt savu Ēnu.

– Nē! – es izdvesu, paceļot seju pret griestiem, bet uzreiz, satvērusi sevi, metos pie Līnas. – Kā tev iet? Viss ir kārtībā? kā iet mazulim?

– Kā tu zini par mazuli, necilvēks? Regs ir izputējis, vai ne? Jūs, puīši, dažreiz esat sliktāki par ciema tenkām! Jā, palīdzi man piecerties, beidzot! – viņa nomurmināja, bet bez ļaunprātības. "Ar mani viss ir kārtībā, man vienkārši reibst galva un manas kājas nevar mani noturēt." Tas notiek manā situācijā. Palīdzi man apsēsties.

"Regs uzzinās, ka es tev pieskāros, un nogalinās..." es apzinīgi atzīmēju, paņemot Dimanta ēnu un pavadot viņu uz dzīvojamo istabu.

Es neuzdrošinājos viņu nosēdināt savā gultā. Citādi ar manu veiksmi ik minūti ieplīsīs kāds dusmīgs vīrs un, pats to nesaprotot, man saplosīs kaut ko ārkārtīgi vajadzīgu. Smaragds nevar konkurēt ar Dimantu, tas ir fakts.

"Tas tevi nenogalinās, tas tikai mazliet iekodīs." Ar tevi nekas nenotiks, zaļā ķirzaka.

– Kāpēc tu esi tik dusmīgs? Vai vīrs neapmierina? – Nevarēju pretoties, par ko uzreiz saņēmu smagu sitienu pa muguru. – Klusi! Jums nevajadzētu būt nervozam un saspringtam," viņš atgādināja Linai viņas situāciju.

Nedaudz vēlāk, sēdējama uz krēsla un malkodama manis ielieto ūdeni, viņa prasīja:

– Pastāsti man, ko tas viss nozīmē? Kā tas notika, ka mana māsa bija šeit un kur tu viņu aizvedi?

– Viņa izmantoja zobenu. Nekur negāja.

– Marina atrodas Dragon Reaches, un viņas rokās ir indētājs? – Līna uzreiz izdarīja secinājumus. – Tas ir bīstami! Kur viņa ir?

– Indīgs vai nē, es nezinu. Bet, ka šī ir viena no ierobežojuma atslēgām, tas ir skaidrs. Un mēs zinātu, kur viņa atrodas, ja kādam būtu pieradums klauvēt. Jūs neļāvāt viņai atbildēt ar savu negaidīto parādīšanos.

Līna klusējot, bet noteikti netīri zvērēja.

– Tātad jūs nezināt, kur viņu meklēt?

– Man nav ne mazākās nojausmas.

– Kā tad jūs, puisi, iepazīnāties?! – Almaznija sieva neticīgi kratīja savas greznās cirtas.

– Pirmo reizi to redzēju vakar vakarā. Viņš nāca pie manis sapnī. Es nekad nesapratu, kas tas ir, godīgi sakot. No izmisuma nolēmu, ka sapņoju par tevi," es pasmīnēju. – Man sākās problēmas ar formas maiņu. "Tāpēc es domāju, ka esmu maldīgs un ka tu esi mana ēna." Man likās, ka tas ir tikai stulbs, bet

rēalistisks sapnis, un pūķis apgalvoja, ka tā bija mūsu Ēna, ko mēs redzējām, nevis tu. Tagad es arī redzu atšķirību.

"Mūsu acu krāsa bija nedaudz atšķirīga, bet šeit tā ir pilnībā mainījies. Un vispār... Ar gadiem atšķirība ir kļuvusi daudz jūtama," Līna pamāja. "Bet, ja jūs neredzat mūs blakus, jūs joprojām varat apjukt."

"Patiesībā, tāpēc es atnācu pie jums." Konsultējieties. Un Regs man pastāstīja par tavu māsu, tad viss nostājās savās vietās.

"Tas ir, Marinka kaut kādā nezināmā veidā šeit nokļuva un..." Līna paskatījās uz mani ar dusmīgu skatienu: "Vai viņa ir tava ēna?!" Jā, tikai virs mana līķa!

Tajā brīdī es gandrīz aizmirsu, kas bija man priekšā, rēgojās viņai pāri, jūtot, ka Smaragds skatās caur manām acīm.

– Neuzdrošies! – caur sakostiem zobiem nošņāca! – Neuzdrošies stāties man ceļā!

Līna nenovērsa skatienu, it kā viņai nebūtu bail.

"Uhh... Tas man sanāca," viņa teica un, smagi nopūtusies, atlicās. "Kāpēc Marinkai nav paveicies ar vīriešiem?" viņa sūdzējās, nepaskatoties uz mani.

– Cik ilgi Regs tevi pacieš ar tādu un tādu valodu? – Piespiedu atslābt arī stīvos muskuļus.

Situācija izrādījās idiotiska, bet ar Diamond's Shadow tā nebija. Viņa nav tāda kā mūsu sievietes. Viņa nekavējas runāt uz līdzvērtīgiem pamatiem un saka, ko domā, it kā būtu nemirstīga. Lai gan ar tādu vīru viņai tiešām ir maz ko baidīties.

– Līna, Marina – Smaragda pūķa ēna. Jūs nevarat uzņemties

šādu risku! – Centos runāt pēc iespējas mierīgāk, jo emocijas joprojām virmoja iekšā, nespējot atrast izeju.

Tas palīdzētu tagad sadedzināt kādu vai divus Nirfeats, taču šie radījumi ir kļuvuši daudz uzmanīgāki, kopš es atgriezos pilī. Viņi rūpīgi slēpjas, maskējoties starp civiliedzīvotājiem.

–Tu joprojām nespēj viņu kontrolēt? – Vasiļina pacēla uzaci.

"Ja tu to nekontrolētu, tu būtu to pamanījis," es nomurmināju.

"Bet nekad nenonāc starp pūķi un viņa ēnu." Būs nepatikšanas.

–Vai tu vari mani sāpināt?

– Nē, bet mums ar Regu būtu jācīnās...

"Nav vārdu..." viņa tikai pamāja ar galvu.

– Saprotiet, pūķis sasniedz, dzīvo pēc saviem noteikumiem.

Tev būs jāsamierinās ar dažiem," es piegāju pie loga un skatījos naksnīgajās debesīs. Aizrūtība pieauga, un es gribēju būt viena.

"Vai tavš vīrs tevi nepazaudēs?"

"Es saprotu mājienu," Dimanta ēna pasmīnēja, bet nesteidzās mani pamest.

Es klusēju, viņa arī. Bet es jutu, ka viņa krāj drosmi, tāpēc nevarēju atturēties no ķircināšanas:

"Tev bija iespēja pavadīt nakti pie manis." Jūs to neizmantojāt, tāpēc aiziet.

– Bāc tevi! – viņa pielēca. – Neizturams puisis! Dievs, vai mana nabaga māsa arī dabūs šo? Lai gan... ceru, ka viņa tevi sūtīs pa mežu.

"Viņš to nesūtīs," es pagriezos, nespēdama apvaldīt savu plato smaidu. – ES viņai patīku.

– Kāda pašapmierinātība! Uhh! – Vasiļina saviebās un beidzot devās prom no manas istabas.

Aizslēdzusi aiz viņas durvis, es apsēdos uz gultas un glāstīju pārvalkus. Viņš sajuta patīkamo garšaugu aromātu un paskatījās pa istabu. Jā... Man jāpasūta, lai manās kamerās viss tiek salabots un sakārtots. Un beidzot mums ir jānoņem melnais pelējums.

Neatkarīgi no tā, cik daudz es cīnījos ar šo nepatīkamo lietu, tas parādījās atkal un atkal. Nemanāmi, kā spiegs, tas iekļuva spraugās un pēkšņi izplatījās. Šī iemesla dēļ kalpi nevarēja dzīvot pilī. Cilvēki to juta. Viņiem bija bail, viņiem bija slikti ...

Nav labi. Bet ko darīt? Varbūt zobens palīdzētu visu atrisināt?

13. nodaļa. Par visu ir jāmaksā. Vai ir pietiekami daudz skaidras naudas?

Zinborro pils, Erling Zinborro, Torisvena sasniedzamība
Ekogaisma mani pamodināja. Cālīte knābāja, skrāpēja un
čivināja:

– Nolaid viņu! Padodies! Padodies! Padodies!

– Čau! Ko tu dari? – es bailīgi atkāpos no cāļa, piespiežot savu
noskrāpēto roku pie krūtīm.

– Nu es beidzot pamodos! – cālis izskatījās nedaudz
nožēlojami.

– Man asiņo! – Es pārsteigta skatījos uz roku, kas to patiesībā
saņēma.

"Tu nepamodies," viņš vainīgi piespieda savu kušķi pie galvas.

– Un tu nolēmi mani apēst?

– Es to neēdu! Es tevi pamodināju! Zobens ir bīstams, tas tev
nodarīja ļaunu! Tu varēji nomirt! Es izglābu!

Cāļa teiktais neatšķīrās no tā, no kā es uzzināju... Sasodīts,
man pat nebija laika pajautāt viņa vārdu.

Mana galva griezās no atmiņu plūdiem. Mani pārņēma
šausmīgs vājums.

"Kungs..." atspiedusies uz spilveniem, viņa aizvēra acis.

Šķita, ka ķermenis bija iztērējis visu savu enerģiju pirmajā
paraustījumā, un tagad tas bija stīvs un atteicās kustēties. Likās,

ka viņiem pie rokām būtu piesieti atsvari, es pat nevarēju uzvilkt segu pāri krūtīm. Kas ar mani notiek?

– Zobens ir bīstams! Oho! – cālis klusi čivināja viņam blakus.

“Marina, nelieto to nekādā gadījumā! Sapratu? Bez saites viņš var tevi nogalināt! ...Tu neesi burvis, un zobens tevi izdzers sausu, un es nevarēšu palīdzēt! – it kā patiesībā parādījās tā paša svešinieka tēls.

Kāds es esmu cilvēks? Es pat nevaru noskatīties parastu erotisku sapni... Nu jā, tie nenotiek pēc pieprasījuma, un nebija jēgas cerēt. Bet pat burvju zobens man nepalīdzēja. Un vieta bija tik romantiska, un gulta milzīga, un vīrietis bija skats sāpošām acīm, bet nē... Tur bija kaut kāda melodrama.

Starp citu, kāpēc tas ir tik slikti? Man vienkārši nav spēka... Man arī ir slikta dūša un slāpes, bet diez vai es tikšu līdz vannas istabai. Te vismaz var aizsniegt karafei uz naktsskapīša...

Tomēr es turpināju gulēt ar aizvērtām acīm, nekustoties.

Bet izskatīgais vīrietis apgalvoja, ka tas nav sapnis. Un viņa pieskāriens bija jūtams it kā īstenībā. Un tomēr viņš bija tik noraizējies. Viņš apsolija mani savākt...

Smaids pret manu gribu un visiem fizioloģijas likumiem pieskāriens manām lūpām. Kāpēc tas jūtas tik labi? Es viņu nemaz nepazīstu... Bet viņš zina manu vārdu. Viņa zina, ka esmu no Zemes, un tur bija arī Vasiļina, ģērbusies skaistā zilā kleitā, kā kaut kāda princese... Un, ieraugot mani, likās, ka viņa neticēja savām acīm. Es gandrīz noģību...

Nē, tas joprojām ir sapnis. Tikai sapnī viss var būt tik labi. Ja

tā padomāju, piepildījās manas divas galvenās vēlmes – lai māsa tiktu atrasta dzīva un vesela un lai mēs satiktos. Un būt vīrieša mīlētam, kurš neapvainosies. Tikai sapnis...

Esmu galīgi apjukusi. Galu galā es ļoti gribēju, lai tā būtu patiesība...

Asaras sāka tecēt pašas no sevis, plūstot pa deniņiem, birstot ausīs, un es turpināju raudāt un raudāt, it kā visas asaras, kas sakrājušās nelaimīgās laulības gados ienaidnieka noietnē, nolemtu izliet tieši tagad.

– Neraudi! Neraudi! – cālis čivināja.

Viņš tik mīļi pabāza galvu. Un tad viņš pilnībā apgūlās uz manām krūtīm, sasildot mani ar siltumu, un apklusā. Pārsteidzoši, šķita, ka es jutos nedaudz labāk. Es varēju pacelt roku un samīļot viņu. Tagad es ticēju, ka viņš man nevēlas ļaunu. Bet viņš patiešām izglāba.

– Kāds ir tavs vārds?

– Viņa nosmīnēja. Tā mani sauca tā ļaunā meitene. Viņa mani turēja būrī un nosauca ar šo nejauko vārdu.

– Šnyrla... Jā, ja tevi sauc Grapa, tas nav pārsteidzoši. Mums ir jādod jums normāls vārds. Kaut kas mīļš. Tu esi pūkains. Vai tu būsi Pukhliks? Vai nē. Tā tu cīnījies ar čūsku. Vētra? Pērkons? Vanags? Orlik?

– Man patīk Puhliks. Sauciet mani tā," cālis apmierināti čivināja un ieteica: "Dzeriet ūdeni." Dzert daudz. Palīdzēs.

Ar lielām grūtībām apsēdos. Viņa iztērēja daudz spēka, cenšoties aizsniegt karafe. Es to nelēju. Saprātu, ka vispār

palikšu bez ūdens. Kaut kā viņa to pavilka uz sevi, par laimi tur bija mazāk par pusi, un sāka dzert. Patiešām, katrs malks bija dzīvinošs un pievienoja spēku, lai uzņemtu nākamo. Es nezinu, kad pabeidzu tik dīvainu ārstēšanu, bet es pamodos kā no grūdienu, joprojām pussēdu ar tukšu karafe pirkstos. Viņa turpināja viņu spiest pat miegā. Puffy gulēja viņam blakus, paslēpis galvu zem spārna.

Caurspīdīga balta figūra stāvēja guļamistabas vidū un skatījās uz mani.

Kad es viņu ieraudzīju, es nodrebēju un lamājos.

– Lunara, kāpēc mani tā biedēt? "Es čukstēju, instinktīvi izvairoties no skaļām skaņām.

Ekofar cālis pamodās un klusi šņāca, ne sliktāk par jebkuru citu čūsku, bet nesteidzās pie spoka.

Lunara lēnām pacēla roku, norādot uz guļamistabas durvīm un klusi paziņoja: "Tur! "Tad, kā šausmu filmā, viņa izrādījās ļoti tuvu un, skatoties man acīs, atkārtoja: "Tur!"

Par laimi, pēc tam viņa pilnībā pazuda.

"Nedari to vairāk," es jautāju tukšumam, cenšoties nomierināt savu mežonīgi pukstošo sirdi.

"Viņš zvana," atzīmēja Pukliks.

Šķiet, ka viņš nebija pārāk pārsteigts par tādām spoku dēkām.

– Un kas?

– Ne bez pamata...

– Kas man rūp?

Man tas viss nepatika. Šajās kamerās grāfa bijusī sieva kļuva

traka un nomira. Kur ir garantija, ka es arī nekļūšu traks? Varbūt šai baltajai sienu krāsai ir tāda ietekme? Varbūt tajā ir kāda miasma?

Otrajā rītā jūtos pretīgi. Tajā naktī viņa gandrīz nomira. Tā man šķita. Arī tagad man ir šausmīgs vājums un galvassāpes. Man ir dīvaini sapņi. Un es runāju ar ekofāru tā, it kā viņš būtu inteligents. Ko darīt, ja viņš vienkārši tvītoja, un es sapratu viņa teiktā nozīmi?

Viņa apgriezās uz otru pusi, gandrīz zaudējot samaņu no asajām sāpēm deniņos. Un trakākais ir tas, ka nav palicis ūdens... Viņa paskatījās uz auklu, ar kuru sauca kalpus, un jautāja:

– Pūš, pavelc pāris reizes.

Es pati nevarēju to aizsniegt, bet cālīte uzreiz labprātīgi izpildīja lūgumu, un pēc desmit minūtēm pie manis pienāca Liza. Tikai tad, kad viņa piekļāvēja pie kambaru durvīm, es sapratu, ka esmu droši aizslēdzies un tagad man tās jāatver.

ES to izdarīju. Es nezinu, kā, bet es varēju to atbloķēt. Sāka krist, kad istabene jau gāja iekšā.

– Nyera! – Satraukta un ļoti miegaina Liza mani pacēla un, aizdodot plecu, pieveda pie viesistabas dīvāna. – Marina, kas ar tevi notiek? – viņa satraucās.

– Ļoti slikti. Atnesiet nedaudz ūdens.

"Es... Es tagad eju," viņa nekavējoties metās prom, tik tikko aizverot gaiteni durvis, un es lēnām apgūlos un aizvēru acis.

Un, kad viņa tās atvēra, viesistabas vidū viņa atkal ieraudzīja Lunāras spoku: "Tur!"

Nu lieliski. Viņa mani nenožņaug, izvedīs uz balkona, un es nometos, ja vien beigsies šīs galvassāpes...

Man šķiet, ka es aizmigu, jo nepamanīju, kad Liza atgriezās. Viņa pabāza spilvenus man zem muguras un sāka trakot. Viņa man iedeva kaut kādu augu uzlējumu, pēc kura sāpes notrulinājās un domas kļuva skaidrākas.

– Vieglāk? – viņa cerīgi jautāja.

– Jā. Paldies. Kas ar mani notiek, Liza? – ES jautāju.

Stulbs jautājums. Retoriski, bet es jutos tik slikti, ka man vajadzēja vismaz kaut kādu atbalstu.

"Izskatās, ka jūs esat izsūkts." Vai esat pārliecināts, ka šis nirfeat neatnāca pie jums redzēt? Viņi saka, ka nekromanti spēj dzert cilvēku enerģiju...

– Mēs dzērām! Pareizi... es dzēru zobenu," es nomurmināju.

– Zobens? Kāds vēl zobens? – Liza sarauca pieri.

"Tam nav nozīmes," es atkal aizvēru acis, mēģinot apgulties.

– Jā, ieguva! Labāk iekāp ūdenī. Ūdens palīdz. Un uztaisīšu vēl dažus saules ēdājus. Es speciāli devos uz dārzu. Ziedu pūķi mani pat iekoda," viņa parādīja svaigu brūci pirkstā. "Mazajiem neliešiem nepatīk, ja kāds plūc šos ziedus."

Liza ieskrēja vannasistabā un tur tracinājās. Un pēkšņi viņa iekliedzās, atskanēja šņākšana un dusmīga čivināšana.

– Nyera! Tur ir čūska! Čūska! Viņa tevi sakoda, vai ne? Kāpēc tu viņam vilki čūsku? Viņam pietika ar tārpiem!

Cālīte tikai dusmīgi čivināja, bet nerunāja. Un tas bija kaitinoši, apstiprinot minējumu, ka viņu saprotu tikai es. Bet

Šķiet, ka Liza to dzirdēja arī vakar...

– Nē, es neesmu čūska...

Kad ar Lizas palīdzību es atradu sevi šriftā un rokās atradu jaunu krūzīti ar saules ēdāju novārījumu, es jutos pietiekami labāk, lai turpinātu sarunas. Un es viņai izstāstīju gandrīz visu. Izņemot to, ka viņa nepieminēja dīvaino sapni bez jebkādam detaļām un ka Pūkliks runāja.

– Guļamistabā ir tik daudz spalvu. Es aiziešu to savākt, un tu atpūties," Liza pazuda istabā, bet gandrīz uzreiz atgriezās, turot rokās zobenu, kas vairs nešķita kā duncis. – Njēra... Njēra, no kurienes tu to ņēmi? – viņa skatījās uz mani svētās šausmās.

– Kāda tev daļa? – ekofars skaidri čivināja, un mēs abi pagriezām galvas viņa virzienā.

– Nyera, vai tu to dzirdēji? Ecofar runā! Es to nebiju iedomājusies, vai ne? – Liza satraukta skatījās uz mani.

Viņas apjukums mani tikai iepriecināja. Tas nozīmēja, ka vismaz manai kolbai nebija noplūdes.

"Šķiet, ka tā nebija mana iztēle," es apstiprināju.

"Tagad tu zini manu noslēpumu, un man būs tevi knābāt," cālis draudīgi izpleta spalvas. "Ja tu sāksi plāpāt, es tev atnesīšu čūsku." Sapratu?

– Es- neteikšu... nevienam neteikšu ne vārda! – Liza nočīkstēja un iemeta zobenu ūdenī. – Ak! Piedod, njera! Vai es tevi sāpināju?

Par laimi, dziļais baseins bija pietiekami liels, lai es netiktu pieķerts. Kalpone steigšus izmakšķerēja zobenu un, godbijīgi

turot to ar abām rokām, uzlika uz tīra dvieļa.

– Nyera, kur tu dabūji šo zobenu?

"Es to atradu pa ceļam," es paraustīju plecus.

– Atradu?! Bet šis... Tas ir Indētājs! – viņa teica ar svētu bijību balsī.

Saindēšanās? Jā jā. Tas visu izskaidro. Bet ne man...

Kalpone atkal runāja par kaut ko vispārzināmu. Zināms visiem, izņemot mani, protams. Man apnikušas šīs mīklas!

– Liza, pasaki man tieši, kas ar šo zobenu vainas? – ar vieglu aizkaitināmību jautāju. – Es redzu, ka viņš ir skaists un dārgs. Un arī maģiski, – es piebildu, nedaudz vilcinoties.

Es uzticējos Lizai, tāpēc nolēmu paskatīties, kas viņai par šo sakāms.

"Tiešām, kā jūs zināt, kā Indētājs izskatās?" Jūs esat no Kirfarongas un nekad neesat bijis Torisvenā. Indētājs ir drakloda zobens un Thoriswen's Reach atslēga. Tas piederēja Valdam Emeraldam – mūsu draklordam un pirms tam bijušajam draklordam. Tikai tad, kad nirfi ieradās Sven-Hall, Valda mantinieks aizbēga ar zobenu, un kopš tā laika neviens viņu nav redzējis.

– Vai tiešām? Kāpēc viņš paņēma Indētāju? Vai to viņš nebūtu mantojis? – saraucu pieri, saprotot, ka šim stāstam, visticamāk, ir slikta smaka.

"Neviens nezina, kāpēc viņš to izdarīja, bet baumas par zobena zaudēšanu ātri izplatījās. Pēdējais arkls zina, ka karalienei Nirfejai ļoti nepieciešami dralordu zobeni. Jā, tikai

tad, ja kaut viens iekritīs viņas rokās, būs lielas nepatīkšanas. Jā, tu to zini bez manis, bet es šeit mācu," kalpone atkal bija samulsusi.

– Liza, es tiešām neko daudz nezinu. "Es nebiju īpaši informēta par to, kas notiek," viņa neskaidri paskaidroja.

– Un tieši tā. Dižciltīgie nieras bieži domā, ka viņiem nevajadzētu apgrūtināt savas meitas ar šādām lietām. Viņi cenšas aizsargāt," viņa pagriezās un paskatījās uz durvīm, skaidri domājot par Zinborro meitenēm.

– Jā, tas viss ir taisnība. Tātad, vai jūs man pastāstīsiet sīkāk?

"Es jums pateikšu," Liza pamāja ar galvu un, atkal uzmetusi skatienu uz durvīm, piegāja tuvāk un, pieliecusies gandrīz pie manas auss, sāka čukstus stāstīt: "Es nejauši dzirdēju, ka Nirfeja gandrīz dabūja vienu no zobeniem." Vissvarīgākais ir Cleaver. Šī ir Drakendorta limita atslēga, kas piederēja pašam drakelordam Reginhardam Berliānam! Dimanta pūķis, par kura ēnu Lindara Zinborro kļuva gandrīz pirms astoņiem gadiem. Neviens jums par to nestāstīs, bet es dzirdēju, ka ar Lindara palīdzību Nirfeats izdevās ieslodzīt Berliānu pūķa alā. Vai varat iedomāties?"

Man nebija ne jausmas. Kaut vai tāpēc, ka viņai nebija ne jausmas, par ko runā. Kas ir šī pūķa ala? Vai tas tur bija aizmūrēts ar ķieģeļiem vai kā? Vai arī bija sabrukums? Jebkurā gadījumā, ja valdniekam ir nepatīkšanas, acīmredzot nekas labs nevar notikt.

"Tas ir vienkārši briesmīgi," es reaģēju uz kalpones stāstu vienīgajā pareizi.

“Tajā pašā laikā nirfi sagūstīja arī Valdu Emeraldu, mūsu draklordu, ieslodzot viņu tieši pili. Kādu iemeslu dēļ viņš nevarēja kļūt par pūķi un parādīt rāpuļiem, kur krupji guļ ziemas miegā. Un viņa dēls tajā pašā dienā aizbēga kopā ar Indētāju.

“Varbūt dēls zināja, ka viņa tēvam ir nopietnas problēmas, un nolēma paslēpt zobenu, lai tas nenonāktu Nirfea rokās?”

Liza paskatījās uz mani tā, it kā es būtu runājusi atklāsmi.

“Draklorda mantinieku visi uzskatīja par nodevēju.” Tu esi pirmā, kas par viņu tā runā.

– Bet nav pierādījumu, ka tas bija Valda mantinieks, kurš nodeva Indes Nirfeai? Precīzāk, mēs noteikti zinām, ka viņš to nedarīja,” pasmaidīju.

– Ak! – Liza iztaisnoja muguru un ieplestām acīm skatījās taisni uz priekšu. Tad viņa pievērsa skatienu man: “Un tas ir pareizi!” Izrādās, viņš neiedeva Inde Nirtejai?

“Izrādās, ka viņš to neatdeva,” es paraustīju plecus un jautāju. – Kā ir ar tā drakolorda zobenu, kurš bija ieslodzīts alā?

– Ak, tas izrādījās interesanti. Dimants ir vissvarīgākais no visiem pūķiem, jo jūs nevarat viņu vienkārši paņemt. Viņam izdevās nosargāt gan savu pili, gan robežu ar maģiskām barjerām. Drakendorts nogriezās no pārējiem. Neviens tur nevarēja iekļūt, bet neviens nevarēja arī izkļūt. Es dzirdēju, ka tie nirfeats, kas palika Drakendortas teritorijā, visus pēdējos gadus ir mēģinājuši dabūt Klīveru, bet nekad nav spējuši iekļūt pilī. Un ne tik sen barjera sabruka, un nirfi no turienes aizbēga. Tie, kuriem izdevās paslēpties no Dimanta. Viņi stāsta dīvainas lietas...

– Un kas? – Es biju piesardzīgs.

“Viņi saka, ka Dortholas tukšajā pilī ir parādījusies jauna ēna. Tieši viņai izdevās izglābt Dimanta pūķi no gūsta. Tieši tā. Zaudēja Nirfeats Drakendort. Viņiem nav iespējas turp doties. Tagad tur ir kārtības cietoksnis, ko nevar teikt par Torisvenu, – Liza smagi nopūtās un nogludināja priekšautu uz ceļiem.

– Kā tu tik daudz par visu zini?

Vienkārša kalpa zināšanas man šķita aizdomīgas.

“Tātad, njera,” kalpone vilcinājās un atkal pieliecās pie manis. – Zinborro ciemojas viens nirfs, tad otrs. Un pats Njērs Gaero runāja par lietām Drakendortā. Viņš ir viens no tiem, kas tik tikko tika galā. Dimants kļuva tik nikns un nežēlīgs, kad viņš atbrīvojās. Viņi saka, ka viņam ir maza meita, un pūķis viņa ģimeni aizsargā vairāk nekā visdārgāko dārgumu,” Liza apklusā, domīgi piebilda un pēkšņi piebilda: „Es nesaprotu vienu lietu: Lindara vēl nebija ieradusies savās rokās. vecuma, dralordī tādus cilvēkus neaiztiek.” No kurienes tad viņa meita nāca? – Viņa atkal paskatījās uz mani ar patiesu neizpratni.

Kaut kas Lisas vārdos rezonēja manā dvēselē. Vasiļina aizrādīja blondo vīrieti no mana sapņa tieši viņa meitas dēļ... Šķita, ka viņš viņai kaut ko nepareizu... Vai tā nebija Vasiļina, kura kļuva par to pašu Pūķa ēnu un dzemdēja bērnu tur dralordam? Lai gan, nē. Tas ir tas, uz ko es velku.

Neskatoties uz to, mani arvien vairāk piesaistīja tieši šis Drakendorts. Man nez kāpēc liekas, ka vietējais valdnieks ir adekvāts un neatteiks man palīdzēt.

– Kā tev iet Kirfaronā? – Liza kaut kā saspringti skatījās uz mani.

Es padomāju par sevi, un viņas jautājums mani iedzina nelielā panikā. Ir ļoti viegli aizmigt, izrādot galēju nezināšanu.

"Tas ir grūti, bet mēs turamies," viņa neskaidri atbildēja.

"Tev man nav jāstāsta, nyera." Tev viss ir slikti. Citādi, kāpēc lai kāds, piemēram, jūs, ielauztos Drakendortā vienatnē? Jūs atnesāt Indes glabāšanai Reginhardam Berlianam, vai ne? Un tieši tā," viņa izdarīja pavisam negaidītus secinājumus. – Nebaidies, es nevienam neteikšu.

– Liza, kā tu vispār par to iedomājies?!

Man tiešām bija interese, jo, ja kalpone visu pagrieza šādi, iespējams, ka citi sāks domāt tādā pašā virzienā. Vai arī viņi to nedarīs, ja nezinās, ka Torisvena robežas atslēga ir pie manis?

– Tas ir tik viegli! – kalpone pasmaidīja. – Mēs jūs atradām blakus vienīgajam ceļam, kas ved uz Draknedortu. No Kirfarongas tur var nokļūt tikai cauri kalniem ar spārniem. Uz pūķiem. Pūķa grēda ir tik augsta, ka parasts cilvēks to nevar pārvarēt. Un Erling Zinborro atrodas tieši uz robežas. Mums nekādi nevar tikt garām, tāpēc Nirfejs vispirms pavedināja savu grāfu, lai nirtas no Bērštonas netraucēti klīst apkārt.

– Liza, vai tu zini, kā nokļūt Drakendortā? – piesardzīgi jautāju. – Vai varbūt Zinborro ir karte?

– Vai vēlaties paņemt zobenu? – Liza saprotoši jautāja. – Es mēģināšu atrast karti. Vienkārši pat nedomājiet par to lūgt Zinborro. Un ne vārda par Draklordu Berliānu. Viņi uzzinās, ka

jūs dodaties pie viņa, un Torisvena zobens ir ar jums, un tas arī viss...

Pat mute bija sausa. Šķiet, ka šis zobens ir tik vērtīgs, ka par to ir gatavi nogalināt, un es to aizvilku pie Zinborro nodevējiem, kuri ir pazīstami ar Nirfeatiem... Man viss ir nepareizi. Bet tie vīrieši, kas mani veda, zināja par zobenu. Ja viņi tos atradīs un jautās, vai tur ir bijis zobens, diez vai viņi mani aizsegs. Es viņu neizlaidu no rokām. Un likās, ka viņi zināja, kas tas ir par ieroci.

14. nodaļa. Nākotnes plāni

Viņa aizsedza seju ar plaukstām.

– Nyera, neuztraucies. Mēs to droši paslēpsim. Neviens nezminēs, kur viņš atrodas, jo joprojām viņu nav atraduši.

– Liza, viņam ir bīstami pieskarties. Būs slikti, tāpat kā ar mani!

– Par ko tu runā, nyera? Es neizmantošu maģiju. Es nezinu, kā. Bet tu centies veltīgi. Lai tiktu galā ar Indētāju, vajadzīgs spēks kā dralordam, citādi nav ko mēģināt. Un es nemaz neesmu burvis un neesmu Nirfeat, tad kāpēc man būtu jābaidās? – kalpone sāka ietīt zobenu dvielī. "Mums vajadzētu viņu kaut kur aizvest," viņa domāja, skatoties pa dzīvojamo istabu. – Varbūt mums to pagaidām aprakt dārzā? ES izdarīšu. Šonakt es to apglabāšu. Vai nē. Es to paslēpšu veļas istabā. Tur ir niša – veca noteka. Sen neviens to nelieto, tāpēc salika dēļus. Ja paņemsi un noliksi tur, nevienam pat prātā neienāks tur meklēt.

Es ienīdu, ka kāds mēģina manā vietā izlemt, ko darīt ar zobenu. Varu teikt, ka es jau to uzskatu par īpašumu.

– Liza, es pati izdomāšu, kā un kur paslēpt Indētāju.

"Tu zini labāk, nyera," kalpone bija nedaudz sarūgtināta. "Nyera, tikai vairs neizmanto maģiju, pat lai to slēptu." Tas ir bīstami jums. "Ko es saku, tu to zini bez manis," viņa parasti pamāja ar roku. "Es labāk aiziešu un savācšu spalvas." Šis cālis kūst, vai kā? – viņa paskatījās sānis uz eko gaismu.

– Tā ir tava izliešana! – viņš nepalika parādā.

Es paliku viena uz dažām minūtēm un sāku domāt. Secinājums pirmais: es neesmu kļuvis traks, un baltajām sienām ar to nav nekāda sakara. Tas tiešām ir par zobenu. Par to runāja sapņa svešinieks ecofar, un tagad Liza – dzīva un reāla persona – to ir apstiprinājusi. Atkal viņas ūdens procedūra, kaut arī dīvaina, palīdzēja. Tātad viss būs kārtībā, ja es vairs neizmantošu zobenu. Jūs varat to vienkārši pieskarties, un tā ir maize.

Un tagad es noteikti nedarīšu maģiju. Ļoti biedējoši...

Vakar vakarā, kad teicu komiskas zīlēšanas vārdus, bija slikti, bet ne tik slikti kā šoreiz. Bet es tikai gribēju redzēt to pašu vīrieti. Kāda ir atšķirība? Vai vēlmes piepildīšanai bija vajadzīgs atšķirīgs maģijas daudzums, vai arī ir kumulatīvs efekts?

Par burvību varēju spriest tikai pēc izlasītajām fantāzijas grāmatām, neko vairāk. Bet, ja tas, ko viņi tur raksta, kaut nedaudz līdzinās patiesībai, labāk neriskēt un izmantot zobenu tikai kā pēdējo līdzekli, kad citas iespējas neatliek. Vai arī tad, kad nāve no izsīkuma šķiet vēlamākā iespēja.

Es nodrebēju, cerot, ka tas nekad nenotiks.

Un tomēr es nenožēloju, ka man ir jāmaksā, jo es redzēju Vasiļinu! Es nespēju noticēt, bet mana māsa ir dzīva. Ja viņa šeit ieradās pirms manis, tad ir saprotams, kāpēc Cvetkovs zvērēja, ka nezina, kur viņa atrodas. Tā paša iemesla dēļ manis nolīgtais detektīvs nekad nevarēja saprast, kur viņa devās.

Tikšanās ar māsu sapnī bija pilnīgs pārsteigums. Bet nav šaubu, ka tā ir viņa. Vaska mani atpazīna un bija tik priecīga, ka

gandrīz zaudēja samaņu. Un izskatās, ka viņš pazīst to izskatīgo puisi, žēl, ka nesapratu viņa vārdu.

Ko viņa teica, kad ienāca? Sasprindzināju atmiņu: "Nazis... Kā tu izdomāji to uzdāvināt manai meitai..."

Viņa viņu sauca par Nazi, vai ne? Dīvains vārds...

No otras puses, Šerija un Grapa nav labākas. Varbūt šeit ir tādas tradīcijas, kāpēc gan lai kārtīgu vīrieti nesauktu par Nazi? Kas par smieklīgu lietu! Nazis, Zobens, Dirks, Katana... Pasmaidīju.

Bet varbūt es to iztēlojos. Vai arī es nesapratu. Es īsti neklausījos, biju aizņemts ar citām lietām. Bet cik es saprotu, izrādās, ka Vaskam ir meita, kurai blondīne dāvina dāvanas? Tās šķita nepareizas dāvanas, jo viņa māsa dusmās ielauzās viņa guļamistabā. Viņa iegāja tā, it kā dotos uz savām mājām, neklaudevot...

Man pēkšņi sajutos karsti. Ja tas ir viņas vīrs? Šis būs numurs. Droši varat uz pieres uzrakstīt: "Luzer". Sarunas ar Lizu gaismā radās dažī secinājumi, taču es noraidīju šo iespēju.

Lai gan nē, Vaska teica: "Manai meitai." Nevis "mūsējie". Vai tas nozīmē, ka viņiem nav tuvas attiecības? Es tiešām negribēju, lai mans svešinieks izrādītos tas pats drakolords. Kāpēc es pat domāju, ka Lizas stāstā tas bija par Vasiļinu?

Visas šīs domas man pat atkal sāka sāpēt galva. Yyyyy...

Labi, beidz. Kāda starpība, vai šis skaistais puisis ir vai nav viņas? Ar māsu viss ir kārtībā – tas ir galvenais. Man ar to pietiek. Vasiļina neizskatījās nomākta un bezspēcīga, viņa uzvedās kā

priekšniece. Un, ja viņa nebūtu mani redzējusi, šķiet, ka mani blondie mati būtu izpostīti.

Un tomēr katra doma par skaisto vīrieti no sapņa lika manām krūtīm saldi uzbriest. Nez kāpēc jau esmu piesavinājies sev, lai gan... Nē. Tu nevari par viņu tā domāt! Varbūt nav slikti lidot prom no realitātes.

Bet viņš mani noskūpstīja vakar, un šodien viņš apsolīja mani atrast un aizvest...

Ak Dievs, kopš kura laika es kļuvu tik noraizējies? Kad tu sāki ticēt vīriešiem? Īpaši tie, kas sapņo. Tas ir tā, it kā astoņus gadus ilga pretīga laulība, kurā es redzēju dažādus pārus, nekad nebūtu noticis. Viņu vidū tikai daži bija patiesi laimīgi un uzticīgi viens otram.

Uz elli! Mums jāatrod mūsu māsa, punkts. Un tad padomā par sevi un reibinošajiem mačo no sapņa...

Ideja par to, kurp doties, Liza nāca klajā nedaudz agrāk, taču bija nepieciešama nopietna sagatavošanās.

"Lisa, palīdzi man," es saucu kalponei.

Šķita, ka es jutos pietiekami labāk, lai pati izklūtu no fonta, taču es negribēju avarēt visnegaidītākajā brīdī.

Man izrādījās taisnība. Sēdēt bez kustības bija daudz vieglāk nekā patstāvīgi pārvietoties. Bet ar istabenes palīdzību man izdevās. Liza man uzmeta halātu un ieveda guļamistabā, kur izķemmēja manus matus un salika tos skaistā bizē. Pēc tam izvēlējāmies brokastīm piemērotu kleitu.

Es izvēlējos gaišu kleitu, kaut kā ampīra stilā, gaiši zilā krāsā.

Šis man ļoti piestāvēja. Un viņa šarms bija tas, ka viņam nebija stingra ņiebura, par ko es patiesi priecājos. Es neesmu tādā stāvoklī, lai valkātu neērtas drēbes. Man ir paveicies, ka vietējā mode ir diezgan daudzveidīga.

Liza palīdzēja man saģērbties un piesiet platu baltu jostu zem krūtīm. Viņa iztaisnoja piedurknes, kas izskatījās pēc puķu ziedlapiņām, kas vaļīgi karājās līdz elkoņiem. Viņi pārklāja plecus, bet neierobežoja kustības. Tieši piemērots karstai dienai. Vienīgais, ka apakšmala manai gaumei bija par garu – līdz pat grīdai, un aiz tās bija arī velkams vilciens. Bet man bija pieredze valkāt līdzīgas drēbes, tāpēc tas nebija pārāk grūti.

Liza nemitīgi čivināja, runājot par Zinborro un visu, kas notiek pilī, un par gaidāmajiem šoviem. Toreiz es pazaudēju sarunas pavedienu, domājot par savu nākotni, kurā beidzot satikšu Vasiļinu. Un varbūt es satikšu kādu blondu puisi. Jo tagad esmu pilnīgi pārliecināta, ka viņš nav tikai manas iztēles auglis.

"...un Nyera Affinata iemeta jums čūsku." Par to nav šaubu. Viņa vakar aizgāja no vakariņām dūsmīga. Viņas kalpone to dabūja. Erlīna sita viņai pa vaigiem tik stipri, ka nabagam šodien bija zilumi, un Kheress arī viņu sodīja, kad viņa uzdrošinājās sūdzēties. "Viņa raudāja manā priekšā," Liza teica, un Lisa apstiprināja manas bailes

Nav jēgas par viņu sūdzēties erliem, es tikai radīšu dusmas uz sevi, un man jābūt uzmanīgākam. Pretējā gadījumā viņi nāks meklēt jaunas čūskas, bet viņi atradīs Indētāju. Tāpēc es nolēmu turpināt klusēt par čūsku. Par laimi, tas, kurš to stādīja,

nenojauta, kāds man ir aizsargs.

Gaidot brokastis, es sēdēju viesistabas dīvanā, gūstot spēkus, un vēroju, kā aizkari kustas rīta vēsmā. Viņi tagad Lizu nenobiedēja, jo tieši viņa pēc mana lūguma atvēra balkonu.

– Aizved mani tur, lūdzu.

– Par ko? – kalpone bija pārsteigta.

"Es gribu redzēt, vai es varu redzēt čūskas galvu." Es to iemetu krūmos.

Stāvot uz balkona, mēs kopā skatījāmies uz krūmiem.

– Liza, vai tu zini, kas ir dīvains? Lunara man parādīja šos krūmus.

– Lunara? Vai esi redzējis spoku? – kalpone nodrebēja.

– Jā. Un vairāk nekā vienu reizi. Viņa noteikti vēlas man kaut ko pateikt. Tur," es nokopēju intonāciju, žestu un virzienu un sapratu, ka rādu tieši uz krūmu, kurā biju iemetusi čūskas galvu.

– Kas tur ir? – Liza nesaprata un noliecās pāri margām, ielūkojoties zaļajos brikšņos.

– Kaut es zinātu vairāk. Bet Lunara bija ļoti neatlaidīga. Pirmo reizi viņa parādījās manā gulāmistabā, nevis uz balkona. Es nedomāju, ka tas ir tikai tā.

– Mums būs jāpaskatās. Es mēģināšu, bet tikai tuvāk vakaram. Baidos, ja viņi mani ieraudzīs šajā vietā, jautājumu nebūs. Erlessa gulēja blakus šiem krūmiem, kad tika atrasts liķis. Kopš tā laika neviens nav mēģinājis tikt uz šo pagalma stūri. Viņi saka, ka spoks pieķersies un viss uzreiz kļūs satriekts.

– Kurš to saka? – saraucu pieri.

– Tātad šī ir... Nyera Heress. Bet jūsu dēļ es iešu. Un Nyera Lunara izturējās pret mani labi. Varbūt nepatikšanas nebūs.

– Nebūs! Lunara nav ļauna, viņa vienkārši ir ļoti nelaimīga,” es atbalstīju viņas impulsu. – Un Kheress to teica ar nolūku. Viņa kaut ko slēpj, esmu pārliecināts. Ērti! Ja jūs sākat šādas baumas, nav nepieciešams likt apsardzi.

Starp ne pārāk izglītotiem kalpiem un pat pasaulē, kur spoki ir diezgan realitāte, vienkāršs un efektīvs risinājums. Nešaubos, ka šis ir tikai šausmu stāsts pārlieku zinātkārajiem. Bet nez, ko Erlesa slēpj?

–Tava patiesība, nyera! Heress uz to ir spējīgs. Es aiziešu un tur visu kārtīgi apskatīšu.

– Es došos tev līdzi.

– Kur?

– Naktī pārmeklējiet krūmus. Vai vēl labāk, agri no rīta. Cikos Tu mēdz celties augšā?

"Arkli ceļas rītausmā, bet pagaidām visi rāpos uz ielas."

"Tad mēs dosimies tieši pirms rītausmas." Lai visu labi apskatītu pirmajos staros un aizmuktu, pirms kāds uz ielas parādās.

Man bija viena ideja, bet duļķainā galva apgrūtināja domāšanu, un es nolēmu to atlikt uz vēlāku laiku.

Rīts pagāja miglā tīts. Es kaut kā devos brokastīs, cīnoties ar vājumu un reiboni. Nācās cītīgi izlikties, ka viss ir kārtībā, lai gan drīzāk gribējās paslīdēt zem galda, nevis turēt taisnu muguru.

Grapa atkal izskatījās pieklājīgi, lai gan viņas kleita bija pārāk

tumša rīta kleitai. Varbūt viņa to uzvilka speciāli?

Man nebija apetītes, un es vairāk sliecos uz dzeršanu. Sliktais zēns, kurš sēdēja man blakus, uzvedās uzsvērti pieklājīgi, un it kā nejauši pieskārs man ar celi zem galda. Man vajadzēja attālināties un klusībā dusmoties.

Ik pa brīdim viņš mēģināja uzsākt sarunu, bet es atbildēju vienzilbēs un nejauši, baidoties nonākt delikātā situācijā.

– Marina, šķiet, ka tu lidinies kaut kur tālu? – Vorona smaidot atzīmēja.

– Šonakt slikti gulēju. "Es ik pa laikam pamodos," es sūdzējos.

Pārsteidzoši, visi mani atstāja. Erlessa sāka sarunu ar Plokhišu par gaidāmajiem šoviem, bombardējot viņu ar jautājumiem, uz kuriem viesis atbildēja ar meistarīgu izvairību.

Diemžēl nekas interesants man neizklausījās, bet līdz pašām brokastu beigām es uztvēru Affinatas atklāti ļaunos skatienus uz mani. Šodien viņa netaisīja jokus un kopumā uzvedās klusi, bet es sevi nemaldināju. Protams, tas neiztik bez jauna netīra trika. Meitene par upuri noteikti izvēlējās mani, nevis māsu.

Sasodīts, ko es viņai nodarīju?

– Marina, vai tu gribētu pastaigāties pēc brokastīm? – Grapa pēkšņi ierosināja.

Diez vai es varēšu iziet tik vēlamo pastaigu, bet es negribēju atteikties. Jā, un parādiet arī savu stāvokli.

"Ar prieku," es pasmaidīju.

Grapa neaicināja ne Affinatu, ne Miskaliju nākt mums līdzi, bet viņi nelūdza, un mēs devāmies kopā pastaigāties. Man pietika

spēka iziet no pils, ejot kopsolī ar garo un garkājaino Erlīnu, bet uz zemās un platās lieveņa, vairāk kā terases, man reiba galva un nācās ķerties pie sienas.

"Šķiet, ka arī Afi ir uzrunājis jūs." Vai jūs kaut ko pievienojāt? – Grapai acumirkli radās aizdomas par māsas Grapas viltībām.

Viņa aizveda mani uz terases tālāko stūri un palīdzēja apsēsties.

"Jūs domājat, ka Afija saindēja manu ēdienu?" Viņa visu brokastu laiku uz mani skatījās tik nelaipni. Bet kāpēc?

– Manai māasai nepatīk viss, kas saistīts ar Lunāru. Un Gaero arī ir šausmīgi greizsirdīgs uz tevi.

– Kas?! – es biju pārsteigts.

"Nesaki man, ka jūs nepamanījāt, kā viņš lidinājās ap jums?" Grapa pasmīnēja.

– Jā, tas cirtas. Kā krauklis pār beigtu suni..." Es saviebu grimases, it kā no zobu sāpēm.

Sliktā Puiša uzmanība bija ļoti specifiska, un man bija lielas aizdomas, ka viņš zināja par zobenu. Žēl, ka es to īsti neslēpu pirms došanās prom, atstājot to tieši zem matrača. Dzirdēju, ka pēc statistikas šī ir viena no pirmajām vietām, kur laupītāji meklē vērtslietas. Ir mulķīgi uzskatīt, ka cilvēki šajā pasaulē ir strukturēti atšķirīgi.

Nirfeats ir tik ļoti puiši, un es negrasījos atdot viņu rokās tādu vērtību. Ierobežojumu atslēga neizklausās kā joks. Jums rūpīgi jāpārdomā, kur zobens būs visdrošākais.

Grapa sirsnīgi iesmējās par manu atbildi, un viņas smieklī lika man justies neomulīgi. Viņai labāk tā nesmieties, kad atnāks tas viņas Klaidis. Neviens apģērbs nevar novērst šādus smieklus. Vai man viņai dot mājienu, ka dižciltīgajiem nieriem ir mistiski jāsmaida, nevis jāņirgājas kā kavalērijas zirgam, vai kā?

– Tu mani nogalināji, Marina! Un, kā jau teicu, tas ir uz vietas! – neapstājās Erlīna, kura man blakus kļuva daudz atraisītāka nekā vecāku un māsu klātbūtnē.

"Jā," es pasmaidīju un jautāju, izmantojot viņas pozitīvo attieksmi: "Grappa, vai jums ir bibliotēka?"

– Ēd. Un kāpēc tev to vajag? – viņa uzdeva jautājumu tik aizdomīgā tonī, it kā es censtos piekļūt visiem ģimenes noslēpumiem, un tajā pašā laikā valsts noslēpumiem.

"Jā, es gribēju pēc pastaigas apgulties, un, lai nebūtu garlaicīgi, es gribēju kaut ko izlasīt." Varbūt es varu pasnaust," viņa nevainīgi pasmaidīja.

– Lasīt ir garlaicīgi! – Grapa kategoriski teica. – Tas nav darbs priekš nūjas.

"Tā melot arī ir garlaicīgi, un diez vai es varēšu pa dienu gulēt," es atspēkoju viņas vārdus.

– Jūs varat sapņot!

Apbrīnojami! Kāda niera cienīga nodarbošanās! Netraucē mani, esmu aizņemta – sapņoju! Viņa tik tikko atturējās no smieklīem un ar patiesu interesi jautāja:

– Un par ko tu sapņo?

Un tiešām, par ko sapņo vietējās meitenes? Varbūt šis noderēs.

"Par dažādām lietām," Erlīna paraustīja plecus. "Piemēram, par to, kāda nākotne sagaida Klaidu un mani."

Drūmums... Kāda tur nākotne? Kaut kas liecināja, ka Grapas sapņi varētu ļoti atšķirties no realitātes.

"Un man mājās bija daudz romānu meitenēm." Par mīlestību. Es vēlos, lai man tagad būtu viens šāds. Par skaistu attieksmi un prātu satriecošām sajūtām," es sapņaini pasmaidīju, mēģinot pierunāt Erlīnu doties uz bibliotēku.

Bet tad viņa garīgi rāja sevi. Pēkšņi meitenes šeit nav ierasts lasīt, un kopumā lielā cieņā tiek turēti tikai reliģiski teksti. Ko darīt, ja tas darbojas pret mani?

– Par mīlestību? Hmm... Kaut kā pat neiedomājos par šo lasīt. Mamma saka, ka tas viss ir muļķības, ar kurām nevajadzētu mocīt galvu. Viņa ienāk bibliotēkā tikai tāpēc, lai pārlicinātos, ka tā ir labi iztīrīta. Bet tur ir Nyera Lunara grāmatas..." viņa šaubīgi sacīja. "Varbūt starp viņiem kaut kas būs."

– Lieliski! Paskatīsimies, kas tur ir? – izmantoju izdevību, sazvērnieciski noklusdama balsi. – Ziniet, šādās grāmatās patiesībā var atrast daudz noderīgu lietu.

– Un kas?

Es paskatījos apkārt, pārlicinoties, ka neviens mūs neklausa, un pieliecos pie Grapas:

– Piemēram, uzziniet vairāk par vīriešiem. Ne viss, protams, atbilst patiesībai no tā, ko viņi raksta, un tas ir tieši tas, ko māca dižciltīgajiem nieriem. Bet, kad tu lasi, tava sirds izlaiž sitienu un kūst," es viņai sazvērnieciski piemiedzu aci.

Kurai meitenei nepatīk noslēpumi? Grappa nebija izņēmums.

Sākumā viņa nesaprata, bet tad tiešām saprata! Pat viņas bālā seja kļuva sārta.

– Marina, ejam ātri uz bibliotēku!

15. nodaļa. Dāvana no nevis dāvanas

Svaigā gaisā mana galva gandrīz pārstāja griezties. Vai varbūt drupačas, ko ēdu brokastīs, un entuziasms deva man enerģiju, bet es tiku līdz bibliotēkai gandrīz pilnībā nogurusi. Šķiet, ka gultas režīms vairs nebija vajadzīgs, un es labprāt būtu staigājis vēlreiz, bet es par to nerunāju ar Grapu.

Nyera Lunara grāmatas glabājās gandrīz plašās, bet kaut kā novārtā atstātās bibliotēkas tālākajā plauktā. Bija sajūta, ka cilvēki šeit ierodas reti. Grāmatu ir daudz, un arī uz tām ir putekļi.

Tikai tagad es sapratu, ka tikai brīnums man palīdzēja atvest Grapu uz šejieni. Atradu īsto ēsmu. Dažādu stipro dzērienu kolekcija grāfu interesē daudz vairāk nekā grāmatas. Erlessa ir aizņemta ar mājas darbiem, un Erlins kautrējas no lasīšanas, it kā tas būtu kaut kas nepiedienīgs. hmm...

– Šeit. Un Lunārai patika lasīt,” Grapa norādīja uz vienu no plauktiem.

Vienā mirklī tur bija trīsdesmit vai četrdesmit grāmatas, un pat dažām muguriņām bija nosaukumi, kas bija diezgan reti. Viena problēma, es nevarēju izlasīt ne vārda. Izrādījās tāpat kā ar šo piezīmi. Nē...

Kā var tik diskrēti noskaidrot, vai tas atrodas Kirfaronā vai nē?

Es zagšus paskatījos uz grāmatu muguriņām citos plauktos,

bet vai nu nevarēju tās izlasīt, vai arī nosaukumu nebija vispār.

Grapa sāka braukt ar pirkstu gar muguriņām, skaļi lasot vienkāršus nosaukumus, piemēram, "Ledus rozes ērkšķi" vai "Izkausējiet sirdi caurspīdīga ledus krāsā". Smieklīgi, bet lakoniskie vāki ne par ko tādu neliecināja.

"Mans tumšais, tumšais kungs," Grapa izlasīja nākamo nosaukumu un izņēma grāmatu.

Atverot to nejauši izvēlētā lapā, viņa sāka lasīt skaļi, bet, kad viņa uzgāja ainu ar juteklisku skūpstu, viņa nosarka un apklusā, aizcirdama grāmatu.

"Izvēlies," viņa nomurmināja, bet neatgriezās izvēlēto grāmatu savā vietā.

Izliekoties, ka domīgi lasu virsrakstus uz muguriņām, es izvilku pirmo, ko uzgāju:

– Es paņēmu šo.

– Lieliski. Ejam. Labāk, ka mūs šeit neviens neredz. Mamma noskaidros un pasūtīs sadedzināt Lunāras grāmatas," viņa slēpa sējumu svārku krokās tik veikli, ka nevarēja saprast, ka viņa kaut ko nes un netur tikai audumu.

Mēs šķīrāmies otrā stāva koridorā. Es nogurusi kliboju uz savas istabas pusi, un Grapa gandrīz izlaida. Acīmredzot es ļoti gribēju izlasīt romānu.

Diemžēl mans brauciens uz bibliotēku nedeļa vēlamā rezultātu. Izņemot to, ka uz sienas pa labi no ieejas atradās milzīgs panelis ar gleznainu karti, kas prasmīgi salikts no dažādiem koka gabaliem. Tā ir kā puzzle, kuras gabali nekad

neatkārtojas pēc formas. Tur bija daudz kalnu, mežu un pat prasmīgi veidotu piļu, un apgabali atšķīrās pēc koka krāsas, bet es nevarēju saskatīt nevienu uzrakstu, un nebija laika to apskatīt. Vispirms steidzāties uz bibliotēku, tad no tās...

Tas, ka runāju un saprotu vietējos iedzīvotājus, nekādi neietekmē manas lasītprasmes. Kas par katastrofu!

Interesanti, kur atrast skolotāju vietējās lasītprasmes ekspreskursiem? Saprotams un kluss? Man noteikti jāiemācās vietējais alfabēts, lai kaut kā orientētos. Bez tā es jūtos nepiemērots.

Un kā plānot bēgšanu? Kā lasīt karti, pat ja es to varu iegūt. Jā, un aizdomīgi... Cik drīz Grapa sapratīs, ka es nevarēju izlasīt šo grāmatu?

Ko viņi ar mani darīs, kad uzzinās, ka esmu krāpnieks?

Vienalga. Zinborro grāfi nešķiet kautrīgi. Viņi to iedos tam pašam sliktajam puisim izklaidei, un nekromants mani pārvērtīs par zombiju, vai arī ko kārtīgiem nekromantiem šeit vajadzētu darīt? Ak! Bet ne pieklājīgi?

Es uzmanīgi ieskatījos kamerās un apstājos, gatava jebkurā brīdī izlēkt koridorā.

– Vai esat atgriezies? – no guļamistabas parādījās Ecofar.

– Ak! – Es pārsteigumā nodrebēju. – Pufī, es tevi nobiedēju!

Es bažīgi paskatījos apkārt viesistabai.

– Nāc iekšā drosmīgi, te neviens nav. Nekādu čūsku, un es padzinu viesus. ES skatījos.

Ātri aizslēdzot durvis, viņa steidzās pie eko gaismas, jūtot, ka

viņas sirds bažīgi pukst.

– Vai te kāds ieradās?

– Kalpone. Nevis Liza, bet otra. Es viņu nobiedēju ar aizkariem. Viņa kliegdama aizbēga. Viņi visi baidās no spoka.

Iztēlojoties šo attēlu, es atcerējos, kā Liza reaģēja uz šiem aizkariem un pasmaidīja:

– Paldies, Pukhlik. Tu esi brīnums! – noglāstīja cāļa mīkstās spalvas.

Nākamā lieta, ko es izdarīju, bija pārbaudīt, vai zem matrača nav zobens. Indīgais aģents atradās, taču to vajadzēja paslēpt drošāk. Bet kaut kur tuvumā, lai nav jāsteidzas pa pili, kad pienācis laiks doties prom.

Kādu stundu klīdu pa plašo viesistabu un guļamistabu. Es ieskatījos vannas istabā, ģērbtuvē, katrā stūrī. Es atradu un noraidīju iespējas, kas šķita stulbākas un acīmredzamākas, jo tālāk es gāju. Un kādā brīdī es sapratu, ka šeit nav tik vienkārši kaut ko noslēpt.

Cālis mani pavadīja visur, bet vismaz nedeva padomu, par ko es viņam pateicos. Bet viņš izskatījās tik skeptisks, ka es šaubījos, vai esmu spējīgs kaut ko saprātīgu izdomāt.

Diena atkal izrādījās karsta, un es vēl nebiju pilnībā atguvies, un es atkal sāku šūpoties. Atceroties padomu dzert vairāk, ielēju sev ūdeni no karafes, iemērcos tajā Ecofar pildspalvu, lai pārbaudītu tās piemērotību, un izgāju uz balkona, lai iztīrītu smadzenes.

Ideja radās negaidīti un šķita traka, taču ne mazāk brīnišķīga.

Un pats galvenais, mēģiniet uzminēt.

Es steidzos atpakaļ, ielēcu ģērbtuvē un sāku tur meklēt kleitas ar noteiktu pelēku krāsu. Par laimi, tur bija daudz lietu. Atradu četrus, bet tikai diviem bija tas, kas man bija vajadzīgs – garas, tievas, stipras mežģīnes uz ņieburkiem.

Sasējis tos vienā garākā, es metos atpakaļ uz balkonu, nolaidu saini uz sāniem – tur gulēja ēna. Vēl nedaudz, un tas kļūs biežāks un blīvāks, un, iespējams, no rīta šīs sienas stūris tiks pienācīgi izgaismots.

Liza teica, ka te neviens nestaigā. Es noteikti nevienu neesmu redzējis, ceru, ka tas tā būs arī turpmāk.

– Ko tu plāno? – Ekofars paskatījās uz mani ar aizdomām.

– Labāk, ja tu nezini.

– Kāpēc?

– Tāpēc, ka. Ej uz vannasistabu un pasēdi tur kādu laiciņu – baidījos, ka putns var kādam visu izpludināt.

Es joprojām nesaprotu, vai šī uzvedība ir normāla. Šķiet, ka viņš ir manā pusē, bet nekad nevar zināt...

"Labi," likās, ka cāli neapvainojās. – Piezvani man, ja kas notiek.

Kad viņš pazuda vannas istabā, es atstutēju durvis aiz viņa, lai pārlicinātos, un atkal izņēmu Indētāju. Droši piesējusi auklu vienā galā aiz roktura, viņa uzmanīgi nolaida to no balkona starp balustrādes akmens kolonnām.

– Arr! – viņa sarūgtināta norūca, kad saprata, ka saišķa garums nav pietiekams, lai nolaistu zobenu aiz krūmiem pavisam.

Man vajadzēja to vilkt atpakaļ un atraisīt. Otrais bija īpaši grūts, to sasēju apzinīgi. Pēc šādiem darbiem biju pavisam noguris un pat pāris minūtes nogulēju gultā. Tajā brīdī acīs iekrita aizmirsta no bibliotēkas atnesta grāmata...

Es to noliku šeit, kad pārbaudīju, vai zobens ir vietā.

Paņemot rokās sējumu, kas izskatījās pēc antikvariāta, es to apskatīju, atzīmējot ar roku zīmētās ilustrācijas, taču teksts šķita nodrukāts un man joprojām bija pilnīgi nesaprotams. Izritinājis lapas gandrīz līdz galam, pārliecinājos, ka, tāpat kā es nemāku lasīt šajā valodā, es joprojām nemāku. Nekāds brīnums nenotika.

Viņa nolika grāmatu un nopūtās. Es vēlreiz paskatījos uz zobenu, un man bija viena doma, kā to nomaskēt. Ģērbtuvē viņi atrada atbilstošas krāsas auduma jostu un atloku, kas atgādināja marles šalli. Es ietinu tajā zobenu un pagarināšu auklas ar lenti. Ar to vajadzētu pietikt, pat ja kāds nolemj apskatīt Lunāras nāves vietu.

Es paņēmu zobenu un šalli, bet nesteidzos to aptīt. Tā vietā viņa paskatījās uz grāmatu sānis. Kārdinājums ir neticams!

Interesanti, vai ir iespējams iemācīties lasīt ar zobenu? Pirms tam viņš mani nepievīla, regulāri organizējot visu, kas man bija nepieciešams. Un, ja jā, cik daudz maģijas tas prasīs? Cik tas būs kritiski?

Sarežģīts jautājums. Man nav ne jausmas, kā tur tiek sadalīta slodze. Vai es varu izturēt vēl vienu mazu vēlēšanos, vai par to nav vērts pat domāt? Un vispār, kur man radās doma, ka tas ir mazs?

Es piedzīvoju nopietnas garīgas ciešanas, izsverot plusus un mīnus. Galu galā viņi atsvēra. Ja es nomiršu, tad vismaz ne tātē, ka mani iedeva Nirfiem. Brauciena laikā vīrieši runāja par viņiem kaut kādas mežonīgas lietas. Tad es nepiešķīru nekādu nozīmi. Bet Liza, starp citu, arī paspēja pieminēt, cik jauki un simpātiski ir šie cilvēki. Vai necilvēki... Ja mēs pieņemam par realitāti Bukh un Stinky pļāpāšanu, tad nāve no maģiskā izsīkuma ir daudz vieglāka nekā spīdzināšana un citas šausmas, kas notiek ar sagūstītajiem Nirfeatas iemītniekiem.

Informācija vienmēr ir bijusi dārga, bet tagad man tā ir ļoti vajadzīga. Padomāsim: es neizmantoju maģiju pa labi un pa kreisi. Varbūt izdosies?

Viņas pirksti, slapji no uztraukuma, sažņaudza rokturi. Es smagi koncentrējos, neuzdrošinājos sākt. Viņa norija ar negaidīti sausu kaklu un rūpīgi formulēja:

"Es vēlos iemācīties lasīt trīs galvenās šīs pasaules valodas, tostarp valodu, kurā ir rakstīta šī grāmata."

Pabeigusi, viņa aizvēra acis, kaut ko gaidīdama. Jā, pat zibens no griestiem. Bet nekas nenotika. Un nešķita, ka stāvoklis pasliktinājās. Tāpat kā iepriekš, es jutos letarģisks un noguris, bet nejūtos kā ģībonis.

Katram gadījumam uzmanīgi atvērusi acis, viņa vispirms iedzēra dažus kārtīgus ūdens malkus no krūzes un tikai tad sniedzās pēc grāmatas, uz kuras mugurkaula bija rakstīts: "Nyera no Springbrūksu ielejas."

– Jā! – es iesaucos, priecīgi iesmejoties.

Man izdevās! Notika!

Atvērusi pirmo lapu, sāku lasīt, saprotot rakstīto. Runa bija par meiteni no Bērštonas, kura tika pārdota verdzībā Soljarā, kur viņa nokļuva... Šeit tika izmantots cits jēdziens, kuram tuvākais ir harēms. Tādā veidā ir skaidrāk.

Dīvaina sajūta. Tagad, kad vārdi ir uzrakstīti, es saprotu, cik tie ir ļoti dažādi. Bet es joprojām domāju krieviski, un kāds maģisks tulks manā galvā tos aizstāj ar nepieciešamajiem, vai ar tuvākajiem jēdzieniem.

Izlasīju dažas rindkopas un nonācu pie secinājuma, ka manās rokās ir nonācis tipisks romantisks romāns. Oho!

Es tomēr nolēmu grāmatu izlasīt vispārējai attīstībai. Pat tīri izklaidējošā literatūra dažreiz satur daudz interesantu lietu. Un vēl noderīgāk man būs uzzināt mazliet vairāk par dzīvi šajā pasaulē. Tātad pat pasakas nebūs liekas. Ar nožēlu nolikusi grāmatu malā, viņa paņēma zobenu. Bija sajūta, ka šo lietu nevar atlikt uz vēlāku laiku.

Mans plāns bija veiksmīgs, un, pabeidzis savu biznesu, es piezvanīju Lizai, lai palīdzētu man pārgērbties mājas drēbēs un parūpēties par pusdienām. Pēc tam es sabruku gultā ar grāmatu. Šādā stāvoklī jūs nevarat iedomāties labāku darbību. Lasot laiks paskrēja vēja spārnim, un tagad Liza atnesa paplāti, kas smaržo ar gaļas, maizes un citu gardumu aromātiem. Tur bija gan dārzeni, gan augļi, gan ogu želejas gabaliņi. Kopumā sātīgi un garšīgi.

Pārbaudījusi visu ar spalvu palīdzību, es ar prieku ēdu, aicinot

Lizu pievienoties. Viņa bija neticami laimīga, lai gan viņa bija jāpierunā. Kamēr ēdām, apspriedām vakara plānus.

"Ja mēģināsim pamest pili naktī, sargi mūs pamanīs," sūdzējās kalpone. – Viņi dežurē pie visām ieejām un izejām. Varat mēģināt kādam nedaudz pagulēt, bet vispirms tas ir jāsapatavo. Tas prasīs vēl vienu dienu, ne mazāk. Pa to laiku es tev sagādāšu dažas vienkāršas drēbes. Varam arī iepriekš sasiet palagus un pakārt uz balkona. Mēs kāpsim atpakaļ pa tiem. "Patiesībā uzkāpt ir vieglāk nekā nokāpt," viņa parādīja negaidītas zināšanas.

"Nē," es pakratīju galvu. – Tas ir pārāk grūti, un tas prasa ilgu laiku.

Man bija sajūta, tāpat kā ar zobenu, ka nav jēgas vilcināties ar krūmu meklēšanu zem balkona. Bet man kategoriski nepatika Lizas plāns. Jebkurā posmā no malas tas izskatās pēc nozieguma. Kāpēc man ir vajadzīgas šādas problēmas? Es nopūtos un domāju. Visbeidzot, prātā ienāca diezgan vienkārša ideja:

– Kā būtu, ja mēs tikai izliksimies, ka es kaut ko nometu no balkona, un dosimies to paņemt? Ja viņi mums jautās, mēs to teiksim. Bet nē, tas ir lieliski. Tad atliek tikai izdomāt, ko tieši mēs "nometīsim".

– Nyera, tu esi tik gudra! – Liza uzsita sev pa pieri. "Tad jūs varat doties tūlīt." Ērli tikai atpūšas pēc pusdienām.

Godīgi sakot, es arī atpūstos un pat pasnaustos. Tomēr nogurums darīja savu.

– Nē. Dosimies, kā plānojam, agri no rīta, tiklīdz būs

pietiekami gaišs, lai nebūtu jādedzina gaisma. Vai vari palikt pa nakti manā istabā?

– Jā es varu.

– Lieliski.

Pēc pusdienām Liza aizgāja, paņēmusi pārpalikumus, un es atkal apgūlos ar grāmatu, tajā pašā laikā domāju, ko es varētu izmest no balkona, lai tas izskatītos ticami?

Nē. Es to neizmetīšu. Ja kāds brīvprātīgi vēlas palīdzēt, viņš to nedrīkst atrast, kamēr mēs neesam pabeiguši meklēšanu krūmos. Tāpēc tam bija jābūt kaut kam pietiekami mazam, lai paliktu nepamanīts un pēc tam izliktos, ka ir atradis.

Kādā brīdī sapratu, ka vairāk gribu gulēt nekā lasīt. Es sev to noliedzu. Spēkus atjaunot palīdzēja miegs un sātīgas pusdienas, kuras noskaloju ar Lizas personīgi pagatavoto saules ēdāju novārījumu. Arī galva strādāja labāk.

Lapas, kuras atradu aiz gleznas! Ja paveiksies, tur var būt kaut kas noderīgs.

Lunara rakstīja rūpīgi un salasāmi, un pats galvenais, man saprotamā valodā. Un tas noteikti nebija Kirfarongskis, jo es noteikti tagad to nerunāju. Bet vai tad nav loģiskāk rakstīt dienasgrāmatu savā dzimtajā valodā? Šis joprojām nav sociālais tīkls, kas paredzēts lietotājiem no dažādām pasaules daļām. Secinājums: valoda Torisvenā un Kirfarongā ir vienāda. Un Drakendortā, kur es došos?

Valodas barjeras jautājums mani nedaudz satrauca, jo man būtu kaut kā jāskaidrojas vietējiem, ja izdotos aizbēgt.

Divās atrastajās lapās bija visas nelaimīgās Erlesas sāpes. Viņa runāja par sava nemīlētā vīra nodevību. Par to, kā Vārna viņu bildināja, ievilinot tīklā. Par to, kā dienu no dienas viņi lika viņai izskatīties trakai, kā viņi plānoja pret viņu.

Un Lunara bija ļoti noraizējusies par meitas likteni, un tas bija pamatota iemesla dēļ. Pilī arvien biežāk sāka parādīties slepenie viesi. Viss būtu labi, bet šķiet, ka tie bija galvenais Erlesas nāves iemesls. Notikumi pagriezās ļoti sliktā virzienā, kad viņa piedraudēja Dorsu Zinborro sūdzēties draklordam, ja viņš nepārstās sveikt... nirfeats!

Lunara minēja svarīgāko notikumu datumus, bet vietējo kalendāru nekad nebija redzējusi, tāpēc bija grūti novērtēt, cik sen viss notika. Bet viņai nebija šaubu, ka grāfs nogalināja savu sievu ar savām rokām.

Bez šaubām, šīs lapas ir vērtīgas Lunāras radiniekiem. Vai arī tiem, kas veiks izmeklēšanu. Tas nozīmē, ka ir vērts tos pareizi slēpt.

Pabeidzis lasīt, es pacēlu galvu un mans skatiens nokrita uz caurspīdīgu figūru guļamistabas vidū, kas lika man vēlreiz saraustīties, bet ne tik ļoti. Vai es sāku pierast?

– ES jūtu tev līdzī. Es pat jūtu līdzī,” sarunu uzsāku pirmā.

Spoks nekādi nereaģēja uz teikto, bet turpināja vērot. Un tad viņš pacēla roku un norādīja uz durvīm:

– Tur! – čaukstošs čuksts izslīdēja cauri, izraisot matus uz mana ķermeņa.

"Tur," es atkārtāju pēc viņas un pamāju. "Es pārmeklēšu šos

krūmus zem balkona." ES apsolu. Bet, ja jūs palīdzat, viss notiks ātrāk.

"Tur..." spoks atkal čaukstēja, lēnām izgaišot.

Tajā pašā mirklī pie durvīm pieklauvēja. Liza atnāca palīdzēt sagatavoties vakariņām. Šoreiz izvēlējās tumši zilu kleitu ar kvadrātveida kakla izgriezumu un baltu apdari. Tieši piemērots vēsam laikam. Līdz vakaram mākoņi pulcējās un sāka līt. Bet es tikai priecājos, ka karstums bija rimies. Pat šeit, ziemeļu pusē, dienas laikā bija jūtams smacīgs. Bet, ja lietus turpināsies līdz rītam, tas var sajaukt visus mūsu plānus.

Un es joprojām neesmu izdomājis, ko man vajadzētu "nomest". Vajag kaut ko patiešām vērtīgu un pietiekami mazu, lai došanās uz praktiski nolādētu vietu šķistu ticama. Bet šeit ir āķis: man nav nekā vērtīga.

Ar šādām domām es devos uz ēdamistabu.

Visi jau bija sapulcējušies un savās vietās. Patiesībā es nedaudz kavējos. Man bija jāatvainojas.

"Nekas, nekas, dārgais," Vorona man nepatiesi uzsmaidīja. – Kā tu jūties?

– Paldies. Tas ir labāk," es pasmaidīju, tikai tad sapratu, ka nesūdzos.

Tas bija dīvaini. Kā Crow uzzināja par manu vājumu? Vai nu Grapa viņai pastāstīja, vai kāds mūs redzēja un pat noklausījās sarunu. Abi ir diezgan ticami.

Sliktais puisis piecēlās, atstumjot krēslu un palīdzot man apsēsties, zem Affinatas indīgā skatienu.

"Paldies, nier Gaero," viņa auksti pateicās.

Godīgi sakot, Nirfeat sasniegumi mani nekur nenoveda un pat sasprindzina, taču es parādīju savu ierasto pieklājību.

Grapa paskatījās uz savu māsu uz sāniem, man smalki pasmaidīja un tad mierīgi sāka ēst. Vakariņās bija kaut kāds putniņš ar dārzeniņiem, kas izskatījās pēc arbūziem, ne vairāk kā Grapas lielumā ābols bez bailēm apēda, no kā secināju, ka Affi par savām palaidnībām ir nopietni sodīta.

Nu, kamēr Bad Guy ir ar mums, nav jābaidās. Tomēr es vilcinājos paskatījos uz trauku, mēģinot saprast, kuru gabalu likt. Es nezinu, kāpēc, bet grāfa Zinborro mājā nebija ierasts, ka kalpi pildīja šķīvjus.

"Ļaujiet man jums palīdzēt," Gaero nekavējoties brīvprātīgi pieteicās un iedeva man gaļas gabalu un pēc tam "arbūzu".

– Paldies.

Acīmredzot, kaut ko sapratis, viņš bildināja arī Affinatu, kura visu laiku dūrās manī ar naidpilnu skatienu. No šī skatienu mana apetīte pazuda, un es uzreiz nesāku ēst.

"Niera Friso, man ir dāvana, kas jums ir piemērota," Gaero izņēma no iekšējās kabatas kastīti, atvēra to un izvilka pie garas ķēdes kādu kulonu. – Šis amulets ekofāras galvas formā palīdz atpazīt indes. Pietiek turēt virs pārtikas, un, ja tas ir saindēts vai vienkārši sabojāts, acu krāsa mainīsies.

Zinborro sievietes unisonā noelsās.

"Tā ir liela vērtība, Njer Gaero," atklāti skaudīgi atzīmēja grāfs.

Resnā vīrieša šķietami labsirdīgajā sejā pazibēja tik mantkārīga sejas izteiksme, ka es nebūtu pārsteigts, ja viņš būtu piebildis, ka šādus niekus labāk dāvināt savām meitām, nevis kādai kreīlai.

"Tik skaisti cilvēki nav mazāk vērtīgi, Njer Zinborro." Tāpēc es labāk neriskēju. Galu galā ne visas tavas meitas ir vienlīdz labi audzinātas," tajā pašā laikā viņš nīrgājoties paskatījās uz Afi, kuras seja bija notraipīta.

Viņa ilgi nezturēja un, izmetusi galda piederumus, izskrēja no ēdamistabas. Kheresa skatījās tikai uz savu šķīvi, un viņas lūpas bija saspīestas pavedienā, bet man šķita, ka dakša izkusīs viņas rokās. Miskalija bailēs pamāja ar galvu, un tikai Grapa uzmanīgi paslēpa triumfa spīdumu zem skropstām.

Ar to vēl nepietika! Tagad Sliktais Puisis viņus vērsīs pret mani, un cik ilgi es šeit dzīvošu pat ar viņa amuletu?

"Paldies, nier Gaero," es centos runāt klusi. Tas pats tonis, kas parasti iepriecināja vīriešus neatkarīgi no vecuma un sociālā stāvokļa. Pat Cvetkovs dažreiz man lūdza izmantot šīs intonācijas, lai pierunātu kādu citu biznesa partneri uzņemties kādu piedzīvojumu. "Bet jums nevajadzētu aizvainot Affinatu." Meitene visu jau ir sapratusi un tas vairs neatkārtosies. Nav vajadzības viņai atkal un atkal atgādināt par kļūdu.

Smieklīgākais ir tas, ka Affi mani neindēja, viņa tikai iedeва čūsku. Manas rīta nelabuma iemesls bija cits – izmantoju zobenu maģiju.

– Un tomēr pieņem šo amuletu. "Tas ir jūsu interesēs, Nyera

Friso," Bad Guy īgni pasmējās.

Es vēlējos izaicinoši atteikt, bet tad man iešāvās prātā brīnišķīga ideja – tas ir tas, kas man patiešām ir vajadzīgs!

16. nodaļa. Kartogrāfija un cīņas māksla

Viņa pieticīgi paskatījās uz leju, jūtot, ka viņas vaigi kļūst siltāki. Man nebija daudz jāspēlē, es biju tik noraizējies, mēģinot slēpt savus plānus, ka to varēja sajaukt ar apmulsumu.

– Es nezinu, ko teikt. Paldies par rūpēm, nier Gaero. Amulets man noderēs.

Sliktais pasmaidīja vēl platāk, bet viņa acis joprojām izskatījās sīkstas un aukstas. Es jūtos neomulīgi no šāda skatiena.

"Ļaujiet man palīdzēt jums to uzvilkt," viņš apmeta ķēdi man ap kaklu.

Metāls dega nepatīkamā aukstumā, bet es nodrebēju nevis no šī, bet gan no vīrieša pirkstu pieskāriena," Gaero paņēma amuletu, it kā nejauši pieskaroties ādai:

– Es tev iemācīšu to lietot. Kā šis.

Viņš pavilka ķēdi, lai novietotu kulonu virs šķīvja, liekot man noliekties uz priekšu. Man radās nepatīkamas asociācijas ar suni, kas valkāja kaklasiksnu. Ķēde tiešām izskatījās raupja. Izgatavota no pelēcīga metāla ar lielām saitēm mana mazā naga lielumā. To nevarētu saukt par elegantu apdari. Turklāt viņa turpināja degt no aukstuma, it kā viņas ķermenis nespētu uzkarst. Es gribēju nekavējoties atbrīvoties no šīs lietas, bet man nācās izlikties, ka esmu glaimota.

Tikmēr Gaero nekaunīgi skatījās uz manu dekoltē, kas šajā pozā atklāja daudz vairāk, nekā sedza. Velns uzdrošinājās man izvēlēties tieši šo kleitu ar kvadrātveida kakla izgriezumu! Kā izrādījās, tas bija pārāk dziļi.

– Kā šis? – viņa uzmanīgi paņēma ķēdi no Plohiša un patstāvīgi uzlika kulonu virs šķītvja, ja vien viņš pārstatu būt tik tuvu.

Nē, viņš nebija pretīgs, un nekromants smaržoja labi, bet tas notiek, ja vīrietis ir nepatīkams, punkts.

"Tieši tā, Nyera Marina," viņš teica, iztaisnojās un pasmaidīja. – Ekogalvas acis nav mainījušās. Ēdiens ir nekaitīgs, var mierīgi ēst.

Pēkšņi viņš ar kāju zem galda pieskārs manam apakšstilbam un skrēja pa to, it kā glāstīdams.

"Paldies," viņa noņēma kulonu no kakla izgriezuma un vērīgi atbīdīja kājas, tik tikko tiekot galā ar dusmu lēkmi.

Es tikai gribēju iesist smago kulonu tieši viņam pierē.

Negodīgs mērgs! Viņš izliekas, ka pievērš uzmanību, bet arvien vairāk atver ķepas. Gan aizmugurē, gan priekšā. Man tas nepatīk. Esmu pārliecināts, ka sūdzēties Zinborro ir bezjēdzīgi. Ērls baidās no nirfeat. Uzreiz ir skaidrs, kurš no tiem ir svarīgākais.

"Ērl, es rīt došos prom un atgriezīšos tikai uz izrādi." Tad mēs visu izlemsim," Plokhišs nesaprotami sacīja pavisam citā, sausā un aukstā tonī.

"Es ceru, ka jūs atgriezīsities ar labām ziņām, nier Gaero?" –

Ērls apbrīnojami pakratīja savus resnos zodus.

"Tagad jums nav jāuztraucas par neko, Dors." Es esmu pārliecināts, ka šovs būs veiksmīgs," atbildēja Plokhish, nevienu nozīmīgi lūkodamies uz mani.

Un man šķita, ka Kheress klusi izelpoja un atslābināja savu pārāk taisno muguru, un Grapas lūpās uzplaiksnīja tikko manāms smaids, ko viņa nekavējoties paslēpa.

Kas notiek? Vai tā ir kaut kāda sazvērestība?

Atbilde bija acīmredzama: likās, ka esmu pielīdzināts. Bet kam?! Vai viņi tiešām vēlas mani pārdot Grapas līgavainim? Vai šis racējs?!

Cenšoties nenodot savas emocijas, viņa apzināti nogrieza "arbūza" gabalu un sāka lēnām košļāt. Tas mani iepriecināja ar savu svaigo garšu, kas neskaidri atgādina gurķi. Lieliska kombinācija ar pikantu putnu gaļu un saldskābo mērci.

Šķiet, ka ir pienācis laiks tikt prom no Zinborro. Būtu labāk šonakt. Žēl, ka tas nav iespējams. Esmu pilnīgi nesagatavota, kas nozīmē, ka man būs jāpavada vismaz vēl viena diena. Mums pēc iespējas ātrāk jāsaņem karte un jāsavāc daži krājumi. Labi, ka nav problēmu ar drēbēm, un manā rīcībā ir Lunaras ģērbtuve, un līdz ar to ir daudzas lietas, kuras viņa nekad nav valkājusī.

Mums jāpaziņo Lizai, viņa palīdzēs sagatavošanās darbos. Lai ko arī teiktu, nav vērts meiteni šeit atstāt. Kaut kas man saka, ka viņa var nepārdzīvot sodu par manu bēgšanu. Nav ne mazāko šaubu, ka viņa tiks padarīta ekstrēma un atdota Nirfeats. Neviens viņu nepasargās no Gaero, izņemot mani. Lai gan... Kurš gan

mani no viņa pasargātu...

Es zināju šo skatienu. Fanātisks un apsēsts. Cvetkovam bija līdzīgs, un kā tas viss beidzās? Nē, es nedomāju atkārtot savu likteni jaunajā pasaulē. Es pretosies līdz pēdējam.

Dievs, ja notiktu brīnums, un tas, kuru Vasiļina sauca par Nazi, mani atrastu un aizvestu no šejienes.

Sliktais tiešām sēdēja puspagriezies un ar interesi skatījās.

Lai viņam par spītu, es mierīgi ēdu, pilnībā ignorējot viņa uzmanību. Par laimi, man bija līdzīga pieredze. Nav tā, ka visādi vīrieši ar taukainiem skatieniem skatījās uz mani ballītēs, kurās Cvetkovs mani vilka kā atslēgu piekariņu. Šis noteikti nesabojās manu apetīti.

Vakariņas nebija ilgas. Mēs ar Grapu tika atbrīvoti, un paši grāfi un Plohish nolēma pārcelties uz grāfa kabinetu, lai sarunātos. Kopā ar Erlīnu devāmies pa gaiteni uz kāpnēm.

– Kā jums patīk stāsts? – viņa jautāja, kad mēs devāmies prom.

– Tu runā par romānu?

Viņa pamāja.

– Nekas. Diezgan pikanti," pasmaidīju. – Vai jums patīka grāmata, kuru paņēmt?

– Pilnīgas mulķības! "Pilnīgi izgudrojumi," meitene teica un nosarka.

Un es secināju, ka Grappa apmeklēs bibliotēku vairāk nekā vienu reizi, lai apmeklētu dārgumu plauktu.

– Es redzu, ka tu jūties labāk?

– Jā. Daudz. Paldies,” es pasmaidīju.

– Žēl, lien ārā no spaiņiem. Es gribēju tev piedāvāt pastaigāties. Izdomāju, ka pastaigāsimies pa apkārtni...

Es pamiedzu ausis, aizrāvos ar Erlīnas vārdiem. Man nenāktu par ļaunu uzzināt, kas atrodas pils apkārtnē. It īpaši, ja rokā ir karte. Es varu viņai pajautāt par maršrutu un veikt piezīmes nākotnei. Tas var palīdzēt aizbēgt.

"Tiešām žēl," es biju patiesi sarūgtināts. – Grappa, vai tev patīk jāt ar zirgiem? – Es izmetu makšķeri.

– Jā, bet Affi saka... Ej! Man vienmēr ir patikuši zirgi un brīvības sajūta, gandrīz lidojums, kad tu ar pilnu ātrumu auļo. Es sen neesmu bijis ārā, tiešām.

– Ak, cik lieliski! Varbūt kādreiz aizbrauksim pavizināties?

Es arī mīlēju un zināju, kā braukt. Kā sieva Cvetkova varēja atļauties dažus dārgus hobijus.

"Jā, pat rīt, ja laikapstākļi atļauj," Grapa viegli piekrita. – Kuru zirgu izvēlēties? Pazemīgāks, nekaunīgāks? Manam tēvam ir liels stallis.

"Es paļaušos uz jūsu izvēli," es atbildēju, klusībā priecājoties.

Varbūt aizbēgt būs vieglāk, nekā es domāju. Galvenais ir pārsteigums. Lai neviens nevar nākt pie prāta. Bet šim jums vismaz vienu reizi jādodas izjādē ar Erlīnu.

Es piesardzīgi iegāju savās kamerās, uzmanīgi paskatījos apkārt, bet, tiklīdz mani sagaidīja ekofārs, es atslābu.

– Viss ir mierīgi, Marina. Es viņu aizsūtīju prom.

–Kas tas ir? – Es sastingu.

– Kalpone. Es šņukstēju tepat apkārt, bet paslēpos aiz aizkara un pacēlos. Tev vajadzēja dzirdēt viņas čīkstēšanu! Jā, jūs nevarat viņu tagad vilkt šeit nāves sāpēs.

– Jā... – apmeklējumi manā prombūtnē, un pats fakts, ka kameras nebija aizslēgtas, mani ļoti traucēja.

Es apsēdos uz dīvēna, lai padomātu. Noņēmu no kakla ķēdīti ar kulonu un virpināju pirkstos, ar otru roku aptaustīju klēpī sēdošā cālīša spalvas. Viņš bija sajūsmā, izbaudot siltumu un pieķeršanos.

–Vai tu pabeidzi čūsķu?

– Jā.

– Varbūt mums ir jāiegūst vēl daži? Bet es varu apsoltīt tikai tārpu kārbu.

"Ja atļausiet, es došos medībās."

– Vai vari to izdarīt? – Es biju pārsteigts.

– Jā, tajos brikšņos ir daudz barības. Es tur slēpos, pirms lidoju uz šejieni.

– Labi, bet esi uzmanīgs un noteikti atgriezies.

Eko gaismas neatkarība mani tikai iepriecināja. Atklāti sakot, es izdvesu, priecājos, ka man vairs nebūs jātiek galā ar nepatīkamo darbu, kad atkal jārok nejauki milzu tārpi, nemaz nerunājot par indīgām čūsķām.

– Kulons ir labs. Izskatās pēc manis. Bet ķēdes nav," pēķšņi sacīja Puhļiks. "Es jūtu naidīgu maģiju."

– Nirfeatskaja? – Cālīte neatbildēja. Varbūt viņš nesaprata šīs lietas. Viņa nopūtās: "Un man šķiet, ka ar viņu kaut kas nav

kārtībā." Bet ko darīt?

Tomēr risinājums tika atrasts ātri. Starp lētajām rotām, kas uzreiz tika atrastas kastītē, es atradu piemērotu ķēdi, daudz elegantāku par pēdējo. Piekarināju piekariņu. Kā šis. Tagad amulets iekļaujas sauļā, un to ir viegli paslēpt uz jūsu personas.

Viņa nolēma neatlikt došanos uz bibliotēku un, tiklīdz aiz loga satumst, viņa izslīdēja gaitenī, tukšā kā vienmēr un blāvi vairāku burvju bumbiņu apspīdētā. Gluži kā tajā vakarā, kad pirmo reizi šeit ieradās.

Zinborro parasti nav pārpildīts. Vai arī spārnā, kur dzīvo saimnieki, viss ir savādāk? Nav svarīgi. Viesu spārna nepopularitāte man tikai palīdz. Jums ir jāsaņem karte pēc iespējas ātrāk.

Es nokļuvu bibliotēkā bez starpgadījumiem un nevajadzīgām tikšanās reizēm. Divas reizes nācās slēpties nišās no kalpiem, kas steidzās savās darīšanās. Bet abas reizes neviens man nepievērsa uzmanību. Masīvās durvis tika atslēgtas, un es klusi ielīdu iekšā.

Tiklīdz es iegāju, iedegās vairākas burvju bumbiņas, kas karājās pie griestiem. Es pamāju vienu, un viņš uzreiz nokāpa zemāk, pavadot mani. Šo ērto vietējo apgaismes ierīču funkciju atklāju jau pirmajā uzturēšanās dienā pilī.

Tieši pie ieejas bija izveidota mājīga telpa darbam, lasīšanai un atpūtai. Stūrī atradās nodzisis kamīns, un netālu atradās vairāki ērti zaļi atpūtas krēsli, kas bija nosēti ar maziem spilveniem. Liels darba galds aizņēma visu centrālo daļu. Uz tā tika atrasta karte. Viņa gulēja izpletusies un nospiesta ar smagiem

svariem dažū mītisku radījumu veidā.

Vai arī ne mītisks, bet vienkārši man nepazīstams? Kas zina...

Nav svarīgi. Galvenais, ka karte ir atrasta. Ir tikai viena problēma: kur atrast mazāku karti. Man te nekas tāds neiekrita acīs. Es apzināti pārbaudīju skapjus, bet neviens man netraucēja uzzīmēt kabatas versiju. Kāpēc gan nepaņemt līdzī šo galdautu?

Apskatījis karti, es viegli atradu ceļu, kas ved uz Drakendortu. Es uzzināju, ka ziemeļos, aiz spēcīgas kalnu ķēdes, ko sauc par Dragon Ridge, atrodas mana “dzimtā” Kirfaronga. Un tur ved tikai viens ceļš.

Rūpīgāk izpētījis karti, atklāju vienu interesantu faktu: piecus Reaches: Torisvenu, Drakendortu, Kirfarongu, Berštonu un Soliāru savienoja galvenie ceļu maršruti. Tie bija vienīgie celiņi, vai vienkārši citi šajā kartē nebija norādīti, nesaprātu. Var teikt, ka man paveicās, jo Erlings Zinboro bija tieši vārti no Drakendortas uz Torisvenu.

Jums nav jāšķērso viss kontinents.

Bet es nevarēju atrast tiešu ceļu no Kirfarongas uz Drakendortu. No visa izrādījās, ka mums jāiet cauri Torisvenai. Tur nebija arī tieša maršruta no Berštonas, kas rietumos robežojās ar Nirfgārdū. Un šī robeža tika iezīmēta īpašā veidā.

Kopumā kontinenta aprīses izskatījās nedaudz neparastas. Katrs ierobežojums savās “ārmalās” robežojas ar neskaidrām un nebeidzamām vietām ar draudīgiem nosaukumiem. Torisvena indes purvi, Kirfarongas mūžīgā aukstuma tuksnesis, Drekindorta mūžīgo vētru okeāns un Solijara nāves smiltis. Viss

izklausījās daudzsološi.

Labi, man vajag to kartes daļu, kur ir atzīmēts ceļš, kas ved uz Drakendortu. Pati Dort Hall pils atrodas diezgan tālu. Gandrīz otrā Limita galā, un man bija maz priekšstata par mērogu. Godīgi sakot, es īsti nesaprotu, kā lietot karti, ja tā nav navigators automašīnā un nepasaka, kurā pagriezienā un kur tas atrodas. Bet jūs to nevarat izdarīt arī bez kartes. Man ir vajadzīgas vismaz dažas vadlīnijas.

Gandrīz visām kleitām ģērbtuvē bija ērta kabata, gudri paslēpta starp krokām. Es tur paslēpu zīmuli un papīra lapu, katram gadījumam paņemot līdzī rakstāmpiederumus. Zīmulis bija līdzīgs kā uz zemes, tikai nevis griezts, bet krāsots patīkamā piena krāsā un krāsots ar sudraba ornamentiem. Tūlīt ir skaidrs – Lunara lieta.

Izmakšķerējusi rakstāmos materiālus, viņa steidzīgi sāka pārzīmēt kartes posmu no Zinborro pils līdz “Vārtiem” līdz Drakendortai. Ja man būs laiks, es nobraukšu arī pārējo maršrutu līdz Dortholas pilij.

Vēlreiz viņa paskatījās uz karti, kas bija izklāta uz galda. Tā nešķita. Vietējo valdnieku dzīvesvietas atradās tieši piecstaru zvaigznes galos – maksimālajā attālumā no cietzemes centra. Interesanti, vai tam ir kāds izskaidrojums?

Kad pabeidzu shematiski ieskicēt vajadzīgo daļu, domāju, vai paredzēt rezerves variantu – Sven-Hall pili. Nenāktu par ļaunu arī pārzīmēt ceļu uz to.

Bet viņa tikko noliecās pār palagu, kad pēkšņi izdzirdēja

skaņu. Pacēlusi galvu, viņa saprata, ka tas nāk no ārpusēs pa durvīm, kas nebija cieši aizvērtas. Citādi šaubos, ka būtu kaut ko dzirdējis. Viņa bez vilcināšanās ielika zīmuli kabatā, pārlocīja lapu uz pusēm un ielika grāmatā, kuru paņēma līdzī kā vāku un ar pirkstgaliem iemeta istabas dziļumā.

Ja man paveiksies, viņi mani nepamanīs. Ja nē, izsitišu skropstas un melošu, ka atnācu pēc jauna romāna, jo vecais kaut kā negaidīti beidzās...

Es apstājos pie paša plaukta, kur stāvēja Lunāras romāni. Man likās loģiski, ka viņi mani šeit atradīs, ja kas. Viņa nolika romānu plauktā un izvilka jaunu, pirmo, kas viņai nāca pretī. Pārsteidzoši, izrādījās, ka tā ir tā pati grāmata, ko paņēma Grapa.

Vai jums tiešām bija laiks to izlasīt?

Vienu brīdi biju iestrēdzis, skatoties virsrakstu uz vāka, bet tad es to sapratu! Lapa ar pārzīmēto karti palika iekšā. Kāds bungler!

Satvērusi grāmatu zem rokas, viņa paņēma no plaukta veco, izmakšķerēja papīra lapu ar karti un sastinga. Pacēlusi acis, viņa gandrīz izdvesa sāpīgu vaidu. Burvju bumba joprojām karājās virs manis, atdodot manu atrašanās vietu ikvienam, kurš nolēma šeit apskatīt. Neveiksme...

– Hmm! – nāca no aizmugures, un es pārsteigta nometu skaļumu, ko turēju zem rokas.

Neapgriezusies, viņa apsēdās, paņēma grāmatu un tajā pašā laikā mēģināja iebāzt karti savā nieburā. Filmās tas parasti tika darīts tik gudri, bet patiesībā viņš nevēlējās iegrimt pietiekami dziļi, lai tas nebūtu redzams izgriezumā. Man trīcēja rokas, man

likās, ka es jau veselu mūžību skraidījos. Nepieņemami ilgi.

Piecēlos, noliku grāmatu plauktā un tikai tad pagriezos.

– Nier Gaero? – balss nedaudz nodrebēja.

Pēdējais, ko es šobrīd gribēju redzēt, bija Bad Guy. Jebkurš, izņemot viņu. Es varētu viegli apmānīt pārējos, bet šis puisis ir bīstams un nav stulbs.

Sliktais klusībā izņēma grāmatu no manām rokām, paskatījās uz vāku un līdzjūtīgi pasmīnēja.

– Vai tā ir tava izvēle? “Gaero atkal aizmirsā par pieklājību, tiklīdz bija viens.

– Jā. Vārds mani ieintriģēja,” es garīgi nolādēju.

Nebija nekāda bauda vērot, kā nekromants apmierināti smīn. Nu, kāpēc gan neizvilkt “Ros ielejas ziedu” vai “Ice for Sapphire”, labi vārdi, ne tik provokatīvi, bet nē. Es satvēru “Tumšais, tumšais Kungs”. Deva Gaero iemeslu.

– Un tas ir pat interesanti. Tu mani ieintriģē, lai gan es nezinu, kāpēc...” viņš domīgi ievilka un pat pārstāja smieties. – Tu esi dīvaina. Citplanētietis.

Būtu labāk turpināt smieties.

“Parasti,” es atcirtu.

Sliktais izstiepa roku un gribēja vai nu pieskarties manam vaigam vai maniem matiem, bet es atvilkos.

“Nier Gaero, ir vēls,” es pastiepu roku un paņēmu no viņa neveiksmīgo sējumu.

Tajā pašā mirklī Bad Guy piespieda mani pie plaukta. Viņš mani tik rupji piespieda ar visu ķermeni. Viņa kreisā roka

nokļuva manā rīklē, liekot man atmest galvu atpakaļ. Viņa seja bija ļoti tuvu. Deguns šņaukāja gaisu pie mana kakla.

"Tu pat nesmaržo pēc normālas." Tas ir Zinborro, tu vari mānīt galvu, bet es to zinu. Tu neesi no šejienes. Ārpus šīs pasaules.

"Kādas muļķības..." es nožņaugti atspēkoju viņa vārdus, bet izmisīgā sirds pukstēšana mani atdeva.

– Nirfei bija otra vīzija, un tajā tu biji kails un ar Indētāju rokā. Kur viņš ir?

Nekromants teica briesmīgas lietas, bet arī tagad man izdevās satvert galveno:

– Otrā vīzija?

"Pirmais notika pirms gada, pēc tam mēs beidzot pazaudējām Drakendortu," man uz kakla iekrita sekunžu roka. Abi sāka lēnām staigāt augšā un lejā, glāstot. Bet ik pa brīdim pirksti apstājās, nedaudz saspiežoties, it kā dotu mājienu, ka kuru katru brīdi tie saspiedīsies, un tas arī viss. Uz redzēšanos, Marina. "Spēle beigusies," kā Vaska teica iepriekš.

– Kas notiek ar Drakendortu? Un kāds Saindētais – uzdrošinājos pajautāt, domājot, kā prasmīgāk iedot nekromantam ceļgalu zem kauzālās vietas.

Sliktais kaut kā neveiksmīgi nospieda man apakšmalu, un es nevarēju īsti šūpoties cieši stieptā auduma dēļ. Man arī bija šausmīgi bail, ka lapa izkritīs.

– indīgs. Šis ir zobena nosaukums. Bet par nezināšanu var piedot. Šis zobens ir Torisvena robežas atslēga. Iedod man un

viss būs pēc iespējas labāk. ES apsolu.

– Zobens?! "Man nebija zobena," es meloju, cerot, ka tas izdosies.

– Nemelo man! – Pirksti manā rīklē sažņaudzās ciešāk.

Man bija bail, bet es piespiedu sevi nešķiebties. Viņa skatījās ar platām, bet godīgām acīm. Jā, nācās pāris reizes apmānīt poligrāfu, vai tiešām šis nelieši nepirks? Pirksti manā rīklē novājinājās.

– Es redzēju viņu tev blakus. Viņi tevi iekrauja ratos manā priekšā, muļķī," viņa pirkstu locītavas pārskrēja pār manu vaiga kaulu.

Lai ko nekromants tagad darīja, viņam bija zināma interese par mani. Vai man to nevajadzētu izmantot? Uzsildīt? Es zinu, kā būt pavadinošam. Daudzsološs skatiens, mājiens vai pat skūpstis. Vīriešiem ir viegli prasmīgi pagriezt galvu...

Manu acu priekšā it kā īstenībā pazibēja vīrieša tēls no sapņa, aizēnot visus pārējos.

Nē. ES nevaru. Ne tagad. Pat lai glābtu savu ādu, es nevēlos skūpstīt nekromantu. Instinkti man teica, ka pat vienkārša flirts var beigties slikti – tepat uz galda ar kartiņu, kā opciju. Un neviens viņu neapturēs.

"Kad viņi mani iekrauja, varbūt viņš bija," es atbildēju. "Un, kad es pamodos šajos zemiskajos ratiņos zem smirdoša maisa drānas uz dzeloņainiem salmiem, man nebija līdzī zobenā." Vispār nekā nebija! Tikai divas zemiskas sejas, kas gribēja izklaidēties! – riebums iznāca dabiski.

Es ļoti gribēju, lai Gaero atslābinās, nestāv tik tuvu un nepieskaras tam, kas viņam nepieder. Un es spēcīgi iespiedu viņu krūtīs. Viņš mani atlaida, bet tikai tāpēc, lai ar abām rokām satvertu manu seju un iespiestu lūpas manā mutē. Kodīdams zobus kā cīņas suns un vaidēdams, mēģināju izklūt vaļā.

Joprojām nesaņēmis no manis atbildi, Gaero pārstāja mēģināt, asi pagrieza pret viņu muguru un satvēra manus matus tik stipri, ka nācās atmet galvu atpakaļ. Paskatījies uz mani, viņš klusi runāja savā parastajā manierē:

– Jums ir laiks pirms noklausīšanās. Ja tu man neiedosi Indētāju, es tevi neapskaužu. Bet zini, es priecāšos redzēt, kādu radījumu tu dzemdēsi.

– Kas?

Gaero necienījās paskaidrot, viņš tikai pretīgi pasmīnēja un iespieda lūpas manā kaklā. Par laimi izlaidu matus, citādi man likās, ka vēl mazliet un viņš man nolauzīs kaklu.

Skūpstis jutās kā čūskas kodums. Tas bija biedējoši, pretīgi un pretīgi līdz šausmām. Tas droši vien ir tas, kas pamodināja manus instinktus. Es nesapratu, kā es reaģēju automātiski. Plošišs nebija gaidījis sitienu no papēža pa pēdu. Un es sargrupējos, nedaudz pagriežoties uz priekšu, un uzreiz iztaisnojos, cik vien varēju, atsitoties ar pakausi. Es nekļūdījos, trāpot Bad Guy tieši pa lūpām un degunu. Viņa arī iesita pati, bet nav laika gausties. Neapstājoties viņa pēkšņi notupās un, pagriežot ķermeni, no visa spēka atsitās ar elkoni sāpīgajā vietā.

Viņš spiedās uz grīdas un čukstēja. No viņa salauztajām lūpām

un deguna tecēja asinis, bet man šķita, ka Gaero caur sāpēm smaida ar šausmīgu smaidu, draudot ar šausmīgu sodu. Paķērusi no plaukta citu grāmatu, lai aizstātu nomesto, es paņēmu svārkus un izskrēju no bibliotēkas, lūdzot, lai viņam neienāk prātā man sekot.

17. nodaļa. Atrast kaut ko, es nezinu ko

Es metos uz savu vietu, neizceļot ceļu un nerūpējoties, ka kāds mani varētu pamanīt. Es vairākas reizes pagriezos, bet aiz manis neviena nebija, tikai sasodītā gaismas bumba vilkāš man aiz muguras, it kā pielipusi. Es jutu, ka kaut kas nav kārtībā jau brauciena pēdējā distancē.

Viesu spārns jau bija nedaudz drūms, salīdzinot ar citām pils daļām, kurās biju bijis. Rodas sajūta, ka saimnieki šeit taupījušies ar apgaismojumu, un tagad priekšā izveidojies tumsas priekšskars.

Es samazināju ātrumu un tad pilnībā apstājos, neizlēmusi. Kas pie velna?

Šķita, ka koridoru šķērso robeža, aiz kuras nekas nebija redzams. Pat aprises. Bet fakts ir tāds, ka ieeja manās kamerās bija nedaudz tālāk. Kādā brīdī šķita, ka Sliktais puisis ložņā no aizmugures. Klusi, kā bibliotēkā. Viņa paskatījās pār plecu. Neviens.

Viņa nolaizīja lūpas, lūkodamās tumsā, kas radīja vēlēšanos bēgt un paslēpties tālākajā stūrī. Ar lielām grūtībām man izdevās noturēties vietā. Kā signāls noteikti kalpoja kaut kur tālu dzirdama sausa, asa skaņa. Nedabiskā tumsa pēkšņi virzījās uz mani, izstiepjot daudzus taustekļus. Tas smaržoja pēc

sabrukšanas...

Es ticēju, ka esmu sastapies ar kaut ko pārdabisku, bet es vispār neko tādu negaidīju. Es biju sastindzis un nevarēju kliegt vai aizvērt acis. Bet briesmonis, austs no tumsas, man nepieskaroties, pēkšņi pazuda gaisā. Likās, ka kādā brīdī tas atdūrās pret neredzamu barjeru, pēc kā koridors ieguva pilnīgi normālu izskatu un pazuda pat saldēni smeldzīgā smaka.

Es kādu laiku stāvēju, cenšoties nomierināt savu pukstošo sirdi un dziļi elpot, un beidzot man tas izdevās. Sperusi pirmo šaubīgo soli, viņa paspēja sagrozīt potīti. Viņa ar galvu steidzās cauri visai pilij – viņa nepagriezās, bet tad pagriezās. Kāds uzbrukums!

Viņa kliboja līdz saviem kambariem un ar nedrošiem pirkstiem atvēra durvis. Iekšā bija gaišs un mierīgs. Pat omulīgi. Gaisma turpināja karāties virs manas galvas.

– Čau! – Es viņu padzinu ar grāmatu, kuru ar nāves tvērienu turpināju turēt rokās.

Paklausīgi atdalījies, viņš pacēlās augstāk un ieņēma vietu starp tiem pašiem, tieši pie griestiem. Interesanti, vai var paņemt līdzī pāris? Ielikt tos kaut kādā traukā? Maisā?

– Nyera, vai tas esi tu? – Liza paskatījās ārā no guļamistabas.

– Labi, ka tu jau atnāci.

– Kas ar tevi notika? Tev nav sejas! – pamanīja vērīgā meitene. – Ak! Un kāpēc tu klibo?

"Es satiku Gaero bibliotēkā," pastāstīju viņam par saviem piedzīvojumiem.

Un viņa man arī stāstīja par šo tumsu, kaut arī šaubījās. Taču

pēkšņi Liza spēs kaut kā izskaidrot notikušo mežonību. Viņa paskaidroja:

– Tā ir Nirfeat maģija. Reiz redzēju, ka Maisa uzbrūk tādām. Šī ir mūsu veļas mazgātava. Viņa ir izliekta, izliekta meitene, nevis tāda kā es. Kā viņa čīkstēja! Un šis viņu tikai izsmēja. Teica, ka atkal pieķers, lai vaino pats sevi.

– Kas tas ir?

– Galu galā Gaero. Ar šo burvestību viņš imobilizē. Vai varbūt ir kaut kas cits. es nezinu. Ak, njera, vai esi pārliecināts, ka viņš tev neko nav nodarījis? – Viņa aizdomīgi skatījās kaut kur manā kakla rajonā.

– Ak nē!

Es uzreiz satvēru vietu, kur nekromanta lūpas bija sakodušas, un klibodams steidzos vannā. Spogulis rādīja, ka tas nepagāja bez pēdām. Vietā, kur kakls saskaras ar plecu, bija aptumšota neglīta pēda, ko tautā sauca par "hiki". Jā, pat Cvetkovs man tos nedeva!

Es biju galīgi nikns. Es ceru, ka viņam no mana sitiena izraisītāja vietā ir ne mazāks vai pat vairāk zilums. Es skaidri sasitu ar elkoni, man šķiet, ka pat dzirdēju čīkstēšanu. Taisns trīspunktņieks. Man vienkārši nebūtu to jānožēlo. Vīrišķais lepnums ir tāda lieta...

"Bet viņš paskatījās arī šeit," Liza atzina.

– Vai Gaero ienāca šajās kamerās?

– Jā. Es tikko gāju uz šejieni, bet redzēju, kā viņš ieiet iekšā un paslēpās kādā nišā. Viņa gaidīja, kamēr iznāks un tikai tad nolēma ienākt.

– Liza! Kur ir Pukliks? – pēkšņi atcerējos par eko gaismu. Viņš joprojām nav mani saticis.

– Medītais aizlidoja un norija. Tagad ne ilgu laiku.

Es kliboju uz balkona, lai paskatītos ārā un tajā pašā laikā pārbaudītu, vai zobens ir savā vietā. Es gribēju cerēt, ka Bad Guy neatklās manu izcilo plānu.

Neatvēra. Aukla joprojām bija sasieta, un, ja to pavilka, varēja just zobena svaru.

– Liza. Rīt mums agri jāceļas. Vēlreiz pārrunāsim savus plānus un ejam gulēt.

Un tā viņi darīja. Pēc tam mēs iebarikādējāmies guļamistabā, un es laipni iedevu Lisai pusi no plašās gultas. Aizmigt no lietus skaļuma, es visu laiku domāju par neparastiem atslēgas zobeniem, kuru, kā izrādījās, bija vairāki. Un par vārdiem, ko Gaero teica par mani: “Svešais. Dīvaini. Ne no šīs pasaules...”

Un viņam ir taisnība! Nirfeat kaut kā zina par citām pasaulēm, bet pārsteidzoši mierīgi reaģē uz cilvēku parādīšanos no turienes. Bet tad izrādās, ka viņa stāsti par kāda Nirfeja izteiktajām prognozēm ir patiesi. Un pirmais no tiem ir par Vasiļinu. Nezināma iemesla dēļ šeit nokļuva arī mana māsa. Un, ja tā, mums viņa ir jāatrod neatkarīgi no tā. Bet vispirms jums ir jāizklūst no Nirfeats un Zinborro skavām.

Tiklīdz es beidzot aizmigu, es viņu ieraudzīju...

Izšķiroša bija tā seja, kuru Vasiļina pēdējo reizi sauca par Nazi. Un es gribēju paskatīties uz viņu. Un man arī gribējās apskaut, pieglausties un atpūsties. Ticēt ilūzijai, ka viņam blakus

esmu drošībā...

"Tas esi tu..." Es pastiepu roku, lai pieskartos viņa vaigam, bet nez kāpēc nevarēju.

Es vienkārši nevarēju to sasniegt.

"Marina, es tevi noteikti atradīšu, lai kur jūs atrastos," viņš teica.

– Esmu pie Zinborro. Erlings Zinborro Torisvenas pierobežā. Pilī! Bet es plānoju bēgt. "Es došos uz Drakendortu," es steidzos izplāpāt, sperot soli tuvāk.

Un tomēr attālums mūs šķīra. Kā tā? Galu galā tas ir tikai solis. Un svešinieks neatkāpās. Tas stāv un nekustas.

– Kāds ir tavs vārds? Nazis? Vai tas ir tavs vārds? – Es paspēru vēl dažus soļus.

Bet vīrietis, šķiet, mani nedzird. Viņš kā traks atkārtoja:

– Es to atradīšu. Es noteikti atradīšu!

– Vai tu pazīsti Vasiļinu? Viņa ir mana māsa!

– Es to atradīšu. ES tevi atradīšu!

Mēģināju pietuvoties, bet atšķirībā no iepriekšējiem sapņiem nekas neizdevās: ne tuvoties, ne pieskarties, ne runāt. Jā, un situācija apkārt netika novērota. Tikai kāds gaismas plankums, šķiet, ka visa pārējā nav. Un pats satraucošākais bija tas, ka nebija nojauta par notiekošo realitāti...

– Viss nepareizi! Tas neesmu es! Es šodien nepieskāros zobenam! – nez kāpēc sāka aizbildināties. – Vai tu mani dzirdi? – Es turpināju paātrināt savu tempu, līdz sāku skriet.

Bija grūti pārvietoties. Man bija jāpārvar pretestība, taču

neatkarīgi no tā, cik ātri es kustējos, es nebiju ne par metru tuvāk mērķim.

"Es atradīšu... es atradīšu..." vīrietis kaut kur paskatījās man cauri.

Likās, ka es viņam neeksistētu!

Sapratusi, ka viss ir velti, es apstājos, smagi elpodama, un vīrietis, kuru pazinu tikai no sapņiem, bet kurš šķita tik svarīgs, turpināja attālināties, kaut arī stāvēja uz vietas. Tas aizgāja kā stulbs specefekts un pazuda ar kādu asu, čīkstošu skaņu.

Es pamodos ar rāvienu un piecēlos sēdus gultā. Es domāju, ka es kaut ko dzirdēju?

Guļamistabas logā iekļuva tumša ēna – speciāli atstājām vērtni vaļā, tikai aizsedzām, lai nelīst lietus.

"Nebaidieties, tas esmu es," viņi teica ekofaram raksturīgajā balsī.

Ēna satricināja sevi un ieguva krāšņākas aprises. Ar pirkstu šķielēšanu es aizdedzināju vienu no bumbiņām un pārliccinājos, ka nemaldos. Uz palodzes sēdēja sapuvis cālītis.

– Puhlik!

– Es tā esmu. Kamēr lija lietus, es apsēdos kokā. Lidot lietū joprojām ir prieks, viņš kurnēja.

"Es biju noraizējies," viņa pārmetoši atzīmēja.

"Bet es esmu pilns," cālīs veikli deva mājienu, ka ir paglābis mani no cita veida raizēm.

Un tas ir pareizi.

– A? Kas? Kas tur ir? – miegainā Liza pacēla.

"Tas ir labi, Pukhlik ir atgriezies," es viņu nomierināju un piecēlos.

Piegāju pie loga un paskatījos ārā. Lietus bija gandrīz mitējies, tikai pilēja no jumta, no koku zariem un citām vietām. Bija patīkama mitruma un zaļuma smarža, un es nodrebēju no vēsuma. Un zem čaļas uz palodzes jau bija iztecējusi vesela peļķe. Laikam patversme izrādījās tik tāda. Par spīti iebildumiem viņa ietina viņu Lizas atnestajā dvielī un ievietoja vannasistabā no dažādām lupatām sataisītā ligzdā. Par laimi tur bija daudz siltāks nekā ārā.

"Es vairs neredzu jēgu gulēt." "Rītausma ir uzlauzta," es atzīmēju. – Gatavosimies doties ceļā.

Tā mēs arī izdarījām. Mēs ģērbāmies atbilstoši laikapstākļiem un vēlreiz atkārtojam savus plānus. Mums bija jāspēlē vesela izrāde, un nebija svarīgi, vai bija skatītāji vai nebija. Viena lieta mani biedēja – atkal satikt to briesmīgo tumsu.

"Tur nekā nav," ieteica izkaltušais ekofārs, kurš aktīvi piedalījās mūsu sagatavošanā. – Nav Nirfeat maģijas.

– Kā tu to zini? – Liza aizdomīgi samiedza acis.

"Es jūtu viņu burvību," atbildēja cālis.

– Tā ir patiesība? – Es biju pārsteigts.

– Tu esi tik dīvaina. Tu nemitīgi pļāpā. Tu domā kā cilvēks. Ko vēl mēs par tevi nezinām? – Liza uzdeva loģisku jautājumu.

– Es tiešām esmu dīvains. Nirfeates mani tādu padarīja, kad vēl biju olā. Es nezinu, kāpēc es esmu tāds. Es tikai droši zinu, ka citi eko lukturi to nevar izdarīt, lai gan es tos nekad neesmu

redzējis.

– Kāpēc tā? – Liza turpināja pratināšanu.

– Tāpēc, ka es neesmu tikai es. Es nezinu, kā vislabāk to pateikt. Bet sākumā es neko nevarēju darīt. Bet katru dienu ir tā, it kā es iemācos kaut ko jaunu. Vai... es atceros.

Cālis tiešām teica pārsteidzošas lietas. Man jau sen ir aizdomas, ka viņš nav tikai runājoša papagaiļa versija, bet gan kaut kas daudz vairāk. Bet es zinu tik maz par pasauli, kurā esmu, ka nevaru to novērtēt pēc normalitātes skalas.

– ES sapratu! – Liza salika rokas. – Nirfiem patīk eksperimenti. Viņi bieži rada neparastas radības, izmantojot cilvēkus. Esmu par šo tikai dzirdējis, bet nekad neesmu ar to saskāries. Bieži vien cilvēku sievietes ir spiestas dzemdēt briesmoņus. Bet viņi parasti ir briesmīgi un stulbi. Bet šeit ir kas cits.

Es tikai klausījos un biju apstulbusi no lietām, par kurām Līza runāja. Un man šīs lietas nemaz nepatika. Bet fakts, ka ecofar sajūt Nirfeat maģiju, mums ir tikai par labu. Tas ļoti noderēs bēgot.

"Puffy, vai jūsu vārdi nozīmē, ka varat droši iziet koridorā?"

– Jā. Tur nav ne cilvēku, ne maģijas.

Es garīgi izelpoju un satvēru medaljonu, ko Bad Guy man bija uzdāvinājis. Es to turēju savā dūrē, ap plaukstu locītavu aptinot jaunu ķēdi. Ja es atlaidīšu, tas nekur nepazudīs. Jā, un tinums ir bezmaksas. Ja kaut kas notiek, varat to vienkārši nokratīt īstajā laikā. Pabeigusi sagatavošanās darbus, viņa pasauca gaismu.

Likās, ka tas ir viens un tas pats, vai arī es esmu paranoiķis?

"Lisa, iesim," es pagrūdu durvis, skatoties koridorā.

Kā parasti, ārā nebija nevienas dvēseles, bet es nevarēju atturēties no skatīšanās uz sienām, griestiem un visu apkārtējo, baidoties atklāt nedabiskas tumsas recekļus, kas slēpjas nišās. Jāteic, ka tumsu izklīdināja tikai lāpa, kas kūpēja tuvāk kāpnēm un tas arī viss. Šķiet, ka īpašnieki nevēlas, lai es te pa nakti vazājos.

Vispār viņu uzvedība un attieksme pret mani man likās dīvaina. Šķiet, ka esmu viesis, bet neviens par mani īpaši neinteresējas, izņemot Grapu. Es dzīvoju un dzīvoju... Vai varbūt tā šeit dara?

Dzīli ieelpojusi, viņa pirmā izgāja gaitenī, kārtējo reizi garīgi sūdzoties, ka durvis nevar aizvērt no ārpuses. Vai arī tas ir normāli? Mēs arī parasti neslēgt savas istabas mājās... Kāpēc lai šeit būtu savādāk? Vai arī tāpēc, ka es šeit nejūtos droši?

Teikšu godīgi, nekādi aizcietējumi mani šeit neglābs. Ja vien nebūs mazāka iespēja, ka viņi atkal iemetīs čūsku vai kādu citu nejauku lietu.

"Šodien ir auksts," Liza nodrebēja.

Ik pa brīdim viņa iespieda žāvas dūrē. Godīgi sakot, es arī nejutos pārāk enerģisks, bet gan banāla miega trūkuma dēļ. Nekas vairāk. Šķiet, ka ikvakara tikšanās ar svešinieku man atņēma enerģiju. Lai gan šodien es viņu atkal redzēju...

Nē. Varbūt šodien bija parasts sapnis. Es domāju par viņu, tāpēc es par to sapņoju, un tas arī viss.

– Nē, es neiešu! – Liza nočukstēja un mēģināja ložņāt atpakaļ.

Mēs tikko bijām nonākuši pie kāpnēm, kas savienoja abus spārnus un veda lejā uz plašu zāli.

– Tu iesi kā maza mīļā! – es drīzāk rupji satvēru viņu aiz elkoņa un vilku lejā.

Kalpone pretojās un čīkstēja, negribīgi kustinot kājas. Viņa vairāk pretojās šovam, neradot man īpašus šķēršļus. Tā strīdoties nonācām pie izejas. Kad, šņākdami kā kaķi, viņi izkrita pa durvīm, viņi gandrīz uzreiz saskrējās ar kuplu sargu. Viņš snauda, atbalstījās uz milzīgas alebardas vai kaut ko līdzīgu.

– Kas šeit notiek? – Viņš tūdaļ iztaisnojās un bargi savilka uzacis, it kā pirms sekundes nebūtu šņācis. "Kur jūs, meitenes, dodaties pa nakti?" viņš saprata, ka ir jau rītausma, un izlaboja: "... tik agri?"

– Atver acis, Smihan! Jūs runājat ar Nyeru! – Liza viņu aplenca.

Es klusībā paskatījos uz sargu ar augstprātīgu skatienu.

– Piedod, nyera. "Es to neatzinu," viņš īsi paklanījās.

Lai gan, kā viņš varēja mani atpazīt, kāds brīnās? Tas nav fakts, ka viņš mani redzēja vismaz vienu reizi.

"Nāc, Liza, mums jāatrod kulons, pretējā gadījumā Njers Gaero apvainosies," es pasteidzināju kalponi.

– Nē, ieguva! Lūdzu. Vai es nevaru iet? Šī ir slikta vieta. Tur ir spoks! – Viņa pazemināja balsi.

– Tu esi ceļā, nelietis!

– Nebrauks! Pat nejaudājiem! Neviens tur neiet! – Liza izmisīgi

pakratīja galvu.

Apsargs, kuru viņa sauca par Smeehanu, skatījās tikai no viena uz otru.

– Kas īsti notika? – viņš neizturēja.

Beidzot! Es biju laimīgs, man bija diezgan apnicis spēlēt šo priekšnesumu.

"Nyera nometa kulonu, es jums saku," Liza viņam sacīja, it kā viņš nesaprastu. "Es viņu nobiedēju nejauši," viņa nožēlojoši nolaida skatienu.

– Un kas? – Smihans izskatījās ar visblīvāko skatienu.

– Kas tas ir? Kā tas ir kas? – Liza uzkāpa viņam virsū, piespiežot viņu spert soli atpakaļ. "Tagad tas liek man iet un pacelt." Es jums teicu, ka Nyera Gaero kulons ir dāvana. Vai jūs uzdrošināties?

– Nu? – apsargs atkal neko nesaprata.

Patiesībā Liza to apzināti paskaidroja tā, ka pat gudrāks cilvēks to nesaprastu. Ar to mēs rēķināmies.

– Kas? – Kalpone uzlika rokas uz gurniem.

– Nu es to nometu. Mums tas ir jāpaaugstina, un tas ir bizness. Viņš nekur nebrauks. Kas noticis?

– Un tāda lieta, tava stulbā galva, ka kulons no balkona iekrita taisni krūmos. INTie paši! —Liza zīmīgā tonī paskaidroja, beidzot tiekot pie svarīgākā.

– Tie paši? – Šķiet, ka puisis nebija īpaši attapīgs. Lai gan es nesmu pārliecināts, ka es domāju labāk, ja man būtu jāguļ stāvot uz lieveņa tik nepatīkamā un mitrā laikā.

Es jau, atklāti sakot, dauzījos, neskatoties uz to, ka biju ģērbusies pietiekami silti vasaras naktī, kaut arī lietainā, kā man likās. Saglabāt augstprātīgu seju, kad zobi grasījās klabēt, nebija viegli.

– IEKŠĀtās pašas, Smeehan! – Liza piegāja viņam vēl tuvāk. Žēl, ka tā ir viņa. Atšķirībā no manis, Liza nešķita pārāk auksta un neietinās vienkāršā šallē. Tāpēc puīša skatiens uzreiz pieķērās viņas gardajam kakla izgriezumam, un, ja viņš tagad varēja domāt par krūmiem, tad tas bija tīri no praktiskā viedokļa. Viņam tam bija divi iemesli, un abi bija daudz nozīmīgāki par kaut kādu nyera piekariņu.

Bet es kļūdījos. Puisis beidzot to saprata, lai gan nekad nenovērsa skatienu no kalpones ķircinošajām puslodēm.

– Ak, tie paši!

– Tie paši, tie paši, Smihan. Nyera, es neiešu! – viņa gandrīz skaļi ievilka.

Es nodrebēju no tik negaidītas garastāvokļa maiņas. Man liekas, ka Liza pārspēj. Bet Smihans to skaidri nesaprata.

"Es tevi pavadīšu," viņš brīvprātīgi pieteicās.

Ēd! Notika. Mūsu plāna galvenais punkts tika pabeigts. Tagad, pat ja kāds uzzinās par šo uzbrukumu, mēs varam teikt, ka būs liecinieks, kurš visu apstiprinās. Un nevajadzēja nevienu uzpirkt.

Taču priekšlikums neizklausījās pārāk pārlicinoši, no kā secināju, ka ne tikai vietējās sievietes baidās turp doties, bet arī vīrieši.

– Smihan, vai tu aizvedīsi mani un Njēru uz tiem pašiem

krūmiem, uz kuriem Njēra Lunara izlēca no balkona?

Izskatās, ka puisis jau simts reizes nožēlojis, ka pārāk daudz izplāpājās.

– Nu jā. "Es tev teicu," viņš sāka skatīties apkārt, it kā viņš kādu meklētu.

– Tās pašas, kur parādās viņas spoks un var viņu nožņaugt? – Liza neatlaidās.

"Jā," Smihans diezgan skumji pamāja ar galvu.

– Tās pašas, kur pa dienu neviens neiet, kur nu vēl tumsā? "Baidoties, ka Liza visu sabojās, viņa iedunkāja viņu ar elkoni. Pareizi atpazinusi manu signālu, viņa negaidīja apsarga atbildi. Viņa vienkārši metās viņam uz kakla un skaļi noskūpstīja viņu uz vaiga. – Tu esi mans varonis!

– Smihan, tev ir jautrs pulkstenis. Varbūt es arī kaut ko dabūšu? – no malas atskanēja ne visai patīkama balss.

Mums tuvojās cits apsargs, un es saspringu. Lai kā viņš mums visu sabojātu. Un tas bija tik laimīgs, ka puisis, kurš dežurēja uz lieveņa, bija tas, kurš tiecās pēc Lizas. Tas izrādījās labi. Bet šis var traucēt.

– Tsits, Harik! Nemokiet Nyera maigās ausis ar savu netīro mēli. Pagaidām pagaidi šeit manis vietā, man jāiet prom.

No Harika nepatīkamā mainīgā skatiena bija skaidrs, ka viņš atkal gribēja izplāpāt kādu vulgaritāti, taču, kad viņš saskārās ar manu auksto seju, viņš pārdomāja un pārāk dziļi nepalocījās.

"Ejam," Smihans pavēlēja un pārlicinoši veda mūs pa ēku.

Atkāpjoties no Harika, kurš palika uz lieveņa, mēs ar Lizu

triumfējoši saskatījāties. Atliek tikai saprast, ko tieši mēs meklējam, un atrast.

Kad mēs tuvojāties vietai zem mana balkona, Smihans apstājās tālumā.

"Mēs esam ieradušies," viņš teica, it kā mēs paši to nesaprastu.

– Skaties! – teicu, ar neuzmanīgu žestu norādot uz krūmiem.

Aptuvens, jā, bet, kā Liza paskaidroja, citādi tas nebūtu ticami. Turklāt, ja es būtu sākusī meklēt patstāvīgi, mūsu eskortam tas liktos pavisam dīvaini.

Protams, ja mēs nebūtu vilkuši sev līdzī aizsargu, mums nebūtu jāspēlē. Cita lieta, ka mēs tik un tā nebūtu palikuši nepamanīti. No rīta Herese zinās, ko mēs šeit darām. Bet tagad, ja Lizai prasīs, viņa mierīgi atbildēs par kulonu, un mums būs liecinieks, kurš bija klāt un var apstiprināt.

"Nyera..." arī Liza šoreiz izskatījās bāla un nobijusies.

Neskatoties uz to, ka es pavadīju pusi vakara, skaidrojot viņai, ka Lunara ir nekaitīga, un visi stāsti par viņu bija tikai biedējoši, viņa joprojām baidījās. Tomēr man viņa nebija jāpierunā.

"Nyera Lunara vienmēr ir bijusi laipna pret mani." Viņa pat padarīja savu Lindaras pavadoni... Viņa man nekaitēs," ar šiem vārdiem istabene apņēmās un devās uz priekšu. Viņa sāka klabināt zem slapjiem zariem. "Šeit ir tumšs," viņa sūdzējās kādu laiku vēlāk.

Mēs to arī nodrošinājām.

"Es spīdošu gaismu," pamāja bumbiņai, kas joprojām atradās tuvumā, un pienāca tuvāk.

Lūk. Tagad arī varu palīdzēt meklēt, vismaz ar acīm. Apmēram piecpadsmit minūtes mēs ar Lizu staigājām no krūma uz krūmu, pētot visu zem zariem un tuvumā. Šo vietu neviens īsti nepieskatīja, un zeme bija aizaugusi ar panīkušu zāli, slapja pēc lietus. Drīz mūsu apakšmalas un piedurknes bija izmirkušas cauri. Turklāt lakatu nometu un atkal uzvilkt bija pretīgi. Man nācās nosalt.

– Varbūt varam atgriezties šopēcpusdien? – apsargs piesardzīgi ierosināja. – Kā izskatījās tas, ko meklēji?

Viņš mums nekad netuvojās. Viņš stāvēja tajā pašā vietā, it kā baidīdamies šķērsot noteiktu līniju, un paskatījās apkārt un ik pa laikam paskatījās uz balkonu. Un tad mani piemeklēja paranoja. Ko darīt, ja Smihans redz piesietu zobenu? Mana maskēšanās bija laba, ja kāds paietu garām. Un, ja paskatās uzmanīgi, jūs varat viegli pamanīt mežģīnes.

Varbūt tā bija tikai mana iztēle. Kad zini, kur meklēt, šķiet, ka citi to viegli pamanīs.

– Kur ir šis kulons! – es nomurmināju, pamādama bumbu tuvāk un palūkojos zem cita krūma.

– Varbūt viņš karājās zaros? Vai viņš bija pie ķēdes? – Smihans ierosināja negaidīti saprātīgu ideju, un šoreiz viņš apņēmās.

Atkal pacēlis skatienu, it kā tīšām, viņš devās tieši tur, kur karājās zobens. Tas ir ļoti loģiski, ja iedomājaties, ka priekšmetu nometa cilvēks, kurš stāvēja uz balkona.

Mūsu acu priekšā kļuva gaišs. Piķa tumsu nomainīja pelēka

krēsla. Šis pagalma stūrītis parasti bija aprakts ēnā, bet nupat no rīta uz īsu brīdi te uznāca saule. Neko nenojaušot, Liza turpināja meklēt zemi. Viņa nezināja, kur es paslēpu Indētāju, tāpēc viņa neuztraucās.

Un es iztaisnojos, izmisīgi prātodama, kā novērst puiša uzmanību.

Palīdzēja Lunārai.

Spoks parādījās negaidīti. Materializēts it kā no zila gaisa tieši Smeehan priekšā. Apsargs atkāpās. Liza čīkstot metās pie mēmā Puiša gods, viņš satvēra viņu aiz vidukļa un gandrīz noraujot no zemes, vilka sev aiz muguras.

Lieliski! Tas tiešām nevarēja būt labāks. Es pagriezos pret Lunāru:

– Paldies! Tagad, lūdzu, palīdziet man! Dod man zīmi. Es nezinu, ko meklēt! Citas iespējas var nebūt...

Klusējot mani noklausījies, spoks atkāpās četrus soļus un norādīja ar pirkstu uz savām kājām, un tad pazuda. Sasodīts! Kļuva vēl gaišāks, un pēkšņi uz zemes pazibēja kaut kas balts. Blakus krūmam, zem kura, šķiet, jau bijām skatījušies, starp panīkušiem zāles stiebriem gulēja gredzens ar ovālu baltu akmeni.

– Nevar būt!

Nebija iespējams vienkārši pieiet un paņemt to. Es ne mirkli nešaubījos, ka mani kāds vēro, tāpēc man nācās mazliet vairāk izlikties, lai izliktos par aktrisi no nodeguša teātra. Es satvēru galvu un sastingu. Viņa neveikli pabīdīja kājas tā, lai atrastos

pietiekami tuvu atradumam, un pēc tam iegrima gleznainā “ģībā”, veiksmīgi nosedzot atradumu ar plaukstu.

Guļus ātri uzvilku gredzenu pirkstā, pagriežot akmeni uz iekšu. Maz ticams, ka Smihans skatījās uz rotaslietām, kuras es valkāju, visu viņa uzmanību pilnībā piesaistīja Lizas kakla izgriezums. Gluži pretēji, viņa izmeta no rokas līdzpaņemto amuletu. Visi! Tas ir pabeigts! Operācija bija veiksmīga. Tikai... Cik ilgi man te jāguļ? Zeme ir auksta un mitra. Man jau sāk klabēt zobi, un kratīšanās no aukstuma diez vai var izlikties, ka zaudēju sajūtu.

– Nāc, Smihan! Redzi, Nyera ir vajadzīga palīdzība! – atskanēja Lisas saspringtā balss.

Kalpone jau bija atgriezusies un pat paspējusi aizvilkt sev līdzī sargu.

– Viņa nogalināja... Lunara viņu nogalināja! – puisis neizpratnē atbildēja, nesteidzoties man palīdzēt.

Nu, es tev došu mājienu. Es vārgi ievaidējos un kustējos.

– Nyera Marina! “Lisa uzreiz bija blakus. Viņa apsēdās, nemierīgi cenšoties ieskatīties manā sejā. Šķiet, ka viņa ticēja, ka ar mani ir noticis kaut kas slikts. Es viņai uzsmaidīju un piemiedzu: "Smihan, palīdzi man pacelt nyera!" – Viņa atviegloti izdvesa. – Smikhan, nāc ātri! Nyera saaukstēsies!

Acīmredzot negribīgi puisis pienāca klāt un steidzīgi pacēla mani, steidzoties tikt prom no biedējošās vietas, kur dzīvoja bijušās Erlesas spoks.

Ak, vai jūs atradāt amuletu? – Liza bija sajūsmā, pamanījusi

Ploša dāvanu, kas karājās man no pirkstiem.

– Es to atradu... Es nezinu, kā tas notika.

Satvērusi ķēdi, es piespiedu roku pie krūtīm, tā, ka eko-gaismas galva bija skaidri redzama, un baltā zelta sloksne uz pirksta bija pazaudēta uz tās fona. Galvenais, lai liecinieks redz, ka amulets ir atrasts. Viņš apstiprinās, ja viņi pēkšņi jautās.

– Nav brīnums, ka jūs nevarējāt viņu atrast tumsā. Krāsa pelēka, neizskatīga. Tādu nevar atrast pat dienas laikā.

"Lunara palīdzēja," es vāji nomurmināju. "Acīmredzot viņa atpazīna mani kā radnieku."

18. nodaļa. Atklājums ar noslēpumiem un pastaiga ar pārsteigumiem

„Viss ir labi, niera, tu tagad sasildies,” Liza mani pieskatīja, palīdzot man novilkt slapjo un netīro kleitu.

– Vienkārši ietin viņu dvieļi! – Ekofars čivināja. – Ko tu dari? Viņai ir auksti!

– Čau! Es zinu, ko darīt bez tevis! – kalpone viņai pamāja.

Liza iemeta tur kādu sausu augu. Mūsu acu priekšā sāka atvērties apaļie pumpuri, un tagad pa virsmu peldēja mazas “ūdensrozes”, un pa istabu izplatījās patīkama sveķaina smarža, līdzīga priedei.

– Tas ir Fairans. Tas labi palīdz pret saaukstēšanos.

– Paldies! Tai bija jābūt nejaušībai. Bija tik karsts, ka nevarēja izbāzt degunu, bet šodien kļuva tik auksts.

"Tā bieži pie mums notiek vasaras sākumā," istabene pasmaidīja un, paņēmusi slāpējās drēbes, teica: "Es aiziešu uz veļas mazgātavu un pati pārgērbšos." Tajā pašā laikā es tev atnesīšu karstu dzērienu. Drīz jādodas brokastīs, bet zāļu tēja nenāks par ļaunu.

Atstājusi mani ar eko lukturi, Liza pazuda.

"Puffy, lūdzu, skatieties ārā," es jautāju. "Ja atnāk kāds cits, uztaisiet troksni, lai es varētu izkļūt."

Man nepatika, ka mani tā pieķer. Ietinoties dvieļi, es izlaidu

cāli guļamistabā un ieslēdzos vannasistabā. Pavelkot durvju rokturi, ceļā stājās atrastais gredzens, kuru joprojām nēsāju pirkstā. Savu raižu dēļ man pat nebija laika Lizai neko pateikt.

Viņa to novilka un, turot to dūrē, iekāpa ūdenī un atslāba, atspiedusies uz sāniem. Sāku pētīt atradumu. Reiz es redzēju kacholongu – baltu opālu. Gredzenā esošais akmens bija tam ļoti līdzīgs – liels ovāls kabošons ar plānu savītu uzstādījumu, kas izskatījās pēc baltā zelta. Ļoti izsmalcināts. Tikai lieta baltai dāmai.

Es apgriezu gredzenu, lai redzētu, vai iekšā nav gravējums vai kāda cita detaļa, un nejauši nometu to ūdenī.

– Ai!

Nekam sliktam ar viņu no tā nevajadzēja notikt, ņemot vērā, ka gredzens jau vairākus gadus gulējis zem klajas debess, un akmens nebija zaudējis savu sākotnējo krāsu. Bet tieši tajā brīdī kaut kas mainījās. Šķita, ka kabošona iekšpusē virpuļo migla. Es skatījos uz šo lietu, mēģinot saprast, vai tas ir kaut kāds efekts, vai arī es to iztēlojos. Bet akmens atkal kļuva necaurspīdīgs un monolīts.

– Hm.

Es atkārtēju eksperimentu. Viņa nolaida gredzenu zem ūdens, un kustība akmenī atsākās, un tad notika kaut kas pilnīgi neticams.

Pa ūdens virsmu skrēja vilņi, nostumjot malā haotiski peldošos farānas ziedus. Tie sakrājās gar malu, veidojot tukšu ovālu centrā. Ar interesi vēroju vilņošanas, kas slīd cauri šai

konkrētajai teritorijai. Tas pamazām izgaisa, un ūdens pārvērtās gludā, necaurspīdīgā spogulī, kurā es skaidri atspīdēju.

Un pēkšņi manu seju nomainīja kādas senas vecenes rāpojošā seja. Izspūrusi sirmi mati, vaļīga nokarena āda ar pigmenta plankumiem. Liels, kā tas bieži mēdz būt veciem cilvēkiem, deguns. Izbalējušas acis zem plakstiņiem, gandrīz bez skropstām...

Viss notika tik pēkšņi, ka es, klieudzot, uzlēcu uz fonta pusi.

Kas tas vispār ir? Mana nākotne? Kaut kāda burvestība?

Kas notika, man bija pilnīgi neskaidrs. Es īsi paskatījos īstā spogulī, lai pārliccinātos, ka ar mani viss ir kārtībā un vai es neesmu pārvērties par drupām, kas gatavas sabrukt putekļos. Vecā sieviete neatkārtoja manas kustības un turpināja akli šķielēt, it kā mēģinātu mani redzēt.

Nē, viņa noteikti nav mans atspulgs.

– Lindara, mazmeitiņ! – vecene pēkšņi nomurmināja čīkstošā balsī, ļoti piemērota tik senatnīga izskata īpašniecei.

Izklausījās tā, it kā viņa ar mani runātu no zem ūdens!

–V-Kas tu esi? – pastiepos pēc divieļa un apsedzu.

"Tava vecmāmiņa," vecā sieviete pasmaidīja ar savu gandrīz bezzobaino muti un pārsteidzošā kārtā pārstāja šķist tik biedējoša.

– B... Vecmāmiņa? – Es nevilus izspruku.

– Precīzāk sakot, vecvecmāmiņa... un es nezinu, cik reižu vēl vecvecmāmiņa. Mēs neesam tikušies, tāpēc tev var piedot, ka mani nepazīsti.

ES tagad jūtos labāk. Godīgi.

Ātri sapratu, ka manās rokās ir nonācis kāds maģisks saziņas līdzeklis. Taču šī sirmā sieviete, šķiet, ir Lunāras un Lindaras radiniece.

Apsēdusies uz fonta malas, es pieklājīgi sveicināju:

– Sveiki. Prieks iepazīties...

Tas izklausījās stulbi, jo ne viņa, ne es sevi nepieteicām. Turklāt viņa mani sajauca ar savu mazmazmeitu. Tomēr viņa nav pirmā, kas mani šeit sajauc ar Lindaru.

Es nesteidzos viņu atrunāt. Vispirms es klausīšos, kas viņai ir sakāms.

– Visbeidzot, Lunara jums iedeva Kirfarongas elpu, taču šķiet, ka viņa jums neiemācīja to izmantot. Mans nabadziņš...” vecā sieviete apklusā. – Ak, es esmu galīgi no prāta. Lunara tev neko nevarēja iemācīt. Tu vēl neesi sasniegusi laiku, kad tava mazmazmeita jau ir zaudējusi prātu...” vecā sieviete saviebās, kas viņu nepadarīja pievilcīgu.

–Tu runā par gredzenu ar baltu akmeni?

– Jā. Es izgatavoju diezgan daudz tādu Kirfarongas meitām. Ikvienam, kurš atstāj Balto līdzenumu, ir tiesības uz Kirfarongas elpu, lai, dzīvojot svešā zemē, varētu runāt ar saviem radiniekiem. Galu galā jūs ar mums nesanāksit. Kalni ir visur...

Lieliska ideja! Tātad ir atklāts videozvanu aizstājējs.

Es uzbudināju, cerot, ka gredzens man palīdzēs sazināties ar Vasiļinu. Šķiet, ka atšķirībā no zobena tas neprasa tik daudz spēka.

– Vecmāmiņ, pastāsti kā darbojas gredzens? Es to atradu tikai šodien un nejauši iemetu ūdenī... Un tad tu paradies. Piedodiet, ka tik daudz kliezdu – es biju patiesi samulsusi.

Un vecā sieviete dedzīgi iesmējās.

– Nu jā, es saprotu. ES neesmu skaista. Kādreiz bija... Tagad nē," viņa atcirta. – Par gredzenu: tā tas darbojas: tu ieliec to ūdenī, un es tevi redzu.

– Kā es varu sazināties ar kādu citu, izņemot jūs?

"Jūs lūdzat man piezvanīt, un noteiktajā laikā viņi ierodas aukstuma svētnīcā."

Es novīstu. Mūsu acu priekšā izgaista iespēja sazināties ar savu māsu, izmantojot gredzenu. Es kļūdījos. Man joprojām ir iespēja izvēlēties mobilo tālruni, kas nav vietējais. Tas vairāk atgādina zvanu no pasta.

Vecās sievietes tēls pēkšņi izkropļojās un uzpeldēja.

– Kas notiek?

"Vētra tuvojas," tikko kaltais lielvalsts paskatījās kaut kur uz sāniem. "Mēs nevarēsim runāt nākamo desmit dienu laikā, bet jūs mēģināt." Noteikti izmēģiniet to. Un vēl... – viņa teica vēl kaut ko, bet es dzirdēju tikai neskaidru rīstīšanos un neko nevarēju saprast.

– Tevi nevar sadzirdēt! – Mana vienīgā, jau iluzorā iespēja nodot māsaī ziņas vai vismaz uzzināt kaut ko noderīgu izkusa acu priekšā, un tāpēc es nolēmu: – Un... es neesmu Lindara, es esmu Marina. Vasiļinas māsa. Viņa šeit ir kaut kur. Iespējams, Drakendortā. Šķiet, ka esmu augstā amatā, bet es nezinu. Palīdzi

man! Man draud briesmas. Zinborro pilī! Nirfeats ir šeit, un viņiem nekas nekaiš. Kaut kādas līgavas māsas... Un... Man ir Indīgs!

Iejaukšanās stiepās un komiski izkropļoja vecās sievietes seju, un tad tā pilnībā pazuda, aizstājot ar parasto gludo fonta virsmu. Un tad it kā pazuda neredzama barjera. Farānas ziedi lēnām peldēja, aizņemot brīvo vietu...

Es nezinu, vai šī sieviete kaut ko dzirdēja, ko es teicu.

– Smuki! – es zvērēju. – Smuki! Muļķības! Muļķības!

Es iekāpu atpakaļ fontā un izņēmu gredzenu no ūdens. Es mēģināju to iemērkāt vēlreiz, bet šoreiz nekas nenotika. Ar sarūgtinājumu nopūtos, es atspiedos uz sāniem, nirstot zem ūdens līdz nāsīm. Viņai atkal izdevās nosalt, kamēr viņa stāvēja slapja.

Sasildījusies un nomazgājusies, uzvilku tīru naktskreklu un apgūlos ar sējumu, ko biju paķērusi no bibliotēkas. Istabene kavējās, un es uzminēju, kāpēc. Visticamāk, Lizai jau bija jāatbild uz neērtiem jautājumiem.

Romāns bija interesants, bet manā gadījumā bezjēdzīgs. Tur aprakstītā pasaule izrādījās izdomāta, bet es gribētu uzzināt par īsto. Es tik tikko biju nolikusi grāmatu, kad Liza atgriezās ar smaržīgu zāļu uzlējumu un apsārtām acīm. Man izrādījās taisnība, viņi jau bija viņu nopratinājuši.

Liza man palīdzēja sagatavoties brokastīm.

– Nyera, vienkārši saki visu, kā mēs plānojam.

– Saprātu.

"Heresā šodien ir dusmīga... Viņas meitas kaut kā atkal nesadzīvoja."

"Es esmu diezgan noguris no Zinborro ģimenes locekļiem."
"Mēs izbrauksim rīt agri no rīta," es pieņēmu lēmumu.

"Nyera..." Liza nobālēja, piespiežot rokas pie mutes.

– Vai esi gatavs nākt man līdzī? Ja nē, paliec.

– Es nepalikšu! Bez tevis viņi mani atdos Gaero, un viņš man jau ir pateicis, kādas briesmīgas lietas viņš ar mani izdarīs, ja es iekritīšu viņa rokās," Lizas seja kļuva notraipīta.

– Tad darīsim tā...

Izstāstījusi viņai savu plānu, devos brokastīs. Par spīti Lizas brīdinājumam, Hērese rīkojās pašapmierināti. Arī Ērls šodien bija neparasti runīgs. Malkojot savu iecienīto dzērienu, viņš savu sievu nosauca par sweetbush un meitām par marmelādi. Godīgi sakot, plānā un sausā šerija nemaz neizskatījās pēc ceptas preces. Vienīgais, kas smaržoja pēc marmelādes, bija no naivās Miskalijas.

Varbūt viņus ietekmēja Gaero prombūtne? Nirfeat un pat nekromants, lai Dievs man piedod, nomācoši ietekmēja visus.

– Tēt, šodien ir lielisks laiks! Karstums norimis, bet saule tik spoža. Vai varam doties izjādē? – Grapa pēkšņi jautāja. – Marina, vai tu pievienosies pastaigai?

– Ar lielāko prieku! – es atbildēju.

Vai tiešām ir sākusies baltā sērija? Es atradu Lunara gredzenu. Tas nav nekas, bet saziņas līdzeklis, kaut arī ar dīvainu vecu sievieti. Varbūt pārējais izdosies? Jā, ja tā padomā, tas vien, ka es

noslīdēju no Cvetkova un uzzināju, ka Vasiļina ir dzīva un vesela, jau ir kā brīnums. Es pasmaidīju par savām domām.

– Tēt, vai drīkstu? – Affinata nosita skropstas.

– Un es! – Miskalia viņiem pievienojās.

– Laiks ir brīnišķīgs, un mēs pārāk ilgi esam sēdējuši mājās.

Garlaicīgi! – Zinborro meitenes par pārtraukumu sāka gausties.

– Želejas pupiņas, želejas pupiņas, nomierinies. Miļā, tu viņus atlaidīsi, vai ne? – grāfs pagriezās pret sievu, vēlreiz apstiprinot, ka bez Krauva lēmuma nekustēs pat akmens zem viņa kājas.

– Es nezinu... Man ir daudz darāmā.

– Māte!

– Bet mammu!

– Mammīte!

Meitas sāka vaimanāt, vēršoties pie mātes. Visu izšķīra Ērla vārds:

– Miļā, pils bez tevis nesabruks. Kalpi zina, ko darīt, un arī tev nāktu par labu atpūta un relaksācija.

Kheresam patika šāda tuvinieku uzmanība. Šķita, ka viņa kādu laiku salūza, bet jau pēc sejas bija skaidrs, ka viņa to pieļāva. Ir tikai viena slikta lieta – jāiet kopā ar visu pūli. Tas nozīmē, ka jūs nevarat mierīgi sarunāties ar Grapu. Un Affi nerada man uzticību.

– LABI. Katram ir pusstunda laika, lai sagatavotos. Tiekamies zālē. Meitenes, rūpējieties par mūsu viesi. Viņai nekādā veidā nevajadzētu būt ierobežotai, vai tas ir skaidrs? Un neaizmirsti atnākt pēc viņas.

Kheress nerūpējās ne par viesi, ne par šķietamo radnieku. Viņa parūpējās par to, kuru gatavojās aizstāt vienu no savām meitām līgavas izstādē. Bez prāta. Bet es izlikos glaimota.

"Es neiešu uz austrumu spārnu!" – Miskalia iesaucās ar patiesām šausmām. – Kā tu tur dzīvo? Tur ir spoks!

Es pasmaidīju:

– Jā. Vakar es redzēju Lunāru. Un arī pirms tam.

Miskalija iekliedzās, un Affinatas acis iepletās neticībā.

– Un viņa tev nepieskārās? – viņa demonstratīvi familiāri vaicāja.

"Kā redzat, indīga čūska mani joprojām nav nožņaugusi, nometusi vai sakodusi."

Tas ir dīvaini, bet Affi nereagēja uz pēdējo, it kā viņa neko nezinātu. Labi notur seju.

"Es ieiešu, neuztraucieties," Grapa brīvprātīgi pieteicās.

Tas man nāca par labu.

– Vai varat pateikt, kādu tērpu izvēlēties izjādei ar zirgu? Baidos, ka šeit mūsu tradīcijas atšķiras.

– Noteikti.

Šajā brīdī brokastis beidzās, un mēs devāmies katrs savā ceļā.

Nedaudz vēlāk Grappa patiešām parādījās manās kamerās.

Viņa staigāja apkārt, skatījās apkārt un grimasē:

– Kā te viss ir... bezkrāsains. Pretīgi!

Es izvēlējos klusēt. Viņa tikai klusi pacēla no dīvāna eko gaišo spalvu, kas izcēlās kā tumšs plankums uz gaišā polsterējuma. Es palūdzu Puffy lidot dārzā medīt, ja viņš nevēlas atgriezties

iepriekšējā saimnieka būrī.

Grapa man palīdzēja izvēlēties tērpu. Man par laimi viņi šeit neko nezināja par sieviešu segliem. Izjādes ar zirgiem dižciltīgās sievietes valkāja šauras pusgarās bikses un svārkus, kuru apakšmala beidzās tieši virs ceļgala priekšā un tradicionāli gulēja uz grīdas aizmugurē. Tajā ietilpa arī augstie zābaki, cimdi, apmetnis un glīta cepure ar plīvuru. Lunāras drēbju skapī bija viss nepieciešamais. Bet atšķirībā no manis bijušajai Erlesai nepatika izjādes ar zirgiem, par ko man stāstīja Grapa.

– Es redzu, ka tu atkal biji uz bibliotēku? – viņa pamanīja uz manas gultas sējumu, ko jau bija izlasījusi agrāk. – Kā tev patīk šis stāsts?

– Daiļliteratūra, – es īgni pasmaidīju, un Grapa atspoguļoja manu smaidu.

– Tur ir dažas nojausmas par realitāti. Piemēram, haosīti ir nedaudz līdzīgi mūsu Nirfeats. Un Anelārs ir prototips vienam no senajiem Berštonas valdniekiem. Tur viņš beigās pat pārvērtās par pūķi. Un vilkači dzīvo tikai Berštonā.

Es vēl neesmu tikusi līdz šim brīdim, tāpēc es tikai paraustīju plecus:

– Var būt. Es vēl neesmu daudz lasījis.

Pie lieveņa mūs jau gaidīja apseglotie zirgi. Viņi man sagatavoja liesu baltu ķēvi ar garu vilņainu asti un krēpēm. Viņa sakustināja kājas un piesardzīgi paskatījās apkārt. Skaisti, bet šķiet, ka glēvulis. Tas tiks atiestatīts vēlreiz...

Daži kājnieki Zinborro mājas zāles zaļajā apdarē palīdzēja

man un pārējiem uzkāpt seglos, izmantojot mazas kāpnēs. Labi, ka vismaz nemetās ceļos, nebija jākāpj uz muguras. Es klusībā gaidīju kaut ko līdzīgu no Zinborro, bet tas neizdevās. Ērls mūs pavadīja, apbēra ar atvadišanās vārdiem, ieteica, kur doties un ko parādīt savam viesim, un sūdzējās, ka viņš ir kļuvis resns, pretēja gadījumā viņš būtu aizgājis "wow!"

Kas attiecas uz mani, Ērls nebija "wow!" vismaz pēdējos divdesmit gadus, un es priecājos, ka vismaz viņš nevarēja nākt mums līdzi. Pietika ar bruņu vīriem ar nopietnām sejām. Sasodīts, staigā.

Tomēr, pat ja tie nebūtu, es tik un tā nebūtu varējis izmantot šo izbraucienu, lai aizbēgtu. Zirgs zem manis, lai arī ne tas labākais, tomēr nav sliktākais jātnieks, tāpēc es varētu kaut kā tikt galā. Pilī palika tikai gredzens un zobens. Un arī Liza, kura tikai rīt no rīta mani sagaidīs noteiktā vietā.

Tiklīdz izbraucu no vārtiem, zem manis esošā ķēve strauji pavirzījās uz sāniem, jo no krūma apakšas metās mazs jaukts.

"Ilgu laiku neviens ar to nav braucis." Esmu zaudējis ieradumu, ka man ir jātnieks," Affinata mani nepievīla.

– Afij, ko tu saki? – Kheress viņu aplenca. – Nebaidies, Marina. Visi zirgi ir labi pieskatīti, arī šis. Viss būs labi. Vienkārši

– Kas viņai vainas? – jautāju, glāstīdama dzīvnieku.

– Aizmirsti. Vienkārši mans vīrs uzdāvināja šo zirgu Lindarai, savai pirmajai meitai, un meitenes ir greizsirdīgas," zinoši smaidot paskaidroja Kheress.

Es klusi pamāju, bet satvēru grožus ciešāk un vēlreiz noglāstīju kucēnas kaklu, nomierinot viņu.

Pastaiga izvērtās interesanta un noderīga.

Apmetām loku apkārtnei, un es uzmanīgi apjautājos par ceļiem un kuri kurp ved. Es uzzināju, ka nav iespējams doties tieši uz austrumiem – šis ceļš vedīs uz purviem un noslēpumaino "kapitsa" ieguves vietām, kur viņi mani atrada. Jāskrien tālāk uz dienvidiem, gandrīz līdz robežai ar Berštonu, un jau tur jānogriežas uz lielo ceļu, kas ved uz Drakendortu.

Bet vispārējais virziens man bija skaidrs – pret augsto virsotni, kas dzirkstī ar ledus cepuri pat tādā attālumā. Šajā brīdī Kheress nolēma, ka pastaiga ir beigusies, un mēs devāmies atpakaļ, jo drīz būs pusdienas. Tikko atradāmies pie nelielas cirtainas birzītes, kur starp pakalniem bija paslēpies gleznains ezers. Viņi apstājās, lai padzirdītu zirgus un tik tikko kāpa atpakaļ seglos, kad notika kaut kas neiedomājams.

– Mammu, paskaties! – Miskalia iesaucās, rādot rādītājpirkstu pret debesīm. – Tur ir pūķis!

Visi, arī mūsu apsargi, skatījās debesīs, aizsedzot acis ar plaukstām kā vizieri. Un mani arī.

Es par to dzirdēju vairāk nekā vienu reizi, bet joprojām nespēju noticēt savām acīm!

Tas, kas sākumā man šķita milzīgs putns, tā nebija. Debesīs kaut kas lidoja, izplešot milzīgus ādains spārnus, un prātā ienāca tikai viens vārds – pūķis!

No tāda attāluma tā likās kā tumša ēna uz gaišo debesu fona,

un detaļas nevarēja saskatīt, taču nebija šaubu, ka tā ir milzu ķirzaka, un nekas cits. Bet ko darīt? No filmām un grāmatām es zināju vienu – pūķi ir neticami bīstami. Jūs nevarat kaut ko tādu nogalināt no tanka.

"Tas bija šeit izkaisīts..." Heress gluži vienkārši splāva zemē un sauca: "Gevor!"

Kāds kalsns, apmēram četrdesmit gadus vecs vīrietis ar baku sagrauztu nodzeltējušu seju, uzreiz pamāja ar galvu un izņēma no krūtīm kaut kādu amuletu melna akmens formā. Viņš saspieda to dūrē, aizvēra acis un sastinga. Kheress paskatījās uz viņu, nenovērsdama skatienu. Viņas meitas skatījās no vīrieša uz māti. Un es vispirms paskatījos uz viņiem, tad uz pūķi, kas sāka aprakstīt koncentriskus aplūsus.

– Kas notiek? – es čukstus jautāju Grapai, kura bija turpat netālu.

– Šis ir mūsu dralords. Klīst baumas, ka viņš meklē Ēnu, un mamma nevēlas, lai viņš nāk pie mums pārbaudīt. Viņai ir citi plāni mūsu nākotnei.

Atbilde nebija ļoti skaidra, bet mana intuīcija man teica, ka nav jēgas uzdot jautājumus. Mēs runājam par kaut ko pazīstamu.

"Skaidrs..."

Pēc mūsu tikšanās bibliotēkā mana intuīcija man teica, ka Erliniem nevajadzētu sevi maldināt. Es kaut kā neticēju veiksmīgai laulībai ar Nirfeats. Man tas noteikti nenotiks... Kā ar viņiem?

"Erlessa," Gevors beidzot atvēra acis.

Viņš kaut kā noslīdēja, un man šķita, ka viņam nav spēka noturēties uz zirga.

– Uz pili! Ātri!

"Nu, mamma, mums vēl nav bijis pietiekami daudz laika..."

Affi protestēja.

– Uz pili! – Herese norūca. – Un vairs nekādu pastaigu uz skatīšanās balli!

Ar aizsargu palīdzību nekavējoties tika noorganizēta neliela daļa, un kavalkāde taisnā līnijā stiepās atpakaļ uz Zinborro senču ligzdu. Mans zirgs jau bija nervozs, bet tagad tas bija pavisam satraukts, jutot, ka kaut kas nav kārtībā. Viņa spārdījās un šņāca.

– Nyera, neatpaliek! – viens no karotājiem satvēra viņu aiz iemaņiem.

Spēcīgā roka lika viņai nomierināties, taču viņa nepārstāja krākt un skatīties uz sāniem. Kas tas ir? Kaut kas noteikti nebija kārtībā. Kas tieši, to uzzināju tikai tad, kad auļojām uz pili. Tur viss notika. Kad viņi iebrauca pagalmā un vārti tika slēgti, bija neliela kņada. Zirgs zem manis pēkšņi pacēlās augšā. Par laimi, biju gatavs un varēju noturēties.

Es bez palīdzības nolēcu nost, nomierinot dzīvnieku, un, pirms kāds paspēja mani apturēt, sāku to atseglot.

– Čau! Ko tu dari? – Affi iesaucās, atdodoties.

"Es palīdzu nabaga dzīvniekam," es atcirtu, novelkot sporta kreklu.

Tā ir patiesība! Sniegbaltā āda bija saskrāpēta asinīs. Kā viņa vispār tik daudz laika izturēja un nesacēlās? Es apgriezu sporta

kreklu, atklājot tajā iesprūdušu asu ērkšķi. Katru reizi, kad es noliku savu svaru uz segliem, šī lieta ieграujās viņas mugurā.

– Lai nokalst rokas tam, kurš to izdarīja nabaga dzīvniekam! – es teicu sekojošajā klusumā un uztvēru Afijas naidpilno skatienu uz mani.

19. nodaļa. Ardievu neviesmīlīgā patversme, lai dzīvo ceļš!

Līdz vakaram neatradu sev vietu. Mana intuīcija vienkārši kļiedza, ka man jāskrien ātrāk. Es baidījos, ka Affinata jaunās mahinācijas varētu man slikti beigties, un sēdēt un gaidīt, kad Bad Guy atgriezīsies, noteikti nebija laba doma. Vienkārši pretīga ideja. Labāka brīža bēgšanai vienkārši nebūs.

Kaut kā sagaidījusi vakariņas, no sajūsmas viņa gandrīz sāka graužt nagus, lai gan domāja, ka bērniībā atradinājusi sevi no šī ieraduma. Bet acīmredzot manai psihei tik īsā laikā bija jāiztur pārāk daudz.

Vakariņas bija pārsteidzoši mierīgas. Izņemot to, ka amulets parādīja, ka manā šķīvī ir kaut kas kaitīgs, pēc kā trauks tika pilnībā nomainīts. Tomēr neviens Affi neteica ne vārda, kas mani tikai pārliecināja, ka man pēc iespējas ātrāk jātiek prom.

Atgriežoties savā vietā, es meklēju Pukhliku, bet eko gaismu kamerās neatrada. Viņš droši vien aizlidoja medīt. Aizslēdzusies, viņa devās uz vannas istabu, bet ne nomazgāties. Es ar to tikšu galā vēlāk. Izņēmusi starp mazgāšanas piederumiem paslēptu gredzenu, viņa iemērca to ūdenī. Bet, lai arī cik ilgi es gaidīju, maģiskie viļņi nekad neizkropļoja fonta virsmu.

Slikti. Acīmredzot vētra joprojām turpinās, un ar to mīļo veco kundzi, kas mani tik ļoti nobiedēja, nebūs iespējams sazināties.

Viņa izņēma un atlocīja ar roku zīmēto karti un neapmierināti saviebās ar grimasēm. Uzzīmēju steigā, bažīdamies, ka mani kāds nenoķers, tāpēc sanāca tā. Un ar šodienas gājienā apgūto man nenāktu par ļaunu to papildināt ar dienvidu teritorijām, tās vismaz nedaudz iezīmējot. Noteikti vēlreiz jāapmeklē bibliotēka. Bet vēlāk.

Gaero pilī nav, un no pārējiem nav jābaidās. Ērls vakariņu laikā iemetās savā iecienītākajā ash-cam-ack, un Erlessa atsaucās uz nogurumu pēc pastaigas un ieslēdzās savā istabā, plānojot agri iet gulēt. Cik man izdevās izpētīt iedzīvotāju paradumus, tad arī Erlīni vakaros nerādīja degunu no istabām, un kalpi nerādīja sevi redzamā vietā. Pils noteikti izmira pēc saulrieta. Bet tas nav pārsteidzoši, jo darbs sākās no rīta.

Kamēr gaidīju, kad aiz loga satumst, lasīju grāmatu. Un tad viņa neizturēja un uzrakstīja Grapai piezīmi, kurā brīdināja viņu par draudiem sazināties ar nirfeātiem. Viņa stāstīja par Gaero slēptajiem viltīgajiem plāniem. Kaut kas man teica, ka meitenes neredzēs laimīgas laulības ar tādiem un tādiem līgavaiņiem. Ievietojusi zīmīti sējumā tā, lai stūris būtu redzams, viņa devās uz bibliotēku. Ja Grapa nāks pēc jaunas grāmatas, viņš noteikti pamanīs šo piezīmi.

Šoreiz zīmēju mierīgāk un centos uz dzeltenīgās lapas pārnest pēc iespējas vairāk detaļu. Turklāt neviens man netraucēja pētīt plauktu saturu. Ģeogrāfisko atlantu neatradu, bet leģendas par Pūķa sasniedzamību man šķita diezgan noderīgas. Tas, ko man izdevās satvert, šķirstot grāmatu, lielā mērā krustojās ar

fragmentārajām zināšanām, kas man bija par pasauli. Ņemšu līdzi un lasīšu atvaļinājumā.

Visi. Ir laiks doties.

Kad es gaismas pavadībā man nez kāpēc likās, ka pie sevis atgriezos tā pati, kas pagājušajā reizē, no sliekšņa man uzlidoja eko gaisma.

– Marina, kur tu biji! Ir jau vēls!

– Pūšīgs! – Nometusi grāmatu, viņa satvēra savu sirdi.

– Piedod, ka nobiedēju. ES biju noraizējies. Lūk, – viņš man pasniedza kādu papīra lapu.

Izrādījās, ka tā ir zīmīte no Lizas. Meitene klīda pa ciematu un nonāca pie tādiem pašiem secinājumiem kā es par ceļu, tāpēc tikšanās vietu pārcēla uz citu vietu. Mežā pie paša ezera, kur pa dienu redzējām pūķi. Viņam garām ceļš veda uz ceļu uz dienvidiem. Ideāli, bet tas ir pārāk tālu. Man būs vajadzīgas pāris stundas, lai tur nokļūtu kājām. Šajā laikā viņi mani pamanīs.

Pēkšņi radās ārpātīgi nekaunīga ideja, kas mani satriec kā āmura sitiens pa laktu tieši pie auss.

– Pūš, no rīta man būs nepieciešama tava palīdzība, nelido nekur.

Skrienot apkārt ar elektrisko slotu, sāku taisīties. Diemžēl nebija iespējams daudz paņemt līdzi, tāpēc Liza devās uz ciemu pa nakti. Viņa paņēma līdzi dažas lietas, kas būtu vajadzīgas ceļā, kā arī bija jāparūpējas par krājumiem. Jo es nevarēšu iziet no pils ar pilnu mugursomu ar precēm.

Pats galvenais ir prast nest zobenu. Es neuzdrošinājos to

pārvērst par dunci, atceroties, ka jebkura burvība tērē enerģiju, un nav zināms, kad tas mani nāvējoši piemeklēs. Tāpēc atlikušo laiku pavadīju, pielāgojot apvalku zem drēbēm, un darot to tā, lai nebūtu īpaši manāms, ka kaut ko slēpju. Šķiet, ka man izdevās.

Nolēmis, ka viss ir maksimāli gatavs, kārtīgi izpeldējos, saprotot, ka tāda iespēja drīz nepienāks, un devos gulēt. Man nebija sapņu, un man bija grūti aizmigt no satraukuma. Tāpēc es pamodos pirms rītausmas. Nomazgājusies un saģērbusies, viņa sabāza mugurā visas vērtīgās mantas – Lunāras gredzenu pirkstā, dienasgrāmatas lapas krūtīs, zobenu – mugurā kā mugursomu. Karte kaftāna iekšējā kabatā.

Es ģērbos kā izjāde ar zirgu, tikai pārvilku bikses pār pusgarajām biksēm. Tātad būs siltāks un vēlāk varēsi mest ārā svārkus. Un arī īss, līdz ceļiem, biezs lietusmēteli. Tas pasargās jūs no aukstuma un neliela lietus. Vispār iesildījos ceļam. Es paķēru pāri vieglākas kurpes, piemēram, zemus ādas zābakus. Pastaigas ar augstiem zābakiem dienas laikā karstumā ir reāla lieta.

– Puhlik?

Miegains cālis iznāca no vannas istabas, kur viņš bija izvēlējis tieši to stūrīti uz siltā akmens, kur gulēt.

– Iesim ārā? viņš čivināja.

– Jā. Atcerieties, ka es jums teicu, ka man būs nepieciešama jūsu palīdzība?

– Noteikti! Ko man darīt? – cālīte atcirta.

"Jums ir jāizvilina visi cilvēki no staļļa."

Grapa paziņoja, ka apbalvos to, kurš noķēris viņas ekofāru pirms izrādes. Cena tika paziņota par labu, un no mutes izplatījās ziņas starp kalpiem un pat ārpus pils. Puffy bija pareizi jāslēpjas, lai varētu medīt. Viens prieks: balkons uz manām kamerām atradās visattālākajā stūrī, kuru gandrīz uzskatīja par nolādētu. Un tad ecofar aizlidoja un atgriezās agri no rīta un pēc saulrieta, kad kļuva pavisam tumšs.

– Vai vēlaties, lai es parādos publiski?

– Jā. Ļaujiet viņiem sākt jūs noķert, un jūs aizvilināt viņus prom. Ideālā gadījumā aiz sienas, un tad lidot un paslēpties. Satiec mani mežā pie ezera, vai zini? – parādīja viņam karti, kurā tā bija atzīmēta.

– Saprātu. "Es to izdarīšu," cālis bez turpmākas runas piekrita.

"Tad apsēdīsimies uz ceļa un dosimies tālāk." Lai veicas, Pukhlik! Un... Esi uzmanīgs. Nepieķer.

Tur mēs šķīrāmies. Ekofars izlidoja pa logu, un es devos uz izeju. Saskaņā ar tradīciju uz lieveņa dežurēja pazīstams sargs.

– Labrīt, Smihan. Vai tu atkal guli dežūras laikā?

– Ko tu runā, nyera! – apsargs atdzīvojās un uzreiz kļuva piesardzīgs: – Kur tu tik agri ej?

"Vai jūs nebrīdinājāt Erlesu?" No šīs dienas es atsāku rīta izjādes ar zirgiem. Man šo noteikti vajag. Kopš bērnības esmu jāju ar zirgiem, lai stiprinātu savu ķermeni.

– Saproti. Nu tad jauku pastaigu, vai man tevi aizvest uz stalliem?

"Paldies, es pats to atradīšu," es to pamāju.

Es vakar uzziņāju, kur atrodas staļļi, izsekojot, kur tieši tika aizvesti zirgi. Tas, ka aizsargs neuzdeva liekus jautājumus, man šķita laba zīme, un es, neslēpjoties, devos uz mērķi.

Es nekur neesmu redzējis ekoloģisko saimniecību. Izrādījās, ka viņš slēpjas aiz neuzkrītoša krūma, bet, tiklīdz es pagāju garām, viņš izkāpa un sāka rosīgi rakt zemi, kā īsta vista. Skatoties uz viņu no malas, es garīgi novēlēju mums vēlreiz veiksmi. Viņa nebūs lieka.

Atvērusi staļļa durvis, viņa paskatījās iekšā. Par zirgiem rūpējās vairāki miegaini līgavaiņi. Uzmanību man pievērsa tuvākais. Pirms viņš paspēja man uzdot jautājumu, es izteicu:

– Ak, vai tā tur nejauši nav ekogaisma? – un spici pagriezās pār plecu.

– Kur? – spēcīgais zēns uzreiz reaģēja, aizmirstot par visu pārējo.

– Jā, lūk! Staļļa priekšā kaut kas knābā. Tā bija Niera Grappa, kas viņam paziņoja par atlīdzību, vai ne?

Puisis tik spēcīgi metās uz durvju pusi, ka gandrīz mani nogāza. Acīmredzot Grapa solīja labu naudu. Līgavainis samazināja ātrumu tieši pie durvīm, uzmanīgi skatīdamies ārā un ar godbijību sacīja:

– Ecofaaar! Nyera, nesaki nevienam citam, labi,” viņš pagriezās pret mani, mantkārīgi mirdzot acīm.

Viņa gaiši un tīri viņam uzsmaidīja un pamāja. Bet, tiklīdz puisis izlēca, viņa ievilka vairāk gaisa plaušās un kļiedza tā, ka pat tālākajā staļļa stūrī bija dzirdams:

– Ecofar! Ir eko gaisma! Pasteidzies un noķer viņu! Niera Grappa ordenis. Viņa jūs labi atalgos.

Visus, kas šeit atradās, vējš aizpūta. Man bija jāpaiet malā un jāpiespiež mugura pret vienu no stendiem, lai netiktu samīdīts. Pie izejas izveidojās sastrēgums, kurā tika dāsni dalīti sitieni un kultī. Cilvēki bija gatavi viens otru saplosīt, lai izpildītu Erlīnas pavēles. Labi. Jo mazāk kopā viņi noķer Puhliku, jo lielākas iespējas viņam aizbēgt.

Ātri gāju gar bodēm, meklējot zirgus. Nav ko domāt par jāšanu vakardienas zirgā, un Affi zirgs ir izturīgs un mierīgs. To es pamanīju vakar. Šis man derēs. Izpelnījos liča, tievkājainās ķēves labvēlību, pacienājot viņu ar cukura gabaliņu. Tā mēs ātri atradām kopīgu valodu.

Atliek tikai apsēsties, bet šeit viss ir vienkārši. Pat nezinot, Affinata man pasniedza atseglošanas meistarklasi. Bet es visu atcerējos, salīdzināju ar to, ko jau zināju, un bez problēmām izdevās apseglot zirgu.

Pagalms bija tukšs, kad zirgs tika izvests no staļa. Es pat nepamanīju apsargus uz sienām. Vai viņi tiešām atstāja savus amatus, lai sasniegtu ekofāru? Oho!

Līdz šim viss gāja gludi, un neviens mani nesauca, līdz es sasniedzu vārtus. Un tomēr uztraukums izzuda, saritinājās ciešā kamolā saules pinuma zonā. Tāpēc es tik tikko atturējos no kliegšanas, kad atslēdzu vārtus, un pēkšņi aiz muguras atskanēja jēgpilns klepus.

–Kur tu dosies, niera?

Tas bija otrs apsargs, kura vārdu es neatcerējos. Bet viņa nepatīkamais mainīgais skatiens un netīrā valoda man ir ļoti iespiedusies atmiņā. Es augstprātīgi paskatījos uz viņu un, necienīdamies atbildēt, turpināju cīnīties ar aizbīdni. Viņš bija viltīgs un negribēja piekāpties, tāpēc es sāku arvien vairāk satracināt un steigties. Man likās, ka zeme deg zem kājām.

Apsarga roka gulēja uz manējās, liekot man pārtraukt mēģināt, un es nevilus nodrebēju.

"Nyera, tu labāk atbildi," viņš pievilka, it kā runātu ar muļķīgu bērnu.

– Vai man tev jāskaidrojas? – es pacēlu uzaci, man bija grūti saglabāt mieru.

Ir skaidrs, ka, ja viņi mani tagad apturēs, grāfi norīkos apsargus, kas ļoti sarežģīs manu dzīvi. Šāda drūma perspektīva padarīja vēl grūtāk elpot.

– Harrik, liec mierā nyeru. Viņa gatavojās rīta pastaigai. Viņš drīz atgriezīsies, – Smihans tuvojās.

Šķiet, ka šie divi nav bijuši kārdināti ar ēsmu kā ecofar, un nav piedalījušies tās notveršanā. Man bija grūti piespiest sevi nekrist panikā.

– Pastaigāties, bet bez svītas? Atcerieties, cik daudz aizsargu vakar bija uz ceļa! – deva mājienu pārlietu uztvērīgais Heriks. "Un kurš atļāva aizvest Nieras Affinatas zirgu?" Vakars Nyera viesis devās uz citu.

Muļķības! Un kāpēc es nedomāju, ka Erlīnas zirgs ir pārāk pamanāms?

– Tam zirgam ir salauzta mugura. Un tavi neuzmanīgie līgavaiņi devās noķert kādu ekofāru, nevis palīdzēja man izvēlēties jaunu. "Man bija jātiek galā pašam," es dusmīgi atbildēju. "Erlinai Affinatai ir klusa ķēve, pārējo es nezinu," viņa mēģināja izkļūt.

Tikmēr Smihanam arī bija kaut kas aizdomas:

"Bet tā ir taisnība, niers parasti neceļo bez drošības." Nyera, vai ir kaut kas, ko vēlaties mums pastāstīt?

– Man nevajag aizsardzību. Neaizmirsti, es nokļuvu šeit no Kirfarongas, – es augstprātīgi pasmīnēju.

Apsargi saskatījās.

– Bet es redzēju, kā tevi uz ratiem šurp atveda divi arkli... – nemierīgs Hariks, lai var gulēt uz ērkšķiem un nātrēm! turpināja šaubīties, apdraudot manu vienkāršo plānu.

– Palīdzi man atvērt vārtus un ķerties pie lietas! "Es nurdēju, cerot, ka pašpārliecināta rīcība noderēs.

Nestrādāja.

– Uzmanies no nieras, Harik. Es iešu pamodināt grāfu. Es uzzināšu, vai viņu var atbrīvot bez pavadības.

Tas ir viss. Mēs esam ieradušies... Palicis tikai viens pēdējais līdzeklis, pie kura es negrasījos ķerties, ja vien tas nebūtu absolūti nepieciešams, – zobens. Turiet aiz roktura un vēlos, lai viņi mani izlaiž, vicinot pēc manis savus baltos kabatlakatiņus, un tad pilnībā aizmirst, ka mēs šeit tikāmies. Man nebija šaubu, ka tas darbosies. Bet kāda būs atmaksāšanās? Ja es nokritīšu noguris vai miris, bēgšana neizdosies.

– Kas šeit notiek? – aiz sargiem atskanēja pazīstama sievietes balss.

Viņi uzreiz piecēlās un šķīrās, atklājot Grapu manam skatienam. Erlīna tuvojās, ietinusies garā šallē pret rīta agro vēsumu.

– Jā, tas tā. Njēra saka, ka viņa gatavojās pastaigai ar grāfa un Erlesas atļauju,” paklanoties atbildēja Smēhans.

"Bet neviens mums par neko tādu nestāstīja," piebilda Heriks un arī paklanījās.

Mēs ar Grapu sastapām savus skatienus, un iestājās ilga pauze. Uz brīdi man palika auksti, jūtot, kā visas manas cerības sabrūk...

– Izlaidiet mūsu viesi, mulķi! – Erlīna aizkaitināti pavēlēja. Es nogurusi noskatījos, kā Smihans steidzās man atslēgt vārtus, un Grapa piegāja pie manis un negaidīti mani apskāva:

"Paldies par brīdinājumu, Marina," viņa čukstēja.

Es neatbildēju uzreiz. Bija vajadzīgas dažas elpas, lai saprastu, ka tas nebija joks un ka Grapa man palīdzēja.

– Mans prieks. "Es nevēlos, lai jūs nonāktu nepatīkšanās," es atbildēju, pirms mūsu apskāvienu izjuka.

– Jauku pastaigu, Marina. Un esiet uzmanīgi miglā. Zirgs var paslīdēt vai no kaut kā nobīties. Un neejiet tālu uz austrumiem un dienvidiem, tur ir bīstami.

"Es vienkārši braukšu pa vakardienas maršrutu un atpakaļ," es viņai uzsmaidīju, jūtot spriedzi caur katru manu vārdu.

Vārti bija vaļā, bet es nesteidzos iet ārā. Mēs dažus mirkļus

klusēdami skatījāties viens uz otru. Un pēkšņi Grapa rūgti pasmaidīja:

– Es tevi ļoti apskaužu, Marina. Mana māte nekad neļauj man iet vienam. Nekur. Es dzīvoju kā cietumā... Bet tu, nevis es.

"Žēl, ka mēs nevaram braukt kopā, Grappa," es atbildēju gandrīz sirsnīgi.

Pabeiguši šo patīkamu apmaiņu, mēs šķīrāmies.

Izvedu zirgu no vārtiem un, uzkāpis seglos, lēnām nogāju pirmos simts metrus, jūtot citu skatienus sev uz muguras. Pēc tilta ceļš nolaidās zemienē, ko klāja migla kā sega. Tikai ieniris tajā, pagriezies un sajutu zināmu atvieglojumu, pat īsti neredzot pils aprises.

Kaut kur netālu pa kreisi atskanēja kliegzieni – cilvēki tur noteikti tvēra eko gaismu. Puffy turpināja viņus ķircināt, dzenot tos zem pils mūriem un slēpdamies miglā, kas bija tik bieza kā piens. Es jutos noraizējies par cāli un slēptu apmulsumu par to, ka esmu to nozagusi Grapai. Šī Erlīna izrādījās daudz labāka, nekā es par viņu domāju, kad mēs pirmo reizi satikāmies. Savdabīga meitene, bet noteikti ne slikta... Un tomēr tas, ka viņa mani ieraudzīja, nebija īpaši labi.

Neraugoties uz Grapas brīdinājumu, braucu tik ātri, cik migla ļāva, steidzoties prom no pils tās aizsegā. Sākumā sazarojumā nogriezies pa kreisi, bet, apmetis apli, atgriezies garām tam pašam ezeram uz dienvidu ceļu. Dažreiz es pamanīju cilvēkus, bet viņi gāja tālumā, un es redzēju tikai siluetu aprises. Laikam viņi arī dara.

Es ieradots tikšanās vietā tieši tad, kad migla noskaidrojās, un noskaidrotajās debesīs mirdzēja Pūķis un Ēna.

– Nyera, es biju tik noraizējies! – Liza piesteidzās pie manis no aiz krūmiem. – PAR! Vai jums izdevās dabūt zirgu?

– Jā, bet man šķiet, ka viņa ir jāatstāj. Sāpīgi pamanāms.

"Un tā ir taisnība... Vienkāršiem ceļotājiem tādi zirgi nevar būt..." kalpone apstiprināja manas šaubas.

"Ja jūs to piesaistīsiet šeit, Zinborro sapratīs, pa kuru ceļu mēs gājām," es šaubījos. – Mums laikam jābrauc uz austrumu šoseju. Bet vispirms jāsgaida Pūķlis.

Mēs, arvien nemierīgāki, gaidījām cāli. Un visbeidzot viņš iznira no miglas plīvura.

– Marina! Esmu šeit!

– Beidzot! Vai tev viss ir kārtībā?

– Gandrīz pieķēra. Viņi kaut kur paņēma tīklu un izstiepa. Es gandrīz iekļuvu nepatikšanās. Pazaudēja daudz spalvu...

– Piedod, mazā! – es apskāvu cāli.

"Es tev piedošu, ja tu mani nesīsi," viņš atbildēja, apmierināti šķielēdams. – Dosimies prom, ātri, pirms viņi ir klāt.

Padevusies viņa satraukumam, es pagriezos pret Lizu.

– Ko darīt ar zirgu?

"Ja tu viņu atlaidīsi, kumelīte atgriezīsies pilī," mierināja Liza.

"Labāk ir braukt, pirms šeit nāk vajāšana." Viņi var mani izsekot pēc manām spalvām. Es tos noņemu, kad man ir bail.

Dzili ieelpojot, es pieņēmu lēmumu.

– Liza, kāp zircā. Pabrauksim vēl nedaudz, lai palielinātu

distanci, un tad atlaidīsim.

Tā mēs arī izdarījām. Es iekāpu seglos ar Pūku rokās, un Liza apsēdās uz rumpja ar piederumiem. Apbraukājuši to pašu meža pleķīti pie dīķa, kas mūs pasargāja no skata no ceļa un no pils, mēs atkal apstājāmies. Es nokāpu no zirga un ātri pārgērbos, novilkot apzināti spilgto apmetni un galvassegu, kurā Nyeram bija ierasts izjāt. Viņa palika vienkāršā melnā jakā un paslēpa matus zem neizskatīgas galvassegas. Lūk.

Es negribēju šķirties no kumelītes, es būtu nobraucis vēl pāris stundas, bet nē. Tas ir pārāk pamanāms, un te aiz meža kalnā vairs nav miglas. To var viegli nokopēt no pils.

Metot grožus, es raudu, nobiedējot kucīti. Viņa iesita viņai pa gurni ar zaru. Viņa, atspēkojoties no šādas neuzmanīgas izturēšanās, skrēja uz austrumu ceļa pusi, bet drīz vien apstājās un pagriezās uz pretējo ezera krastu, kur sāka ganīties. Mēs to visu atzīmējām jau ceļā. Steidzoties tikt prom, viņi šad un tad atskatījās.

– Nu labi! – Liza izdvesa. – Ak, ieguva! Mani satricina, zobi jau klab! – viņa atzinās.

– Baisi?

– Uz aknām! Tagad es nevaru atgriezties pilī. Erlessa to atdos Nirfeats, kā viņa draudēja.

– Viņš nepadosies. Ejam ātri! – Pukhliku pārtvēru ērtāk, bet, jāatzīst, es pats ne tuvu nebiju tik mierīgs, kā gribēju likties.

Tik garos pārgājienos vēl nebiju devies. Cvetkovs ar šāda veida izklaidi nepraktizēja, tāpēc piecpadsmit tūkstoši soļu iepirkšanās

laikā ir mana robeža. Bet es neesmu pārliecināts, ka es varētu izturēt šādu pāreju pat uz zirga. Ir naivi uzskatīt, ka tā ir vienkārša lieta.

Bet, kā saka, liels ceļojums sākas ar mazu soli, un mēs ar Lizu rūpīgi mērojām putekļaino ceļu. Vairākas reizes nācās ienirt ceļmalas krūmos, palaižot garām retus pretimbraucējus, kurus Pukliks pamanīja, pirms paspējām brīdināt. Ecofar atradās manā aizmugurē, ērti sēdēdams uz pašmāju mugursomas, kuru Liza dabūja rokās.

Pārsvarā sastapāmies ar zemniekiem, bet kādu dienu jātnieks pilnā ātrumā aizskrēja garām uz dienvidiem. Paldies Dievam, es dzirdēju pakavu klabināšanu no eko lukturēm vēl pirms paguvu to apskatīt. Paspējām noslēpties ceļmalas grāvī, sausā un aizaugušā ar kaut kādu zāli, līdzīgi kā jaunspalvu zālei. Viņi apgūlās seklā kanālā, apskaujot zemi

Šeit es priecājos, ka mēs neesam zirga mugurā. Jūs nevarat paslēpt veselu zirgu nožēlojamās krūmos un bedrēs.

"Es ceru, ka tas nav mūs vajāts?" – es nočukstēju, kad zirga klabināšana kļuva attālāka.

Liza uzmanīgi piecēlās un pieskatīja jātnieku.

"Es īsti uz viņu neskatījos, bet šķiet, ka tas ir Gevors, Zinborro sakarnieks..." viņa satraucās.

"Viņš ir," Pukhlik apstiprināja viņas vārdus.

– Vai Gevors ir sakari? – pārsteigta jautāju.

Man likās, ka viņš ir grāfa burvis vai burvis. Galu galā viņš bija tas, kurš vakar pastaigas laikā izmantoja amuletu, lai aizbaidītu

pūki. Šķiet, ka tāds kā viņš nevarēs strādāt par pastnieku.

– Kad grāfam steidzami jānodod ziņa nirfiem, viņš nosūta Gevoru uz robežu ar Bērštonu. Ak, un viņš ir dusmīgs! – Liza atriebīgi pasmīnēja.

"Man nepatīk grāfa steidzamā vēlme sazināties ar Nirfeats..." arī es satraucos.

Man ir lielas aizdomas, kas varētu izraisīt šo steidzamību.

No otras puses, kamēr ziņnesis nokļūst vietā, kamēr vēstule tiek piegādāta... Varbūt mums būs laiks tikt līdz robežai ar Drakendortu? Šķiet, ka viens nav tik tālu no otra.

– Izrādās, ka šis tavš Gevors strādā arī par pastnieku? Vai visā pilī nebija neviena vienkāršāka? – Es biju pārsteigts.

– Nē! – Liza iesmējās. – Viņš nenēsā vēstules. Viņam ir īpašs amulets, lai runātu ar nirfiem no attāluma.

– Amulets... – nebija grūti uzminēt. – Kāpēc viņam tad jālec uz robežu? Kāpēc gan nerunāt tieši no pils?

"Viņi to darīja, bet tikai tad, kad parādījās jauns draklords, Limita maģija to vairs nepieļauj.

– Interesanti... Kur pazuda vecais dralords? – es jautāju aiz dīkstāves.

20. nodaļa. Argumenti: pēdējais un ne tikai

Bija nežēlīgi karsts, un mēs iegriezāmies nelielā birzītē, lai atvilktu elpu, sagaidītu sauli un parunātos.

"Nu, jūs te plāpāt, es pārbaudīšu apkārtni, tajā pašā laikā izstiepsu spārnus un paēdīšu," brīvprātīgi pieteicās Puhliks. – Negaidi, ja kas notiks. Es tevi panākšu.

– Labi. Tikai esi uzmanīgs," viņa atlaida eko gaismu un atviegloti nopūtās.

Lai arī cālis bija viegls, tikai pāris kilogramus smags, tomēr bija manāms nest. Ne velti tūristi tik rūpīgi sadala savu bagāžu, dodoties garos ceļojumos.

"Bijušā draklora Torisvena vārds bija Valds Smaragds," Liza sāka stāstīt.

Bērza mizas kasti, kurā nesa savu bagāžu, viņa nolika uz zemes un, apsēdusies uz nokrituša koka stumbra, izstiepa kājas.

– Vai viņš varētu lidot arī kā pūķis? – jautāju, apsēžos viņam blakus un izņēmu no pils paķertu ūdens kolbu.

– Noteikti! Visi dralordi var.

–Kas viņš par pūķi bija?

– Smaragds, kā pienākas. Pūķa Smaragda gars tiek nodots valdošajam drakelordam Torisvenam. Pūķi iekšienē nemainās. Gara nesēji mainās," skaidroja Liza.

Šķiet, ka viss ir skaidrs, bet tas arī nav skaidrs. Nu labi, ar laiku sapratīšu.

Es iedzēru dažus malkus, pirms pajautāju:

– Kas tad ar viņu notika, ja draklordi ir tik vareni?

– Nirfeates ir likvidētas. Ar viltību viņi sagūstīja viņu tieši viņa paša pili. Nejaudājiet, kā tieši. Es par to neko nezinu.

– Kāpēc draklordi neapvienoja spēkus un necīnīja Nirfeats kopā? Protams, viņiem tas būtu izdevies, jo Drakendortas draklords viens pats spēja atbrīvot savu robežu no šīs infekcijas.

"Es nezinu," Liza paraustīja plecus. "Viņi saka, ka neviens mums nenāca palīgā... Bet nepatīkšanas notika arī Drakendortā." Ceļš uz turieni iet caur Torisvenu, un ziņas par notikušo mūs sasniedza pat agrāk nekā mūsu pašu draklora nelaime. Ērls Zinborro uzņēma nirfus, un tāpēc viņi viņu neaiztiek. Daudzi no viņiem apmeklēja mūsu pili. Un, lai arī grāfi slēpās, baumas bija kā ūdens. Lai kā to slēptu, tie tik un tā izplūst – kalpi daudz dzird un redz. Arī Berštonā viss ir slikti, bet mēs joprojām nezinām, kas atrodas ziemeļos un dienvidos. Nirfi devās uz Kirfarongu, bet atgriezās tukšām rokām," Liza pētoši paskatījās uz mani.

Nebūtu godīgi viņu vairs maldināt. Turklāt viņa riskē ar savu dzīvību, dodoties šajā ceļojumā kopā ar mani, taču viņa būtu varējusi vienkārši nodoties Erlesam, un ar to viss būtu beidzies.

"Lisa, man tev kaut kas jāatzīstas," es nolaidu skatienu, apkopojot savas domas.

– Nyera? – viņa saspringa, pieceļoties kājās.

– Liza, es neesmu gudra. Un es nekad neesmu bijis Kirfaronā.

– Bet... Kā tas var būt? – meitene izspieda mitrās acis. Viņš grasās raudāt. – Tātad... Tātad, tas nozīmē, ka jūs esat Nirpheat? Jūs vedat mani uz Bērštonu, vai ne? – pār manu vaigu ritēja pirmā asara, kam sekoja otrā...

Šķita, ka mana atklāsme viņā kaut ko salauza.

– Nē, Liza! Nē! – Pielecot augšā, es pastiepu rokas. – Ko tu dari!

Labas desmit minūtes es viņu pārliecināju, ka man nav nekāda sakara ar viņas briesmīgāko ienaidnieku.

– Nyera, saki vēlreiz, ka tu neesi nirfs! – Liza jau simto reizi prasīja, joprojām turoties cieņpilnā attālumā no manis.

"Es neesmu Nirfeat, es vienkārši neesmu vietējais." Es esmu no tālienes. Cilvēki šeit, iespējams, pat nezina par šādām vietām.

"Tas notiek tikai vecās pasakās, tā ka no tālienes tas pat nedarbojas," kalpone turpināja par mani šaubīties.

Viņa vairs neraudāja, bet arī necentās bēgt. Un tagad viņai nebija kur bēgt.

– Kas tās par pasakām? – Es uztvēru to.

"It kā tu sevi nezinātu," viņa aizvainota paskatījās uz mani no zem uzacīm.

– Aiziet! Pastāsti mums! Liza lūdzu!

– Par cilvēkiem no nekurienes. Dažkārt tie parādījās robežu pasaulē. Bet viņi nepiedzima, kā gaidīts, bet parādījās kā pieaugušie. Bet tās visas ir pasakas.

"Tā tas notika ar mani, jūsu leģendas nemelo." Tur, kur es

dzīvoju iepriekš, mani gandrīz nogalināja... mans vīrs. Vai arī viņš mani nogalināja, un tad es nokļuvu šeit... – es nodomāju, nezinot pareizo atbildi uz jautājumu, ko sev garīgi biju uzdevusi ne reizi vien.

Vai tas, kas ar mani notika, ir brīnums vai otrā iespēja kādam, kurš nomira priekšlaicīgi? Bet, ja tā, tad kāpēc es kā mazulis neparādījos, lai dzīvotu jaunu dzīvi? Nē, es laikam tomēr izdzīvoju.

– Marina? – Lizas sauciens izvilka mani no nepatīkamajām atmiņām, kas radās negaidīti.

Likās, ka šī nebija pirmā reize, kad kalpone mani uzrunāja.

"Piedod, es biju iegrimis domās," es noplātīju rokas, prātodama, kā viņai to visu izskaidrot. "Es pamodos uz ratiem zem smirdoša maisa auduma. Vīrieši, kas mani veda, teica, ka viņi mani atrada kaut kur šeit, kur viņi iegūst jūsu galvaspilsētu. Lai kas tas bija... Tā es nokļuvu Zinborro pilī. Tie, kas mani pāravadāja, nolēma, ka esmu ieguva. Ērls mani sajuca ar savu meitu, tāpēc es izlikos par radnieku. Vai zini, cik man ir bail? Es neko nezinu par ierobežojumiem. Pavisam. Jebkurš, pat visnevainīgākais jautājums var mani atrisināt! Un kas tad notiks?"

Tad man palika tik žēl sevis, ka parādījās arī asaras. Tajā pasaulē man kaut kā bija maz laimes, un šajā pasaulē tas nav saldāks...

"Ak," kalpones sejā pazibēja līdzjūtība, taču to nekavējoties nomainīja piesardzība. "Bet tu tiešām izskaties pēc Lindaras." Kā tas var būt? Tas viss nav par velti... Nē, tu joprojām esi nirfs!

Tu mani vienkārši maldina!

Saruna atkal ritēja riņķos. Mēs tērējām savu laiku un riskējām tikt pieķerti. Un es negribēju zaudēt tādu sabiedroto kā Liza.

– Liza! Pastāsti man, ja es būtu Nirfeat, kāda jēga būtu Zinborro pilī izlikties par kādu citu?

– Nezinu. "Kurš jūs sapratīs, Nirfeats," Liza atcirta un aplkusa, taču bija skaidrs, ka arī viņu samulsināja šis brīdis.

– LABI. Tad pēdējais arguments.

Es nometu jaku no pleciem un uzmanīgi izvilku zobenu no tā apvalka. Liza pēkšņi sarāvās uz sāniem, piespiežot muguru pret koka stumbru, kas izskatījās pēc zemes apses. Viņa aizsedza muti ar roku, un viņas acis atkal samitrinājās.

– Ko tu dari? Es tikai vēlos jums pierādīt, ka man nav nekāda sakara ar nirfeātiem. Kas, jūsuprāt, tas ir? – parādīja viņai ieroci.

"M-zobens..." kalpone joprojām bailēs skatījās uz mani no sāniem.

– Arr! – es pacēlu seju pret debesīm, lūkojot cauri zariem. – Liza! Jūs pats uzstājāt, ka tas ir Indētājs. Draklonda Torisvena zobens, vai ne?

"Jā," meitene piesardzīgi piekrita.

"Tu nešaubies, ka tas ir viņš, vai ne?"

– Nemaz! – viņa pārlicinoši atbildēja.

Tātad tas ir lieliski!

"Tad jums vajadzētu zināt, ka Nirfeats nevar viņam pieskarties, vai ne?" Nu, iespējams, Nirfeja, kura tik ļoti vēlas iegūt visu kolekciju. Bet pārējā Nirfa nevar pieskarties robežu

taustiņiem?

"Viņi nevar," Liza piekrita.

– Lūk! Un es aizkustinu! Šeit! Vai tu redzi? Es pieskaros. Un es pat varu to izmantot, bet tas tiešām liks man justies slikti," es nevarēju pretoties, izaicinoši spiezdams zobenu visos veidos.

– Ak, tā ir taisnība! – Liza izlauzās priecīgā smaidā.

– Nevajag ievainot! "Es kliežu, kad istabene bez brīdinājuma metās mani apskaut.

– Nyera Marina, es ļoti priecājos, ka esat atgriezies! – viņa kļiedza.

– Patiesībā es nekur negāju. "Tas bijāt jūs, kas nolēmāt, ka esmu Nirfeat," es izklausījies nedaudz aizvainota.

– Nyera, ko tu saki? Es neticēju ne mirkli!

Dažreiz Liza tika mētāta no vienas galējības otrā, bet es to izraisīju līdz galējam stresam. Un kurš gan nebūtu saspringts, uz visiem laikiem atstājot māju, kurā dzīvoja kopš bērnības?

"Nu, tagad, kad esam to nokārtojuši, ātri uzkodas un dodamies tālāk," es ierosināju, apvilcot indētāju.

Liza atbalstīja priekšlikumu un sāka uz tīras lupatas kārtot vienkāršus materiālus. Svaiga maize, siers, piens, sāls. Dažas zaļas lapas un ķekari. Vairāki sarkani augļi, kas līdzīgi tomātiem...

"Lisa, varbūt tev nevajadzētu mani saukt par nyeru." Vienkārši sauc mani vārdā vai Rina, ja parādās kāds cits. Vai šis vārds nebūtu dīvains?

– Normāls vārds. Bet tas nav nepieciešams. Nyera. Tu un es

vienalga esam dīvaini. Meitenes šeit nekļējo pa ceļiem bez vīriešu pavadības. Tikai ciematu tuvumā. Un labāk, ja mēs nevienam nepiekrītam. Vismaz mēs vēl nenonāksim Drakendortā.

"Es redzu..." viņa sāka košļāt svaigu maizi ar sieru, mazgājot to ar ūdeni.

"Bet joprojām nesauc mani par nyeroi." Es tiešām neesmu ieguvējs.

– Labi. Lai gan tas man būs neparasti, nyera.

– Pierodi! – es pasmaidīju un mainīju tēmu: "Lisa, kā izskatās tavs jaunais draklords?" No kurienes viņš vispār nāca?

– Kad viņš parādījās, tas nozīmē, ka viņš vairs nav vecs šajā pasaulē. Es nezinu, kā tas izskatās. Es pats viņu nekad neesmu redzējis. Tikai Smaragds, kas lido augstu debesīs. Viņš neapmeklē Zinborro.

– Saki, lūdzu, kur kuri draklordi valda. Citādi es to pat īsti nezinu.

– Smaragds ir Torisvena smaragda pūķis. Berliāns ir Drakendorta dimanta pūķis, bet jūs to jau zināt. Frost – safīrs no Kirfarong. Raanan ir dzintars no Soliyar, un Balbar ir rubīns no Bershton. Bet šķiet, ka šis jau sen ir pazudis, kopš Bērštonā valda Nirfeats...

Es pakratīju galvu.

– Tātad, dralordi ir pūķi? Interesanti...

– Jā. Pūķa gars pāriet pie jauna valdnieka, kad iepriekšējais vairs nespēj valdīt. Parasti no tēva uz dēlu. Vai arī tādām nelietim kā mūsējais. Šādam gadījumam vienmēr ir pāris rezerves. Nu,

izrādījās, ka Torisvenu tagad pārvalda Eirens Emeralds.

Lizas vārdi nedaudz sāpināja manas ausis. Šķiet, ka vietējie draklordi nebija pazīstami ar savu lojalitāti. Interesanti, vai no tādiem neliešiem vēlāk izaug Zinboro grāfi?

– Vai viņš ir jauns vai vecs? Cik vecs ir tavš Draklords?

"Viņi teica, ka ne vairāk kā trīsdesmit." Es viņu nekad neesmu redzējusi, dzirdēju tikai baumas, ka viņš joprojām ir staigātājs un izskatīgs, kā meitene.

Es pasmējos par salīdzinājumu. Man ir aizdomas, ka Valda Emeralds ārlaulības dēlam veicas ar sievietēm, jo viņš atšķīrās no nekaunīgajiem ļaudīm. Vai varbūt viņš vienkārši mazgājās un pārgērbās nedaudz biežāk nekā citi?

Pēc manas atzišanās uzdot dažādus, pat stulbus jautājumus kļuva daudz vieglāk. Un es uzdrošinājos vēl vienu:

– Un Liza, vai tu esi dzirdējusi par kādu vārdā Nazis?

– Nazis? Vai tas ir vārds, nyera? – Liza iesmējās. – Vairāk kā ļaupītāju iesauka. Braucieni cilvēki nav pazīstami ar savu iztēli, tāpēc viņi sevi sauc, kā vien vēlas. Kur tu to dzirdēji?

– Jā jā. Nav svarīgi. "Man šķiet, ka es visu nesapratu pareizi," es centos izvairīties no atbildes.

Visticamāk, es nebūtu izvairījusies no tālākas iztaujāšanas, ja mūsu uzmanību nebūtu novērsusi klusa šņākšana. Neliela četru jātnieku grupa devās taisni uz ziemeļiem gar birzi. Sakarā ar to, ka Pūklis nebija tuvumā, mēs tos gandrīz palaidām garām.

Neizskatīgo zirgu kājas bija ietītas ar lupatām un tikpat kā nerādīja raksturīgās skaņas. Bārdaini, pinkaini vīrieši, ģērbusies

putekļainās nometnes drēbēs un bruņoti, sēdēja viņiem blakus. Atdalījums lēnām virzījās pretējā virzienā, kur mums tas bija vajadzīgs. Mums paveicās, ka tajā brīdī negājām pa ceļu. Mēs noteikti satiktos. Intuīcija liecināja, ka šī tikšanās ne pie kā laba nenovedīs. Jātnieku skats maz atstāja iztēli. Vārdu sakot, kaut kādi bandīti.

Par laimi, ceļotāji brauca garām un pat nepaskatījās mūsu virzienā, bet mēs tik un tā sastingām un pat pārstājām elpot. Mežs bija gaišs un redzams tieši cauri, viens skatiens uz sāniem, un tur viņi – mēs.

– Nirfa? “Es čukstus jautāju, kad komanda brauca garām.

– Nē. Vairāk kā Crooked Ass cilvēki.

– PVO?

“Mums šeit ir laupītājs.” Viņi to sauc par līku muguru. Es jums teicu, ka šim sārtam nav iztēles.

Tiklīdz laupītāji pazuda, steidzīgi savācām mantas un steidzāmiešs tikt prom. Pirms tumsas bija vērts aizbraukt pēc iespējas tālāk un atrast nakšņošanas vietu. Īsi pirms sasniedzām Austrumu maģistrāli, kas ved gar Berštonas robežu uz Drakendortu, Puhliks mūs panāca.

– Tu esi tālu noslīcis. Kaut kā neapbrīnināju spēku – ekopriekšējais lukturis nokrita uz manas mugursomas.

– Vai jūs redzējāt kaut ko aizdomīgu? – Liza jautāja.

– Jā. Es ar nolūku atgriezpos mazliet atpakaļ. Ziņas ir tik un tā, viņi jau tevi meklē. Pagaidām patiesība ir tāda, ka tika atklāts tikai zirgs, un cilvēki tika nosūtīti ap pils nomalēm un

austrumiem uz mežu.

"Kur tiek iegūta kapitsa," Liza paskaidroja.

"Tātad mūsu plāns darbojās." Viņi tērēs laiku, mēģinot pārbaudīt nepareizo virzienu. Bet drīz saulriets. Mums ir jāizdomā droša vieta, kur pavadīt nakti, pirms kļūst tumšs.

Es paskatījos apkārt. Pa kreisi no ceļa pletās mežs, pa labi pletās bezgalīgs klajums, un tikai pie apvāršņa bija redzami mežaini pakalni.

– Kas tur ir? – jautāju Lizai.

"Es šeit neesmu bijis, bet zinu, ka tālāk aiz kalniem ir Bērštona." No turienes, saka, viss nāk," kalpone nodrebēja.

Man nemaz nepatika viņas vārdi.

– Un visādas lietas, kas tas ir? – uzmanīgi noskaidroju.

– Visādas Nirfeat radības. Vargs, piemēram. Vai ratuļi. Viņi saka, ka uz šosejas viņu ir pietiekami daudz.

Ja es varētu aptuveni iedomāties, kas ir wargs, tad dažī ratuļi man neko neteica, bet es pat negribēju jautāt. Jo mazāk jūs zināt, jo labāk gulējat.

– Lieliski... Žēl, ka es par to neuzzināju agrāk.

– Un tad ko?

"Tad mums vajadzētu doties uz ziemeļiem meklēt jūsu draklordu."

Mēs apstājāmies pa nakti kādā pamestā ciematā. Izvēlējamies nevis tālāko māju, bet tuvāk centram. Palūdzu Pukļikam pārbaudīt, vai tur neviena nav. Salīdzinoši neskarts, ilgu laiku stāvējis tukšs. Durvis bija vaļā, iekšā viss apgriezts kājām gaisā.

Šeit noteikti notika kaut kas slikts, bet es izvēlējos par to nedomāt.

Pat riskējām iekurt ugunsgrūdu un vārīt putru, ko vārījām ar desu. Pēc tam sākām gatavoties vakaram. Viņi aizvēra slēģus, aizskrūvēja durvis un aizbarikādēja logus un durvis ar visu, ko vien varēja, jūtoties samērā droši, un tad devās gulēt.

Iepriekš es nekad nebūtu gulējusi uz kāda cita gultas, kas, kas zina, cik ilgi stāvēja tukšā mājā, bet tagad vairs nebija laika dižoties. Viņi vienkārši pārbaudīja matračus, kas bija iepriekš pildīti ar salmiem, lai pārlicinātos, ka tur nav peles.

Aizmigu uzreiz, gan agrā celšanās, gan grūtā diena darīja savu. Man šausmīgi sāpēja kājas, gribējās iebāzt baseinā ar aukstu ūdeni, bet krājumi pietika tikai rītdienas pastaigu dienai. Tāpēc man par to pagaidām nācās aizmirst.

Es nezinu, kas mani pamodināja, bet es pamodos kā no grūdiņa. Bija tumšs, mēs neuzdrošinājāmies naktī ieslēgt gaismu, tumsu kļiedēja dīvains spīdums no ārpuses caur saraustītajiem slēģiem. Liza nemierīgi mētājās pa gultu un klusi vaidēja. Arī Pufijs gulēja, svilpodams un nemierīgi raustījās. Un pēkšņi es jutos tik skumji un slikti, ka jutos kā cilpā.

Atgulieties... Saritinieties, pievelciet ceļus līdz zodam un gaudot...

Gandrīz pabeidzu savu plānu, kad pēkšņi sapratu, ka arī no mana krūtīm plūst blāva gaisma. Viņa izvilka maisu, kas karājās uz auklas. Es paslēpu tajā Lunara gredzenu, nolemjot, ka nav vērts piesaistīt uzmanību ar kādu rotaslietu klātbūtni. Tas bija

tas, kas spīdēja.

Kā pēc kaprīzes viņa to izņēma un pavilka uz pirksta. Ovālais akmens uzreiz spīdēja spožāk, izgaismojot mazo istabu ar bālu gaismu, un man kaut kā uzreiz palika labāk...

– A! – Liza uzlēca uz gultas, mirkšķinot acis. Beidzot viņa koncentrējās uz mani: "Kas tas ir, nyera?"

"Man nav ne jausmas..." Es lēnām piegāju pie loga, kuram nebija stikla, un paskatījos pa spraugu starp slēģiem.

Ārā, kur vien vien varēja aizsniegt acs, lidoja blāvas, nāvīgi baltas gaismas kluči. Tās nepavisam nebija līdzīgas siltajām zelta bumbiņām, ko Zinborro izmantoja apgaismojumam. Tiem kustoties, puduri izstiepās kā ziepju burbuļi un, apstājās, atkal ieguva sfērisku formu.

It kā nojaušot manu tuvošanos, vairāki uzreiz pavirzījās uz manu pusi, tajā pašā laikā gredzens pirkstā spoži liesmoja, un it kā uzpūta salna svaigums, iztīrīdams smadzenes.

– Nyera! Nyera, kas ir aiz loga? – Liza pieskrēja pie manis un arī paskatījās ārā pa plaisu. – Mammītes... Esam beiguši! Beigas! Tas pats...

21. nodaļa. Ceļošanas briesmas

Pretēji Lisas bailēm mēs izdzīvojām līdz rītam. Tiesa, abi neguva pietiekami daudz. Viņi nevarēja aizvērt acis no šausmām. Tā viņi sēdēja apskāvienos līdz rītausmai, vērojot baltā akmens uzplaiksnījumus Lunaras gredzenā. Bet Puhliks pat nepamodās, un man šķita, ka tas viņam nebija parasts sapnis.

Mākoņainos klučus, kas ieskauj māju, sauca par akatakrām. No Lisas mulsinošajiem paskaidrojumiem es sapratu, ka tās ir ēteriskas būtnes, kas parādās masveida un nežēlīgas cilvēku nāves vietās. Pēc tam, kad šeit pārgāja nirfeats, nav par ko brīnīties. Akatakras izsūc dzīvību ikvienam, kurš ir pietiekami neuzmanīgs, lai naktī iekļūtu viņu teritorijā.

"Kāpēc jūs mani nebrīdinājāt, ka šeit notiek kaut kas tāds?!" – biju sašutis, kad rītausma piespieda radījumus izklīst.

"Nyera, es pat nevarēju iedomāties, ka Akatakras varētu dzīvot tik tuvu Zinborro pilij!" Ja būtu zinājusī, būtu izgājusī cauri citam sterionam un nakšņojusī mežā zem krūma," sevi taisnojās Liza.

Es apspiedu žāvas un domāju, ka mums atkal būs šis apšaubāmais prieks. Un tā arī notika.

Austrumu šoseja, kas kādreiz bija rosīga vieta, mūs visus nākamajā dienā biedēja ar lielu ciematu skeletiem. Daži stāvēja apdeguši līdz pamatiem, citi izskatījās neskarti, bet mēs vēl vairāk baidījāmies tādās iemaldīties, atceroties pirmo

nakti. Vairākas reizes ceļā sastapām kājām apšaubāma izskata ceļotājus. Puffy tos pamanīja jau iepriekš, un mēs paslēpāmies garajā zālē vai krūmos ceļa malā. Bīstami. Taču iet pārāk tālu no ceļa bija riskanti. Ne es, ne Lisa īsti nezinājām šo rajonu.

Mums tiešām bija jāpavada nākamā nakts mežā. Baidoties no savvaļas dzīvniekiem, mēs iekurām nelielu ugunsgrūdu un vienojāmies, ka pamīšus uzraugām. Es sēdēju, saburzīta, pie ugunsgrūda, satvēru smagu nūju, kuru nebiju atlaidusi no rokām, kopš mums vēlā pēcpusdienā sekoja savvaļas suņu bars. Nācās steigties uz meža pusi, par laimi tas šajā vietā atradās pietiekami tuvu ceļam. Es neatceros, ka man būtu bijis īpašs talants rāpties kokos, bet šeit es uzlidoju kā neviens cits kaķis. Bet nolaišanās negāja labi. Es tikai gribēju vaimanāt: "Noņemiet mani nost!"

Ja tas nebūtu Fluffy, kurš novērsa uzmanību un aizveda ganāmpulku, mēs varētu būt nopietni ievainoti. Tiklīdz nonācām lejā, izņēmu Poisoner un izmantoju tā, kā droši vien neviens nebija lietojis – nogriezu pāris stiprus zarus, uztaisot kaut ko līdzīgu stabiņiem. Uz kādu tādu var paļauties un kādu uzsildīt pašaisardzības nolūkos. Ierocis ir tik un tā, bet jūs joprojām varat sevi aizstāvēt. Vai arī izmetiet čūsku, kā teica Liza, atgādinot man par čūskām, kas mudž uz ceļa, pa kuru mani veda ratos.

Par laimi, lai gan čūskas šeit tika sastaptas, tās nebija tik bieži, un tās pašas izgāja no ceļa. Turklāt mums līdzī bija eko lukturis.

Trešā ceļojuma diena izvērtās mierīgākā un vismazāk piedzīvojumiem bagātākā, taču garlaicīgākā un izsalkušākā. Lai

kā mēs centāmies taupīt krājumus, tie beidzās. Mēs nebijām mednieki, un šeit nebija neviena, kas nopirktu vai prasītu pārtiku.

"Drīz kļūs pilnīgi tumšs, nyera," Liza bažīgi paskatījās uz rietumiem un tad atskatījās uz brauktuvi, kas bēga.

"Mežs ir tālu..." Es apbrīnoju tā tālo joslu pa labi aiz plaša klajuma, kas apaudzis ar ziliem un rozā maziem ziediem. – Ko mēs darām?

"Laukā uguns būs redzams no tālienes... Un kaut kā bail nakšņot zem klajas debess," šaubījās kalpone.

Viņai bija taisnība. Apkārt ne koks, ne siena kaudze, ne veci rati. Pavisam nekas. Es pat sāku domāt par iespēju pārnakšņot kādā pamestā ciematā. Puhliks teica, ka priekšā ir viens. Tas, protams, ir risks, taču gredzens mūs pasargāja un atkal palīdzēs. Bet tur var būt gultas. Dārzos var atrast arī kādu labību vai savvaļas dārzeņu dzinumus. Vai daži bumbuļi...

Tas bija nogurums, kas uzrunāja mani. Vēders bija slims no bada, man sāpēja kājas un es tik tikko varēju pakustēties. Viss mans ķermenis niezēja un durstīja, un es smaržoju sliktāk nekā jebkad agrāk. Ļoti gribējās pāris stundas nogulēt vannasistabā, bet vispirms sagribējās ēst. Bet, ja tā padomā, visvairāk man gribējās pakrist un aizmigt tepat starp savvaļas puķēm. Es biju pilnīgi izsmelts un devos tikai morālu un brīvprātīgu iemeslu dēļ.

"Izslēgsim to," viņa pieņēma lēmumu.

– Kur? – kalpone bija pārsteigta.

"Tur," es norādīju uz tālumā esošo mežu.

Tas ir apmēram trīs kilometru attālumā, taisnā līnijā. Bet

jebkas ir labāks par stāvēt šeit un būt stulbam, līdz satumst.

– Njēra, ja nu Berštons jau ir klāt? Barjeras tur nav, bet es nezinu, kur ir robeža...

"Tātad, Bēršton," es nogurusi atbildēju.

Nav svarīgi, kā šīs vietas sauc. Tagad tas neko daudz nemaina. Es nedomāju, ka briesmīgie radījumi, par kuriem Līza aizelsusi stāsta, apstāsies, kad sapratīs, ka ir sasnieguši zemes robežu.

– Nyera? Marina, kā tev iet? – Liza pieskārās man pie elkoņa, kad es tikai karājos uz zemē iestrēgušā spieķa.

Beidzot sasniedzu mežu, un tagad tikai gribēju kaunpilni nepakrist zem milzīga, sūnām klāta koka dibena.

"Es esmu izsalcis..." es atbildēju, paceļot acis uz joprojām spožajām debesīm, kas tik tikko saskatāmas cauri zariem, ko rotāja reta pirmo zvaigžņu izkliede.

Dažkārt ievēroju diētu, bet tajā pašā laikā nenostaigāju vairākus desmitus kilometru dienā. Es negulēju nevienā apģērbā, drebēdama no aukstuma un saraujoties no bailēm. Es nebaidījos no kukaiņiem, savvaļas dzīvniekiem un citām pasaules radībām, kas šajās vietās bija sastopamas pārpilnībā. Tikai pārliecība, ka pūķa kunga zobens un Lunāras gredzens mūs pasargās, atturēja mani no pilnīgas panikas un sabrukšanas. Viņi un Dragon Peak, rādot ar pirkstu uz man svešas pasaules debesīm... Es tomēr esmu civilizācijas bērns, un šāds ceļojums ir pārāk nopietns pārbaudījums.

– Nyera, tu neesi pieradis pie šādiem ceļojumiem. Lai gan... Kā būtu no Kirfarongas pie mums... Ah! – viņa pamāja ar roku,

pārtraucot sevi. "Es nekad nepieradīšu pie tā, ka tu nemaz neesi no šejienes." Bet jūs joprojām esat ieguva, neatkarīgi no tā, ko jūs sakāt," viņa norādīja uz mani ar pirkstu. "Jūs domājat, ka es nesaprotu, cik maiga ir jūsu āda, cik plāni ir jūsu kauli un cik labi kopti ir jūsu mati." Kā ar tavām rokām? Tādas nav nevienai Erlinai Zinborro. Nē, jūs noteikti esat no dižciltīgas ģimenes, – kalpone satraucās, iekurdama uguni un iekārtodama mums pagaidu gultas no zāles. "Tu vispirms ej gulēt un atpūties, es turēšu skatīties." – Pūšiņ, nekam nederīgais putns, atnes mums irbi vai ko tādu!

Cālīte arī bija nogurusi un lielāko daļu laika pavadīja man mugurā, modri skatoties uz briesmām un tikai reizēm aizlidoja pusdienot. Viņš nevēlējās strīdēties ar Lizu. Viņš pacēlās un pazuda tumsā starp kokiem. Pēc apmēram četrdesmit minūtēm viņš atgriezās un atnesa pieklājīga izmēra čūsku un lepni iemeta to pie ugunskura.

Man joprojām bija noslēpums, kā viņam izdevās tikt galā ar tādiem radījumiem ar tik mazu svaru. Viņam noteikti bija kaut kādas maģiskas spējas.

– Ko tad tu atnesi, stulbi? – Liza bija sašutusi. "Tev vajadzēja mums atnest goferu vai peli!" Vai jūs domājat, ka Nyera to ēd? Kas vispār ir čūska?

"Viņi ēd čūskas," es ierunājos, aizstāvot savu mazo draugu. – Pasaulē, no kuras es nāku, čūskas ēd.

– Cik pretīgi! – Liza novilka grimases. "Tā ir šausmīga pasaule, kurā jūs dzīvojat, ja jums ir kaut kas līdzīgs šim."

– Tā nav visur. "Es pats tos nekad neesmu mēģinājis," es atzīmēju.

Un, godīgi sakot, es nevēlējos mēģināt. Un bija vērts iedomāties, ka vajadzēja kaut kā nogriezt, noņemt ādu... Nez, vai čūskas ir kā sēnes? Vai jūs varat saindēties ar indīgām lietām, vai arī tas nedarbojas? Nē, droši vien nav interesanti.

"Ja negribi čūsku, negribi ēst," viņa garīgi pārfrāzēja slaveno teicienu par ābolu un, smagi nopūšoties, saritinājās. Nogurums lika par sevi manīt. Mani nogrieza it kā tālvadības pults klikšķis.

Pēc vakardienas brokastīm manā ēdienkartē dominēja ūdens, ar ko nebija nekādu problēmu – regulāri tiku pie strautiem un avotiem, tāpēc nebija brīnums, ka nakts vidū pamodos no dabiskām vēlmēm. Ugunsgrēks gandrīz nodzisa. Netālu gulēja pārgurusi Liza, atspiedusies pret koka stumbru. Viņa droši vien aizmiga tikpat ātri kā es, tāpēc viņa viņu nepamodināja, lai viņu mainītu.

Es viņu nepamodināju. Kāda starpība, tādā stāvoklī viņi mūs aprīs tā vai šitā. Tāpēc ļaujiet viņam gulēt. Es devos uz sāniem, lai nebūtu tualetes blakus nometnei. Apskatot uguni, to bija grūti saskatīt. Es aizvēru acis un, iespējams, pa ceļam nosnaudos un nogāju pāris papildu soļus, jo, kad pabeidzu savus darbus un pagriezos, es nekur neatradu gaismu no uguns...

Par laimi, tagad mežs vairs nešķīta tik tumšs. Daži zāles stieбри kvēloja bālā gaismā. Koku stumbri mēness gaismā mirdzēja sudrabaini. Panikā es gandrīz sāku skriet, bet piespiedu sevi palikt uz vietas. Es nevarēju aiziet tālu, ne vairāk kā desmit

metrus. Tātad, man vienkārši jāatgriežas, ko es arī izdarīju, bet es neatradu ne uguni, ne Lizu.

Uzreiz atcerējos visus stāstus par noslēpumainajām vietām, kur cilvēki klejoja vairākas dienas, un tad izrādījās, ka tur nav kur klīst.

LABI. Tikai miers.

Sāku griezties, skatījos apkārt, bet uz visām pusēm reljefs šķita nepazīstams. Turklāt es pavisam aizmirsu, no kuras puses es sākotnēji nācu. Muļķības!

Es neuzdrošinājos kliegt, kā arī es neuzdrošinājos skriet šurpu un atpakaļ, kļūstot vēl vairāk apmulstam. Tas ir labi, ja es vienkārši sēdēšu šeit pie šī koka. Tikpat liela un varena kā tā, kurā iekārtojāties pa nakti. Jā, protams, es nosalšu prom no uguns. Tas jau sāk kratīties, bet no rīta būs vieglāk satīties ar Lizu.

Pieņēmusi lēmumu, viņa sāka gatavoties gulēt. Bet es tikko biju iedzīvojis, kad pēkšņi izdzirdēju kaut kādu šalkoņu. Kaut kas milzīgs kustējās tumsā, bīstami tuvu. Es aizmēroju elpu, aizsedzu ar roku muti, lai nečīkst, un pat liku sirdij sisties klusāk. Lācis stomījās garām, trokšņaini elpodams. Tagad es viņu skaidri redzēju bālajā gaismā. Bija asa zvēra smaka, un es gribēju kļūt neredzams.

Un tad notika pilnīgi neizskaidrojams. Zvērs pagāja garām, es dzirdēju, ka tas iet apkārt kokam, aiz kura es paslēpos. Varbūt jūs to smaržojat?

Es iespiedos zemē, atceroties, vai ir jēga izlikties par mirušu vai nē. Bailes piespieda mani turpināt skatīties, no kurienes drīz

parādīsies zvērs. Labi, ka turēji muti ciet, citādi noteikti nebūtu varējis klusēt, jo lāča vietā iznāca vīrietis!

Pliks vīrietis ar visādā ziņā spēcīgu miesasbūvi. Viņš apstājās tikai metra attālumā no manis, un viņa galva pagriezās, un viņa acu zīlītes tumsā mirgoja dzeltenas kā dzīvniekam.

Nirfeat vilkacis? Lisai bija taisnība par Bērštonu.

"Nē, lūdzu, neskatieties! ES neesmu šeit!" – Es lūdzu garīgi!

Man nav nekādu izredžu cīnīties pretī vai izbēgt no šī pūra.

Vīrietis paskatījās tieši uz mani, bet nekādi nereaģēja, it kā es būtu tukša vieta. Viņš šņāca, sūcot gaisu kā dzīvnieks, bet likās, ka viņš neredz. Pagriezis pinkaino galvu, viņš vēl nedaudz paskatījās, un tad viņa kailais dibens klusi pazuda starp kokiem. Un es, nedaudz satriekts no redzētā, nosēdēju tur līdz rītam, klabēdams zobus no bailēm un aukstuma un periodiski aizmigdams.

Kad uzausa rītausma, viņa piecēlās un sāka meklēt Lizu. Kalpone jau bija pamodusies un klusi man sauca, baidīdamās pārāk skaļi kliegt. Tā kā es viņu dzirdēju, tas nozīmē, ka nebiju tik tālu, kā naktī domāju. Patiešām, viņa pārcēlās tikai apmēram trīsdesmit metrus uz sāniem – viņa palaida garām, atgriezās atpakaļ.

Bet pat tad, kad es apstājos tieši Lizas priekšā, šķita, ka viņa mani neredzēja. Viņa paskatījās garām un turpināja zvanīt, neizpratnē sagrozīdama rokas.

Nesaproti, kas viņai vainas?

Es mazliet vēroju, mēģinot saprast, kas notiek. Un tad es

sapratu: viņa uzvedas gandrīz tāpat kā tas lācis. Lai pārbaudītu savu minējumu, viņa pamāja ar plaukstu Lizas deguna priekšā.

Viņa kaut ko juta. Viņa sastinga, bailēs mirkšķinot acis, un es jutos neomulīgi.

Ko darīt, ja ar mani kaut kas notika pagājušajā naktī, un es tagad esmu ēterisks spoks, kuru neviens nevar redzēt? Neredzamais cilvēks...

Nu beidz!

– Liza? – ES zvanīju.

Kliedzot, istabene atlēca atpakaļ, paklupa aiz izvirzītās saknes, sapinās zāles gultnē un nokrita, uzplaisādama uz citas saknes. Viņa satvēra sasitušo vietu:

– Ak!

– Liza, piedod! – pielecu meitenei klāt. "Es negribēju tevi nobiedēt."

– Nyera, kur tu biji? "Lisa izbrīnīti paskatījās uz mani, viņa pat aizmirsa par zilumu.

Un es sapratu, ka tagad mani var redzēt. Man atļāva iet, un es noguris apsēdos uz meža milža augstās, izvirzītās saknes.

"Šeit es biju, bet jūs mani nepamanījāt."

– Bet kā tas ir? Es neko nesaprotu...

Es viņai īsi pastāstīju visu, kas notika naktī. Un mēs veicām eksperimentu ar gredzenu. Izņemot viņu, nekas nevarēja mani noslēpt no vilkača, es par to biju pārliecināta. Bet neatkarīgi no tā, kā mēs centāmies atkal ieslēgt neredzamību, tas neizdevās.

– Varbūt jāpasaka kādi īpaši vārdi? – es ierosināju. – Ko tad

es teicu? Es neatceros... Šķiet, ka nekas. Man bija bail piesaistīt zvēra uzmanību.

– Njēra, tev naktī draudēja lielas briesmas. Varbūt šī lieta darbojas tikai tādos brīžos? – Liza ieteica. – Vai varbūt maģija viņā ir beigusies? Gredzens ilgu laiku gulēja uz ielas, un tad tas mūs pasargāja no Akatacrs un padarīja jūs neredzamu uz visu nakti. Maģiski priekšmeti var tikt iztērēti.

Izklausījās saprātīgi.

– Tātad jūs saprotat maģiskas lietas? – ES biju laimīgs.

"Jā, visi par to zina," istabene pasmaidīja. – Par to viņi raksta bērnu pasakās.

Jā jā. Tikai trīs vēlmes, un ne vairāk. ES atceros. Tas ir slikti, ja tā ir taisnība. Gredzens mums ir palīdzējis ne reizi vien, būs skumji, ja vairs nespēs mūs pasargāt...

–Kur ir Pukliks? – pieķēru sevi, saprotot, ka eko gaismu nekur neredzu.

"Tas tiks atrasts," Liza mani mierināja.

Mēs viņu gaidījām vismaz divas stundas, un tomēr katra kavēšanās minūte varēja ietekmēt iespējamo vajāšanu. Tiesa, mēs netērējām laiku. Netālu no nakšņošanas tika konstatēti vietējo avenu biezokņi. Acīmredzot ne velti lācis pa nakti te klīda. Paēdusi ne pārāk gatavās ogas, nevarētu teikt, ka esmu remdējusi izsalkumu, bet tomēr dažas barības vielas iekļuva organismā.

Pastaigāties vēl vienu dienu tukšā dūšā ir tāda perspektīva... Čūsku, ko Ecofar mums atnesa, atcerējās ar nožēlu. Velti mēs

ignorējām tik dāsnu “pielāgošanos”, kā teiktu mans bijušais vīrs.

Un tagad mums nav ne garšīgas čūskas, ne ekofāra, kas varētu noķert jaunu.

Puffy mūs panāca vēlā vakarā, kad skumji slimojām pa tukšo šoseju, tik tikko kustinot nogurušās kājas. Cālis izskatījās daudz noguris par mums. Viņš tik tikko plivināja spārnus, lidojot zemu virs zemes. Izdarījis pēdējo rāvienu, ar izmisīgu čīkstēšanu, spalvainais kamols nokrita tieši pie manām kājām.

– Pūšīgs! – Es steidzos viņu pacelt un nokratīt no putekļiem. Cālīte smagi elpoja ar atvērto knābi un nobolīja acis. – Liza, uzlej ūdeni! Ātrāk!

Kalpone jau pati to bija izdomājusi. Izmetusi nost tukšo grozu, kuru viņa nez kāpēc turpināja vilkt, viņa izmakšķerēja kolbu un iešļakstīja to man plaukstā. Ekofars sāka dzert alkatīgi, pirms viņš remdēja slāpes.

–Kur tu biji, nelietis? Viņš mūs pameta, vai ne? – Liza sāka viņu rāt, taču tas, kā viņa trīcošiem pirkstiem glāstīja viņa spalvas, nodeva viņas patieso attieksmi.

– Chase! Wargs! – Puhliks noguris čivināja.

– Wargs? – Liza nobālēja un sastinga.

Viņa ar rokām satvēra rīkli, it kā viņai nebūtu pietiekami daudz gaisa, un nogrima taisni uz ceļiem ceļa putekļos.

– Tālu? Cik ātri viņi iet? Kas ir ar viņiem? Neklusē, Pūklik! – un es sāku krist panikā.

22. nodaļa. Chase

Nedaudz atvilcis elpu, ecofar sāka savu stāstu:

– Es pamodos agri un lidoju, lai noķertu pāris garšīgus tārpus...

Un ecofar atrada vilkaču nometni. Divi runāja par to, kā nirfi kaut ko izdomājuši, ka uz šosejas redzējuši baru un atdalījumu. Mēs bijām pārsteigti, ka tas nebija noticis ilgu laiku. Ne citādi, viņi meklē kādu. Trešais bija noraizējies, vai viņi atradīs savu apmetni. Bet viņi abi pārliecināja viņu, ka robežas burvība ir uzticama un nirfi savā dzīvē neatklās kādu nocietinājumu. Un ka mums jāturpina meklēt izdzīvojušos.

"Tātad tas ir tas, ko tu redzēji pagājušajā naktī, nyera!" Tā nebija Nirfa. Tie bija vilkači, kas gadsimtiem ilgi dzīvojuši Berštonas mežos. Tas nozīmē, ka tur joprojām ir izdzīvojušie. Ne visi Nirfeats tika iznīcināti vai paverdzināti. Labas ziņas! – viņa pasmaidīja

"Izrādās, ka es par velti baidījos no tā kailā dupša?"

– Nu kāpēc? Ne velti. Viņi saka, ka vilkači dažreiz nozog meitenes, ja viņi sajūt viņās to vienīgo, bez kura nav dzīvības. Uzslavējiet Pūķi priekštecī, ka jūs neizraisījāt viņu interesi, pretējā gadījumā viņi nebūtu atpalikuši. Kāds līdzīgs jūs panāktu, atzīmētu un viss.

Es iztēlojos pāris lāčus, kas mani vajā, un pakratīju galvu:

– Tas ir kaut kā sirreāli! Puffy, kas notika pēc tam, kad

noklausījāties šo vilkaču sarunu?

"Es nolēmu lidot atpakaļ un pārbaudīt," stāstu turpināja Pukliks. "Mums bija jāsteidzas, lai nokļūtu tur un atpakaļ."

Mēs ar Lizu saskatījāmies viena uz otru.

– Kur īsti jūs satikāt Nirfeats? – ES jautāju.

– Ciematā, kur mēs pirmajā naktī pavadījām tik sliktu nakti.

– Ak nē! Viņi mūs ātri panāks.

– Mums ir gandrīz divu dienu pārsvars. Ja pasteigsimies, tiksīm līdz Drakendortam. Daudz vairs nav palicis," es paskatījos uz daudz tuvāk esošo Dragon Peak. – Vai jūs domājat, ka Akatacra var tos palēnināt?

Es cerēju, ka gariem bija vienalga, kam viņi uzbruka.

"Maz ticams, ka tas viņus aizkavēs, nyera." Turklāt pakalīdzīšanās nekad nenogurst. Es nedomāju, ka viņi apstāsies uz nakti..." Lizas lemtais skatiens iedūrās manā sirdī kā duncis.

– Cik ilgi, tavuprāt, mums jāiet?

– Vēl divas enerģiska progresa dienas, un mēs sasniegsim savu mērķi...

– Bet kāda enerģiska kustība ar vājām kājām un tukšu vēderu? – es izteicu savas bažas un gribēju apsēsties blakus Lizai un izplūdu asarās.

Bet tā vietā viņa paskatījās uz novārgušo Puhliku:

– Mazā, es visu saprotu, bet... Mums ļoti vajag čūsku. Mēs jums palīdzēsīm.

Lai atrastu, noķertu, nodīrātu un sagatavotu čūsku, bija jāstrādā vismaz trīs stundu garumā. Uguns tika iekurta

neslēpjoties. Tikko devāmies lejā no ceļa malas gravā.

– Nyera, sanāca garšīgi! Nebiju gaidījusi, ka čūskas būs tik garšīgas! – Liza apbrīnoja, rīdama gabalu pēc gabala.

Arī cālītis atdzīvojās un, atsvaidzinājies, sāka vaimanāt:

"Kā jūs varējāt tā sabojāt gaļu!" Raw garšo daudz labāk!

Kamēr viņi strīdējās ar Lizu, es klusi sakodu zobus savā gabalā. Nav slikti, tikai nedaudz apdedzis. Bet nebija laika gaidīt, kad izdegs zari un paliks ogles, tāpēc viņi tik un tā pagatavoja. Jā, un es nevarēju iegūt pietiekami daudz, bet tas joprojām ir labāk nekā nekas.

"Tas man liek miegu," Liza žāvājās plaukstā. – Var būt...

– Nē. Mums vēl ir divas līdz trīs stundas līdz saulrietam. Atcerieties par Nirfiem.

Liza atcerējās un uzreiz mainīja domas, meklējot šeit nakšņošanu.

Atklāti sakot, es negribēju iet nekur citur, bet vēl mazāk vēlējos, lai mani pieķertu nirfeats.

– Njēra, tur ir siena kaudze. Nakšņosim tajā, tālāk vairs nevaru! – pārgurusī kalpone norādīja kaut kur uz sāniem.

Es ar viņu nestrīdējos. Viņa pati jau kustējās automātiski. Viņa aizmiga, neatceroties, kā apraka sienā, ignorējot ērkšķus. Pukliks mani pamodināja.

– Ātrāk! Piecelties! Wargs nāk!

Cālīte radīja tādu paniku, ka pēc minūtes mēs jau bijām ārā: pinkaini un klāti ar sausiem zāles stieņiem, kā tās klasiskās siena padauzas. Citos apstākļos būtu bijis iespējams pasmieties, bet

mums nebija laika smieties.

– Nyera! Nyera, esmu pabeidzis! Erlessa apsolīja mani nodot Nirfiem par vēl vienu pārkāpumu. Un Nier Gaero piedraudēja, ka viņš vispirms izklaidēsies ar mani un pēc tam nosūtīs mani uz Nirfgardu, lai es dzemdētu briesmoņus!

– Liza, pievelc sevi! Jābrauc prom! – Es satvēru viņas roku un vilku sev līdzī.

– Nē! es negribu! Viņi joprojām mūs panāks! Labāk paņem dralorda zobenu un tūlīt nogalini mani! – istabene nokrita un satvēra manu kāju.

Viņas acis bija trakas. Neviltotas šausmas izšļācās viņiem cauri.

– Nekavējoties pārtrauciet! – viegla pļauka lika meitenei atkabināties.

Liza, kļūstot bāla, nokrita uz ceļiem un sāka aizrīties visdabiskāk. Diemžēl man radās aizdomas, ka viņai ir alerģija pret kādu augu. Man šausmīgi niez deguns un sāp aukslējas.

– Pasteidzies! Skrien! – uzpumpējās eko-priekšējais lukturis, griežot aplūsus virs mūsu galvām. – Skrien!

– Aizveries! – Es viņam zvēru.

Ielpot un izelpot. Viņa izņēma ūdeni un pasniedza Lizai:

– Iedzer un nomierinies. Tagad padomāsim.

– Nogalini mani, nyera. Es negribu dzemdēt briesmoņus! – kalpone visu laiku atkārtoja.

– Par kādām šausmām tu runā?! “Tā nebija pirmā reize, kad par to dzirdu, bet kaut kā es to neuztvēru nopietni.

Tagad Lizas panika bija tāda, ka man radās aizdomas, ka viņa nerunā tēlaini.

– Tu neko nezini! – viņa kļuva apgaismota. – Nyera, nirfi ņem sievietes un veic ar viņām briesmīgus eksperimentus. Piespiesti nest monstrus. Tāpēc viņi saviem burvjiem rada radības, no kurām briesmīgākās nav pasaulē.

– Izklausās pretīgi! – Es biju tik aizkustināts, ka sāku domāt par neparastām japāņu tradīcijām. "Varbūt man vajadzētu izmantot zobenu, pirms nav par vēlu."

"Mēs kavējamies..." Puhliks piezemējās man uz pleca.

Es paskatījos ārā no skursteņa aizmugures, tālumā uz ceļa atradis atdalījumu, kura priekšā steidzās radījumi, kas izskatījās pēc lielu suņu bara.

Wargs? Kad viņi būs šeit? Pēc desmit minūtēm? Piecos? Viens ir skaidrs, jums pat nav jāmēģina aizbēgt. Nav laika...

"Tev nevajag sevi nogalināt," Liza noliedza. – Tikai es. Ātrāk!

Viņa atvilka apkakli un nolieca galvu. Es apstulbusi skatījos uz viņu.

– Un kāpēc tā? Ko, nirfi uzreiz mani cienīs un neaiztiks?

– Nē, ne tāpēc! – kalpone nesaprata ironiju, bet vismaz pārstāja prasīt mulķības. "Viņiem tu vienkārši esi vajadzīgs, bet man nē." Viņi tevi nemocīs, jo tev jāpiedalās šovā.

Viņa aizsedza seju ar rokām un rūgti raudāja. Bija neizturami skatīties uz viņas izliekto, nelaimīgo augumu, un es atkal paskatījos ārā aiz kaudzes. Vargi jau bija sasnieguši ceļa malu un metās mums pretī pāri laukam. Man ir pāris minūtes, ne vairāk...

Viņa norija ar sausu muti, piedzīvojot iekšēju cīņu, un tad pieņēma lēmumu:

– Dod man roku! – Liza pavēlēja, noraudama zobena jostu.

– Niera?

Es viņā neklausījos. Viņa vienkārši satvēra viņas roku un uzlika pirkstā Lunāras gredzenu. Tad viņa ielika zobenu rokās. Iešāvās prātā doma izmantot to glābšanai, bet es to atmetu malā. Es jau esmu pārkāpis rīkojumu to neizmantot, jauns pārkāpums varētu mani sabojāt.

Intuīcija vienkārši kļiedza, ka vairs nav vērts ļaunprātīgi izmantot to, ne velti blondais vīrietis no mana sapņa bija tik pārliecinošs, prasot neizmantot zobenu maģiju. Un jūs nevarat atstāt Lizu šeit, bet aizvest mūs kopā pie Vasilinas... Enerģijas patēriņa mērogā šī vēlme ir simtprocentīgi “svarīga”. Iestabenes atstāšana šeit būtu kā viņas nāves ordera parakstīšana.

Kaut kā tikšu ārā...

– Ātri uzkāpiet siena kaudzē un lūdzieties Pūķim priekštecim un visiem jums zināmajiem dieviem, lai viņi jūs neatrastu! Ja jums ir paveicies netikt notverts, dodieties uz Drakendortu un atrodi tur draklordu. Saprātu?

– Nyera? – Asaru pilnas acis skatījās manī.

– Sapрати? – es atkārtāju.

Liza bieži pamāja ar galvu, un pār viņas vaigiem atkal sāka ritēt asaras. Es impulsīvi viņu apskāvu un pagriezos pret eko gaismu:

– Puffy, paliec un palīdzi viņai nokļūt viņas vietā. Ja atrodat

Draklordu Berlianu, pajautājiet man. Ardievu!

Šajā brīdī es pagriezos un no visa spēka skrēju prom, izliekoties, ka slēpjos aiz kaimiņu siena kaudzēm. Akcija ir bezjēdzīga, taču pastāv iespēja, ka visa dzišana aizies pēc manis un nepārmeklēs vietu, kur nakšņojām. Ceru, ka Liza nekļūdījās savos pieņēmumos, citādi es te vienkārši saplosīšu, un ar to viss beigsies.

Bēgot no ļaunajiem zvēriem, es jau nožēloju neadekvāto laipnības un līdzjūtības uzbrukumu. Un kā bija iespējams atdot visu vērtīgo un aizbēgt ar pliku degunu? Bet ir par vēlu nožēlot...

Es nebiju saplēsta.

Paguvu nobraukt kādus simts metrus pāri ar zāli aizaugušam laukam, pirms vargi mani apsteidza. Viņi mani ielenca, nepacietīgi ņurdot un vaimanājot. Žokļi, ar asiem zobiem, šad un tad ļoti cieši klabēja. Knapi atturot kliezienus, centos nekustēties un neizrādīt bailes, kas nebija nemaz tik viegli, kad mana sirds dauzījās kā traka.

Starp citu, šīm kuprīgajām bruņu hiēnām, it kā pārklātām ar melnu hitīnu, nebija nekāda sakara ar parastajiem suņiem. Ļaunprātība un naidis šlakstījās viņu sarkanajās acīs, un, ja ne saimnieka griba, viņi labprāt mani saplosītu drupās.

Es centos pat neskatīties siena kaudzes virzienā, kurā slēpās Liza, lai neatklāju savu atrašanās vietu. Ja paveiksies, gredzens viņu paslēps, tāpat kā es, bet nē...

Es viņas labā darīju visu, ko varēju, un vēl vairāk. Vai tiešām nebija veids, kā viņu nogalināt?

"Tu labi skrien, Nyera Frizo, bet kari ir ātrāki," Gaero piegāja pie manis, smaidīdams.

Nekromantam vajadzēja mazliet ilgāku laiku nekā wargs, lai šķērsotu lauku. Uz šo brīdi beidzot noticēju, ka mani tagad neaiztiks, tāpēc apsēdos uz apgāztiem ratiem, kas jau vairākus gadus trūdēja šajā laukā, un gaidīju.

Pirms atbildes viņa nopētīja savus nagus, pēc tam no biksēm noņēma dažus putekļu plankumus un tikai tad pagodināja paskatīties uz augšu.

– Bet tu, Gaero, skrien vienkārši pretīgi. Man likās, ka aizmigšu, kamēr gaidīšu," es izlikos, ka žāvājos.

Nekromants apmierināti iesmējās.

– Un tu esi kļuvusi drosmīgāka, Marina. Bet tas neturpināsies ilgi. Es zinu, kā padarīt jebkuru sievieti elastīgu, ticiet man.

"Man nav šaubu," es nolēmu nestrīdēties par pārmaiņām un, nekaunīgi atgrūzdams karogu purnus, pirmais stutēju uz ceļa pusi, kur nez kāpēc palika visa komanda.

Nē, es nekļuvu bezbailīgs, gluži otrādi, mana redze aptumšojās, kad zvērs, kura galva sniedzās man līdz krūtīm, nūrdēja, klabinot zobus manas sejas priekšā. Bet no malas šķiet, ka tas izrādījās iespaidīgs.

Gēro nūrdēdams sekoja un pat apsteidza mani, nešaubīdamies, ka es neaizbēgšu. Un kāpēc par to šaubīties, ja karas, kas mani ieskauj pusgredzenā, nogriež visus ceļus, lai bēgtu? Es vēl neesmu iemācījies lidot, lai gan būtu jauki dabūt savu pūķi šādam gadījumam...

– Gaero? – Es pagriezios pret viņu, kad nobraucām pusi distances līdz ceļam.

– Kas? – nekromants nomurmināja, nepagriežoties.

– Vai jums ir ēdiens? Pēdējā dienā es nevarēju pareizi ēst. "Es nezinu, kā medīt," es sūdzējos.

– Vai tu prasi man ēst? – nekromants bija nopietni pārsteigts.

– Nu ko? Man šķiet, ka tu labi gatavo, tu esi tik... daudzpusīgs cilvēks," es paraustīju plecus.

Atklāti sakot, es runāju visādas muļķības, lai mani mulsinātu. Es cerēju, ka viņi neatcerēsies par Lizu. Un tā ir taisnība, līdz šim neviens nav gājis uz siena kaudzes. Vai tas nozīmē, ka Nirfi neseko maniem soļiem, bet gan mērķtiecīgi sekoja man?

– Ēst Zinborro pilī. "Man nav laika ar jums rūpēties," Nirfīts izsmēja.

Es viņu garīgi nolādēju visos iespējamajos veidos, bet skaļi neko neteicu.

– Kāpēc tu tik mistiski klusē, nyera? – viņš pēc ilgas pauzes jautāja.

– Jā, es domāju, cik neizskatīgas bija jūsu tuvāko un tālāko radnieku attiecības ar vargām un tamlīdzīgām dzīvām radībām.

Tajā brīdī kaut kas notika. Tas bija tā, it kā es būtu piepildīts ar epoksīda sveķiem: es nevarēju elpot, es nevarēju kustēties. Ap kaklu savilkās neredzama, bet taustāma cilpa. Apkārt valdīja svešas maģijas melna dūmaka, kas mani biedēja līdz stostīšanās.

Gaero slējās pār mani kā pūķis:

– Par attiecībām starp tuviniekiem, kā arī par savstarpējo

ciņu parunāsim vēlāk, dārgais!

Paķēris ķēdi, viņš izmakšķerēja savu dāvanu un kaut ko pasmīnēja.

Viss uzreiz apstājās, tiklīdz viņš mani izlaida ārā, un es konvulsīvi ievilku gaisa elpu, apsot sev vairs neiet pārāk tālu ar šo vīrieti un arī izmest amuletu. Ar eko gaišajām spalvām kaut kā iztikšu.

Un par Gaero...

Šķiet, ka Bad Boy ļoti vēlas kaut ko no manis. Kas zina, kādi plāni viņam ir un vai viņš tos īstēnos tepat uz ceļa.

Šķiet, ka šoreiz iekļuvu tādās nepatīkšanās kā nekad mūžā...

Gaero atkal ierunājās tikai tad, kad mēs sasniedzām ceļu.

"Nu, vai tu pats brauksi zirga mugurā, vai man tevi būs jānes kā kūtsmēslu maisu, metot tevi pāri zirga krupim?"

– Kāpēc uzreiz ar kūtsmēsliem? – es pietvīku, bet, uztverot nekromanta skatienu, atcerējos sev doto solījumu izturēties ar viņu pieticīgāk: "Es pats iešu." Paldies par iespēju, nier.

Es negribēju karāties ar seju uz leju, atsitoties ar vēderu pret zirga krustu. Un kaut kas man teica, ka mans ķermenis, visticamāk, neizdzīvos šādu vardarbību bez bojājumiem.

"Labi," nekromants izdarīja zīmi, un man atnesa apseglotu zirgu. Šķita, ka Nirfeats dod priekšroku melnajai krāsai, tāpēc šis īpaši neizcēlās starp citiem. – Apsēdies. Bet, ja jūs nolemjat mulķoties, jūs nāksit ar mani.

Es negribēju padarīt mulķi, es neesmu tādā stāvoklī. Bet pat tā līdz vakaram tik tikko varēju noturēties seglos. Spēki mani

pilnībā pameta. Lai kā es centos, es ļoti berzēju savus augšstilbus un sasprindzināju savu dibenu un kājas.

– Apstāties! – Gaero pavēlēja, apturot komandu.

Viņa vīri nekavējoties sāka rosīties par nometnes iekārtošanu. Noslīdēju no zirga un nokritu taisni zemē, no kurienes vienaldzīgi vēroju notiekošo. Labi, ka nirkas nav divpavedienu, pretējā gadījumā es nomiršu tieši šobrīd.

Tikmēr daļa apmetās uz nakti. Gaero iekārtoja amatus un pasūtīja ēdienu gatavošanu. Dievišķā putras ar gaļu smarža lika man kustēties, un nakts vēsums lika man virzīties tuvāk ugunskuram. Bet neviens šeit negrasījās mani pabarot.

"Es tev teicu, ēdiet pilni!" – nekromants iesaucās un uzmeta man ar ūdens kolbu. – Pa to laiku tu būsi izsalcis kā sods par to, ka piespiedi mani skriet pēc tevis.

radījums! ķēms! Iesaldēt! Morga iemītnieks un krematorijas krāsns pastāvīgais iedzīvotājs! Ēzeļa dibens ar vēderu! Kāpēc tāpēc tevī apēstu? Lai savs wargs tevī sajauc ar cukurkaulu. Lai šis bardaks tevī pārvēršas par stikla lauskām!

Bet, lai arī cik izsmalcināts es biju jaunu lāstu un lāstu izgudrošanā, lai arī cik es ar naidpilnu skatienu blenzu uz Badu, diemžēl nekas ar viņu nenotika. Nekromants sēdēja un atklāti baudīja putru, pat ne reizi neaizrijās.

Atklāti sakot, šāds pazemojums uz mani iedarbojās nomācoši. Pat Cvetkovs nekad neko tādu sev neatļāvās. Kāda morāle ir vietējiem?

Apsolījusi sev pie pirmās izdevības viņam atriebties, viņa

iedzēra ūdeni un devās gulēt. No rīta neviens mani neapžēloja, neskatoties uz to, ka vēders skaļi prasīja aprīt. Jā, jā, tieši šādā redakcijā. Citādi to pateikt nevar.

Un atkal man nācās kratīties seglos, šoreiz sakožot zobus, jo sāp viss, kas varēja sāpēt, un pat lietas, par kurām man nebija aizdomas. Bet es to izturēju, jo nevēlējos vēl vairāk izrādīt vājumu Bad Guy priekšā. Nu, protams, es arī negribēju iet kā kūtsmēslu ķīpa.

Kad devāmies uz pazīstamām vietām un parādījās Zinborro pils, es sapratu, cik tālu spējām tikt saviem spēkiem. Nu, protams, nācās taisīt atpūtas pieturas un pasēdēt patversmēs, lai mūs neredz. Kopumā tas nebija tik tālu no Zinborro līdz Drakendorta robežai. Vajadzēja nozagt vēl vienu zirgu un bez apstājas dzīt dienu un nakti, tad jau mēs būtu Nirfeats neaizsniedzami. Eh, kaut es iepriekš zinātu grafiku...

Kheress mūs sagaidīja zālē. Saspiedusi lūpas, viņa paskatījās uz mani ar aizvainotas valdošās dāmas gaisu.

"Kā jūs varējāt mums atlīdzināt par mūsu viesmīlību?"

"Es justos vainīgs, ja jums nebūtu savtīgu plānu attiecībā uz mani," es atteicu.

– Nelieši! – Heresa noņņāca un pacēla roku, lai man trāpītu, bet Gaero pārtvēra viņas roku.

"Nyera Zinborro, es pati sodīšu šo meiteni, kad pienāks laiks." Tikmēr saved viņu kārtībā. Parīt viņai vajadzētu būt iespējai piedalīties sacensībās.

"Tava griba, nier Gaero," Erlesas skatiens man nesolīja neko

labu.

"Neiznīcini Nieru Friso, Erlesa." Atcerieties, ka kungiem ir jābūt izvēlei. Citādi tev būs jāiepazīstina ar visām savām meitām," Gaero ielauzās ļaunā smaidā un, mūs pametis, izgāja ārā.

Spriežot pēc tā, kā Vārna nobālēja, draudiem bija ietekme. Bet tas man nelika justies labāk...

– Aizved Nieru Friso uz viņai ierādīto istabu un palīdzi savest kārtībā! – Erlesa pavēlēja.

– Un atnes ēdienu! – Es atgādināju, uztraucoties, ka šoreiz netikšu uzaicināts uz vakariņām.

Šoreiz mani apsargāja un Nirfeats to izdarīja, it kā neuzticētos vietējiem sargiem. Viņi mani aizveda uz nelielu istabiņu, kurā bija kaut kas līdzīgs gultai un aizrestotam logam. Nevis kamera, bet tīra cietuma kamera! Par laimi, tualete atrodas aiz atsevišķām durvīm, nevis koka vanniņas formā, bet tas joprojām nav patīkami. Palikusi viena, nolēmu iet gulēt, īsti necerot uz vakariņām. Bet viņi man to joprojām pasniedza. Maizes gabals un glāze zāļu uzlējuma. Tas ir viss...

23. nodaļa. Eirena Smaragda, Sasniedzamības Draklords Torisvens

Dortholas pils, Drakendort Reach, divas dienas pēc Marinas sagūstīšanas

Blakus Dimanta ēnai bija daudz vieglāk pieņemt cilvēka formu. Pēdējā laikā arvien vairāk saskāros ar grūtībām šajā jautājumā, taču situācija mainījās, kad ieraudzīju Marinu. Un, lai arī viņa nebija tuvumā, man spēku deva vien doma, ka viņa eksistē, viņa ir mana Ēna un viņa ir kaut kur šeit – Robežās.

"Es nedomāju, ka teikšu to, bet es priecājos jūs redzēt," Vasilina paskatījās ar cerību: "Vai jums ir ziņas par manu māsu?"

– Jā un nē. Bet es to vēl neesmu atradis, ja tu to domāji. Atvainojiet.

"Nekas," Līna saprotoši pamāja ar galvu un sakoda zobus.

Bija skaidrs, ka viņa šobrīd būtu pati devusies meklēšanā, ja varētu. Kurš viņu atlaidīs? Jebkurš ceļojums grūtniecības laikā ir neapdomīgs.

"Man jārunā ar Reginhardu, tāpēc es atnācu."

Pat uz pūķa spārniem šķērsot divas robežas nav viegli. Un, ja tagad es varēju sekot pūķu takām līdz pašai Torisvenas un Drakendortas robežai, tad tālāk tas man prasīja plivināt spārnus gandrīz vienu dienu.

– Tēvocis Eirens! – zeltmatainais zibens mani gandrīz nogāza

no kājām, apskaujot.

– Princese! – Paglaudīju meitenei pa galvu un zem Vasiļinas saspringtā skatiena steidzos taisnoties: "Piedod, Zlata, man šodien nav dāvanas." Es steidzos, tāpēc tikai saldumi. Vai var? – Viņš jautājoši paskatījās uz viņas māti.

Viņa uzreiz atslāba un pamāja, un es pasniedzu meitenei marmelādes konfekšu kārbu.

"Tos pagatavoja grāfa Anneri sieva vienā no Torisvenas ziemeļu ērlingiem pēc senas ģimenes receptes. "Ļoti garšīgi un veselīgi," es piebildu, zinot, ka Dimanta ēnai ir īpaša attieksme pret saldumiem.

Reginhards Berlians jau gāja lejā pa platajām kāpnēm. Izmantojot to, ka mammas uzmanību novērsa vīrs, Zlata mani parāva aiz piedurknes.

– Foršs nazis, tēvocis Eiren! Paldies! Mamma to paņēma un paslēpa no manis, bet es tik un tā nozagu. Viņai nav ne jausmas," meitene ieķīķināja plaukstā un huligāniski piemiedza man ar aci, un uzreiz ieguva vispieklājīgāko izskatu, tiklīdz Lina paskatījās mūsu virzienā.

"Būsim piesardzīgs, pretējā gadījumā mēs abi sajuksimies," es tikpat klusi atbildēju, kad Lina bija apjucis. – Sveiks, Reginhard! Atvainojos, ka atkal traucēju, bet man vajag padomu," es devos uz dimanta pusi.

– Sveika, Eiren. Prieks būt noderīgs. Vai jūs gūstat panākumus Ēnas meklējumos?

"Jā un nē," es nevarēju smagi nopūsties. – Man ar tevi

jākonsultējas.

– Lina, pasūti pusdienas pasniegt manā birojā un pievienojies mums. Tev taču nav iebildumu pret manas Ēnas klātbūtni, vai ne, Eirēna?

Līna pamāja. Tajā pašā laikā viņas skatiens, kas bija vērsts uz vīru, bija mīlestības pilns, un es izjutu vieglu skaudību. Vai viņas māsa uz mani skatītos tāpat? Nav šaubu, ka viņa ir mana Ēna. Diemžēl tas negarantē sajūtas. Kādreiz es centos visu iespējamo, lai izvairītos no šādiem sieviešu skatieniem. Man patika ķermenis, bet es nekad nedomāju salauzt sirdis. Tāpēc es parasti izvēlējos lidojošus cilvēkus, kuri nebija pārāk tendēti pieķerties.

Bet tagad es gribēju kaut ko citu...

– Kā es varu būt pret? Turklāt mēs runāsim par Vasilīnas māsu. Viņai jāzina visas detaļas. Tiesa, viņu nav tik daudz... Patiesībā tāpēc esmu šeit.

Regs ar aicinošu žestu pamāja viņam sekot. Mēs devāmies uz viņa jauno biroju, kas bija pārcelts uz pirmo stāvu.

"Es nolēmu, ka business ir jānovērš ārpus laulības guļamistabas," viņš pasmaidīja.

– Vai sieva novērš jūsu uzmanību? – Es to viltoju.

"Tas notiek," mēs apmainījāmies zinoši smīniem. – Faktiski vecā biroja vietā būs bērnistaba. Līna vēlas, lai bērns guļ mums blakus. Es viņai piekrītu.

– Saproti.

Es ar prieku paskatījos apkārt. Vairāki skapji ar grāmatām un

dokumentiem. Liels logs ierāmēts ar tumši zaļiem aizkariem, ārā zaļumi. Pie kamīna atrodas dīvēns un divi atzveltņes krēsli, starp tiem ir ovāls galds. Liels rakstāmgalds darbam stūrī, krēsls. Aiz muguras ir portrets pilnā augumā, kur Drakendortas pūķu kungs tika attēlots sēžam tronī.

"Vasiļina izdomāja, kā šeit visu sakārtot," Reginhards norādīja uz vecajām mēbelēm, kas pārklātas ar jaunu polsterējumu. Tas izskatījās neparasti un skaisti. – Un Agripina uzgleznoja šo...

Regs norādīja uz citu sienu, kas pilnībā bija veltīta zīmējumiem, izmantojot neparastu tehniku. Šeit netika izmantota krāsa, tikai ogle, un tomēr katrs attēls iedvesa dzīvību. Reginhards un viņa sieva. Ar sievu un adoptēto meitu. Atsevišķi ģimenes locekļu portreti, bet sakārtoti tā, it kā viņi joprojām būtu kopā. Ļoti skaists!

– Tā izrādījās uzņēmējdarbībai draudzīga vieta. Ir patīkami strādāt kaut ko tādu," es pasmaidīju. – Tu esi vienkārši lieliska. Dorthola nav atpazīstama.

"Paldies, mēs ļoti cenšamies," Vasiļina, kas ienāca, dzirdēja pēdējo frāzi, ko teicu.

Regs steidzās satikt sievu un palīdzēja viņai apsēsties vienā no mīkstajiem krēsliem. Līna sarāvās un, smagi briedama, apsēdās ērtāk.

"Bērns šodien bija pilnīgi nerātns," viņa pasmaidīja. – Sitiņi un spēriņi.

Viņa pēkšņi noelsās, satvēra Rega roku un uzlika to uz sava

apaļā vēdera. Viņi skatījās viens otram acīs ar tādiem pašiem apdullušiem smaidiem. Arī es nevarēju pretoties un pasmaidīju, neuzdrošinādamies lūgt to pašu, lai arī cik ziņkārīgi bija sajūst, kā tas ir. Un pēkšņi es sapratu, ka pat grūtniecības laikā Vasilina bija neticami skaista. Žēl, ka figūra izplūda un seja bija nedaudz pietūkusi.

Kas ar mani notiek?

"Idiots ir iznācis, un ir pienācis laiks iegūt savu pēcnācēju," Smaragds izteica acīmredzamo manā galvā.

Es nopūtos, atceroties, ka viens no maniem bērniem aug citas sievietes klēpī, pret kuru es neko nejutu. Pavisam...

"Kāpēc tu to izdarīji, Smaragd?" – uzdevu jautājumu, uz kuru atbildi jau biju saņēmis vairākas reizes.

"Es domāju, ka man rūp mūsu nākotne. Piedod..." pūķis atbildēja.

Šī bija pirmā reize, kad es izklausījos tik vainīga, ka jutos apmulsusi.

Sekojošā Vasiļinai, ienāca kalpi, nolika traukus uz galda un aizgāja. Patīkamās gaļas un garšvielu smaržas piepildīja manas nāsīs, un vēders savilkās no izsalkuma. Es pat aizvēru acis, gandrīz satriecoties.

– Eirēn, kad tu pēdējo reizi ēdi? – Vasiļina bargi jautāja.

"Vakar... Vai aizvakar..." es neizpratnē atbildēju. – Es neatceros.

– Skaties, Reginhard, viņš ir atlaidis! Viņam jau ir melni loki zem acīm! Eiren, tūlīt sēdies pie galda un ēd, un visas sarunas

vēlāk.

Es nepretojos. Ir jauki, ka par tevi tik rūpējas. Ar mani tas agrāk nav gadījies bieži.

"Es pārmeklēju visu, ko varēju, bet nekur nebija nekādu pēdu." Tikai vienu reizi man likās, ka kaut ko sajutu," es teicu vēlāk, paēdusi un atspiedusies ērtā krēslā pie loga.

Pa nedaudz atvērtajām durvīm bija dzirdamas balsis, putnu čivināšana un pavasara ziedu smaržas. Varēja skaidri redzēt, kā bērni spēlējas dārzā. Zlata noteikti bija līdere lielā, raibā uzņēmumā. Ar acs kaktiņu vēroju bērnus, ap kuriem gaisā virmoja puķu cīņas.

– Kur tas bija? Vai esat meklējis šo vietu? Neklusējiet! – Vasiļina man uzbruka.

– Vēl nē. Tas notika apmēram pirms nedēļas. Lidojot pāri Zinborro domēnam, šķita, ka kaut ko nojautu. Sajūta bija līdzīga trauksmei, un tā bija saistīta ar Marinu, taču tā ilga tikai nožēlojamu brīdi. Es neesmu pārliecināts, ka nedomāju par vēlmēm... – es domīgi skatījos ārā pa logu, cenšoties atcerēties to pašu sajūtu.

– Zinborro? – Reginhards bija piesardzīgs. – Tas viss ir aizdomīgi. Nebrauc uz turieni, kamēr neatradīsi Indētāju, Eiren. Un ar viņu es neieteiktu to darīt vienatnē. Sapuvusi sēkla..." viņš saviebās.

– Es zinu. Pat tad, kad mans tēvs bija dralords, viņam bija aizdomas, ka Zinborro pazīst nirfeats. Šajā neveiksmīgajā dienā Valdam bija nopietna saruna ar grāfu Zinboro. Es pat pasaucu

viņu uz Sven-Hallu, nepaskaidrojot, kāpēc – sasmīnēju, it kā būtu iedzērusi malku neatšķaidīta skāba vīna. – Kāds brīdināja Ērlu... Jā, tu pats zini, kā tas viss beidzās.

– Šeit! Tāpēc es jums lūdzu: pagaidiet, kamēr piedzims mans mantinieks, un tad mēs kopā apciemosim grāfu Zinboro.

Vasiļinas sejā atspoguļojās jūtu cīņa. Kā māte viņa piekrita vīram, bet kā mīloša māsa nevēlējās kavēties. Bet viņa nekad neizteica savu sašutumu. Tā vietā viņa jautāja:

"Tu teici, ka jūti viņu?"

– Jā. Smaragds skaidri juta savu Ēnu, bet tad šī sajūta pazuda. Gandrīz uzreiz.

– Un jūs nevienu nepamanījāt?

– Pie ezera pamanīju nelielu atdalījumu. Vairāki dižciltīgi nieri ar sargiem. Sīkāk es to neredzēju. Viņš lidoja pēc iespējas augstāk. Es domāju nolaisties lejā un pārbaudīt savu maģisko redzējumu, bet uzreiz sajutu Nirfeat maģiju un nolēmu, ka tas varētu būt lamatas. Tikai slinkie nezina, ka Torisvena jaunais draklords meklē Ēnu. Varbūt viņi apzināti mēģināja mani pievilināt.

"Kas viņiem traucē notvert jūs tieši pilī?" "Jums tur nav cilvēku," Reginhards uzdeva saprātīgu jautājumu.

Tā bija patiesība. Bez zobena es nekādi nevarēju pilnībā atbrīvoties no melnā pelējuma. Viņš to sadedzināja ar pūķa liesmu, tāpēc pils mūri uz visiem laikiem bija klāti ar sodrējiem, bet ik pa brīdim atkal parādījās. Šī iemesla dēļ es neturēju nevienu sargu vai kalpu. Cilvēki sāka slimot. Tāpēc man bija

tikai palīgi, kas nāca no tuvākā ciema. Pabeiguši nepieciešamos darbus, viņi tajā pašā dienā aizbrauca, nekad nepaliekot pa nakti.

– Nirfeats regulāri uzbrūk Svenam Holam, taču parasti tie ir briesmoņu bari, ar kuriem pūķim nav grūti tikt galā. Viņi vēl nav nosūtījuši uz sienām nevienu nopietnu vienību.

– Kāpēc? Kad es biju šeit, pilī, viņi ieradās veselā armijā. "Jūs pats to redzējāt," Vasilina bija pārsteigta.

– Tāpēc, ka viņiem ir vajadzīga ierobežojuma atslēga. Tev tā bija, bet Eirēnai nē. Šķiet, ka nirfi arī par to zina," manā vietā atbildēja Reginhards.

– Nirfejai ir vajadzīga robežu atslēga, lai iegūtu varu pār visu Torisvenu un Eirenu! – Līna uzminēja.

"Tieši tā," es pamāju. "Bez zobena viņiem es esmu tikai pūķis, kas var radīt nepatīkšanas, bet nekas vairāk." Kamēr Indētājs nav manās rokās, es esmu nepilnīgs dralords. Reach burvība man īsti nepakļaujas, un Nirfeats nav jēgas tērēt laiku un cilvēkus uz mani.

"Tātad, mums arī jāatrod zobens..." Līna vīlusies sacīja, atspiedusies krēslā.

Viņa sarāvās, iejutās ērtāk. Viņa noglāstīja vēderu.

"Ir viens rituāls, kas var palīdzēt atgūt Indētāju, bet man būs nepieciešama ēna, lai to izpildītu," es nopūtos. "Izskatās, ka man tomēr būs jāapciemo Erlings Zinborro." Šī ir vienīgā vieta, kuru Torisvenā vēl neesmu apmeklējis. Man nav ceļa uz Kirfarongu un Solijaru. Un viņa netika atrasta Drakendortā. Vienīgā cerība, ka Zinborro tas ir, pretējā gadījumā jums būs jāriskē ar savu ādu,

izpētot Berštonu, kas ir apsēsts ar nirfeates...

– Saproti. Bet man šķiet, ka laika gandrīz nav. Taču ar Zinborro Erlinga pārbaudi vien nepietiek. Tur ir jāiztīra Nirfeat infekcija. Erlings Zinborro ir vērti uz Drakendortu, ko viņi joprojām cer salauzt. Būtu jauki atrast Indētāju. Tad es slēgtu robežu un lēnām tiktu galā ar tiem nirriem, kuri paliek Torisvenas teritorijā.

– Netālu no Zinborro, ne mazāk bīstami kā Berštonā. Tevi var pieķert tāpat kā tēvu, vai arī viņi var kaut ko citu izdomāt,” piebilda Reginhards.

Viņš pēkšņi aplusa, it kā ieskatījies sevī.

– Reg, kas noticis? – Līna satraukta paskatījās uz viņu.

– Mums ir ciemiņi...

– Kuru?

– No Kirfarongas. Labs plāns, Eiren. Tas ir pareizi, bet nesteidzieties,” mūsu sarunā atgriezās Regs. – Es zinu, par ko runāju. Tieši ar Zinborro viss sākās pagājušajā reizē. Es tur atradu Lindaru, un tad ar viņas palīdzību, kaut arī piespiedu kārtā, nokļuvu gūstā. Tajā pašā laikā tika notverts Valds, un tas, kas notika ar pārējiem drakladriem, joprojām nav zināms.

–Esi mēģinājusi to noskaidrot? – ES jautāja.

– Soliyar un Kirfarong robežas ir cieši noslēgtas. Es nevarēju kliegt vietējiem draklordiem, un es nepārkāpu robežas bez atļaujas. Ceļošana kājām uz Soliyar ir iespējama, taču tikai tad, ja jūs ieejat no jūras, kur barjera nedarbojas, taču tas aizņemtu pārāk ilgu laiku, piemēram, Kirfarong gadījumā. Bet tur nokļūt

un pāri jūrai nav tik vienkārši. Safīrs labi saskaras ar ūdeni, tā barjera spēcīgi izvirzās jūrā. Neskatoties uz to, es nosūtīju divus kuģus abos virzienos, bet līdz šim no tiem nav ziņu. Un Bērštons...

– Bērštons ir atklāts, bet tas ir tikai aizdomīgi. Risks ir pārāk liels,” es secināju.

Šis limits pilnībā nonāca Nirfeats kontrolē, un kopš tā laika no turienes nav saņemtas nekādas ziņas.

Bērni uz ielas pēkšņi pārtrauca spēlēties un pacēla galvas uz augšu, it kā vērotu kaut ko, kas lido debesīs.

Bērni kā viens skatījās uz ziemeļiem un tad pēkšņi atrāvās un pazuda no redzesloka. Gandrīz tajā pašā mirklī kabinetā ielidoja zilo ziedu pūķis un, skaļi čivināt, apsēdās uz Līnas piedāvātās plaukstas.

Dimanta ēna uzmanīgi klausījās viņā un tad apmulsusi paskatījās uz mums.

– Viņš saka, ka pilij no ziemeļiem tuvojas pūķis...

– No ziemeļiem? Vai tas tiešām... – sāku saprast, kurus tieši viesus Regs bija pieminējis.

"Finbard Frost, nav neviena cita," viņš apstiprināja.

Ne vārda nesakot, abi metāmies uz izeju.

– Viņi aizmirsa par mani! – atskanēja sašutusi skaņa no aizmugures. – Es arī esmu ziņkārīgs!

"Ej satikt viņu," Reginhards man pamāja, un viņš atgriezās pie savas sievas, palīdzot viņai piecelties.

Ar tādu vēderu Lina vairs nevarēja kustēties tik ātri kā

iepriekš. Es viņus nesagaidīju un pirmais izskrēju pils pagalmā. Bērni jau bija sapulcējušies uz sienām, kur bija ērtāk novērot. No plaukstas apakšas es arī paskatījos uz augšu. Maģiskā redze ļāva viegli saskatīt lejupejošo pūķi, baltu kā sniegs, bet ar dziļi zilu cekuli. Bez šaubām, tas bija Finbar Frost.

– Viņš tik tikko turas! – netālu atskanēja Reg balss. – Mums vajadzīga palīdzība.

Viņš noskūpstīja sievu templī un skrēja uz priekšu. Jau uz piektā pakāpiena no zemes pacēlās milzīga dimanta bruņās tērpta ķirzaka. Pūķa un ēnas stari izmeta žilbinošu atspīdumu no tā virsotnes, un tā slīpās skalas dzirkstīja visās varavīksnes krāsās. Spēcīga vēja brāzma no spārnu plivināšanas pacēla putekļus gaisā. Pavasaris šogad izrādījās sauss, un pārējās dienās bija karsts kā vasarā.

Pagaidījusi, kad viņš nedaudz attālināsies, arī es pacēlos gaisā. Kopā mēs ātri nonācām līdz tikšanās vietai. Pēc sveicienu apmaiņas viņi ieņēma vietas labajā un kreisajā pusē un sāka dalīties ar maģiju – spēju to darīt visiem dralordiem piešķīra Pūķis Priekštecis.

Zeme trīcēja, kad mēs trīs nolaidāmies pils pagalmā. Diezgan plašs, tagad man šķita šaurs, un es steidzos pieņemt cilvēka veidolu. Reginhards darīja to pašu, bet Finbārs nesteidzās.

"Vai tas ir... Kirfarongas dralords?" – Vasiļina jautāja, skatoties uz safīra pūķi.

"Jā," Regs pamāja.

– Kāpēc viņš nepagriežas? – viņa jautāja pēc pāris grūtākām

gaidīšanas minūtēm.

Frosts lēnām paskatījās apkārt, apgāja apkārt, pakratīja galvu un skaļi šņāca.

"Viņš nevar," es biju pirmā, kas izteica savas domas.

"Tas nedarbojas... Ir pagājis ilgs laiks bez ēnas..." – garīgi apstiprināja citplanētiešu balss.

Tas nebija Smaragds, ar mani runāja pūķis Frosts.

Tikmēr Zlata nokāpa no sienas un pieskrēja pie mātes un, satverot viņas roku, sāka kaut ko čukstēt, piesedzoties ar plaukstu un skatoties uz pūķi. Viņi pat strīdējās, un tad Zlatai apnika glabāt noslēpumu:

– Bet vai es varu mēģināt, mammu? Es arī esmu Pūķa ēna!

Es jau sen pamanīju, ka šīs meitenes spējas nedaudz atšķiras no parastajām, kas raksturīgas ēnām. Un pat nav tā, ka Lindaras dvēsele viņā atdzima. Viņas dvēsele kopš dzimšanas piederēja divām pasaulēm vienlaikus, un tas atstāja savas pēdas, un man bija aizdomas, ka nākotnē viņa kļūs par spēcīgu magu.

– Reginhard, – Līna vilcinājās. "Zlata vēlas palīdzēt cienījamai Nier Finbar kļūt par cilvēku, taču es uztraucos par viņas drošību.

– Kādā ziņā? Regs sarauca pieri.

– Viņš... hmm... viņu neēdīs?

"Es neēdu mazas meitenes, njera! Kā tu varēji tā domāt par mani?" – viņu galvās dārdēja Frosta sašutusi balss.

– Piedod man, Njērs Frost, bet mātes mēdz uztraukties par saviem bērniem. "Mēs jūs nemaz nepazīstam," Vasiļina

pieklājīgi pasmaidīja.

"Es pieņemu jūsu atvainošanos, ēna ēna," safīrs graciozi nolieca galvu.

Zlata ar vecāku atļauju pienāca tuvāk un pasmaidīja:

"Sveika, Nīr Frost," viņa aizrāvās. – Mani sauc Zlata Berliana.

Viņa nemaz nebija samulsusi, kad milzīgas ķirzakas galva, kas rotāta ar gariem ragiem uz cekulas, pienāca ļoti tuvu. Es neviļus pasmaidīju. Nav pagājis daudz laika, un mazais nelietis vairs nesagroza vārdus un uzvedas kā pieaugušais, kad tas tiek prasīts. Es nezinu, kāpēc, bet es izturējos pret šo mazo meiteni gandrīz kā pret savu meitu. Vai brāļameita. Ja Līnas māsa kļūs par manu sievu, tad mēs tiešām kļūsim radniecīgi.

"Sveika, jaunais nyera. "Priecājos iepazīties," safīrais atbildēja, lai visi dzirdētu. "Tomēr es nedomāju, ka jūs varat..."

Negaidot, kad safīra beigsies, Zlata uzlika plaukstu uz viņa deguna tilta un aizvēra acis. Frosts apstājās uz īsu brīdi, un, kad meitene noņēma plaukstu, pūķa siluets mirgoja, peldēja, un tagad tā vietā stāvēja raupja brunete ar matiem līdz pleciem un caururbjošām zilām acīm.

"Ak..." viņš bija pārsteigts, skatīdamies uz meiteni, kura uzvaroši pasmaidīja un pēkšņi sabruka kā maiss zemē.

Nedaudz vēlāk mēs visi četri atgriezāmies pie galda birojā, un viss atkārtojās. Tikai tagad safīrs rija trauku pēc trauka. Maģisko spēku izsīkums tika ārstēts tā – ar labu barošanu, miegu un atpūtu. Kamēr viņš ēda, Reginhards viņam pastāstīja mūsu stāstus.

– Kas tajā laikā notika Kirfaronā? Vai nirfeats tevi vēl nav sasnēguši? Vai dzesētājs ir neskarts?

"Viņi mani nenasniedza, bet Aniorai nepaveicās..." Finbārs satumsa.

Mēs ar Vasiļinu saskatījāmies, vārds mums neko neizteica.

– Aniora... Tā ir tava Ēna? "Regs pirmais saprata.

– Jā. Viņa nomira, glābjot mani pirms astoņiem gadiem. Pateicoties viņai, es varēju slēgt Kirfarongu. Pēc tam es identificēju un nežēlīgi iznīcināju visus Nirfeats, kuri uzdrošinājās ienākt mūsu teritorijā no Torisvenas, un viņu līdzdalībniekus. Kaut kā izdzīvoju šos gadus bez Ēnas, bet pārvērtības man kļūst arvien grūtākas...

– Kā tas notika? – Reginhards jautāja. – Kas notika ar Anioru?

"Tam nav nozīmes," draklords Kirfarongs savilkās, it kā sāpot. "Pietiek zināt, ka es viņu neizglābu." Bet šodien es nepārvarēju Pūķa grēdu, lai runātu par savu kaunu. Viens no K'ha-ter – tiem, kas runā ar ledu un ūdeni, senākais, dzīvojot kā vientuļnieks, nosūtīja sūtni. Pirms dažām dienām ar viņu sazinājās viņas mazmazmeita. Precīzāk, tāda meitene kā viņa. Un uz tevi, Nyera Vasiļina.

"Varbūt, ja padalīsies ar mums, tu jutīsies labāk..." Reginhards teikuma vidū pārtrauca un atkal atkāpās sevī.

– Atnāca arī otrais? – Vasiļina klusi ierosināja.

Viņa gandrīz nedzirdami nomurmināja, bet es viņu dzirdēju un saprotoši uzsmaidīju viņai. Būtu smieklīgi, ja gan safīra, gan dzintara pūķi parādītos vienā un tajā pašā dienā. Vienkārša

savienojumu atjaunošana.

"Kāds tikko izlauzās cauri barjerai Torisvena pusē!" – Deimants atbildēja uz mūsu jautājumiem skatieniem.

Joprojām nav dzintara, bet kurš tad? Un arī no manas robežas!
– Kas tas ir, Reg? Ko tas nozīmē, Eiren? – Vasiļina uztraucās un tūdaļ, elsodama, pielika plaukstu pie vēdera.

– Regs deva atļauju tikai man. "Es nevaru to atdot kādam citam," es atbildēju godīgi, bet kāpēc tas kļūva tik neērti, it kā es būtu pazaudējis pieliekamā atslēgas ar ievārījumu, un tagad ziņoju savam māte...

"Vēl būtu! Kāds ieradās no robežas, ko es kontrolēju, bet es nevarēju aizmigt vai domāt par to. Lūk, tev draklords..." Smaragds pievienoja ugunij viegli uzliesmojošu maisījumu.

– Neuztraucies, dārgais. Tie nav nīrfetes," Regs satvēra sievas roku. – Man jāiet ārā.

Deimants piecēlās un šaubīgi paskatījās uz mums. Bija skaidrs, ka viņš nevēlas atstāt savu sievu mūsu sabiedrībā. Arī Safīrs uzlēca:

"Es zvēru, ka nekaitēšu ne tavai mājai, ne ēnai, ne nevienai dzīvībai dvēselei." Es apsolu aizsargāt Dortholu un tās iedzīvotājus kā savējos! – viņš ar zināmu patosu teica.

– Lai tā būtu! – Reginhards pamāja, pieņemdamas zvērestu.
Viņš tikai īsi uzmeta man skatienu, un es aizvēru acis, apsīdāmās pieskatīt pili, lai gan man vajadzēja iet viņam līdzī. Taču Regs man ticēja, jo reiz es jau biju iestājies, lai aizstāvētu Dortu Holu, nepiemītot dralorda spējām, un viņam vairs nebija

nekāda pamata uz mani būt greizsirdīgam. Bet viņi Safīru nav redzējuši ilgu laiku.

Noskūpstījis sievu, Reginhards mūs pameta, un drīz vien debesīs pacēlās dimanta pūķis, iepriecinot bērnus, kuri, klieudzot, atkal metās pie sienām, sargu nepatikai.

Apmēram piecpadsmit minūtes mēģinājām runāt par abstraktām tēmām, bet kaut kā nesanāca. Visas domas saplūda uz vienu lietu: kur ir Regs un kas notika uz robežas. Droši vien, ja es būtu varējusi izmantot pūķa celiņus svešā reģionā, es būtu devies uz turieni, bet man vajadzēja izrādīt atturību.

– Eirēna, un tomēr, kurš tas varētu būt? – Līna neizturēja. "Un pats galvenais, kā viņš varēja iekļūt Drakendortā bez mana vīra atļaujas?"

– Es pat nevaru iedomāties. Piedod, Lina," es nožēlojoši nolaidu galvu. "Bet mēs varam jūs aizsargāt."

– Ja nu... Ja tas ir jauns lamatas? – Dimanta Ēna atkal kļuva noraizējusies. – Ja manu vīru vienkārši aizvilinātu. Viņš pats teica, ka šie tavi Zinborro joprojām ir... – viņa nepabeidza, norijot lāstu, kas bija gatavs aizbēgt no viņas lūpām.

"Es nevaru iedomāties, kā ir iespējams pārvarēt barjeru," iejaucās Finbars. "Es tik tikko varēju tikt pāri Pūķa grēdas virsotnēm." Tas nav viegls pārbaudījums pat pūķim, tas ir šausmīgi nogurdinošs. Ja Reginhards nebūtu mani ielaidis, man būtu nācies atgriezties. Barjeru maģija ir unikāla katram dralordam. Es domāju, ka nav neviena Nirfa, kurš būtu atradis veidu, kā caur barjeru iekļūt Drakendortā.

Viņa vārdos bija iemesls. Pat grūtajos gados, kad Drekindortā un Torisvenā valdīja nirfi un pat tad Rega radītā barjera bija nepārvarama, kas varēja mainīties?

– Kāpēc Finbārs nolēma šturmet grēdu? – es dīki jautāju, lai tikai novērstu Linas uzmanību.

Man nepatika, kā viņa ik pa brīdim nodrebēja, saviebās un saķēra vēderu. Kā viņa sāks dzemdēt? Godu atbalstīt viņu šajā grūtajā brīdī es labprātāk atstātu viņas vīram.

"Es nezināju, kas notiek Torisvenā," Finbārs atbildēja, nedaudz vilcinoties. – Es nezināju, kurš kļuva par jauno draklordu. Un lidošana lokā prasa daudz ilgāku laiku. Nav svarīgi, vai tā ir Torisvena vai virs jūras.

– Un tā ir taisnība.

Saruna nebija ilga, jo Reginhards atgriezās.

Biroja logi pavērās uz plašā pagalma otru pusi, kur parasti nolaidās pūķis, taču no klejojošajiem bērniem bija viegli izdarīt secinājumus. Un drīz birojā parādījās Drakendortas pūķu kungs. Viņš izbiedēto meiteni veda aiz elkoņa. Jāsaka ļoti skaista.

Sprīžot pēc Vasiļinas sejas izteiksmes, viņa to arī atzīmēja. Viņa jautājoši paskatījās uz savu vīru:

– Reg?

Viņš tikai piemiedza viņai aci.

– Eiren, tas ir tavs temats. Un viņai ir dāvana tev," viņš pēkšņi paziņoja.

Es paskatījos uz meiteni, bet neatcerējos, ka kādreiz būtu viņu satikusi. Mīlīgs, mans tips, bet nepazīstams. Un pārāk jauns,

lai piederētu bijušo kaislību grupai. Izplīsis, saplēstās un netīrās drēbēs. Izskatās, ka viņa ieradās Drakendortā ar kājām. Viņš trīc un tik tikko var nostāvēt kājās.

"Nāc tuvāk," es jautāju, mēģinot runāt laipni.

Meitene paspēra divus bailīgus soļus un apstājās. Viņa īsi atskatījās uz Regu.

– Kāds ir tavs vārds? No kurienes tu nāc un kādu dāvanu atnesi man? – nevilus atcerējos Lindara dimantam dāvātās rokassprādzes.

Bet meitene nav bīstama, ja Reginhards viņu atvedis tieši šeit. Esmu pārliccināts, ka jau esmu pārbaudījis, vai nav ļaunprātīgu un aizdomīgu artefaktu.

"L-lisa, nier," meitene paklanījās. – Es esmu no Zinborro pils. Viņa tur kalpoja. Un tu..." viņa uzmanīgi ieskatījās man sejā.

Un tiešām, kā viņa zina, ka es tagad esmu viņas saimnieks? Es nepieņēmu Smaragda izskatu viņas priekšā.

"Mani sauc Eirena Smaragda, un es esmu jūsu draklords."

"Tad man tas jums jāpaziņo," meitene ar redzamu atvieglojumu novērsās un sāka raknāties pa svārku malu zem klātesošo neizpratnē.

Tikai Reginhards izskatījās tā, it kā viņš skatītos interesantāko no priekšnesumiem.

"Šeit," viņa beidzot pagriezās, ar abām rokām pastiepdama man skablīti.

Niezoša sajūta uz ādas, nieze muskuļos. Priekšnojauta...

Pirms es to redzēju, es jau sapratu, ko viņi man grasās

"dāvināt". Ar godbijību viņš paņēma apvalku no viņas rokām un uzmanīgi izvilka asmeni, pārlicinoties, ka viņa sajūtas nemaldina.

Tiklīdz jūs paņēmāt Poisoner aiz roktura, enerģija saskrēja pa vēnām. Es sajutu kaut ko tādu, ko vēl nebiju pieredzējis. Tas ir līdzīgs reibumam un gandarījumam par labu treniņu. Līdzīgi neierobežotai mīlestībai...

Tātad tas ir tas, ko nozīmē piederēt ierobežojuma atslēgai! Tagad Thorisven ir mans uz visiem laikiem.

Es arī uzreiz sapratu, kāpēc Lizai izdevās tikt cauri barjerai. Regs deva atļauju limita draklordam Torisvenam un līdz ar to arī atslēgai. Nav svarīgi, vai tu esi kopā ar dralordu vai nē. Galvenais ir galvenais, pretējā gadījumā Liza nekad nebūtu pārvarējusi aizsardzību.

"Paldies," viņš aizsmacis pateicās, iegrimis krēslā.

Man vajadzēja aizdomāties, kur viņa to dabūja un kā viņa zināja, ka es te būšu, bet man vajadzēja nākt pie prāta.

"Es pirmo reizi paņēmu atslēgu," Regs atzīmēja, un viņš un Finbārs man zinoši uzsmaidīja. – Liza, pastāsti, no kurienes tu dabūji šo ieroci? – Reginhards man jautāja.

– Viņš bija pie Nyera Marina, kad mēs satikāmies. Mani norīkoja pie viņas par kambari un istabeni, un mēs sadraudzējāmies.

No Līnas atskanēja pārsteigts izsauciens, un Liza viņai uzsmaidīja.

– Nyera Shadow, tu un tava māsa esi ļoti līdzīgas, tikai tavas

acis atšķiras. Nierai Marinai tevis šausmīgi pietrūkst, viņa ļoti priecāsies tevi satikt. Un..." viņa pēkšņi kļuva drūma, un tad pielika roku pie mutes, šausmās uz mums lūkojoties.

– Kas? Kas vainas Marinai? Kas vainas manai mātai?
"Vasiļina mēģināja uzlēkt, bet noelsās un apsēdās atpakaļ.

"Viņa noteikti dzemdēs jebkurā dienā ar šādu ātrumu!" – es nodomāju jau neskaitāmo reizi.

"Mēs aizbēgām no Zinborro pils. Kopā viņi devās uz Drakendortu, bet Nirfeats sūtīja vajāt. Nyera Marina man palīdzēja aizbēgt, taču viņu notvēra un nācās aizvest uz grāfa Zinboro pili. Tur vajadzētu izrādi, un Marina nomainīs jaunāko Erlīnu, kura vēl nav sasniegusi savus spēkus.

– Ko tu ar to domā nomainīt Erlīnu? – Vasiļina kļuva piesardzīga un apturēja vīra roku, kas viņu vēdināja ar kabatlakatiņu.

– Šķiet, ka nirfeti plāno apprecēties ar māsām Zinborro, un Njērs Gaero, kā redzēja Marinu, arī nolēma piedalīties šovā. Bet, man šķiet... Tas ir, Nyera Marina tā teica, ka laulības nebūs. Tas viss ir meli, un meitenes gaida kaut kas šausmīgs. Gaero viņai par to pastāstīja.

– Kas ir šis Gaero?! – es uzliesmoju, un meitene nodrebēja.

– N-nirfeāts un n-nekromants. Slikts puisis!

– Vai tu esi slikts? – mēs ar Regu unisonā vaicājām.

– Jā! Nyera Marina viņu tā sauc, kad neviens nedzird.

"Tā kā mana māsa kādu nosauca par slikto puisī, viņš noteikti nav labs cilvēks," Vasiļina sarauca pieri. – Liza, sēdies. Jūs tik

tikko varat nostāvēt kājās. Un pasaki man visu patiesi.

– Kad ir izrāde? – Es nevarēju to izturēt.

Meitene sāka kaut ko skaitīt uz pirkstiem, saraucot pieri uz pieres. Tad viņa paskatījās uz mums ar skaidrām acīm un ar šausmām atbildēja:

– Acīmredzot... Šodien izrādās!

"Es nekavējoties dodos uz Zinborro!" – es teicu, dodoties uz izeju.

"Pagaidi," Reginhards man uzsauca.

Ignorēt to būtu nepateicīgi, lai cik spēcīga laika sajūta izslīd caur pirkstiem. Nopūtusies es centos runāt mierīgi, lai gan iekšā viss trīcēja dīvainā niknuma un baiļu sajaukumā.

"Reg, tagad es beidzot zinu, kur ir mana Ēna, bet var gadīties, ka pēc stundas viņa tiks aizvesta no Zinborro kaut kur, kur es viņu vairs nevarēšu atrast." Tagad man ir Inde, un es jūtu robežu daudz labāk nekā agrāk. Es varu tikt galā.

"Es negrasījos tevi apturēt," Regs mani pārtrauca. – Es lidošu ar tevi.

– Ļaujiet man arī pievienoties. "Palīdzība nebūs lieka," Finbars stāvēja viņam blakus.

– Un es! Un es esmu ar tevi! – Līna neveikli klupās pret mums.

– Nē! – mēs ar dimanta kori izplāpājām.

Safīrs pārsteigts pacēla uzacis, un Līna aizvainoti sarauca pieri. Sašaurinusi acis, viņa salika rokas uz krūtīm.

"Miļā," Regs klusi iesaucās, tuvojoties viņai. – Padomājiet par mūsu bērnu. Mēs lidosim ātri, izmantosim pūķu celiņus. Tas

var kaitēt jūsu veselībai. Turklāt Zinborro pils ir bīstama. Es nevēlos, lai viņi tevi sagrābtu par ķīlniekiem vai nodarītu jums kaitējumu. Tu zini, uz ko nirfeats spēj,” viņš noglāstīja viņas plecus un ieskatījās viņai acīs.

– Piedod... Tas bija stulbi jautāt. Patiešām, es tikai traucēju. Vienkārši... Es tik ilgi neesmu redzējusi savu māsu,” Līna strauji pamirkšķināja acis, taču tas nepalīdzēja, un divas slapjas pēdas sarauca viņas vaigus.

– Tu viņu redzēsi pavisam drīz. ES apsolu! – es zvērēju.

– Sagatavo viņas istabu. Eiren, tu neiebilsti, ka Marina pagaidām paliek pie mums. Līna gribēs būt kopā ar māsu, un tev vēl jāsakārto pils...” Reginhards likās samulsis.

– Es neiebilstu, protams. Viņai vēl ir mani jāsatiek. Nedomāju, ka viņa uzreiz piekristu kaut kur lidot kopā ar svešinieku... – tikai tad, kad to pateicu skaļi, sapratu, cik man bija bail, ka Marina mani nepieņems. Kas es viņai esmu? Patiešām, tikai svešinieks...

– Pagaidi, Smaragd! – dimanta man uzsauca, kad es jau biju pacēlusies debesīs. "Es jūs abus vedīšu pa Pūķa takām caur Drakendortu."

Katrs draklords kā meistars varēja dot šādu atļauju citiem pūķiem, taču bija nepieciešams neliels rituāls. Vienkārši sakot, mēs kļuvām par brāļiem. Arī Frosts neatteicās sajaukt ar mums asinis. Lai gan viņš izskatījās nedaudz drūms un nesabiedrīks, viņš iedvesa uzticību. Un bija skaidrs, cik viņš bija noguris no dzīves izolācijā, nezinot, kas notiek apkārt.

Tā nu līdz Zinborro pilij nokļuvām divos soļos, izceļoties tikai tad, kad šķērsojām robežu starp robežām.

"Es jau biju aizmirsis, cik šeit ir skaisti!" Un tas ir silts..." Frost apbrīnoja, kad mēs lidināmies augstu debesīs virs Zinborro pils.

"Nāciet ciemos vasarā un sasildieties," es ierosināju. "Turklāt mēs esam kaimiņi, un jums nebūs jāriskē, pārvarot Pūka grēdu," es viņu uzaicināju.

– Paldies. Vai es varu meklēt ēnu jūsu robežās? – viņš pēkšņi apmulsis jautāja.

– Noteikti! – mēs ar Berliānu vienā balsī atbildējām.

"Jūs varat meklēt Torisvenā, tiklīdz būsim atbrīvojušies no šī Nirfeat infekcijas cietokšņa," man bija labs garastāvoklis.

"Un Drakendortā," dimants viņu uzaicināja.

"Paldies," safīra glaimoti atbildēja. – Ko lai mēs darām?

– Apciešosim grāfu Zinboro. Galu galā šī ir izrāde manā zemē," es ļauni pasmīnēju.

24. nodaļa. Jauna istaba, tērps, līgavainis...

Earl Zinborro īpašums, Thoriswen's Reach, Erling Zinborro

Pēc manām aplēsēm, viņi mani marinēja divas vai trīs stundas. Šajā laikā mans cīņasspars pilnībā izsīka, un es sāku slīdēt depresijā. Viņa gulēja uz cietas gultas, pievilka ceļgalus pie krūtīm un aizvēra acis. Žēl, ka miegs nenāca. Es pat nemēģināju tikt ārā. Es arī neredzēju jēgu kliegt un kašķēties. Esmu šausmīgi nogurusi.

Tad pēc manis nāca nepazīstamas kalpones, kā arī divi klusie sargi. Viņi mani pavadīja uz mazgāšanās telpu tajā pašā stāvā. Nav nekā kopīga ar ērtu fontu Lunara kamerās. Gaisma nāca pa šauru un garu logu pie griestiem, pa to varēja izspiesties tikai kaķis. Kāpēc istaba bija mazliet drūma?

Un šeit nebija nekāda greznā fonta, un bija jāmazgājas milzīgā koka vannā kā vannā. Man sāka rasties aizdomas, ka tā ir mazgāšanās telpa, ko izmantojuši kalpi.

–Tev ir tikai stunda. Tad mēs iesim iekšā un izvedīsim jūs no šejienes,” pirms došanās prom teica viens no nirfu apsargiem.

Nu vismaz iznāca... Es slepus atviegloti uzelpoju.

Es nespētu nomazgāties zem viņu skatiena. Un neviens nezina, kā tad viss beigsies. Man bija doma pretoties un paziņot, ka es to nedarīšu, bet iespējams, ka tad viņi mani būtu nomazgājuši ar

varu.

Ja godīgi, man pašai pēc brauciena gribējās kārtīgi nomazgāties, un riebums cīnījās ar vēlmi sakopt sevi. Žēl, ka stundu vai divas nevarēsi mērcēt siltā ūdenī.

Vilcinoties iemērcu roku ūdenī, klusi šņācot un lūkojoties. Šī vanna mani patiešām mulsināja. Antisanitāri, noteikti...

"Ūdens ir tīrs un karsts," viena no kalponēm sausi atzīmēja.

Es nolēmu to uztvert kā aksiomu un pārāk daudz nedomāt. Man ir pietiekami daudz citu problēmu. Atsakoties no palīdzības, es izģērbos, uzkāpu ūdenī un sāku steigšus mazgāties. Nu, Nirfeats plāni mainīsies, un viņi mani steigā vilks prom no šejienes. Es nešaubos, ka viņi to var izdarīt.

Pēc mazgāšanas viņi man iedeva garu kreklu, kas sniedzās līdz pirkstiem un aizveda mani atpakaļ. Tad atnāca cita kalpone, rūpīgi apskatīja manus nobrāztos augšstilbus un iedeva vairākas burciņas ar ziedēm:

– Tas ir paredzēts nobrāzumiem, sasitumiem un berzēm. Ieziest reizi divās stundās," viņa man parādīja brūnu ziedi ar ne pārāk patīkamu smaržu.

–No kā tas ir veidots?

– Manoclus tauku un milzu dēles ekstrakts. "Viss sadzīs vienā dienā," sieviete apsoliņa un pasniedza man vēl vienu lielāku burciņu: "Šis ir augu un ziedlapiņu maisījums ķermenim, tas ir sejai." Tu esi nepieņemami iedegusi, nyers. Tas atvieglos apsārtumu un padarīs ādu mīkstāku.

Mana gaišā āda patiešām ir ne tikai iedegusi, bet arī apdegusi!

Deguns jau lobījās un draudēja nolibīties.

Bez sirdsapziņas šķipsnām sieviete satvēra manas basās kājas. Viņa jūta, jūtot nepilnības. Tad viņa man pasniedza vēl vienu mazu pudelīti un pārmeta:

– Lūk, tas ir kājām. Tavas kājas izskatās kā parastam cilvēkam, kurš nezināja kurpes!

Protams, viņa to noraidīja, taču ceļojums tiešām nebija vislabākajā iespaidā uz maniem pārgājieniem nepieradušajiem papēžiem, un šeit nebija arī līmējošā apmetuma. Vispār es nolēmu neignorēt vietējo kosmētiku.

Pastāstījusi par smērēšanas un berzes mērķi, sieviete aizgāja, un es ar pārsteigumu atklāju, ka pēc viņas pieskāriena uz manām kājām nav palikušas ādas klepus... Maģija?!

Izrādījās, ka pie manis bija viesojies dziednieks. Un, ja tā, es sāku smērēt visus produktus uz savas ādas, un es nekādā gadījumā negatavojos ballei parīt. Ja rodas iespēja skriet vēlreiz, tad man pēc iespējas jāatbrīvojas no lieka diskomforta.

Man pašaprūpe vienmēr ir bijusi kaut kas līdzīgs meditācijai, tas palīdzēja novērst uzmanību no sliktām domām un būt apņēmības pārņemtam dzīvot nākamo dienu un darīt visu iespējamo... Iepriekš māsas meklējumos, tagad lai pēc iespējas ātrāk satiktos ar Vasiļinu.

Un pret vakaru atnāca Gaero. Kad aiz viņa aizvērās durvis, atstājot mūs vienus vienā mazā istabiņā, kļuva pavisam neomulīgi. Īpaši akūti apzinājos, ka gērbjos tikai brīvā, garā lina krekliņā vai ko līdzīgu.

Nirfīts klusēdams skatījās uz mani, iespējams, trīs minūtes. Es arī klusēju. Es neredzēju jēgu viņam kaut ko stāstīt, un viss mans nestabilais garīgais līdzsvars, kas iegūts ar grūtībām, sabruka. Un pie visa bija vainīgs viņa skatiens. Tādus skatus esmu redzējis ne reizi vien. Cvetkovs uz mani paskatījās tikpat uzmācīgi. Es redzēju tādus vīriešu skatienus, kad nācām kopā uz pieņemšanām un ballītēm: alkatīgi, izslāpuši, izģērbušies...

Nekromants izskatījās tā, it kā pēc mirkļa viņš man uzbruktu, un tad maz ticams, ka kaut kas mani izglābs.

Neuzbruka. Es savaldījos.

– Vai pastāstīsi, kur paslēpi zobenu? – viņš sausi jautāja un pat novērsās.

–Kādu vēl zobenu? – Es izlikos, ka nesaprotu.

– Neuzvedies kā idiots! – viņš kļiedza. "Tu noteikti viņu atvedi uz pili." Pastāsti man, kur tu to paslēpi? Un neuzdrošini melot.

Viņa jautājums radīja cerību, ka Liza nav pieķerta un viņai izdevies nokļūt Drakendortā.

"Man tāda nav," es nemeloju ne kripatiņas.

"Man ir liela vēlme meklēt." Un, ticiet man, es pārmeklēju pat visslēptākos nostūrus, – nekromants ļauni pasmīnēja.

Spriežot pēc izskata, Bad Guy nerunāja par stūriem šajā mazajā telpā, un man palika slikti. Ar grūtībām norijot siekalas, kas no bailēm bija kļuvušas viskozas, es atkārtāju:

– Šeit nav zobena.

–Kur viņš ir? – Gaero gāja man pretī.

– Es nezinu.

Es tiešām nezinu. Es nezinu, kur tagad atrodas Liza.

Nekromants gāja man garām un apstājās pie loga. Paskatījās ārā. Tad viņš man pamāja:

– Nāc šurp un paskaties. Varbūt tu kādu atpazīsi,” viņš rūgti pasmaidīja.

Manās krūtīs kaut kas iegrima. Uzmanīgi, it kā baidīdamies uzkāpt uz izkaisītām pogām, es piegāju pie loga. Bet, tiklīdz viņa paskatījās ārā, viņa atlēca, atkāpās un, uzkāpusi uz garas apmales, gandrīz nokrita. Viņa ar grūtībām turējās, pēdējā brīdī satverot gultas galvgali. Viņa apsēdās.

“K-k-kas tas ir...” mēle no šausmām nepaklausīja, un žoklis trīcēja.

Logu rāmja otrā pusē smīnēja divi liķi. Divi staigājoši mirušie virzījās uz logu tieši tajā brīdī, kad es paskatījos ārā. Tikai mirklis, bet man izdevās ieraudzīt izkropļotas sejas, sastingušas acis, izvirzītas mēles... un raksturīgas svītras uz kakliem, kuras ieraugot uzreiz prātā ienāca jēdziens “žņaugšanas vaga”. Neskaitāmu detektīvu skatīšanās rezultāts neviļus palika atmiņā.

– Vai jūs neatpazīstat vecas paziņas? – jautāja Plohish. – Viņi tevi atveda uz šejieni.

Nebija iespējams neatpazīt Buku un Smirdīgo. Pārāk krāsains pāris. Un nebija jēgas liegt mūsu iepazīšanos.

–Kas ar viņiem noticis? “Es pamirkšķināju pret savu gribu, un pār mani vaigiem tecēja asaras.

Jā, man viņus bija žēl! Šie divi man neko sliktu nenodarīja, viņi vienkārši zaudēja dzīvību, jo pazina mani.

"Viņi tika pratināti un pēc tam pakārti." Un tad es viņus vēlreiz nopratināju. Mirušie nemelo, vai zini?

Man palika slikta dūša. Mana galva sāka griezties, un Gaero turpināja:

"Viņi stāstīja smieklīgas lietas: kā viņi gribēja paskatīties uz kailo nyeru un kā viņa paķēra zobenu un nolēma bēgt, bet tad pārdomāja. Un vēlāk pils priekšā viņa uzbūra burvju gaismas un skaistas drēbes. Tik laba nyera visus izglāba no čūskas kublas," to sakot, nekromants lēnām tuvojās, liekot viņiem virzīties arvien tālāk pa gultu.

Kad viņš beidza, es jau gulēju ar aizvērtām acīm, un Gaero karājās virsū, un es jutu viņa elpu uz savas ādas. Viņš pēkšņi ienira zemāk – tur, kur krekla audums skaidri sekoja manas krūškurvja kontūrai. Viņš nobrauca ar degunu pa dobumu, kas pārklāts ar audumu līdz manam zodam, iekoda apakšlūpā un paraustījās. Aiz bailēm es gulēju un nekustējos, lai gan gribēju nospļauties un noslaucīt sevi un pēc tam desmit reizes izmazgāt muti ar ziepēm.

Bet kas viņu atturēja?

Nē, tas noteikti ir brīnišķīgi, bet man nav ne mazākās ilūzijas par šo necilvēku. Esmu pārliecināts, ka viņš nav pieradis liegt sev vērmes. Es neesmu pieradis atkāpties, kad runa ir par informāciju.

Savācis savu testamentu, es jautāju:

– Kāpēc tu apstājies?

Tik tiešu jautājumu no pārbiedētā upura nekromants

ačīmredzami nebija gaidījis.

– Vai vēlaties, lai es turpinu? "Sliktais puisis pagriezās un uzmanīgi paskatījās uz mani.

Viņa pārsteigums mani neizbēga.

"Es gribētu, lai jūs nomirstat sāpīgā nāvē," es mierīgi atbildēju.

Es nemaz nejutos tik mierīga, taču jau sen biju iemācījusies savaldīt sevi dažādās situācijās. Un tagad esmu mobilizējusies, atguvusies no pirmā šoka pēc dzīvo mirušo ieraudzīšanas.

– Tas ir iespējams. Tādi cilvēki kā es bieži riskē. Bet no mums abiem tu nomirsi daudz agrāk. Bet vispirms es patiešām izdabāju savām mazajām vājībām, ticiet man. Un tad es uzzināšu, kur tu paslēpi zobenu.

Viņš nedraudēja, viņš paziņoja faktu! Tāpēc es nesteidzos. Viņš zināja, ka tik un tā sasniegs savu mērķi. Varbūt pat pagarina baudu. Gaidīšanas reizēm ir gaišākas par mērķi.

Neko vairāk man neteicis, nekromants aizgāja.

Iepriekš apraudājusies es aizmiglu. Visu nakti es sapņoju par mirušām sejām, kas skatās ārā pa logu, un tām pievienojās Grapa, Liza un sargs, kurš palīdzēja mums meklēt Lunāras gredzenu.

Es ik pa brīdim pamodos, vēloties, lai istabā būtu aizkari un tajā iekļūtu draudīga bāla gaisma. Ārā kaut kas krakšķēja un krakšķēja. Šķiet, ka nemirušie, paklausīgi Gaero gribai, patiešām turpināja kļīst pa zālienu

Apsedusi galvu ar plānu segu, es turpināju ieslīgu miegā, tāpēc pamodos šausmīgi salauzta. Pēc pamošanās dziednieks

mani atkal apmeklēja, un es nevilcinājos sūdzēties par Gaero iebiedēšanu un galvassāpēm.

Un brīnums! Laipna sieviete ar bargu seju un rupjām manierēm palīdzēja to noņemt. Pēc vienkāršām ūdens procedūrām mazā vannasistabā mani pabaroja ar saldu putru un sviestmaizēm ar aukstu gaļu. Es apēdu katru pēdējo drusku. Man vajag spēku. Es nedomāju šeit palikt. Es aizbēgšu pie pirmās mazās iespējas, pat ja man būs kāds jānogalina.

Taču ne tajā, ne nākamajā man neizdevās pietuvināties ne par kriptiņu tuvāk mēģinājumam aizbēgt. Mani gandrīz nelaida ārā no istabas. Tikai vakarā mūs atkal aizveda mazgāties, un atkal Nirfat apsargu uzraudzībā.

Es mēģināju lūgt, lai kalpones piezvana Grapai, bet man paziņoja, ka Erliniem ir aizliegts ar mani sazināties. Esot istabā, es vairs neliecos pret logu. Pietika ar vienu reizi, lai pārliecinātos, ka Bukhs un Smirdīgais, paņemiet savas dvēseles, Pūķis, kā šeit saka, joprojām ir tur. Man nebija vēlēšanās tos apbrīnot. Bet man izdevās pierunāt vienu no istabēnēm aizsegt manu logu uz nakti, un es gulēju salīdzinoši normāli.

Viņi mani pamodināja gandrīz pirms rītausmas. Un atkal rīts sākās ar dziednieka vizīti. Viņa lika man izģērbties un vēlreiz apskatīja visus zilumus. Viņa dziedināja to, kas nebija paspējis izārstēties, un tad nodeva mani istabenes rokās.

Kaut kur pēc pusdienām viņi mani aizveda uz otro stāvu parastā istabā, kur sāka mani ģērbt un lokot matus. Tajā pašā laikā viņi skatījās uz mani nevis kā uz līgavu, bet kā uz upuri.

Un man tas nemaz nepatika.

– Pastāsti man, kas notiek? – es prasīju. "Jūsu sejas izskatās tā, it kā jūs tūlīt sāktu dziedāt bērnu dziesmu."

Bet kalpones neteica ne vārda. Lai gan viena, jauna, pat jaunāka par Lizu, skaidri gribēja kaut ko teikt, bet neuzdrošinājās. Un tad es izlēmu par triku.

"Gribu uz tualeti," viņa teica, kad paliku gaidīt, kas zina, ko man ierādītajā istabā otrajā stāvā uz gatavošanās laiku.

Mani pieskatīja glīta, miegaina izskata dāma un otrā, tā pati jaunā kalpone, kuru sauca Hanni.

– Hannij, izlaidiet Njeru un turiet viņas kleitu! – vecākais pārraugis pavēlēja, neapmierināti uzlūkodams mani.

Patiešām, gara apakšmala var radīt nopietnas problēmas tualetē.

Kad mēs ar Hanni bijām divatā, es pārtraucu viņas impulsu pacelt savu apakšmalu un ātri ierunājos:

– Hunny, kas notiek īpašumā? Kāpēc visi kalpi ir tik nobijušies? Pasaki man lūdzu?

Meitene izskatījās apmēram sešpadsmit gadus veca vai varbūt pat jaunāka. Paskatījusies sānis uz durvīm, viņa karsti čukstēja:

– Nirfeats ir ieradušies lielā skaitā, Nyera. Meitenes tiek taustītas. Viņi mani atsūtīja uz šejieni, lai es nepiekrītu viņiem. Labi, ka Lizas šeit nav, vai arī...

–Vai tu biji ar viņu draugos?

Meitene pamāja.

– Kas viņai vainas, nyera? Vai viņa ir dzīva?

– Kad mēs aizvakar pēdējo reizi redzējāties, viņa bija dzīva. Ceru, ka kopš tā laika nekas nav mainījies,” es nepārprotami neatbildēju.

Viņa pati baidījās, ka neredz otro iedzīšanu.

Vai Lizai izdevās nokļūt Drakendortā? Un, ja viņai tas izdevās, vai viņi viņai ticēja? Es ļoti gribēju ticēt, ka Vasiļina izdomās, kā man palīdzēt. Varbūt Nazis var kaut ko darīt? Vai tā ir taisnība, ka pēdējā laikā pilnībā pārstāju sapņot par skaisto blondo vīrieti, vai arī esmu tik nogurusi, ka neatceros savus sapņus?..

Protams, tas bija Indētājs. Precīzāk, tā prombūtnē. Šis burvju zobens mums palīdzēja satikt arī Vasiļinu. Žēl, ka nevarēju izmantot šo maģiju...

Un tad es gandrīz aizsmaku gaisu no šādas domas: "Vai es varēju izmantot zobenu, lai vienkārši aizvestu sevi pie māsas?"

Liza teica, ka šie zobeni spēj uz daudz ko.

Mani vaigu kauli sarāvās krampjos no manas lēnprātības. Bet tagad ir par vēlu par to domāt. Tomēr, kad es sapratu, ka zobens to visu dara, man jau bija aizliegts to izmantot.

– Un kalpi baidās... Kuram tad nav bail no Nirfeats? Viņi ir kā ellē bailīgi. Un viņi dara, ko vēlas. Viņi jūtas kā saimnieki. Vakar Nier Gaero uzmodināja mirušos un izklaides nolūkos nosēdināja viņus uz Mashun. Viņi grauza viņa kāju. Tagad viņam ir drudzis. Viņš droši vien mirs..." meitenes acis piepildījās ar asarām, un viņa tās ātri noslaucīja.

– Kā ar Erlīnu Grapu? Vai jūs varētu nodot piezīmi?

– Neprasi pat nier! Viņi viņu sodīja. Kad jūs aizbēgāt, Erlessa tajā pašā dienā pavēlēja viņu ieslēgt savās kamerās. Viņa daudz zvērēja. Tāpēc es pie viņas neiešu, pat nemēģini viņu pārliecināt! Un, tiklīdz nirfi ieradās lielā skaitā, pārējiem Erliniem tika aizliegts klīst pa pili līdz apskatei. Un uzmini ko? Mums šķiet, ka tas nemaz nav šovs. Ērls un Erlessa sākumā bija laimīgi, taču viņi smagi strādāja, lai nodrošinātu, ka viss ir visaugstākajā līmenī. Un tad grāfs ieslēdzās birojā kopā ar Njē Gaero un iznāca baltāks par palagu. Tagad arī viņi kratās. Šķiet, ka viņi paši nav laimīgi, ka viņi to visu sāka.

Es saspringu vēl vairāk, atceroties nekromanta vārdus. Pat manas plaukstas svīda, un es paskatījos uz tualeti uz sāniem. Nav grēks lietot...

– Bet ko tad viņi dara? – uzdeva retorisku jautājumu.

– Es par to nezinu. Bet kalpotāju vidū klīst baumas, ka viņi mūs visus nogalinās, punkts...

Mēs skatījāmies viens uz otru, un tad pie durvīm piekļauvējām. Mēs pat kliezām no pārsteiguma.

– Hunny? Kāpēc tik ilgi? – kašķīga balss no ārpuses lika meitenei sarauties un noslīkt.

"Nesaki Tonnai, ko es tev teicu šeit," viņa čukstēja.

Es pamāju un augstu pacēlu galvu un izgāju istabā. Viņa paskatījās uz kalponi un vēsi atzīmēja:

– Ierobežo savu degsmi, arkl. Tas nav jūsu ziņā, lai izlemtu, cik ilgs laiks man nepieciešams, lai atvieglotu sevi, vai ne?

Istabene uzreiz bija deflācija, saprotot, ka viņas spēks šeit ir

loti īslaicīgs. Un es piegāju pie loga un skatījos ārā, izmisīgi mēģinot izdomāt, kā tikt no šejienes ārā. Bet diemžēl ideju nebija. Man nebija izredžu garā kleitā. Viņi mani tūlīt panāks, man pat nebūs laika iziet pagalmā. Bet palikt apšaubāmā pasākumā nav risinājums. Kaut kas man saka, ka šajos svētkos man nav vietas.

Pret vakaru viņi nāca pēc manis un aizveda uz plašu balles zāli, kur es vēl nekad nebiju bijusi. Pretstatā nobružātajai viesistabai šeit valdīja varenība. Bija redzams, ka šeit viss nesen bija atjaunots. Tradicionāli smaragda toņi, sarkankoks, daudz gaismas, galdi ar gardumiem...

Likās, ka cilvēki gatavojas svētkiem, bet tomēr bija sajūta, ka slīkstu kaut kādā purvā.

Nirfeats skraidīja visur, smalki atšķīrās no Zinborro iedzīvotājiem. Pārsvarā bāla, lai gan bija arī tumšādaini. Ikvienam bija manāma atšķirība – šķiet, ka viņiem bija acu zīmulis. Daži ir tik tikko pamanāmi, bet citi ir izteikti. Es nedomāju, ka viņi no rīta pamodās un uzreiz skrēja uzkrāsot sev dūmu aci. Es kādreiz tiešām domāju, ka tā ir nekromanta ekstravagance.

Es spilgti iztēlojos Gaero, kas taisa grimu, rūpīgi pieliek plakstiņus, viņas acis ir plaši atvērtas un mute pašķīrās, tāpēc viņa šķībi pasmaidīja.

Protams, tā nav taisnība. Drīzāk tas ir kaut kas dabisks. Varbūt viņi ēd kaut ko, kas liek viņiem pašiem izveidot līdzīgu "tetovējumu"...

– Vai jums patīk ballītes? – pazīstama balss klusi jautāja. – Tu

izskaties tik laimīga. Kāpēc?

Viegli atcerēties! Lai čūska tevi nokož līdz nāvei! Bez sirdsapziņas sāpēm novēlēju Bad Boy, kurš arī šodien saģērbās. Mainot vienu melnu tērpu pret citu, dārgāku un greznāku. Nu es izķemmēju matus nedaudz savādāk. "Līgavainis!"

– Kuram gan nepatīk izklaidēties? – paraustīju plecus un virzījos uz priekšu, nevēlēdamies palikt nekromanta sabiedrībā, kurš, par laimi, mani nepavadīja.

25. nodaļa. Drūms toastmaster un rāpojošas sacensības

Es lēnām gāju gar logiem no grīdas līdz griestiem, aizklāta ar samta aizkariem. Viņa gāja, klusībā uzmetot skatienu drūmajām figūrām, kas stāvēja gar sienu ik pēc trim metriem. Tie noteikti nav viesi, bet gan apsardze. Paskaties, viņi aizdomīgi skatās apkārt. Tas nozīmē, ka jūs nevarēsiet izlīst no šejienes nepamanīts. Bet kā jūs varat novērst viņu uzmanību?

Ārā joprojām bija diezgan gaišs, un varēja redzēt, kā nirfeats staigāja arī pagalmā un uz sienām. Pils bija pilna ar nirfiem. Jautājums: "Kāpēc?"

Vai tiešām Grapas līgavainis ir tik svarīga persona, ka viņi neuzticas Zinborro un atveda veselu armiju?

Es vēlreiz paskatījos pa zāli. Šeit bija pietiekami daudz viesu. Gudri ģērbusies vīrieši un sievietes nejauši staigāja un runāja, nepievēršot uzmanību sargiem. Bet es atzīmēju, ka vīriešu bija daudz vairāk un gandrīz visi viņi bija nirfeāti, spriežot pēc viņu "izklātajām" acīm. Bet dāmām tas nav īsti skaidrs, jo vairums no viņām valkāja tik daudz grima, par ko mūsu modesistas nevarēja pat sapņot.

Starp citu, viņu vidū nav redzama neviena jauna meitene. Visas dāmas ap trīsdesmit un četrdesmit gadiem. Hm...

Viesu vidū meklēju māsas Zinboro, bet vispirms uzgāju

Erlesu, ģērbusies līdz deviņiem. Viņa pavadīja kādu vecāka gadagājuma pāri un uzmeta man tikai vienu skatienu, nedaudz saknieba lūpas. Viņai es nepatiku, un tagad Vorona to neslēpa. Nu labi. Man viņa arī ne drusku nepatīk.

Es atradu Grapu un Affi tikai pašā zāles galā. Katrs ar kādu jaunekli uz rokas. Un, ja Affinata, tērpusies maigā lavandas kleitā, čivināja un smaidīja tā, lai to varētu redzēt no tālienes, tad Grapa bija drūmāka par mākonī. Viņa bija ģērbusies pavisam citā kleitā, nekā mēs viņai bijām izvēlējušies. Bet ne vienu no tiem briesmīgajiem tērpiem, ko viņa man parādīja, kad mēs pirmo reizi satikāmies.

Arī frizūra un grims izrādījās kaut kas pa vidu, un secināju, ka šis tēls izturēja nopietnu garšu kauju, bet kura puse uzvarēja, pagaidām ir pilnīgi neskaidrs. Kopumā meitene izskatījās diezgan pieklājīga, bet kaut kā drūma. Kopā ar viņas sejas izteiksmi šķita, ka esam nevis svētkos, bet gan bērēs vai nomodā.

Divreiz nedomājot, devos taisnā ceļā pie vecākās Erlīnas, uzmetot sejā draudzīgu smaidu kā tuvredzīgai blondīnei.

– Sveiks, Njer Klaid. Erlīna Grapa, – es nocirtu, cerot, ka neesmu kļūdījusies ar sava pavadoņa vārdu.

Vīrietis bija pat labāks nekā portretā, bet izskatījās auksts un nežēlīgs. Viņš neatbildēja uz manu sveicienu, bet ar interesi paskatījās uz mani. Ar tik sliktu interesi man gribējās nervozi saskrāpēt sevi. Bet es sasita ar skropstām un dvēseliskā balsī jautāju:

– Nier, vai es varu nozagt tev Erlīnu? Tikai uz pāris minūtēm.

Vēl viens burvīgs smaids, skropstas, un viņš lēnām atlaida Grapas roku, nenovēršot acis no manis. Viņa lūpās parādījās plēsonīgs smaids. Tipisks mednieka smaids. Muļķības!

Neļaujot Erlīnai atjēgties, viņa vilka viņu uz erķera pusi, kur atradās atpūtas vietas.

– Marina, tu esi šeit?! – Grapa izdvesa un ejot man čukstēja. – Tev bija taisnība! Pareizi it visā! Šī nav izrāde, te tiek gatavots kaut kas šausmīgs. Un viņiem nav vajadzīgas līgavas, bet upuri! Bet ne vecāki, ne Affi negrib manī klausīties! Man nevajadzēja teikt, ka jūs mani brīdinājat...

Protams, velti! Tikpat labi viņi varētu ticēt, kas zina, kam... Tāpēc mums ir jāstrādā ar to, kas mums ir. Mēs apsēdāmies tā, lai varētu skatīties ārā pa logu, un mūsu sejas nebija redzamas viesiem, bet es ar acs kaktiņu vēroju zāli.

– Grappa, vai tu zini, ko Nirfi plāno? Kāpēc šeit ir tik liela drošība? – Es nevilus paskatījos apkārt un, pamanījusi Klaida aizdomīgo skatienu, atkal pasmaidīju. – Pasmaidī! Viņam nepietika ar kaut ko aizdomām. "Ļaujiet viņam domāt, ka mums ir patīkama divu draudzeņu tikšanās," čukstēja Erlīna.

Atklāti sakot, man bija cerība, ka kopā mēs spēsim kaut ko izdomāt.

"Es nezinu, bet es nejauši dzirdēju, ka karaliene Nirfeja drīz ieradīsies!" Un visi baidās no viņas! "Grapa norija siekalas un arī mēģināja smaidīt.

Smaids iznāca baiļu izkropļots. Bet es viņu lieliski sapratu.

– Nirfeja?! Grappa, mums jāskrien!

– Kurp, Marina? Un tad tu jau esi mēģinājusi...” Erlīnas plānās lūpas savilkās tā, it kā viņa grasītos izplūst asarās, un es viņu apskāvu.

– Nezinu. Varbūt varam kaut kur paslēpties? Pagaidīsim nedaudz un izdomāsim, kā tikt ārā no pils. Šeit noteikti ir slepeni fragmenti šādam gadījumam. Dosimies uz ziemeļiem uz jūsu draklord pili. Varbūt viņi neuzdrošinās tur doties? – viņa čukstēja ausī, izmantodama mirkli.

"Ir kustības," Erlīna pamāja, kad es atrāvos. "Es zinu pāris, kas ir piemēroti, bet kā es varu atstāt mammu un tēti šeit?"

– Bet ko domāja tava mamma un tētis, kad uzaicināja šurp šo miskasti? – es uzliesmoju.

Iestājās klusums. Es biju dusmīga, arī Grapa neapmierināti krākēja.

"Tev taisnība," viņa beidzot piekāpās. – Es... es nezinu, ko darīt, Marina. Es biju iemīlējusies Klaidā, viņa tēlā... Bet viņš izrādījās pavisam citādāks... Viņš ir nežēlīgs un auksts. Un... man no viņa ir bail! Viņam par mani ir vienalga," viņa apklusā un pēkšņi ātri samirkšķināja.

Un es sapratu, ka Grapas pirmā mīlestība neizdevās, tāpat kā visa viņas mājīgā, kaut arī dīvainā pasaule.

– Jūs bijāt iemīlējies portretā. Atmiņās par īslaicīgu tikšanos," es maigi sasēju viņas roku. Viņa uzmundrinoši savilka pirkstus. "Jums nav jāklūst par savu vecāku ambīciju upuri." Jums nevajadzētu upurēt sevi, lai kādam izpatiktu. Un tad grāfi tikai priecāsies, ja viņu meitām izdosies aizbēgt. Pat ja ne uzreiz.

Gaidāmās katastrofas sajūta kļuva spēcīgāka. Sajutu gaisā spriedzi, it kā tikšķētu neredzams taimeris, kas mēra atlikušo laiku līdz... Līdz kam?

Grapa pamāja.

– Tu zini, ka tev ir taisnība. Es nejauši dzirdēju, kā mamma lamāja manu tēvu. Viņa viņu nosauca par alkatīgu dzērāju. "Viņa kļiedza, ka viņš mūs visus sabojā," negaidīti atklāja Erlīna. – Bet ko darīt? Es nevaru iedomāties, kā mēs varam aizbēgt tagad, kad šeit ir tik daudz Nirfeats... Man tad vajadzēja iet ar tevi.

Es vēlreiz paskatījos apkārt. Cilvēki, tērpi, sveces-sveces-sveces...

– Uguns! Mēs uztaisīsim uguni! Sāksies kņada, un tad mēs aizmuksim. Ugunsgrēks, iespējams, tiks ātri nodzēsts, bet mums būs nedaudz laika, lai paslēptos un pagaidītos.

Šobrīd noteikti nav iespējams aizbēgt no pils, ārā ir pārāk daudz sargu.

– Man patīk ideja. Varbūt es izdegšu," Grapa nervozi ķiķināja, aizsedzot muti ar roku.

– Viņi mūs meklēs, tāpēc mums jāatrod vieta, kur viņi neiedomāsies meklēt... No pirmā acu uzmetiena kaut kas pilnīgi acīmredzams. Tas ir tik acīmredzami, ka ir vienkārši mulķīgi tur skatīties.

– Varbūt manā istabā? Vai arī Afijas istabā? – Erlīna vilcinādama ierosināja. "Vai nav stulbi tur slēpties?"

Es skatījos uz Grapu, mēģinot uztvert kādu ideju. Mums vajag tādu vietu kā zem Lunara logiem. Kaut ko tādu, kur

neviens instinktīvi nebāztu degunu, ja vien tas nebūtu absolūti nepieciešams.

– Grappa, kur dzīvo Gaero? Varbūt varam paslēpties viņa kambaros?

Protams, pat kalpi izvēlas piekto ceļu ap nekromanta mājvietu, lai atkal netiktu tuvāk tam, kurš vispirms nogalina un pēc tam pratina.

"Es redzu, Niera Friso, jums joprojām ir niez iekāpt manā gultā?" – aiz muguras atskanēja nekromanta izsmejošā balss.

Mēs abi palēcāmies, strauji pagriežoties. Mana sirds gandrīz izlēca no krūtīm.

Cik ilgi viņš šeit ir bijis? ko tu dzirdēji?

"Tev vajadzētu pakārt zvaniņu ap kaklu!" – es dusmīgi izbļāvu.

"Labāk doties tieši uz cara zvanu un purvā!" – piebilda sev.

Ieraudzījis Gaero, Grapas "līgavainis" lēnām gāja mums pretī.

– Klaid, es neiesaku tev ļaut savam... Ak! Izredzētais šai meitenei. Neskatieties uz viņas nevainīgo izskatu. Šis ieguva ir sabojāts līdz sirds dziļumiem! Viņš arī iemācīs Erlīnai dažas šķebinošas lietas," ar šiem vārdiem viņu sveicināja Plošišs.

– Bojāti? – Viņš ar interesi mani nopētīja. – Varbūt tad varam pārslēgties?

Apbrīnojami!

– Cik jums ir augstas attiecības! Tu neko nevari pateikt! – Es nevarēju atturēties no piezīmes.

Grapa klusībā paskatījās uz Nirfeats ar naida pilnu skatienu.

Ar viņas izskatu ar to šķīta pietiekami, lai viņu nogalinātu no lāsta, taču vīrieši pat nepacēla ne uzaci.

– Nu ko tu dari! Es biju pirmais, kurš atklāja šo dārgumu! Un tas, ka tas ir sabojāts, ir tikai mana lieta, jūs zināt.

Gaero plēsonīgi pasmīnēja, un dīvainā kārtā Klaidis ar viņu nestrīdējās. Viņš tikai pasmaidīja un pastiepa roku Grapai:

– Jautājiet.

– Ejam! – Gaero nebija tik laipns. Viņš rupji satvēra mani tieši virs elkoņa un vilka pretējā virzienā. "Pastāstiet man, ko jūs ar Erlīnu darījāt?"

Es gandrīz izplūdu asarās par šādu netaisnību. Mūsu plāns sabruka, pirms mēs pat mēģinājām to īstenot.

"Tu gribi noraut man roku, vai kā?" Viņi man vienkārši iedeva zilumus! – Es mēģināju atbrīvoties, bet Sliktais Puisis tikai ciešāk saspieda pirkstus, un es saraujos: "Atlaid mani!"

– Nu, es nē! Jūs atkal mēģināsiet aizbēgt vai darīsiet kaut ko citu. Es labprāt ļautu jums mēģināt, un tad sodītu jūs ar vēl lielāku prieku, bet ne šodien. Šodien visam vajadzētu noritēt gludi. Tāpēc es viņu uzraudzīšu, viņš pierāva mani tuvāk, un es viņam gandrīz iesītu.

– Čau, lout! Viņi taču tev nemāca nekādas manieres, vai ne? Nekavējoties atlaidiet nyera! – kāds vīrietis man aiz muguras pavēlēja.

Kāds, kura balss šķīta negaidīti pazīstama.

Gaero seja mainījās un viņš tiešām mani atbrīvoja. Es strauji pagriezios.

Šeit – patiesībā, nevis sapnī – stāvēja tas pats blondais vīrietis. Es to nebiju iedomājusies!

– Nazis? – es nočukstēju pirmais, kas ienāca prātā.

Viņš tikai mierinoši pasmaidīja. Pēc brīža apjukuma es virzījos viņam pretī, taču tajā brīdī mani atkal atvilka, un izliektais nekromantiskais asmens, ko Bad Guy vienmēr nēsāja pie jostas, tika piespiests man pie rīkles.

Nelūgtais viesis izvilka zobenu no apvalka un nekavējoties viņu ielenca apsargi. Likās, ka visi Nirfeats no visas zāles bija paspējuši savākties ap viņu. Bet neviens vēl nav uzbrukis, un es atpazīnu Indētāju viņa rokās!

Viņš! Tieši viņš! Tātad Lizai izdevās! Viņa ir ieradusies! Tas ir šeit!

Neskatoties uz situācijas kritiskumu, es jutu prieku. Viņi nāca pēc manis, kas nozīmē, ka ir iespēja izglābties!

– Eirens Smaragds, pats Torisvena dralords! – Gaero nīrgājoties nospļāva, skaidri atguvuši mieru. – Kādi likteņi?

Torisvena Draklords?! Nazis ir tas pats Eirens Smaragds – vietējais dralords?!

Teikt, ka esmu pārsteigts, nozīmē neteikt neko. Tiešām bija jābēg uz ziemeļiem. Paskaties, Nirfas to nebūtu uzminējuši.

– Jā, es paskatījos uz gaismu. Aizlidoja garām. Es redzu, ka jums ir balle. Precīzāk, tā bija skatīšanās ballīte, bet mani uzaicināja. Nav labi,” Eirēne pamāja ar galvu.

Eirena... Bet tas ir skaists vārds...

Es nevarēju atraut acis no mierīgās vīrieša sejas, kurš, šķiet,

nepievērsa uzmanību tam, ka pretinieks ir daudzkārt pārāks par viņu. Un arvien vairāk Nirfeats ieskrēja zālē, ciešāk apņēmot Draklordu.

Bet kāpēc viņš šeit parādījās viens? Tas bija stulbi riskēt! Kā mēs visi tagad varam izkļūt no šīs lamatas?

– Neveiciet nevajadzīgas kustības, necilvēks! Jūsu Ēna var tikt ievainota," Gaero iesmējās. – Jūs zināt, kāds tas ir ierocis, vai ne?

Viņš pēkšņi noliecās un nolaizīja manu vaigu. Es riebumā sarāvos, bet neaizvēru acis. Viņa tikai sastinga, lai nesaskrāpētu zemiskā asmens, ar cerību skatoties uz draklordu, kura nedabiski zaļajās acīs arvien vairāk uzliesmoja smaragda gaismas.

"Tu noteikti esi foršs burvis, dari kaut ko!" – es viņam garīgi lūdzu.

Un viņš to darīja.

Nirfeats, kas ieskauj dralordu, pēkšņi sāka kliegt. Vispirms viens, tad otrs, un pārējie uzreiz nokrita uz grīdas, skrāpējot rīkli. Viesi kļiedza, metdamies uz izejām, un drīz vien iekšā palika tikai nirfeats.

– Nē! Tā nevar būt patiesība! Tas, kurš tevi saindē, to nedarīs..." nekromanta balss aizlūza.

– es paklausīju. Robežu atslēga tagad ir mana!

Gaero bija nobijies! Viņš nobijās un atkāpās kopā ar mani, bet ceļš bija brīvs. Starp mums un draklordu vairs nebija neviena, kas varētu viņu apturēt. Mirklis, un Eirena bija pavisam tuvu.

Attālumā esošie Nirfeats uzbruka no distances. Es to uzreiz

nesaprātu. Es tikko redzēju dažus mirgoņus. Vairākas kaujas burvestības nekavējoties trāpīja viņam mugurā, bet sekundes daļu pirms viņu apņēma smaragda dūmaka, un maģija skāra viņa bruņas, nenodarot kaitējumu.

Šķita, ka bruņas, tādas, kādas es nekad agrāk nebiju redzējis, bija pilnībā izgatavotas no dārga smaragda. Vismaz es tā domāju. Pirms es paguvu būt pārsteigts, dūre pazibēja ļoti tuvu, ietriecoties Bad Guy sejā. Tajā pašā laikā mani ātri, bet pārsteidzoši uzmanīgi izvilka no viņa rokām, man bija laiks tikai noelsties, baidoties, ka Gaero asmenis pārraus man rīkli, bet, kad es pagriezās, es redzēju, ka ierocim viņa rokā nav asmens. , tikai rokturis.

– Ēna! – draklords ar zināmu satraukumu izdvesa.

Skatiens no acs uz aci ilga tikai brīdi, bet es gandrīz noslīku raganas zaļumos. Apsēstību iznīcināja sirdi plosošs kliedziens.

Es domāju, ka tā ir Afija. Bet kliedziens tūdaļ aizsmaka, it kā viņas mute būtu aizklāta. Gaero piecēlās no grīdas, noslaucīdams asinis. Viņš mums uzsmaidīja, rādot savus izsistos zobus.

– Labi, ka atnāci. Laicīgi, ”viņš teica, lūstīdams.

– Par ko tu runā? – satraukta jautāju, bet nekromants tikai pasmējās.

Un zāles vidū ēnas sabiezēja: it kā mazākās mušas būtu ielidojušas vienuviet un uzsākušas ciklu.

– Kas tas ir? Kas notiek? – es satraucos, nojaušot, ka notiks kaut kas pavisam slikts.

Viņa pagriezās un paskatījās uz aptumšoto Eirenu. Tikmēr

mušas strauji kondensējās, savācos sievietes figūrā...

Man nebija ne mazāko šaubu par to, kas tas ir. Karaliene Nirfea.

Ugunīga brunete ar sarežģītiem matiem un nedabiski baltu ādu, viņa šķīta vienkrāsaina, ja ne viņas spilgtā ķiršu mute. Es nezinu, vai tā ir lūpu krāsa vai viņas lūpu dabiskā krāsa? Bet šķībās acis, tāpat kā aziātiertes, noteikti bija apvilktas. Nirfeja bija ģērbusies kleitā vai bruņās ar īsiem svārkiem, kā varone no japāņu multfilmām. Tas izskatījās nedaudz bērnišķīgi, bet es negribēju smaidīt vai kritizēt. No brunetes izplūda kaut kāda īpaša enerģija – nomācoša un nomācoša. Jutu kārdinājumu steigties prom, paslēpties kaktā un aizsegt ausis.

„Nebaidies, es esmu ar tevi,” Eirena čukstēja, sajutusi manas bailes, un apskāva mani ciešāk.

Mūs uzreiz ietvēra kaut kāda filma. Caurspīdīgs un gandrīz neredzams, ja ne viegliem traipiem, kā uz ziepju burbuļa. Viņa bija vienīgā barjera, kas mūs šķīra no Nirfeat karalienes. Vienīgi cerība uz šo aizsardzību un spēcīgā drakloda roka, kas apskāva manus plecus, paglāba mani no šausmās noslīdēšanas uz grīdas.

Gludi šūpodama savus sulīgos gurnus, sieviete gāja mums pretī, un visi nirfeati, kuri vēl nebija miruši no Eirenas burvības, nolieca vienu ceļgalu viņas priekšā. Diemžēl viņu joprojām bija daudz. Pārāk daudz...

"Kā jūs uzdrošinājāties ierasties Torisvenā bez manas atļaujas?" – dralords jautāja, runādams pirmais. – Ej prom no manas teritorijas!

Nirfeja pasmaidīja, atklājot asus vampīra ilknus.

Tas izskatījās briesmīgi! It kā atdzīvojušies šausmu filma!

Apspiežot vēlmi gausties un raudāt, es piespiedu savu sānu pret cietajām bruņām. Man no bailēm reiba galva, un acu priekšā peldēja melni plankumi. Man šķiet, ka esmu tuvu ģībonim...

Es liku sev savākties un koncentrēties. Visticamāk, tā ir kāda īpaša maģija, kas uz mani darbojas! Es neesmu viens. Tagad viņa nav viena, un Eirena uzvedas pārlicinoši. Tad kāpēc es esmu tik sarūgtināts?

Tiklīdz es par to domāju, kļuva vieglāk.

– Kāds ir jūsu limits? – Nirfeja neizpratnē pacēla uzacis. "Zēns, šī robeža man pieder jau daudzus gadus," viņa izsmejoši atbildēja.

– Neglaimo sev, vecā ragana! Eirēna pasmaidīja. "Jūs vienkārši izmantojāt to, ko varējāt sasniegt ar savām kaulainajām rokām." Bet par to arī būs jāmaksā! Es atriebsos par visām bēdām, ko mana tauta piedzīvoja jūsu vainas dēļ!

Neraugoties uz draudiem, viņš palika vietā, tikai pavērsot Indes galu uz Nirteju.

Vampīrs iesmējās. Viņa skaļi un lipīgi smējās: atmeta galvu un noslaucīja iedomātas asaras.

"Vai jūs gribējāt mani apvainot vai nobiedēt, mazulīt?" Jebkurā gadījumā tas neizdevās.

Nirfeja pamāja ar roku, durvis aizcirtās, paklausot viņas burvībai, un zālē pēkšņi kļuva tumšs. Gaismas uz sveču daktām aptumšojās līdz minimumam, it kā slēpjoties. Viņi gatavojas

iziet!

Kāpēc zālē nav burvju bumbiņu? Neviens!

Nupat šī doma man ienāca prātā, bet man nebija laika par to domāt. Nirfeats pacēlās augšā, ieskaujot mūs blīvā gredzenā, un šoreiz es pamanīju ap tiem kaut kādu tumšu dūmaku. Šķiet, ka ir arī sava veida aizsardzība.

"Es atnācu šeit iemesla dēļ." Lūk, kas man vajadzīgs. Eiren, iedod man indīgo un pieņem savu likteni," vampīrs maigi jautāja, pēkšņi parādīdamies pavisam tuvu.

Viņa pastiepa roku ar gariem melniem nagiem kā asiem nagiem. Aizsardzība zem tām negribīgi virzījās uz iekšu. Neviļus es vēl vairāk iespiedos Eirenā. Viņa ātri apgriezās, pārlicinoties, ka ceļš uz tuvāko izeju ir nogriezts, un kritušo Nirfeats vietā jau bija ieradušies jauni.

– Viss būs labi! Tici man," Eirena vēlreiz čukstēja.

Viņa balsī bija pārlicība, no kuras man nebija ne miņas.

– Pa labi. Jums nav no kā baidīties. Es pat ļaušu tev dzīvot, ja Torisvena atslēgu man iedos labprātīgi. Un ja nē, tad labi..." Nirfeja pasmaidīja ar tēlotu žēlumu. – Es zinu, kā sāpināt. Un lai jūs nešaubītos... – viņa uzlika zīmi, un tuvākie nirfeats noslaucīja visus piederumus un traukus no viena no galdiem.

– Apstāties un nekustēties, lai kas arī notiktu! – Eirens pavēlēja un metās uz priekšu, paceļot zobenu.

Tajā pašā laikā "ziepju burbulis" ap mani kļuva blīvāks. Tā vairs neatgādināja varavīksnes plēvi. Tagad es atradu sevi cietā, slīpētā sarkofāgā, kas izskatījās pēc olas. Tikai Eirens vairs nebija

bruņas ģērbies!

Viņš man deva savu aizsardzību!

Saprotot notikušo, man kļuva karsti.

Nirfeja satika Indētāju ar pātagu, kas bija austs no ēnām. Viņa elastīgi izvairījās, bet Eirena šķita iestrēgusi melase. Es redzēju, ka viņš cīnās, kā viņa muskuļi saspringa zem kamzola auduma, kā vainags pulsēja uz deniņa.

– Jā jā. Es visu paredzēju un gatavojos, kad ierados šeit. Tu ar mani nevari tikt galā.

Vampīrs nejauši kustināja viņas rokas, it kā viņa aizdzītu mušu, metot draklordu pret sienu, viņš nokrita uz viena no galdiem, kas bija nokrauts ar gardumiem, un sabruka, nespēdams izturēt smagumu. Bet Eirens uzreiz pielēca un, izkaisījis lauskas un instrumentus, metās jaunā uzbrukumā. Es redzēju, ka vampīrs baidās no tieša kontakta ar savu zobenu. Pat ar ēnu, cenšoties vairs nepieskarties viņa asmenim. Un es sapratu, ka esmu kaut kā novājinājusi Eirenu. Aizsargājošais kokons, ar kuru viņš mani aplenca, viņam noteikti atņēma spēkus, neļaujot normāli cīnīties.

Es kliežu, dauzīju ar plaukstām pret cietajām sienām, bet neko nevarēju izdarīt. Likās, ka neviens mani nedzird.

Tikmēr Klaidis vilka Grapu. Nākamie divi nirfeats vilkās, paceļot aiz rokām kliežošo Affinatu, vēl viens veda aiz rokas bālo un pārbiedēto Miskaliju. Erlessa Zinborro skrēja pēc savām meitām bāla, ne sliktāka par vampīru. Viņa pieprasīja pārtraukt sašutumu un atbrīvot viņas ģimeni.

– Gaero! – Nirfeja sauca.

Nekromants zināja, ko viņa no viņa prasa. Viņš satvēra Affi aiz matiem un vilka pie galda. Meitene kļiedza no sāpēm un bailēm. Erlessa sliktā balsī kļiedza, steidzoties palīgā, bet Gaero ar vienu rupju kustību viņu aizmeta.

– Draklord, es tevi lūdzu, palīdzi! – asarās viņa uz ceļiem rāpoja pie Eirenas, kura stāvēja pretī Nirfei.

Abi šķita pārguruši, bet cīņa vēl nebija beigusies, bija tikai īss atelpas brīdis, bet Nirfeats nebija aizgājis! Gatavs steigties pēc karalienes pirmās pavēles.

Erlessa beidzot piecēlās kājās un atkal steidzās palīgā Afi. Viņa, kļiedzot un spārdot, jau bija nolikta uz galda, turpinot viņu turēt aiz rokām un kājām, un Gaero noliecās pār viņu, pacelot izliektu asmeni.

– Neaiztiek manu māsu! – Grapa norūca un cīnījās Klaida rokās.

Viņš turēja viņu bez īpašas spriedzes. Tad Erļinaks sāka viņu apvainot. Kad kāds īpaši kodīgs epitets aizvainoja Nirfeatu, viņš atvēsināja viņas degsmi ar plauku pa seju. Apstulbusi un apmulsusi Grapa pamirkšķināja acis, piespiedusi plaukstu pie sejas.

Lai gan man Afija nepatika, šāda attieksme šķita briesmīga. Un ar jaunu sparū es sitos pa kokona cieto virsmu, pieprasot, lai meitene iet vaļā.

– Eirēna! Eirēna! Izlaid mani! – velti prasīju.

Tikmēr dralords, sakopojis spēkus, atkal uzbruka Nirfejai. Šoreiz, raidot viņai maģisku sitienu krusu. Viņš pārvietojās ar

pārsteidzošu ātrumu un graciozītāti, spējot pārmaiņus mainīt maģiju un zobena sitienu ķēdes. Bet šķiet, ka vampīrs nez kāpēc valkāja bruņas. Viņa veikli izvairījās, kustējās un sapinināja dralordu ar ēnainu taku.

– Eirēn, kā es varu palīdzēt? – jautāja ne uz ko necerot.

Pavisam negaidīti saņēmu atbildi, kas it kā skanēja manā galvā:

“Vēl nav pienācis laiks. Dodiet mums dažas minūtes...”

Šķita, ka balss pieder Eirenai, un tajā pašā laikā tā nepiederēja. Tas bija tik dīvaini, ka es sastingu no pārsteiguma. Apmulsis skatījās uz draklordu, kurš nenoguris turpināja cīņu, pat nepaskatoties manā virzienā.

– Gaero! – Nirfeja steidzās.

Sliktais puisis viegli saplēsa Affi kleitu. Plānais audums padevās, pakļaujoties asmenim, kas bija ataudzējis izliekto asmeni. Atklājot meitenes ķermeni...

– Nē! Atstājiet viņu! Neuzdrošiniēs! —Heresa steidzās palīgā meitai.

Vampīrs, kurš tikko nejauši atradās netālu, nejauši pamāja ar saviem iegarenajiem nagiem. Dzīvība acumirkli izdzisa no Erlesas acīm, šķita, ka viņa uz brīdi sastinga un tad nokrita uz grīdas, satverot rīkli. Grapa kļiedza sirdi pļosoši, viņai pat izdevās izklūt no Klaida rokām un aizsteigties pie mātes. Miskalia sāka raudāt, slēpdama seju rokās. Man reibst galva. Tas bija pārāk...

– Beidz! Beidz, lūdzu! Es nočukstēju, noslīdot pa kokona

sienu uz grīdas.

"Man vajag tavas asinis. Tagad!" – manā galvā atkal atskanēja tā pati balss: "Asinis un Pūḡa ēnas skūpsts."

26. nodaļa. Smaragda pūķa ēna

Balss, kas prasīja manas asinis un skūpstu, bija tā pati, kas mani uzrunāja iepriekš, tāpēc es piekritu bez jautājuma.

– Jebkas, Eirēna! Vienkārši pārtrauciet to!

Jā, es tagad darītu visu, lai apturētu notiekošās šausmas. Es nepārdzīvošu vēl vienu šādu slepkavību manu acu priekšā!

Es nevaru iedomāties, kā, bet draklords pēkšņi atradās man blakus monolītā kokonā. Viņš vienkārši zibens ātrumā metās man pretī, mainījās domas par uzbrukumu Nirfeai, un izgāja cauri kokona sienai, it kā viņas tur nebūtu. Bet burvība, kas uzbruka ārā, nepārgāja, lai gan tās uzplaiksnījumi bija tikpat apžilbinoši kā metināšanas uzliesmojumi. Ārā bija tāda rūkoņa, ka man radās aizdomas, ka aizsardzība mani pasargā arī no pārlieku skaļām skaņām.

Viņa paskatījās uz dralordu. Mana mute acumirkli izžuva no kaujas sakarsētā cilvēka tuvuma, un visi vārdi uzreiz kaut kur pazuda. Bet uz teikto ir jāatbild, turklāt nekavējoties. Man nav laika domāt.

Eirens paskatījās uz mani ar nesalasāmu skatienu un tad pastiepa roku, palīdzot piecelties. Piecēlusies, es paskatījos uz sāniem. Baidījos, ka Gaero jau ir nodūris Affinatu, bet ieraudzīju bildi, no kuras man pat vēders sāpēja. Nirfeats pārcēla vēl divus galdus, un Grapa un Miskalia, kas pretojās, tika vilkti uz viņiem.

– Kas tas par upuri? – mana balss nodrebēja.

– Kaut kas tamlīdzīgs. Bet mums vēl ir maz laika. Ja mēs pasteigsimies, meitenes necietīs, ja vien tu man palīdzēsi. Tā ir patiesība...

Es neizjutu īpašas simpātijas pret Zinborro ģimeni, izņemot to, ka manas attiecības ar Grapu bija samērā siltas, taču es to nevienam no viņiem nenovēlēju. Pat Herese, lai gan viņa, iespējams, bija pelnījusi mirt par Lunāras un viņas meitas dzīves izpostīšanu.

– Kas mums jādara? – viņa apņēmīgi pārtrauca dralordu, kaut arī viņas sirds daudzījās kā traka.

"Nekas sarežģīts, bet man vispirms jums viss jāpaskaidro." Citādi nav labi," viņš sarauca pieri.

– Tikai pasteidzies! – es bieži pamāju ar galvu, atkal uzmetot sānis skatienu meitenēm, bet no redzētā iekliedzos un atspēkojos, atsitoties ar plecu pret kokona sienu.

Pavisam tuvu, it kā lūrētu pa logu, Nirfeja skatījās uz mums. Manas bailes viņu ļoti uzjautrināja. Parādot asus garus ilkņus, vampīrs noskrēja savu nagi gar aizsargājošā kokona malu. Sastindzis, es skatījos uz dziļo skrāpējumu...

"Es tikšu pie jums pēc tam, kad nogalināšu draklordu." – viņas insinējošais čuksts sasniedza mani. Nirfeja atskatījās uz meitenēm. – Vai gribi, lai es tev pastāstu, kas notiks ar viņiem un ar tevi? Vispirms...

Manas kājas kļuva vājas, un, ja tā nebūtu Eirena, es atkal būtu noslīdējusi uz grīdas. Viņš dusmīgi savilka žokli un pagriezās

tā, lai bloķētu nirfeat no manis. Tajā pašā laikā visas skaņas no ārpuses pazuda, un kļuva nedaudz vieglāk, kad draudīgais čuksts, kas solīja briesmīgu spīdzināšanu, pārstāja spiest smadzenes.

– Marina! Marina, paskaties uz mani, lūdzu! Aizsardzība ilgs ilgu laiku, nebaidieties! Mēs veiksīm rituālu, bet... Bet pēc tam tu kļūsi tikai mans. Jūs kļūsiet par smaragda pūķa ēnu.

Man šķita, ka viņš uzreiz neuzdrošinājās to izteikt. Un, to izrunājis, viņš samulsa, turpinot intensīvi uz mani skatīties.

Lizas stāsti par samaitātu pūķu kungu kaut kā tam neiederējās. Tomēr es arī nosarku no viņa vārdiem. Viena lieta ir redzēt sapnī savu sapņu vīrieti un būt atslābinātam – tad es nedomāju, ka viss patiešām notiek. Ir pavisam savādāk dzirdēt šādas lietas, stāvot rokas attālumā no viņa patiesībā.

– Kādā ziņā tas ir tavs? – viņa tikko dzirdami izspieda.

"Visos," Eirena netraucēja staigāt apkārt.

– Vai man būtu ar tevi?

– Jā. Tikai ar mani.

– Dzīvot kopā?

– Jā.

– Guļ... vienā gultā? – vaigus piepildīja sārtums, un es nevarēju pacelt acis uz dralordu.

Kāpēc es esmu tik neērti? Reiz es piekritu Cvetkovam savas māsas dēļ. Tagad situācija bija neskaidri līdzīga, taču neizraisīja noraidījumu.

"Man tas ļoti patiktu, bet es tevi tur nepiespiedišu." Smaragda pūķa vārds! – Eirenas balss skanēja nedaudz aizsmakusi.

Viņa pamāja, joprojām nepaskatīdamās. Viņa skatiens cieši pieķērās skaistajai cirtai, kas bija izšūta uz kamzola.

"Labi," Eirena elpoja. "Tā kā jūs pieņemat nosacījumus, tad pasteidzīsimies." Man vajadzēs pilienu jūsu asiņu, man būs jābūt pacietīgam. Piliens tavas asinis un daži pilieni manējo. Tas nodibinās saikni starp robežu, pūķi un ēnu. Reach saņems pilntiesīgu pūķa kungu, pūķa spēks palielināsies, un es varēšu iznīcināt Nirfea burvību. Palīdzība nāks vēlāk.

– Saprātu! – es apņēmīgi pamāju un aizvēru acis.

Eirena satvēra manu roku, es saviebos, gatavojoties sāpēm. Tērauds pieskārs manam pirkstam... Cik auksti!

– Mēness!

Man ne reizi vien ir nācies ziedot asinis klīnikā, un tas vienmēr bija daudz sāpīgāk nekā tagad. Es vēl neesmu izjutusi neko citu kā tikai aukstu, bet šis "Ak!" kaut kā tas iznāca pats no sevis. Tīri instinktīvi. Efekts mani pārsteidza! Pārsteigumā es plaši atvēru acis un paskatījos uz dralordu. Un tas ir uz manis. Ņemot vērā, ka viņš turēja manu ievainoto pirkstu mutē, tas izskatījās smieklīgi.

Tas ir tik smieklīgi, ka mani nervi neizturēja tik smagu pārbaudījumu, un es izplūdu smieklos. Un tad viņa izplūda smieklos, nokrītot viņam uz krūtīm. Pat asaras tecēja.

Tomēr es ātri nomierinājos. Nebija laika ilgstošai emociju izpaušmei. Meitenēm uz galdiem tur nav smieklīgi.

– Eirēna? – viņa sauca nepaceļot acis. – Vai tu runāji par šo skūpstu? Par skūpstu uz... pirksta?! – es atkal iesmējos un joprojām skatījos uz dralordu.

Beidzot viņš atlaida muti un ar akmeņainu seju atbildēja:

– Nē.

Mēs atkal paskatījāmies viens uz otru un kopā izplūdām smieklos. Pilnīgi histēriski!

Nedaudz dusmīgs dralords ar zobena asmeni pārcirta sev pāri plaukstai. Asinis izplūda straumē. Nu vai tā man likās...

"Ak..." Es aizvēru acis, saraujos un sāku muldēt: "Es nevaru jums atmaksāt natūrā." Tev ir ļoti liela roka, es vienkārši nevaru... to visu noskūpstīt. Nu, šis... man īsti nepatīk asinis... – es ar vienu aci palūrēju un atkal aizvēru acis.

"Tev nav jāskūpstā mana roka, Ēn." "Tev mani vajag noskūpstīt," tika dzirdēts ļoti tuvu.

Lēnām pacēlusi galvu, viņa iebāza skatienu vīrieša zodā, kas bija pārklāts ar viegliem rugājiem. Starp citu, ļoti pievilcīgs zods. Viņa gāja tālāk... Viņa apstājās uz lūpām, iezīmēja to izliekumu un norija noriju. Viņa izskatījās augstāk... Viņa satikās ar mirdzoši zaļām acīm... It kā nobijusies viņa steidzīgi atgriezās pie lūpām.

Iespējams, manas nolaistās skropstas kalpoja kā signāls, vai arī Eirenai tajā brīdī laiks nenasala, un viņš vēl atcerējās ārā notiekošo... Skūpstis notika. Bija sāļa garša, vai nu asaras vai asinis... Sākumā maigs, ātri kļuva gandrīz trakulīgs. Un arī, iespējams, šis ir manas dzīves labākais skūpstis. Īsta!

Rokas uz vidukļa un starp lāpstiņām pievelk mani tuvāk, lai es varētu sajust stiprā ķermeņa siltumu. Bet es tikai priecājos. Es pieķēru pirkstus pie drakloda pleciem, it kā atlaistu vaļā, es

lidotu bezdibenī. Es pieķēros viņam un negribēju apstāties. Viņa mani noskūpstīja pilnīgi brīvprātīgi un it kā pēdējo reizi...

Kaut kas tajā brīdī notika ar mani vai ar mums... Kaut kas ļoti svarīgs. Kaut kas tāds, ko nevar aprakstīt vienkāršiem vārdiem. Bet es to jutu uz savas ādas. Likās, ka es ieaugu šajā pasaulē. Es atradu saknes, sajutu zemi, kas paslēpta kaut kur zem akmens grīdas. Jutu ziedu smaržu, dzirdēju putnu dziedāšanu un vēja skaņas koku galotnēs. Burbuļu rīboņa purvos, augošās zāles šalkoņa. Čūskas čaukstošā skaņa, mēģinot tikt prom no ceļa. Tas viss man pēkšņi kļuva pazīstams. Manējais!

Es nezinu, kā citādi to aprakstīt. To var sajust tikai ar visu savu dvēseli.

„Eirēna...” viņa izdvesa, pēkšņi atņemot vīrieša lūpu siltumu.

Tajā pašā laikā pazuda visas pārējās cilvēkiem neparastās sajūtas, un es atkal nokļuvu aizsargājošā kokona saspringumā, aiz kura plosījās nirfeats, apstulbuši un satraukti. Izrādās, pagāja tikai daži mirkli, bet kādi spraiģi!

– Notika?

Eirena pamāja.

"Es drīz atgriezīšos," viņš pasmaidīja un paspēra soli atpakaļ, vienlaikus ietinot sevi bruņās.

Aizsargkokona cietās sienas nez kāpēc viņu nemaz netraucēja. Godīgi sakot, es arī. Kamēr es esmu šeit, Nirfeats un viņu sasodītā karaliene mani nesaņems. Pārsteidzošā kārtā viss notikušais man atgriezta mieru. Un pat nedaudz sāpošs pirksts kļuva par kaut ko līdzīgu enkuram. Atgādinājums, ka es neko

nesapņoju. Ka esmu šeit un tagad.

Bet Eirens atradās starp ienaidniekiem. Viņš viegli atbrīvoja ceļu uz galdiem, izkaisīja nirfeats, un lielākā daļa no tiem palika guļam uz zemes tādā stāvoklī, kādā viņi krita. Visi uzreiz uzbruka draloram. Pat kritušie sāka rosīties un sāka celties.

– Eirēna! Tur ir Gaero! Viņš ir nekromants! – es kliezdu, meklējot Slikto Puisi, bet viņš nekur nebija redzams.

Savādāk ne, necilvēks apbur viltīgo!

Ātri tikusi galā ar tiem, kas turēja rokās Zinborro meitenes, Eirena tās atbrīvoja no virvēm. Nirfeatiem izdevās tos piesiet pie galdiem. Affi bija visneveiksmīgākā, viņai jau bija atņemtas drēbes un pat noasiņoja. Viņa ātri noslīdēja lejā un, sarāvusi, sāka vākt drēbju atgriezumus. Grapas kleita tikko bija piegriezta, un viņa, nepievēršot tam uzmanību, metās pie galda kopā ar Miskaliju. Šķita, ka Zinborro jaunākā meita vēl nebija aiztikta, taču viņa gulēja un nekustējās. Ceru, ka vienkārši noģību...

Draklords nesamīļojās ne ar dzīviem, ne augšāmcēlušies mirušajiem. Pagriezies, viņš atbildēja ar liesmas sienu. Zaļās mēles, garākas par cilvēka augumu, ātri pārslīdēja pāri zālei tieši manā virzienā. Kokonam no viņiem nekāda kaitējuma nebija, bet visi pārējie vienkārši iztvaikoja. Nepagāja ilgs laiks, lai saprastu, ka pelnu kaudzes uz grīdas ir viss, kas no tiem palicis.

Eirēna pēc rituāla patiešām kļuva stiprāka. Paskatieties, viņam ir bruņas, un viņa maģija ir tik spēcīga!

–Pagaidi, Eirēna! Uzgaidi! – es iedrošināju dralordu, pārraidot viņam visu to labāko.

Nirfeja atkal iesaistījās kaujā. Vampīrs vairs nesmaidīja, viņa tikai smīnēja, viegli rokājot ar garu rīkli, kādu viņi parasti izmanto, lai zīmētu sargus. Vai nu alebarda, vai glaive. Es nesaprotu šāda veida ieročus. Viena lieta bija skaidra: viņa par katru cenu izvairījās no kontakta ar indētāju, kas atradās dralorda rokās.

Sapratusi, ka nevar tikt galā ar viņu vienkāršā cīņā, viņa mēģināja tikt pie meitenēm. Viņi cīnījās ar tādu ātrumu, ka man vienkārši nebija laika izsekot viņu kustībām. Tas bija forši un reizē biedējoši. Likās, ka jebkurš nepalaists sitiens varētu būt pēdējais. Taču kādā brīdī Eirena noķēra Nirfeju un paspēja viņu mest malā. Kā milzīgs zirneklis viņa piezemējās tieši pie sienas un šņāca kā dzīvnieks.

Ēnas stūros sabiezēja un vienlaikus metās pretī Zinboro meitām no visām pusēm. Uzplaiksnīja duša: "Šoreiz viņš nepaspēs laikā..."

Acīmredzot Nirfeja domāja to pašu, jo viņa smējās kā tipisks nelietis. Nopietni?!

Es uzmetu seju, pamanījusi, ka Eirena tomēr to izdarīja. Uz šo brīdi visas trīs meitenes bija sapulcējušās kopā, un dralords aplāja viņas ar tieši tādu pašu slīpētu kokonu kā viņš mani. Šķita, ka Nirteju tas iespaidoja.

– Vai jūs domājat, ka esat mani uzvarējis, jo jums izdevās izveidot divas "pūķa olas"?

– Nezinu. "Mēs tūlīt pārbaudīsim," Eirena paraustīja plecus. Pretinieki lēnām apstaigāja viens otru apli.

"Neviens dralors ar mani nevar tikt galā!" Spēles beigušās, mazulīt! – Viņa ar nicinājumu izsprāva pēdējo vārdu.

Visums pēkšņi nodrebēja, un es, nespēdama pretoties, biju spiesta pāriet. Mana dvēsele kļuva nemierīga.

– Kas notiek?

Šķiet, ka Eirena atšķirībā no manis to zināja. Smaidot viņš atzīmēja:

– Nederēs. Mums būs godīgi jācīnās, nirfeatka!

Draklords pēkšņi pameta roku uz priekšu, it kā noķertu lidojošu odu. Noķeru un pavilku kaut ko neredzamu. Viņam bija smagi jāvelk, un Eirenas sejā bija redzams ārkārtīgs sasprindzinājums. Un tad viņš asi raustījās pret sevi, un man šķita, ka no visa, ko redzēju sev apkārt – no griestiem, sienām, galdiem un logiem, ir noslīdējis melns plīvurs.

– Nē! – Vampīrs bija nopietni nobijies.

Balles zālē bija divas ieejas, un tajā brīdī šķita, ka to durvis bija aizpūtusi viesuļvētra. Divi vīrieši metās iekšā.

– Nirfej, kā būtu ar trim dralordiem? – Eirena sarkastiski jautāja, dodot mājienus uz iepriekš izrādīto lielīšanos.

Nu jā. Trīs dralordi noteikti nav tas pats, kas viens. Un viņi visi uzbruka viņai vienlaikus bez jebkādas vilcināšanās. Tikai mirkli pirms vampīru iedūra uzreiz trīs asmeņi, viņa sabruka melno mušu virpulī un pazuda.

– Viņa ir aizgājusi! Viņa ir prom, stulbi! – liels, gaišmatains vīrietis dusmīgi norūca.

Viņš no visas sirds spārdīja metāla bļodu, un tā ar rūkoņu

ripoja pa akmens grīdu, skaļi atsitoties pret sienu. Otrā, tumšmatainā, ar kārtīgu bārdu un bālu ādu, bija atturīgāka. Viņa sašutumumu atklāja tikai ass žests, ar kuru viņš atgriezta zobenu tā apvalkā.

Pirmais paskatījās pa istabu, tik tikko apstājoties pie mana kokona.

– Eiren, piedod. Mēs nevarējām laicīgi jums palīdzēt. Viņi iztīrīja pagalmu, kā bija sarunāts, bet nevarēja šeit iekļūt,” viņš noplātīja rokas.

– No ārpuses nāca skaņas. Mēs dzirdējām un sapratām, ka jūs cīnāties, bet, tiklīdz atvērām durvis, mūsu priekšā parādījās pilnīgi tukša zāle...

"Nirfejas burvība," Eirena paskaidroja, tik tikko atveldama elpu. "Viņa kaut kā izolēja mūs no ār pasaules." Es to uzreiz nesapratu, bet, veicot rituālu, es visu sapratu... Robeža palīdzēja.

Eirens noņēma aizsardzību, atbrīvojot mani no gūsta.

– Rituāls? – tumšmatainais jautāja, skatīdamies uz mani. "Vai jūs atradāt Ēnu šeit un tagad?!"

– Ēna?! Bet..." gaišmatainais asi pagriezās un pārsteigts pacēla uzacis: „Es neticu savām acīm!" – viņš izdvesa. – Viņi ir pārsteidzoši līdzīgi, tikai...

"Acis ir dažādas," Eirena gāja man pretī, pastiepdama roku.

Es bez vilcināšanās ieguldīju kaut ko, kas nebija mans. Tāpēc es jutos mierīgāka blakus šiem diviem vīriešiem, no kuriem izplūda briesmas un spēks.

– Šī ir Nyera Marina, Smaragda pūķa ēna. "Mana ēna," Eirena

mani iepazīstināja. – Marina, tas ir Nyer Finbar Frost, robežu draklords Kirfarong un safīra pūķis, un tas ir Nyer Reginhard Berlian, ierobežojumu dralords...

"...Drakendorta Reach un Dimanta pūķis," es pabeidzu viņam un pasmaidīju, pieklājīgi nīrgājoties. – Prieks iepazīties, Nieres. Nier Berlian, esmu daudz dzirdējis par tevi kā spēcīgu un gudru valdnieku. Pirms dažām dienām es devos uz Drakendortu tikai ar vienu cerību – saņemt jūsu palīdzību. Tagad es redzu, ka mans plāns bija pareizs. Es tur nenokļuvu, bet jūs joprojām esat šeit.

– Tavs draugs sasniedza robežu. Viņa mums pastāstīja par jūsu drosmi, kas ir vislielākās uzslavas vērtā.

– Ak, tā nebija drosme. Vairāk kā izmisums," es samulsu.

"Nenonieciniēt savus nopelnus, jo pateicoties jums, Torisvena robežas atslēga atgriezās patiesajam valdniekam." No šī brīža jūs esat gaidīts viesis Dortas zālē. Tava māsa būs neticami priecīga satikt tevi pēc iespējas ātrāk. Eiren, tu taču neiebilsti uzreiz pie mums doties, vai ne? – Viņš intensīvi paskatījās uz manu draklordu.

– Par ko mēs runājam, Reg! – viņš nerunājot piekrita.

Un es pēkšņi akūti apzinājos, ka pavisam drīz satikšu savu māsu.

"Vasiļina..." es nočukstēju, piespiežot roku pie mutes.

Kaklā sacēlās ciešs kamols, neļaujot man pateikt ne vārda. Likās, ka es mēģināšu un noteikti izplūdīšu asarās viskaunīgākajā veidā.

– Atvainojiet, bet kas ir šīs meitenes? – Finbārs Frosts jautāja, skatīdamies uz otro kupolu, kas joprojām sedza māsas.

"Tie ir Zinborro Erlini," es sapratu.

– Zinborro? – Reginhards Berlians naidīgi nospļāva.

Man ļoti nepatika, kā dralordi skatījās viens uz otru.

– Lūdsu, nekaitējiet viņiem! Viņi jau ir pietiekami cietuši. Viņu māte tika nogalināta tieši viņu acu priekšā. Sodīt Earl Zinborro, viņš bija tas, kas sajaucās ar Nirfeats, bet neaiztieciet viņa meitas. Viņi ir tikai upuri!

"Diemžēl kāds jau ir sodījis Ērlu pirms mums," sacīja Finbars Frosts.

– Kā ar viņu? – Eirēna jautāja.

– Miris. Varbūt viņš saindējās vai kāds viņam dzērienā ielika indi. Mēs viņu atradām viņa birojā tādā stāvoklī, ka viņu nevarēja apskaust," skaidroja ziemeļnieks.

"Žēl," Reginhards nopūtās. "Es cerēju uz tiesu un nāvessodu, bet šim glēvulim izdevās izvairīties no taisnības. Kā ar Erlesu? Man šķiet, ka viņa ir ne mazāk iesaistīta šajā visā.

"Nirfeja viņu nogalināja," es atbildēju, skatīdamies uz Kheresas ķermeni.

"Tātad Ērlings Zinborro palika bez saimnieka," nodomāja Eirena. "Mums jāieceļ jauns grāfs." Zinborro vairs nebija dēlu...

"Tas ir uz labāko," ziemeļnieks pasmīnēja.

"Jā..." es garīgi izdvesu.

Kas zina, kāda morāle šeit valda. Varbūt dēlus sodīs ar nāvi par tēva grēkiem. Tomēr pasaule dažviet ir diezgan viduslaiku

laikmeta.

– Eiren, man ir ideja! – piesaistīja dralorda uzmanību. – Kā būtu, ja vecāko Erlīnu apprecēsīm ar cienīgu cilvēku, kurš varēs šeit atjaunot kārtību un uzturēt kārtību uz robežas?

Draklordi atkal paskatījās viens uz otru.

– Nav slikta ideja. Viņi to darīja vairāk nekā vienu reizi, mainot ģimenes galvu, ja kāda iemesla dēļ tas tika pārtraukts,” atbildēja Finbars Frosts.

– Vai tev kāds ir prātā?

Eirena padomājusi pamāja.

– Jaross Nergs, Ērla Nerga vidējais dēls, ir izcils karotājs un uzticīgs kalps, taču pēdējā laikā konfliktē ar vecāko brāli. Es uztraucos, ka kaut kas nesanāks. Nepietika tikai ar pilsoņu nesaskaņām. Jaross uzskata, ka vecākais ir vīrs un nav cienīgs ieņemt klana galvas vietu. It kā pārāk neizlēmīgs. Kas attiecas uz mani, mantinieks ir vienkārši saprātīgāks un gudrāks sava vecuma dēļ, bet... Es negribētu, lai šī konfrontācija beidzas ar asinsizliešanu, bet tas notiek.

"Pareizs lēmums novirzīt savu enerģiju labam mērķim," Reginhards pamāja. "Tajā pašā laikā viņš sajūtīs, kas ir atbildība pret cilvēkiem. Vai jūs domājat, ka viņš šeit var tikt galā?"

"Tagad es varu aizsargāt robežu ar barjeru, un es cīnīšos ar tiem nirfiem, kuriem nav laika aizbēgt uz Berštonas teritoriju."

"Tas ir lieliski," Reginhards pamāja.

– Eirēn, man ir jālūdz labvēlība. Ļaujiet man vispirms apskatīt māsas. Ko darīt, ja starp viņiem tiek atrasta mana Ēna? – Finbārs

jautāja, tik tikko atturēdams sāpīgu grimasi.

"Tu to būtu sajutusi, tiklīdz būtu iegājusi," Eirens pamāja ar galvu, bet noņēma aizsargājošo kokonu.

Jaunākās māsas piespiedās pie Grapas, kura ar drūmu apņēmību sejā apskāva viņas, it kā mēģinātu tās aizsargāt.

Es nezināju, vai viņi dzirdēja mūsu sarunu vai nē. Taču viņa zināja, ka kailai Affinai diez vai būtu patīkami būt visu priekšā tik pazemojošā formā. Lai kā viņa centās slēpties aiz Grapas, tas neko daudz nepalīdzēja. Tāpēc es apņēmīgi piegāju un vienu vai divas reizes parāvu aizkaru. Biežais audums nepadevās. Saprotošā Eirena ar griezīgu vēzienu nogrieza gabalu, kas bija nedaudz garāks par manu augumu.

"Paldies," es pateicos un uzmetu to pār Afi pleciem.

Viņa atbildēja ar tik apmulsušu skatienu, ka es pēkšņi sapratu, kas par bērnu. Izlutināts, dusmīgs, kaprīzs, bet bērns. Bet varbūt viss vēl nav zaudēts?

Finbar Frost piegāja pie meitenēm. Viņš ilgi skatījās uz katru, bet tad klusībā pamāja ar galvu un devās prom.

27. nodaļa. Māsas, bērni, draklordi

Eirēna īsi paskaidroja Grapai, kas sagaida viņas piedzimšanu.

– Draklord, es izpildīšu tavu gribu un pazemīgi kļūšu par sievu tam, uz kuru tu norādi. Ļaujiet man tikai apglabāt savus vecākus un atstāt manas māsas. Es viņiem rūpīgi sekošu līdzī. Es parūpēšos par viņu audzināšanu... Lūdzu, draklord! Man vairs nav neviena, izņemot viņus...

Vecākās Erlīnas tumšajās acīs dzirkstīja neizlietas asaras, bet māsas atklāti šņāca.

– Es atļauju. Bet ja nu vienīgi mani sasniegs baumas, ka esi nogriezies uz sava tēva ceļa...

"Ļaujiet Pūķim Progenitor mūs iznīcināt uz vietas!" – Grapa kaislīgi iesaucās un pagrūda māsas.

Viņi sacentās viens ar otru un sāka lūgt draklordu atstāt viņus tēva mājā un zvērēt uzticību. Šķiet, ka tad, kad patiešām kļūst karsts, viņu galvas sāk domāt. Pat Affinata saprata, ka flirts ar Nirfeats ir postošs piedāvājums.

"Afij," es uzsaucu vidējai. Viņa bailīgi skatījās uz mani, gaidot viltību. Atklāti sakot, es gribēju viņai atriebties, bet apspiedu šo sīko vēlmi. Meitene šodien jau ir pārdzīvojusti tik daudz, ka nepaies ilgs laiks, kad viņa nokļūs no sliedēm. Un tomēr... – Uzzinu, ka nolēmu būt ļauns... Apvainoju māsu, istabeni, zirgu, suni... Tas nav svarīgi. Jebkurš kaitējums, ko jūs nodarāt, un jūs to ļoti nožēlosit. Sapratu? Vienreiz brīdinu. Ja tu uzvedīsies

labi, mēs atradīsim tev cienīgu dzīvesbiedru. Ja tas ir slikti, jūs apprecēsīt arklu Drakendortā, un es darīšu visu, lai jūsu dzīve būtu pilnīgi atšķirīga no tās, pie kuras esat pieradis.

Tas ir zemiski no manis. Vile... Bet ko darīt?

Affi bailīgi pamāja ar galvu:

– Es... es... N-nekad vairs! N-nekad!

– Vismaz viena laba vai noderīga lieta dienā. No visiem! – es bargi paskatījos uz Miskaliju.

Jaunākā Erlīna stostījās:

– Jā, ieguva.

"Eiren, man jāatgriežas," atgādināja dimants.

– Vai ar Vasiļinu kaut kas nav kārtībā?

– Es nezinu... Es esmu noraizējies sirdī. Man vajadzētu būt mājās.

Viņa bažas pārņēma mani. Līdz ģībonim un vājumam kājās es baidījos, ka Visums nekad neļaus man un manai mātai atkal satikties.

– Eirēna? – es saucu, nezinādama, kā izteikt visu, ko jutu.

Mans dralords nopūtās.

– Lido ar Reginhardu, Ēna. Es būšu vēlāk. Es sakārtošu lietas un mēģināšu būt Drakendortā tuvāk vakaram. Reg?

– Neuztraucieties par Marinu. Tava Ēna pie manis ir pilnīgi drošībā.

Vīri apmainījās skatieniem, it kā zīmogotu līgumu. Un es virzījos uz Grapu un apskāvu viņu:

– Uzgaidi! Sliktākais jau ir aiz muguras. Ja tu centīsies, tu

paliksi savas mājas saimniece. Galvenais ir nepielaist draklordu," viņa čukstēja ausī.

– Es tevi nepievilšu! Man neizdosies! Marina, paldies," viņa pateicās. – Un par tām grāmatām. Protams, viss tur ir pilnībā izdomāts. Bet tieši pateicoties viņiem es sapratu, ka nevēlos precēties ar Klaidu, norīt viņu kopā ar Purvu!

– Pa labi. Nirfeat nav tas, kas jums nepieciešams.

Draklordi atlaida meitenes kalpu žēlastībai, kuri tikko uzdrošinājās parādīties balles zālē, un devās mani un Reginhardu izvest.

– Marina, vai tu vēlāk apciemosi mani? – Grapa satvēra manu roku.

Likās, ka līdz ar manu aiziešanu kūst arī viņas paškontrolē.

– Obligāti. Un, kad es ieradīšos kāzās, mēs izvēlēsimies jums brīnišķīgu tērpu! – apsoliju, kas izraisīja skumju smaidu. – Tagad esi stiprs. Tagad jūs esat atbildīgs par savām māsām, bet tas varētu būt sliktāk. Daudz sliktāk.

Grapa piekrītoši pamāja ar galvu un atpalika.

– Reg, man pēc iespējas ātrāk jāslēdz limits. Vai varat man pateikt, kā to izdarīt pareizi? Tagad, kad Nirfeja zina, ka man ir Indētājs, viņa jebkurā brīdī var atgriezties ar armiju. Iespējams, ka tas jau stāv kaut kur tuvumā un gaida komandu. Un es... Torisvens vēl nav gatavs pilnvērtīgai cīņai.

– Par ko mēs runājam! Klausies," Reginhards ejot sāka skaidrot, kas un kā jādara. "Bet man tikai šķiet, ka Nirfeja neparādīsies," viņš piebilda beigās.

– Kāpēc tu tā domā? – Finbārs iejaucās.

"Viņa uzkrāja spēkus septiņus gadus, bet man izdevās gandrīz vienam pieveikt viņas armiju Dortholā," atbildēja Reginhards. "Pēc vesela gada vairs netika mēģināts iekļūt Drakendortā. Izrādās, ka nirfeāti nav tik spēcīgi. Viņi nespēj izturēt pūķa spēku. Viņi nevar iziet cauri robežas barjerai, un visi viņu monstri ir bīstami tikai parastajiem cilvēkiem.

"Bet mēs joprojām nezinām, kas notiek Bērštonā un kura rokās ir viņu atslēga." Atkal, barjeras nevar uzturēt pastāvīgi. Tas pakāpeniski iztukšo spēkus. Būtu jauki to noņemt vismaz uz kādu laiku... – Finbārs sūdzējās.

"Patiešām, bez ēnas ir daudz grūtāk noturēt barjeru." Es gandrīz pazaudēju savu zobenu. Un barjera turējās tik daudzus gadus tikai tāpēc, ka biju alā," Reginhards noglāstīja apvalku.

Finbāra sejā pazibēja ciešanas. Likās, ka viņu mocīja senas sāpes, kas nedeva mieru ne dienu, ne nakti. Vai viņš jūtas tik slikti bez Ēnas?

Eirena un Reginhards saskatījās.

"Es šodien uzlikšu barjeru, un jūs varat noņemt savu pēc nedēļas vai divām." Es tikai pabeigšu Torisvenas nirfus, kuri nepaguva izbraukt no robežas.

"Drakhendorta ir labi segta, tāpēc jums nav no kā baidīties." Lai nokļūtu Kirfaronā, Nirfejai vispirms būs jāiet cauri mums. Sāciet meklēt jaunu ēnu, Finbar. Drakendort tagad ir atvērts jums.

– Un Torisvens. Apmeklējiet, ja jūtaties skumji.

"Es pat nezinu, ko teikt..." safīrais bija aizkustināts. – Paldies! Es tiešām jutu, ka vairs neesmu viena. Ka man ir biedri, kuriem varu uzticēties. Bet mums nevajadzētu par zemu novērtēt Nirthea. Viņa ir spēcīga burvis, turklāt viltīga un viltīga, jo viņai izdevās aizbēgt no mums trim.

"Es prātīgi izvērtēju iespējas," es atzīmēju, liekot vīriešiem pasmaidīt. – Starp citu, vai viņa nevarēs naktī ielīst manā guļamistabā tādā pašā veidā? Es negribētu kļūt par upuri viņas rituālā... – nodrebēju no domas.

– Nevar. Progenitor Dragon ir apveltījis visus draklordus ar spēju aizvērt savas robežas no citplanētiešiem," pārliecināti atbildēja Reginhards.

"Ne velti mūsu zobenus sauc par robežu atslēgām," Finbārs pasmaidīja.

– Ak, tieši tā! Tāpēc es parādījos blakus Indētājam! – izteicu savu minējumu.

Viņa ierunājās un apstājās, saprotot, ko bija izplāpājusī.

Reginhards un Eirena savādi saskatījās, bet Finbārs neizpratnē skatījās uz mani:

– Nyera Marina, par ko tu tagad runā?

Šķiet, ka es izplāpājos par daudz... Man steidzami kaut kā jātiek no tā ārā, ar to nepietika, lai draklords mani pierakstītu kā nirfeat, piemēram, Lizu. No vienas puses, draklordi zina daudz labāk nekā Liza, ka nirfi nevar pieskarties robežu taustiņiem, bet es šeit neesmu vietējais.

"Es gribēju teikt..." es sāku murmināt, pilnīgi neizpratnē.

Vārdi nenāca, pārāk daudz bija uzkritis man uz galvas pēdējo 24 stundu laikā.

"Es tev visu paskaidrošu vēlāk, Finbar," palīgā nāca dimanta pūķis, apsteidzot Eirenu. – Un tagad mums vajag lidot. Manai sievai esmu vajadzīgs.

Viņš pagāja malā, un tad es ieraudzīju īstu brīnumu: vīrieša figūru pēkšņi apmākusi dūmaka, izauga veselā mākonī, kura iekšpusē bija redzams milzu ķirzakas siluets. Migla uzreiz noskaidrojās, atklājot manām acīm īstu pūķi!

"Māmiņas..." Es paspēru soli atpakaļ un atbalstīju muguru pret kāda krūtīm.

"Nebaidieties," Eirena čukstēja. "Tas joprojām ir Reginhards."

"Pasteidzies, Berlian. Bet jums joprojām nav jābaidās no manis."

"Esmu šausmīgi greizsirdīgs! Briesmīgi! Viņas pirmais lidojums nebūs ar mums! Tas nav godīgi!"

– Manā galvā kāds runā! – Es aizvēru acis, nespēdama pieņemt svešās balsis manā galvā.

– Viss ir kārtībā. Tie ir Berlian un Emerald. Mūsu pūķu esences nevar skaļi sazināties cilvēku valodā, tāpēc tās runā garīgi," skaidroja Eirena.

Es pagriezos un paskatījos uz viņu ar baiļu un sajūsmas sajaukumu:

– Un tu arī to vari?!

"Es varu," viņš patiesi pasmaidīja.

–Vai es nenokritīšu? Vai es nesasaļšu? Cik ilgs ir lidojums? – es apbēru dralordus ar jautājumiem, kamēr Eirena man palīdzēja iekārtoties dimanta pūķa mugurā.

"Tu nekritīsi, maģiskā aizsardzība neļaus un pasargās arī no aukstuma," mierināja Eirena.

"Tas nav garš lidojums. Erling Zinborro atrodas pie pašas robežas, un tad es izmantoju pūķu celiņus. Viss lidojums neaizņems pat pusstundu.

"Pusstunda ir pieņemama," es piekritu, piesardzīgi skatoties lejup.

Pūķis uzreiz piecēlās līdz ķepām un ar vienu spēcīgu lēcieni pacēlās no zemes, ar blīkšķi izplešot spārnus. Es kļiedzu šausmās un tad sajūsmā, kad mēs steidzāmies pretī debesīm.

"Smaragds ir nelaimīgs, viņa greizsirdība dedzina manus papēžus"

"Ir iemesls."

Pēc šīs frāzes man likās, ka divas būtnes sarunājas uzreiz, bet Eirena palika zemāk! Dīvaina sajūta...

Viņi ar mani nesazinājās, un es neuztraucos uzdot jautājumus. Es vienkārši izbaudīju lidojumu un apbrīnoju attēlu zemāk. Es pat atpazinu ceļu, pa kuru mēs ar Lizu gājām, un pāris vietas, kur apstājāmies pa nakti.

Mēs tiešām ilgi nelidojām. Pūķa spārnu ātrumu varēja tikai apskaust, bet tas man nesagādāja nekādu diskomfortu aizsardzība darbojās perfekti, pasargājot no vēja un krišanas. Ceļš līdz robežai ilga apmēram piecpadsmit minūtes, ne vairāk. Kad bijāt

Drakendortā, Berliāns brīdināja:

"Nebaidieties, iesim uz pūķa taku."

Tajā pašā brīdī telpa apkārt izplūda, un likās, ka mēs atrodamies tunelī. Nekas nav redzams, tikai krāsu plankumu svilpošana un mirgošana, saplūstot vienotā gaismas plūsmā. Tas ir līdzīgi tam, kā zinātniskās fantastikas filmās tiek attēlota hiperpāreja. Laika ritējums šeit jutās kaut kā savādāks. Es pat nevarēju droši izlemt, vai tas ilga ilgu laiku vai beidzās uzreiz.

Pēkšņi gaismas straumes atkal pārvērtās par plankumiem, un tie, savukārt, ieguva izteiktas aprises, un es ieraudzīju tik majestātisku kalnu grēdu, ka man aizrāvās elpa. Uz tās fona stāvēja milzīga pils ar augstiem torņiem, ziliem jumtiem un pelēkām sienām. Viņš stāvēja virs klints, aiz kuras vilņoja bezgalīgā jūra. Pa zaļganajiem vilņiem skraidīja balti jēri, it kā dotu mājienu par vietējo ūdeņu skarbo dabu.

Asaras tecēja pār manu seju, jo redzēju tādu krāšņumu.

"Marina, vai kaut kas notika?" – Berliāns uzreiz satraucās.

– Nē nē! Tas ir vienkārši... Daba ir ļoti skaista... Tādi kalni...

Piekraste," es nošņācu.

"Šī ir Pūķa grēda un Septiņdesmit septiņu vētru jūra. Man prieks, ka jums patīk Drakendortā."

Lidojot plašā lokā ap pili, pūķis ļāva man apbrīnot apkārtni, un tad sāka nolaisties un nolaisties plašajā pagalmā. Pie sienām bija sargi, un lejā rosījās cilvēki. Bērnu bars nekavējoties bezbailīgi metās mums pretī.

Tieši tad, kad domāju, ka nokāpt no tāda augstuma nebūs

viegli, nogāzos un atrados dralorda rokās. Viņš uzmanīgi nolika mani kājās. Bērni pārstāja skraidīties pa pagalmu, un pieaugušie aizmirsa par savu biznesu. Visi sastinga, pārsteigti skatījās uz mums. "Mēs esam ieradušies," paziņoja Reginhards Berlians un iepazīstināja mani ar klātesošajiem: "Šī ir Nyera Marina, Nyera Vasiļinas māsa." Lūdzu mīlestību un cieņu.

Visi kā viens paklanījās, cauri pūlim izskrēja čuksti, un es nojautu, ka viņi apspriež mūsu līdzības ar Vasiļinu. Meitene ar pārsteidzošiem matiem, kas saulē mirdzēja zeltā, izcēlās no bērnu bara.

– Tante Marina, sveiks! Es esmu Zlata, man ir astoņi gadi. Tante, tu esi ļoti līdzīga manai mātei. Oho!

Neticēdams savām acīm raudzījās uz... savu māsasmeitu?!

Mūsu līdzību nebija iespējams nepamanīt. Vai tiešām Vasiļinai ir meita? es nošņācu.

– Es... esmu tik priecīgs tevi satikt! – viņa izdvesa, apskaujot meiteni.

– Tante, kāpēc tu raudi?

– Ar laimi, mazulīt!

– Draklord, pasteidzies! – no galvenās ēkas puses mums pretī skrēja meitene. – Nyera Shadow gaida jūs kamerās.

– Ejam! – Reginhards pavēlēja.

– Man ir jāiet. "Es ilgu laiku neesmu redzējis tavu māti," es uzsmaidīju meitenei.

– Esmu ar tevi! – viņa izlēmīgi pavēlēja.

– Nē, jaunais nyera. Tava māte stingri aizliedza tev iet pie

viņas šajā laikā,” istabene, kas nāca pēc dralorda, stājās viņai ceļā.

Sākās sadursme, bet es nedzirdēju tā beigas, un es ar draklordu uzkāpām pa plašo lieveni līdz ieejai pils galvenajā ēkā. Knapi sekojot līdzī vīrieša steidzīgajiem soļiem, paspēju paskatīties apkārt, pamanot omulīgo atmosfēru un pat dažas mūsdienīguma piezīmes. Manas pasaules modernitāte...

Pacēlušies uz otro stāvu, iegriezāties plašā ar ainavām un grīdas vāzēm ar augiem rotātā koridorā un piegājām pie durvīm. Dralors, neapstājoties, to atvēra un pasludināja:

– Līna, mīlā, es esmu atpakaļ!

– Reg! Reg, es esmu šeit guļamistabā. Vai esi redzējis Marinu?

Kā viss gāja?

Draklords gāja tālāk balss virzienā. Sekojot viņam, es nokļuvu mājīgā guļamistabā, ko caurstrāvo slīpi saules stari. Mana māsa gulēja uz lielas gultas ar baldahīnu, ko ieskauja daudzi spilveni. Kad es parādījos no dralorda aizmugures, gaisā karājās vēl viens vienkāršnieks.

– Marina! – viņa izdvesa.

– Mazā māsa! – es metos viņai pretī.

Laires asaras, apskāviens. Es nevarēju izrunāt ne vārda, es tikai raudāju, nespēdama izteikt visu, kas šajā laikā bija sakrājis manā dvēselē. Vasiļina mani nomierināja, glāstīja plecus un matus. Es paskatījos uz viņas apaļo vēderu un caur asarām pasmaidīju. Un kad tu paspēji man uzdāvināt brāļadēlus? Brīnišķīga meitene Zlata, un tagad viņas otrais brāļadēls ir

ceļā. Māsa izskatījās tik laimīga un pārtikusī, ka viņas dvēsele priecājās, jo ar viņu viss bija kārtībā.

"Es tevi meklēju ilgus astoņus gadus." Kā? Kā tu šeit nonāci? – beidzot varēju noformulēt jautājumu.

– Kā es te nokļuvu? Godīgi sakot, es īsti nezinu, bet man ir viena teorija..." māsa pēkšņi iepleta acis un satvēra vēderu. "Es jums pastāstīšu vēlāk, mans dēls nolēma, ka ir pienācis laiks piedzimt!"

– Dēls? Vai šeit ir ultraskaņa? – Es biju pārsteigts.

– Kaut kas tamlīdzīgs. Palīdzi piecelties," māsa neveikli centās piecelties ar manu palīdzību, taču viņa noliecās un vaidēja.

– Vasja? Vasja, vai jums šeit ir ārsti?

– Ir ārsti. Labi. Tāpēc neuztraucieties," viņa nomurmināja nožņaugtā veidā un pēkšņi iesaucās: "Reg!"

Draklords, kurš taktiski bija atstājis mūs vienus, nekavējoties ielauzās guļamistabā. Viņam pietika ar vienu skatienu, lai saprastu, kas notiek.

– Apgulies, es tagad atvedīšu Aisānu!

– Es netaisos dzemdēt gultā! Es nevēlos būt saistīts ar šo vietutādiatmiņas. Aizvediet mani ātri uz medicīnas nodaļu, tur viss ir gatavs dzemdībām!

– Medi bloks? – Es atkārtāju vārdu, kas neiederējās šajā pasaulē.

"Jā," Vasiļina to atmata.

Nogaidījis nākamo kontrakciju, Reginhards paņēma sievu rokās un steidzās ārā no kambariem, es sekoju. Koridorā mūs

sagaidīja vairākas meitenes, un Vasja ejot sāka dot pavēles:

– Risanna, palīdzi manai mātai iekārtoties. Asja, es tāda esmu.

Ir laiks! Marina...

– Esmu ar tevi!

– Pārgērbies no ceļa un ēd, es nekur neiešu! – māsa pasmīnēja un pagriezās pret vīru: "Un tu arī, kad būsi līdz vietai, atpūties."

Risanna, stipra meitene, kuras mati bija sapīti divās bizēs, smaidīga un runīga, veda mani uz man iedalītajām istabām trešajā stāvā. Kur es atradu pazīstamas ērtības un pat drēbju skapi, kas piepildīts ar pilnīgi jaunām drēbēm. Izņemot to, ka fonta vietā bija no cieta akmens izgrebta vanna.

– Nyera Marina! – Liza ielidoja istabā pēc mums, uzrunādama mani tā, kā viņa bija vairāk pieradusi. Es viņu nelaboju. – Cik es priecājos, ka tu esi dzīvs!

– Liza, es ļoti priecājos. Labi padarīts! Īsta varone! – es apskāvu meiteni.

– Es?! – viņa samulsa. – Njēra, tā bijī tu, kas upurējies, lai mani pasargātu! Jūs virzāties pretī drošai nāvei! Bet es neko tādu nedarīju.

– Nu, kurš beidzot nokļuva Drakendortā? Kurš savam draklordam atnesa burvju zobenu? Jūs paveicāt uzdevumu, nesamaziniet savus nopelnus! Katrs no mums izdarīja savu daļu. Pateicoties tam, ka tu lieliski izdarīji savu darbu, es esmu drošībā šeit un ar māsu blakus," es viņai uzsmaidīju.

– Nyera Marina, vai es tāpat kā iepriekš varu būt jūsu personīgā kalpone?

– Labāk kā kompanjons. Tev nav nekas pretī, vai ne? – Es paaugstināju Lizas statusu. Viņa, nerunīga, tikai pamāja, skatoties uz mani ar mirdzošām acīm. – Lieliski! Lūdzu, palīdziet man pārgērbties. Es steidzos pie māsas, viņas mazulis drīz piedzims, man viņa ir jāuztur.

Netērējot laiku, es steidzos pie Vasiļinas. Pirmās stundas man ļāva būt kopā ar viņu, un es novērsu viņas uzmanību ar stāstiem par savu dzīvi, izvairoties no nevajadzīgām nepatīkamām detaļām. Un tad tam nebija laika, un Aisana mani izsita pa durvīm:

"Jums nav nekāda biznesa būt šeit tik jaunam šobrīd!"

– Bet...

– Neviens, ieguva. Ja nolemsi laist pasaulē mazuli, tad es tev ar prieku palīdzēšu.

Patiesībā mēs ar Vasiļinu esam viena vecuma, bet pati Asija noteikti ir jaunāka par mums, bet es nestrīdējos ar šo apņēmīgo jaunkundzi, kurai ir arī maģiskas spējas. Viņa izgāja koridorā, kur gaidīja dralords. Vasja viņu izsvieda daudz agrāk par mani. Viņš pārāk reaģēja uz viņas ciešanām. Man tas vispār ir apnicis.

Liza un Rizanna gaidīja mazliet tālāk. Otrais izdzina visus nevajadzīgos, lai tie nelīst pie durvīm:

"Pils ir pilna ar darbu." Tev te nav ko darīt! Un pastāstiet citiem, ka, ja jums kāds būs vajadzīgs, mēs jums piezvanīsim paši.

Mazulis piedzima pēc dažām stundām, un tas tiešām izrādījās puika. Aiz loga jau bija samtaina nakts, piepildīta ar ziedošu

koku aromātiem, kad dralords ar zobenu pārgrieza nabassaiti. Arī rituāls, kā man paskaidroja Aisana.

– Sauksim viņu par Vladimiru? Tev nav nekas pretī, vai ne? – Vasiļina, dzemdību pārgurusi, uzsmaidīja vīram.

– Vladimirs Berlians? Labs vārds. Skanīgi! Un jēga ir spēcīga. Tas patiks Pūķim priekštecim,” laimīgajam pūķu kungam pat prātā neienāca pretrunāt sievai.

Pieliecies pie mazuļa, kuru Asija pasniedza mā sai, viņš kaut ko iesaucās, un viņa acis staroja mīlestībā. Es pat nedaudz apskaužu Vasku baltā. Es gribēju, lai kāds mani arī nesavtīgi mīl. Es arī domāju, ka, iespējams, man būtu bail, ja tas notiktu. Es pie tā neesmu pieradis. Baidos, ka nevaru uzticēties...

Es sāku analizēt savu situāciju.

Un Eirēna? Mēs skūpstījāmies, un šodien, riskējot ar savu dzīvību, viņš mani izglāba no Nirfeats. Vai tas mūs satuvināja? Bez šaubām! Bet vai tas ir par mīlestību? Nedomājiet.

Man viņš ļoti patīk un izraisa noteiktas jūtas, bet es viņu nemaz nepazīstu, un iemīlēties no pirmā acu uzmetiena man nav ierasts. Bet viņa attieksme pret mani ir nedaudz satraucoša. Tagad es esmu kā viņa Ēna, ar visu, ko tas nozīmē, es pats piekritu šim rituālam. Brīvprātīgi. Bet tagad mans liktenis mani mazliet satrauc.

Bet es kā sava laika un pasaules cilvēks īpaši neticu dažādiem rituāliem. Ar smadzenēm saprotu, ka robežu pasaulē šī ir svarīga dzīves sastāvdaļa, gluži kā maģija. Pūķi, nekromanti, monstri, maģiskas barjeras – tas viss nav tukša frāze. Pats šodien lidoju

uz pūķa un pat jūtu kaut ko līdzīgu teleportācijai, bet joprojām nesaprotu, kā tas īsti darbojas. Bet vēl vairāk mani satrauca mana atkarība no vīrieša. Ar šo māju man pietika...

Ceru, ka drīz varēsim aprunāties ar Līnu un viņa man sniegs kādu padomu. Bet vispirms gan izgulēsimies, gan atpūtīsimies. Lai gan es nedzemdēju, es arī jutos izsmelta. Tā nebija viegla diena. Miegainība mani saspieda kā betona plāksni, tiklīdz iedomājos par ērtu gultu savā guļamistabā.

"Ir pienācis laiks Njerai Linai un mazulim atpūsties," šķita, ka Aisana dzirdēja manas domas. – Jā, un arī tu, Nyera Marina.

Apsveicusi jaunizveidotos vecākus un nedaudz apbrīnojusi mazuli, atvadījos no visiem un devos mājup. Koridorā mani gaidīja žāvājoša Liza, kura uzreiz pielēca no soliņa.

– Vai tas ir beidzies? Lieliski! Un es lūdzu, lai vakariņas tiek pasniegtas tieši istabā. Domāju, ka jums varētu patikt uzkodas pirms gulētiešanas. Tiesa, viss jau ir atdzisis..." viņa skumji sacīja.

– Padomā tikai, ir auksti! Ir labi. Atcerieties, ko jūs un es ēdām mūsu bēgšanas laikā.

– Nu, bēgšanas laikā, ieguva...

"Es pat nezinu, ko vēlos vairāk, ēst vai gulēt," es sūdzējos.

"Ejam uz jūsu kamerām un izlemsim," Liza gudri ieteica.

Medicīnas nodaļa atradās pirmajā stāvā – tā Nyera Shadow izdomāja, lai nenestu upurus cauri visai pilij, pa ceļam uz šejieni man paskaidroja Risanna. Tāpēc mums ar Lizu bija jākāpj viesu spārnā. Kad nonācām pie kāpnēm, sastapām citu grūtnieci, kura

uzmanīgi devās lejā pa kāpnēm, ko atbalstīja jauns vīrietis.

– Varbūt labāk, ja es tevi nesīšu? – viņš pārliecināja, kad viņa apstājās un saviebās, piedzīvojot kontrakciju.

– Nekad! Tu vēl nokritīsi. Un tu nogalināsi mani un bērnu. Es pati ar to varu tikt galā, – viņa klupās tālāk, pūšot un pūšot.

– Kāds spītīgs! – vīrietis sūdzējās.

– Rosa, vai tavš mazulis arī lūdza iznākt? – Liza viņai uzsmaidīja.

– Ir pēdējais laiks! Nyera Shadow jau ir dzemdējusi, un es staigāju apkārt.

Pagājuši mums garām, pāris pagriezās atpakaļ pa ceļu, no kurienes nācām.

"Aisanai būs bezmiega nakts," es pasmaidīju.

– Un Risanna arī. Viņa palīdzēs. Un Asijai ir daudz palīgu. Šodien viņa izsita visus dēļ nyera.

– Skaidrs. Un kāds ar to sakars Rizannai? Viņa šeit ir sava veida vadītāja, kā es to saprotu.

– Pa labi. Bet Rosa ir viņas māsa no tēva puses, "Liza paskaidroja.

– Oho! Nepavisam nav līdzīgi!

Dzīvespriecīgo un dzīvespriecīgo rudmate, kurai neapšaubāmi paklausīja gan sargi, gan kalpi, un garo, līdzīgo stabu, kas nedaudz neskaidri atgādināja Grapu, Rozu nevarēja turēt aizdomās par asins radniecību.

"Jūs nezināt, vai šeit tā bieži ir?" – paskatījos uz pāri. – Es uztraucos par Aisānu. Ko darīt, ja visi sāks dzemdēt viens otru? –

ne pārāk labi pajokoju.

"Pilī vēl ir grūtnieces, bet viņu bērni dzims agrākais vasarā," atbildēja Lisa, kura, kā vienmēr, šajās dažās dienās jau bija paspējusi daudz ko uzzināt. Un tad viņa pieliecās man tuvāk: "Klīst baumas, ka šis bērns nav viņas vīra."

– Un no kā?

Puisis, kurš viņu pavadīja, man šķita diezgan cienīgs eksemplārs. Ko vēl vajag? Vai arī tas ir kaut kas cits? Mana sirds sažņaudzās gaidās.

"Šis ir dralorda bērns," Liza turpināja vēl klusāk.

– Kas?! – es pēkšņi apstājos. Sacītais man neiekrita galvā. Kā Reginhards to varēja izdarīt ar Vasiļinu. Un viņa? Viņa noteikti arī visu zina. Kā jūs paciešat ko tādu? Mani pārņēma sašutums, es pat apmaldījos, nesapratu, ko darīt. Vai man jāiet un jāizsaka viss? Izlikties, ka es neko nezinu?

Nē, jums nevajadzētu uztraukties par savu māsu, piens pazudīs pirms tam. Bet man Vaska palika tik žēl, ka mutē parādījās rūgta garša.

"Vai viņš tiešām visu šo laiku izlikās?" Es sažņaudzu savas rokas tā, ka manu nagu pusloki iespiedās manās plaukstās.

– PVO? Nyera, kas ar tevi notiek? "Tev nav sejas," Liza sajūsminājās.

– Jā, kā var nesaprast?! – nočukstēju, bieži mirkšķinot. "Es nolēmu, ka mana māsa ir apmierināta ar Reginhardu Berliānu, un viņš, tāpat kā lielākā daļa vīriešu, ir tikai kaza!" – pēdējo frāzi izplāpāju visā koridorā, vairs nespēdama savaldīties.

– Neapvaino dralordu, nyera! – kalpone zaglīgi paskatījās apkārt. – Kāpēc kaza? – Viņa apmulsusi pamirkšķināja acis, mēģinot ieskatīties manā sejā. Un asaras tecēja pār maniem vaigiem. Es jau šodien raudāju no laimes, bet tagad sajutu aizvainojumu pret Vasku, veidojot ciešu kamolu pāri rīklei.

– Tāpēc, ka viņš ir precējies ar manu māsu, un viņš viņu krāpj ar saviem kalpiem!

– Njēra, par ko tu runā?! – Kalpone salika rokas. "Rosa ir stāvoklī nevis no dimanta pūķa, bet gan no smaragda." Draklords Berlians ir uzticīgs savai sievai. Neraudi tik rūgti! Man lūst sirds, skatoties uz tevi! Un vispār bez iemesla!

Liza turpināja kaut ko teikt, nomierinot viņu, bet vairs neraudāja. Mani pārņēma kaut kāds šoks un posts. Aplikusi roku man ap pleciem, draudzene mani vilka tālāk. Un kā somnambulists es kustināju kājas, cenšoties izdzīvot pēc jauna atklājuma. Un pats apbrīnojamākais ir tas, ka es jutos labāk...

28. nodaļa. Pūķu atzīšanās

No rīta Liza centās mani iepriecināt, cik vien spēja. Viņa pat pēc savas iniciatīvas skrēja pie Vasiļinas, taču apsargi teica, ka Nyera Ēna un draklords joprojām atpūšas un nevienu neuzņem. Patiešām, vēl bija agrs, ap pulksten septiņiem, bet es pamodos un sapratu, ka vairs negribu gulēt. Abas saules patīkami sildīja, un maigie rīta stari spēlējās ar jūras viļņiem, it kā ar kaķēniem.

Uzmetusi negližēju, izgāju uz balkona, kur ilgi stāvēju, baudot maģiskos skatus, rīta vēsumu un svaigo, ar sāli piepildīto gaisu. Kādā brīdī es iedomājos, ka esmu luksusa kūrortā, un viss, kas notika, bija tikai slikts sapnis. Gandrīz ticēju...

"Nyera, tu šodien esi tik domīga un klusa," Liza iznāca uz balkona. Viņa nedaudz paskatījās uz jūru un kautrīgi atgādināja: "Brokastis ir pasniegtas." Tas atdziest.

"Jā, iesim," es nopūtos, vēlreiz paskatījos uz jūru un atgriezos guļamistabā.

Es biju uzaicinājis Lizu pie galda jau iepriekš, kad viņa bija norādīta kā istabene, un tagad, kad biju viņu paaugstinājis par pavadoni, bija pareizi kopā ieturēt brokastis.

– Cik garšīgi! – draudzene ar prieku aizvēra acis, nogaršojot nelielu ogu kūciņu.

Bez prieka uzsmērēju pastēti uz grauzdēta maizes gabala, bet negaršoju. Apetītes nebija vispār.

– Liza, kur ir Pukliks?

– Ak, nyera... Ecofar nespēja pārvarēt barjeru. Pat nemēģināja. Viņš teica, ka noteikti vēlāk jūs atradīs Torisvenā, ja iespējams.

– Žēl gan. Ceru, ka ar viņu viss būs kārtībā,” uztraucos par savu spalvaino draugu, kurš man ne reizi vien bija palīdzējis.

Kā viņš tur viens? Vai tevi noķēra kāds plēsējs vai skaistu spalvu cienītājs? Vai viņam nav bail pavadīt nakti vienatnē?

"Nu, tu padarīji sevi vēl skumjāku, niera." Es neko nesaprotu! Mēs izbēgām no Nirfeats un tikāmies ar mūsu māsu. Mums ir jādzīvo un jāpriecājas! – Liza griezās pa dzīvojamo istabu, izstieptas rokas.

– ES esmu priecīgs. Es joprojām esmu tik priecīgs! Vienkārši domāju,” es pasmaidīju.

– Pārāk daudz domājot, radīsies krunciņas! – Liza teica pārsteidzoši pazīstamu teicienu.

– Vai tu tā tiešām domā? – Es to viltoju.

– Protams, nē! Es tikai atkārtoju pēc nelaiķa Erlesas...” arī Liza kļuva skumja.

–Vai tev ir žēl Heresas?

"Es nezinu... Es viņu ienīdu un baidījos no viņas, bet neviens to nav pelnījis." Un man arī Erlēnas žēl. Es zinu, kā ir palikt bez vecākiem, un Kheress par viņiem parūpējās.

– Lūk. Tagad arī tu esi skumjš. Piedod,” paķēru sviestmaizi un izgāju uz balkona.

Svaigā gaisā parādījās vismaz neliela apetīte, un es sāku lēnām košļāt.

– Njēra, atnesīsim šurp galdu?

– Tas nav tā vērts. Es tikko piecēlos pārāk agri, tāpēc man negribas ēst.

Faktiski apetītes trūkuma iemesls bija Eirena Smaragda. Es nezināju, kā justies par to, ka viņam ir bērns. Starp citu, par bērnu...

– Liza, vai tu nezini, vai Rosa jau ir dzemdējusi?

– Viņai šorīt piedzima puika. Veselīgs un stiprs. Viņš izskatās pēc sava tēva... Jā, tas neatšķiras arī starp dralordiem.

Manā sejā kaut kas parādījās, un Liza to pamanīja.

– Nyera, vai kaut kas nav kārtībā?

– Ne īsti. Viss ir kārtībā... Es domāju šādi: Rosa ir precējusies. Izrādās, ka bērns ieņemts ārļaulībā. Un kurš ir bērna tēvs, šķiet, nav noslēpums. Tas nozīmē, ka arī viņas vīrs apzinās, bet kā tad tas notika?

– Ko viņa varēja darīt, njera? Draklordiem nav pieņemts atteikt. Un tas, ka bērns ieņemts ārļaulībā, nav par ko uztraukties. Smaragda pūķis izvēlēsies, kurš no viņa nākamajiem bērniem kļūs par mantinieku. Galu galā Eirens Smaragds arī ir nelietis, un viņam nevajadzēja kļūt par Valda mantinieku, bet tomēr par tādu kļuva.

– Jā. Tātad, nav pieņemts atteikties no dralordiem? – rūgti pasmaidīju, izceļot šo kā galveno no visas tirādes.

Nez kāpēc kļuva nepatīkami. Es gribēju domāt par Torisvena dralordu kā cēlu cilvēku – glābēju. Un ne jau kā sieviešu mānītāja un īpaši izvarotāja.

– Ko tu runā, nyera! "Es nedomāju, ka Eirena Smaragda paņēma Rozu ar spēku," Liza steidzās visu izskaidrot. – Drīzāk gluži otrādi. Lai gan dralordi ir vientuļi, viņi ir pievilcīgi visām sievietēm, tāpat kā dažas citas. Šķiet, ka tā darbojas pūķa esence. Sievietes pakaras uz viņām, un, ja paminās, tad aizies jebkurš, aizmirstot par vīru, bērniem, jaunavību... Saka, ka šajā gadījumā ir tāda bauda, ko atceras visu mūžu! – Liza nepārprotami citēja kādu pieredzējušu matronu, jo viņa nosarka.

"Viens nav vieglāks par otru," es pakratīju galvu un saraucu pieri, atceroties savu reakciju uz Eirenu.

No pirmā acu uzmetiena sapnī mani piesaistīja šis pilnīgi nepazīstamais vīrietis, un šī pievilcība bija kaut kā neveselīga. Man šķiet, ka tā nenotiek. Un izrādās, ka visa būtība ir pūķa būtība...

– Kāpēc tu jautā, nyera? – Liza aizdomīgi samiedza acis.

– Tāpēc, ka es esmu Smaragda pūķa ēna.

Liza atvēra acis, bet viņai nebija laika neko teikt, tieši tajā brīdī vīrs jūras parādījās pūķis. Strauji tuvojoties pilij, viņš pagrieza spārnus, dodoties apgriezienā.

"Labrīt, Ēna! Atvainojiet, ka kavēju, es drīz būšu klāt," es dzirdēju savā galvā.

Apmēram pēc desmit minūtēm Eirena ielauzās manos kambaros. Mēs ar Lizu šo laiku pavadījām, mēģinot panikā uzvilkt man kleitu un kaut kā izķemmēt matus. Torisvenas dralors paskatījās uz Lizu tā, ka viņa, zemu paklanusies, aizbēga. Viņa tikai čukstēja ar lūpām: "Piedod!"

Brīdi sastingusi, Eirēna pieliecās pie manis, nodomādama vai nu apskaut, vai noskūpstīt, bet es pieliku roku sev priekšā un paspēru soli atpakaļ, pārkāpjot distanci.

"Labrīt, draklord," viņa iesaucās un pasmaidīja. – Es steidzos jūs apsveikt ar dēla piedzimšanu.

Eirena paskatījās uz mani ar slēptām skumjām.

– Redzi, ko tu izdarīji, Smaragd! – Viņš nolieca galvu.

"Man žēl..."

– Tātad! Tas ir kaut kāds vājprāts," es nervozi iesmējos. "Tu skaties uz mani, bet tu runā ar kādu citu, un manā galvā ir kāds cits."

"Piedod, ja tas jūs biedē, bet pretējā gadījumā es nevarēju jums izskaidrot situāciju," atkal atskanēja Smaragda balss.

Nez kāpēc to bija vieglāk uztvert, kad lidojām uz pūķa. Un tagad, kad tuvumā bija tikai cilvēks, nevarēju atbrīvoties no sajūtas, ka palieku traki.

– LABI. "Es apsēdos," viņa aizgāja un apsēdās pie galda un sāka smērēt pastēti uz jaunas sviestmaizes. Ne tāpēc, ka man būtu apetīte, bet vienkārši tāpēc, lai manas rokas būtu aizņemtas. – Vai tu paēdi brokastis?

– Nē. Lietas aizņēma ilgāku laiku, nekā es gaidīju. Es tikko lidoju no Torisvenas un atbraucu tieši šeit. "Man bija jāpārlicinās, ka ar tevi viss ir kārtībā," dralors izskatījās tā, ka karstums izplatījās pār pleciem un parādījās zosāda.

– Kas ar mani varēja notikt? – Es samulsu un pasniedzu viņam sviestmaizi uz maza šķīvja: "Palīdziet sev." Tas ir, palīdziet sev.

– Paldies! – Eirēna staroja. Paņēmis kārumu ar abām rokām, viņš pieskārās maniem pirkstiem, izraisot jaunu zosādas vilni. Viņš iemeta visu sviestmaizi mutē un aizvēra acis: "Cik garšīgi!"

Es kļuvi vēl vairāk apmulsusi. Uzlēca augšā, viņa izņēma Lizas šķīvi un ielika tīru tā vietā.

– Apsēdies un ēd. Visas sarunas vēlāk.

Viņa steigšus sāka smērēt atlikušos maizes gabaliņus ar pastēti, tad kritiski apskatīja galdu. Mums atnesa pārliceku sātīgas brokastis, bet nebiju pārliecināta, ka izsalkušam vīrietim patiks pastētes, putras un ogu kūkas.

Ak! Viņš ir dralords! Viņš droši vien ir pieradis ēst daudz greznāk. Atcerējos tradicionālās Zinborro ģimenes brokastis.

– Atvainojiet, es īsti nepārzinu paražu. Varbūt es visu daru nepareizi. Tagad es piezvanišu kalpiem, un viņi jūs pabaros.

Es steidzos uz izeju, bet mani satvēra aiz rokas. Es sastingu, lēnām pagriezos, bet Eirena turpināja mani turēt.

– Nevajag nevienam zvanīt! „Ar to, ar ko tu mani izturies, pietiek,” viņš uzmanīgi, bet neatlaidīgi pievilka mani sev klāt.

Siltums plūda pāri ādai, un vakardienas skūpstis palika atmiņā. Es satiku raganas zaļo acu skatienu un sāku tajās slīkt... Bet tad manā galvā sāka skanēt Lizas vārdi par dralordu pievilcību. Tas bija prātīgi. Es atrāvu roku un paspēru soli atpakaļ. Vīrietis uzreiz kļuva drūms.

"Šķiet, ka mums steidzami jārunā." Vai jūs zināt, kas ir ēnu pūķi?

"Šķiet, ka..." Es paspēru vēl vienu soli un nervozi satvēru ar

rokām plecus.

"Tu jau kaut ko esi dzirdējis, bet neesi no šejienes." Ne no Reaches pasaules, kā tava māsa. "Tu esi no Zemes," Eirens sacīja, un es nespēju noticēt, ka viņš to pieņēma.

– Vai Vasiļina tev visu izstāstīja?

– Noteikti. Es pats to sapratu vēl pirms tu šeit parādījies.

– Vai jūs zināt, kā tas notika? Kā mēs ar māsu nonācām Reaches pasaulē? – es apsēdos savā vietā pretī dralordam.

"Man un Reginhardam ir teorija." Nirfeats arī nav no mūsu pasaules. Viņi ieradās pie mums no Berštonas robežām. Jūs zināt, ka Reach ieskauj sena maģiska barjera, vai ne?

Es neskaidri paraustīju plecus:

– Es redzēju karti Zinborro bibliotēkā.

Draklords pamāja ar galvu un sāka skaidrot:

– Priekštecis pūķis radīja ierobežojumus. Viņš katru atdeva pūķim. Drakendorts devās pie visspēcīgākā – dimanta. Kirfarong – safīrs, Torisven – smaragds, Soliar – dzintars un Bershton – rubīns. Pūķiem ir pienākums sargāt viņiem uzticētās robežas un gudri valdīt pār iedzīvotājiem. Kā arī uzturēt aizsargbarjeras uzticētajā teritorijā.

– Viņi man to jau teica.

– Vai nosaukumi jums kaut ko izsaka: Indīgie purvi, Spēcīgā aukstuma tuksnesis, Mūžīgo vētru okeāns, Nāves smiltis?

– Es to redzēju kartē. Dīvaini nosaukumi, biedējoši... – Es neviļus nodrebēju.

– Pa labi. Un viss tāpēc, ka no šīm vietām var nākt nāve.

Reizi septiņos gados katram draklordam ir jāatjauno artefakts, kas uztur barjeru, kas atdala apdzīvotās zemes no iznīcināšanas. Indīgais purvs ir mana atbildības joma. Es esmu atbildīgs par to daļu, kas pasargā no indīgiem izgarojumiem, bīstamu maģisku un parastu radījumu bariem, no kuriem daži ir acij neredzami, bet nogalina, tiklīdz jūs ieelpojat. Protams, mēs runājam par vīrusiem, kuriem vakcīna šeit vēl nav izgudrota.

– Murgs! – neviļus paraustīju plecus.

"Ja ārējā barjera sabruks, viss dzīvais ies bojā, un ne tikai Torisvenā," dralords turpināja.

– Kad artefakts pēdējo reizi tika atjaunināts? – uzdevu galveno jautājumu, kas radīja īpašas bažas.

"Pirms sešarpus gadiem," Eirena netraucās.

es noriju siekalas.

– Palicis pavisam maz laika...

Draklords pamāja.

– Lai pūķis spētu pārvarēt nebeidzamos purvus, nepazustu miglā un nenomirtu, tam ir jābūt maģiskā spēka virsotnē. Tas ir, viņam ir jābūt robežu un ēnas atslēgai, – Eirena nopietni paskatījās uz mani.

"Nu... Tu... Tev tagad ir abi, draklord."

– Marina, neatkāpies no manis! – Eirēna uzplaiksnīja, bet uzreiz sarāvās un nopūtās. – Nav jābūt tik formālam. Lūdzu.

"Labi," es viegli piekritu.

Es uz viņu kļiedzu vairāk aiz aizvainojuma un arī bailēs kaut ko salauzt. Kaut kāda vietējā etiķete.

"Zini, es nemaz tāds neesmu." Es uzaugu par slampu, man nekad nebija garām svārki, līdz tas viss sākās. Kad Nirfeats uzbruka un ar viltību sagūstīja manu tēvu, viņam izdevās pūķi nodot man. Es nezinu, kā Valds to izvilka. Un es biju nedaudz nesagatavota šādam notikumam pavērsienam. Kad mēs ar Emeraldu mazliet atjēgāmies, mēs sākām cīnīties par dominējošo stāvokli. Viņš mani neatzina par dralordu, taču bez manis nevarēja izdzīvot, un man nebija ne jausmas, ko darīt ar tik vērtīgu "dāvanu". Sīkāku informāciju izlaidīšu, teikšu tikai to, ka man izdevās aizbēgt uz Drakendortu, pirms Reginhards aplenca savus īpašumus ar barjeru. Varbūt tas mani izglāba. Un pagājušajā vasarā es satiku tavu māsu. Viņa tev par to nestāstīja?

Es pacēlu ausis. Vakar mēs plāpājām par daudzām lietām, bet mana māsa nepieminēja Eirenu. Vispār viņa man jautāja vairāk par to, kā es dzīvoju. Un viņai nebija īsti vienalga runāt.

"Tiklīdz ieradāties, Vasiļinai sākās kontrakcijas. "Viņa klausījās vairāk nekā runāja," es atbildēju.

"Labi," Eirena atviegloti pasmīnēja.

– Kāpēc tā?

"Redziet, mans pūķis uzreiz identificēja viņā Ēnu un nebaidījās to piesavināties." Es atzīstu, es arī. Viņš pat mēģināja viņu pavedināt, bet viņa jau bija cita pūķa Ēna. Man viņa arī patika kā cilvēks. Skaista, gudra, drosmīga. Līna izpostītajā pilī izdzīvoja viena. Es varēju šeit atjaunot kārtību un pulcēt sev apkārt lojālus cilvēkus. Jā, viņa mani paņēma gūstā un spīdzināja ar milzu zirnekli! "Eirēna iesmējās, bet viņa vārdi pauda apbrīnu,

kas manī izraisīja neracionālu greizsirdību.

Tomēr mani pārsteidza viņa godīgums, bet cik daudz man vēl bija jāmacās?

– Jūs gribat teikt, ka Vasiļina te dzīvoja viena? – es viņu pārtraucu. – Kur bija Reginhards? Kāpēc viņš ļāva citam pūķim mēģināt savaldzināt savu Ēnu?

– Regs tajā brīdī atradās gūstā, mēs ar Vasiļinu vēlāk viņu atbrīvojām. Nirfeats ne tikai spēja apmānīt manu tēvu, viņi mērķēja uz dimantu, un viņiem tas izdevās. Plāns bija viltīgs un gandrīz neiespējams. Par tās izpildītāju kļuva nevainīgs jērs Lindara Zinborro. Viņai šķita, ka draklords viņai nemaz nepievērš uzmanību, un Reginharda padomnieks Tapredels iedeva rituālas rokassprādzes, kas pagrieza maģiju pret to, ko viņi valkāja. Negaidījis nozveju, dimanta tos pieņēma, lai neapbēdinātu meiteni, pēc kā apdullināja paša burvību un ieslodzījās dimanta alā. Vai jūs kaut ko zināt par pūķu alām?

– Dzirdi to pirmo reizi.

"Šī ir gan varas vieta, gan patvērums." Tiek uzskatīts, ka visi pūķi tur ir dzimuši un dzīvojuši pat pirms cilvēku parādīšanās Reaches. Šādā alā pūķis ir praktiski visvarens.

"Hmm, kāpēc šim Tapredelam vajadzēja viņu aizvilkt uz vietu, kur draklords kļūtu vēl spēcīgāks..." Es apstājos. – Saprātu! Tas viss ir par aproču īpašo īpašību, vai ne?

– Tieši tā! Reginharda visas cerības bija savā Ēnā. Tā kā viņa tos uzvilka, viņai arī tie ir jānoņem. Taču iespēja, ka Lindara kaut kādā veidā tiks līdz dimanta alai, bija nulle. Regs nezināja, kas ar

viņu notika vēlāk, un nodevējs stāstīja visādas šausmas par viņas likteni. Bet pēkšņi alā parādījās Vasiļina...

– Tātad izrādās, ka Lina viņu izvilka? Bet kā?! Kā viņa zināja, kas viņai jādara? Kā jūs vispār atradāt šo alu?

– Līna parādījās tieši alā blakus Klīveram. Līdz tam laikam Reginhards jau bija pavadījis pārāk daudz laika pūķa aizsegā un nevarēja mainīt savu izskatu. Viņa situācijā tas bija diezgan ērti, jo pūķim nav vajadzīga barība, to baro maģija. Taču tajā dienā Regs atkal kļuva par cilvēku.

"Man likās, ka tas ir tēlainis izteiciens," es biju pārsteigts.

– Nepavisam. Es pats būtu pietuvojies šim pagrieziena punktam, ja tu nebūtu parādījies. Tajā vakarā, kad tu parādījī manā guļamistabā, viss noritēja labi, lai gan bijām tālu viens no otra," viņš aizsedza manu roku ar savējo, bet es to uzmanīgi noņēmu.

Draklords atlicās krēslā un turpināja stāstu:

"Toreiz Regs nevarēja atbrīvoties." Viss, kas viņam bija jādara, bija veikt rituālu un padarīt Līnu par savu ēnu. Jā, viņš pat uzreiz nesaprata, ka viņa priekšā nav Lindara, bet gan kāds cits. Jūs trīs izskatāties ļoti līdzīgi.

– Beidz! Es neko nesaprotu. Lindara jau bija viņa Ēna, vai ne?

– Ne īsti. Lindara bija nepilngadīga, kad Zinborro viņu paslidināja pie dimanta. Reginhards gribēja atteikt un turpināt meklējumus, taču laiks gāja uz beigām, un meitene viņam iepatikās. Turklāt viņš zināja, kāda ir Zinborro, un uzminēja, cik grūta viņai bija dzīve tēva mājā.

"Šķiet, ka Herese tajā brīdī jau bija padarījusi Lunāru traku."

– Jā. Tāpēc Regam bija žēl meitenes, kura palika bārene bez mātes un ar dzīvu, bet neveiksmīgu tēvu. Viņš aizveda viņu uz Dortholu un plānoja rituālu veikt vēlāk, kad viņa būs vecāka. Pūķi identificē ēnas uz vietas un jebkurā vecumā. Vismaz jaundzimušajiem. Bet rituālu nevar veikt līdz pilngadībai. Jūsu brāļameita, starp citu, arī ir Ēna. Vai tu zināji? Ļoti neparasta meitene.

– Kādā nozīmē tas nozīmē?

"Daļa Lindaras dvēseles dzīvo viņā." Bet Vasiļina jums pastāstīs sīkāk.

– Saprātu. Tas nozīmē, ka Reginhards nepievērsa Lindarai uzmanību, un viņa kļuva skumja. Iemīlējies glābējā?

– Bez atmiņas! Tāpēc es nepamanīju Tapredela uzvedību. Naivs jērs... Un Vasiļina ir īpaša Ēna. Taisnība.

– Kā šis? Kā tad ir ar pārējiem, vai tie ir viltoti?

"Ir leģenda, ka pūķis pirmo reizi pieņēmis cilvēka veidolu, kad ieraudzīja skaistu meiteni. Tajā pašā laikā sākās jauns dralordu valdīšanas laikmets. Katrs jauns dralords atrada Ēnu – īstu dzīvesbiedru.

– Sieva? – es piesardzīgi ierosināju.

"Ēna ir daudz vairāk nekā tikai sieva." Ēna ir pūķa galvenais dārgums. Mūža pavadonis, viņa mīlotā un vienīgā, ar kuru viņš dala gultu. Ēna padara pūķi pilnīgu un ļauj bez tās palikt cilvēkam, pūķim tas vienkārši nav vajadzīgs. Marina, tu esi mana īstā.

Eirenas vārdi un skatiens uzsita zosādu pāri manai ādai. Es pēkšņi iedomājos par to, cik liela vara ir koncentrēta šī vīrieša rokās, bet viņš uzvedas pilnīgi savādāk nekā mans bijušais vīrs. Viņi pat izskatās savādāk. Cvetkovam es biju rotallīeta – skaista lelle, kuru vajadzētu iegūt par katru cenu. Eirenai Smaragds ir visnepieciešamākā persona. Tik nepieciešams, ka pēc visa teiktā to ir grūti pārvērtēt.

Tas laikam ir stulbi un naivi, bet es tiešām izkusu. Es gribēju, lai viņš mani vēlreiz noskūpsta, liekot man aizmirst par visu. Bet Eirēna sēdēja un skatījās ar nezturami maģisku skatienu, no kura manas kājas padevās, lai gan es sēdēju. Un man griezās galva, it kā no stiprā alkohola devas.

"Es tevi saprotu un centīšos... kļūt par īsto Ēnu."

Sasodīts, kādas muļķības es tikko izplāpāju! Es gribēju iesist sev pa pieri. Bet kāpēc gan tā vienkārši nemeties viņam uz kakla?

Jā. Es tik neveikli piekritu viņa priekšlikumam. Būtībā man nav ko zaudēt. Brīvība? Vienkārši man tā īsti nebija. Sākumā es pats to pārdevu par iespēju meklēt mūsu. Tad mani turēja gūstā Zinborro, tad Nirfeats, lai gan ne ilgi. Un tagad mani un Torisvena draklordu vieno rituāls, kuru, man ir aizdomas, nevar tik viegli iznīcināt. Un pat ja mēs iedomājamies, ka to var kaut kā atcelt, kādas sekas tas novedīs? Uz kataklizmu, kas iznīcinās pasauli? Situācija ir bezcerīga. Tas nozīmē, ka jums ir jāatpūšas un jāizbauda sevi. Un tomēr es to nevarēju izturēt:

–Vai tu iesi un paskaties uz savu dēlu?

– Nē.

Atbilde šķita negaidīti skarba.

– Bet kāpēc? Bērns ne pie kā nav vainīgs, lai arī kas tevi saista ar viņa mammu.

– Rozai ir mīlošs vīrs. Kā viņš justos, ja es rīkotos tik augstprātīgi?

– Nomet to! Pilī visi jau zina, kurš ir bērna īstais tēvs. Esmu šeit mazāk nekā dienu, un viņi man jau ir ziņojuši.

"Bet pagaidām tās ir tikai kalpu izplatītas baumas." Es viņus pabarošu tikai ar savu vizīti.

"Marina, man tev jāatvainojas. Brīdī, kad viss notika, es pārņēmu kontroli pār Eirenu. Viņš toreiz nebija Draklords, un es baidījos, ka mums sanāks slikti. Šī bija mana iespēja atdzimt. Spokaini, bet vismaz kaut kā. Nirfeats klaiņoja zem Dortholas sienām. Viņi nevarēja tikt iekšā, bet Eirena bija gatava cīnīties par Līnu un riskēt, un es nebiju pārliecināta par panākumiem. Lai uzvarētu, bija vajadzīgs īsts pūķis, nevis tā nožēlojamā atdarināšana... Atvainojiet.

"Paldies, ka atzināties, Smaragd." Eirēna?

– Kas?

– Vai tiešām es esmu tavs patiesais?

– Bez šaubām.

"Tad... Noskūpstī mani, lūdzu," mana balss nodevīgi pārtrūka čukstos.

Nenovēršot no manis savu intensīvo skatienu, dralords cienīgi piecēlās, un es pēkšņi pamanīju, cik viņš ir tīrasiņu. Īsts aristokrāts! Tas, kā tos paredzēts pasniegt romantiskos

stāstos. Spēcīgs, drosmīgs, cēls. Godīgi... Noteikti godīgi šajā konkrētajā brīdī. Dažu mirkļu laikā manā galvā pazibēja visas šīs un daudzas citas domas, un tad pēkšņi tā kļuva tukša. Iestājās zvanošs klusums.

– Marina? "Eirēna stāvēja un skatījās uz mani.

Pēc pauzes viņa ielika plaukstu viņa piedāvātajā rokā un piecēlās. Tajā pašā laikā viņa nejauši pieskārs viņam ar krūtīm un gandrīz ievaidējās, sajūtot akūtu spriedzi savā ķermenī. Mēs nonācām ļoti tuvu viens otram. Tik tuvu, ka es jutu viņa nedaudz ātrāko elpošanu uz savas ādas. Eirena ieskatījās man acīs, tad manās lūpās. Atkal acīs... It kā viņš gaidīja apstiprinājumu, ka neesmu pārdomājusi, un es to novērtēju. Novērtēju, ka viņš nerīkojās rupji. Es to tagad negribēju. Es gribēju maigumu un taktu. Es gribēju, lai pret mani izturas uzmanīgi, pamazām iekarojot manu sirdi...

Es biju pirmā, kas nolaida skropstas, dodot to pašu signālu, bet es tikko sajutu viņa lūpas uz savām, kad piekļāvēja pie durvīm.

– Njēra Marina, pūķu kungs Berliāns aicina tevi pie sevis. Un Draklords Smaragds arī," Liza sacīja, neieejot iekšā.

Viņas iejaukšanās sabojāja šo mirkli, lika man piekāpties un padoties.

"Jūs nevarat likt dralordiem gaidīt!" – novērsos un aizgāju dažus soļus.

Viņa novērsās, ar rokām satvērusi plecus. Skatīšanās uz Eirenu bija kaut kā neveikli, un es par to dusmojos uz sevi.

– Tiešām. Mēs, draklordi, neesam īpaši pacietīgi. Ejam," viņš

pasminēja.

29. nodaļa. Otrā iespēja ievainotai dvēselei

Pēc sarunas ar Eirenu mans garastāvoklis pēkšņi mainījās. Bija sajūta, ka mani gaida kaut kas gaišs un jauns. Un, lai arī mūsu savienība – Pūķa un Ēnas savienība – joprojām vairāk atgādina sakārtotu laulību, man ir sajūta, ka tai ir visas iespējas izaugt par kaut ko vairāk.

Es pēkšņi akūti sapratu, cik ļoti vēlos kādu mīlēt un būt mīlēta. Daudzus gadus gāju pretī vienīgajam mērķim – noskaidrot, kas noticis ar manu māsu un panākt taisnīgu sodu noziedzniekam. Un tagad Vasiļina ir klāt. Dzīvs, vesels, laimīgi precējies, un man vajag jaunu mērķi. Tagad es vēlos laimi sev. Ceru, ka tas nav pārāk savtīgi?

Es gribu būt mīlēta. Es gribu mīlēt. Es gribu sev bērnus...

Eirena... Eirena mani pievelk kā vīrieti. Es uz viņu reaģēju spēcīgi. Ja viņš nemelotu, runājot par patiesajiem... Ja tādi likumi tiešām darbojas Robežu pasaulē, tad visu atlikušo mūžu es teikšu pateicību Providencei, kas mani uz šejieni atveda. Un ja nē, nu... Bet es skaidri zinu, ka viņš ir spējīgs uztaisīt bērnu. Ne visi uz to ir spējīgi... Laimei man pietiek.

Starp citu, par bērniem! Mana brāļameita Zlata priecājas par viņu. Izrādās, ka Eirena prot labi saprasties ar bērniem? Jums vajadzēs aprunāties ar savu brāļameitu un pajautāt visu,

ko viņa zina. Dažreiz bērni var pastāstīt daudz interesanta par pieaugušajiem, un es skatos no dažādiem skatu punktiem.

Kamēr gājām pa gaiteni uz draklordu kambariem, manā galvā valdīja kaut kāds juceklis no domu, vēlmju, šaubu un sapņu fragmentiem. Es tiešām nevarēju koncentrēties ne uz vienu no tiem. Lēca no viena uz otru. Drīz vien mēs iekārtojāmies viesistabā. Reginhards un Eirena sēdēja atzveltnes krēslos pie kamīna, un es blakus Līnai uz omulīgā dīvāna, kas daudz vairāk atgādināja mūsu zemes, nevis tās neērtās konstrukcijas kā mīkstie soliņi, kas bija Zinborro pilī. Līna bija atlaidusies uz tās brīvā baltā kleitā un šūpoja mazuli skaistā grebtā šūpulī, smaidot uz mani. Šķita, ka viņa vēlas būt viena un runāt.

"Viņš aizmiga," viņa čukstēja, uzsmaidot vīram.

Nedaudz vēlāk piestāja kāda sieviete, kuru es nepazinu, un viņas izskatā bija kaut kas plēsīgs. Man pat kaut kā izdevās visu savākt, bet izrādījās, ka tā bija Agripina, Zlatas aukle un tagad arī Volodja. Viņa paņēma bērnu un iegāja guļamistabā, un mēs palikām četri.

"Es gribēju ar jums apspriest teoriju, kas man ienāca prātā. Ja tas, kas notiek ar mūsu ēnām, ir paraugs, tad mēs varam mēģināt palīdzēt savam draugam Draklordam Kirfarongam, vismaz ar padomu.

"Tas būtu lieliski," Eirena piekrita.

"Atskatoties atpakaļ, nav grūti pamanīt, ka ar katru paaudzi dralordi bija mazāk izvēlīgi, izvēloties savas ēnas, dodot priekšroku grāfu meitām, nevis rūpīgai vienīgās meklējumiem."

Daži pat uzņēmās sava veida skatīšanās ballīti, uz kuru varēja ierasties visas ieinteresētās meitenes. Ne visi no viņiem kļuva par Ēnām, bet viņi dzemdēja neliešus tikai savā ceļā. Žēl Eiren.

– Nekas. Es nekaunos par savu izcelsmi. Gluži pretēji, mans tēvs rīkojās nedaudz gudri. Galu galā joprojām nav zināms, kur mans brālis pazuda. Vai viņš ir dzīvs? ES šaubos. Un kas tagad būtu noticis ar Torisvenu un Smaragdu, ja es nebūtu bijis manā tuvumā? – Viņš ironiski pasmīnēja.

– Piekrītu. Jūsu gadījumā Valds, šķiet, paredzēja nepatīkšanas. Un viņam izrādījās taisnība savā tālredzībā, bet atgriezīsimies pie Ēnām. Mūsu paaudzē it kā vairs nebūtu nevienas meitenes. Aizdomīga parādība, vai ne?

"Atkal ne tikai mūsu," Eirena pamāja. "Pat manam tēvam savā laikā bija grūti atrast sev ēnu." "Bet viņš joprojām apprecējās ar citu sievieti, jo viņam izdevās izveidot dēku ar trešo sievieti."

"Tavs draugs, viņš joprojām ir staigātājs, dralords," Vasiļina viņu viltoja.

"Tas ir tas, kas ir," Eirens noplātīja rokas.

– Vārdu sakot, draklordi kļuva arvien mazāk izvēlīgāki? – es atzīmēju, ne bez aizkaitināmības.

"Tā izrādās," Reginhards man piekrita. "Arī mans tēvs sūdzējās un draudēja ar visiem priekšteča pūķa sodiem, jo dralords Soliars kļuva traks un savāca veselu harēmu Ēnu. Visi mūsu senči savā laikā darīja lietas. Viņi apprecējās ar citiem un paturēja ēnas pie sevis, lai paliktu par cilvēkiem. Nabaga meitenes nevarēja atteikties no visa un apprecēties ar kādu citu,

viņas nezināja mīlestību, viņas nedzemdēja bērņus, ja pūķu kungs to nevēlējās ...

– Nelaimīgās sievietes! – Šādu lomu iztēlojos kā tādu kā mūžīgu aksesuāru.

"Pasaules ir dažādas, netikumi joprojām ir tie paši..." Vasiļina pakratīja galvu.

"Tā tiek radīti vīrieši," Eirens noplātīja rokas, par ko saņēma novīstošus skatienus no Līnas un manis.

– Ne visi, protams! – Viņš uzreiz pacēla rokas un atbrūņojoši pasmaidīja.

– Vai varbūt dzintarais visas tavas Ēnas paņēma savā harēmā? Vai tāpēc nevarēji tādu atrast? – Vasiļina ierosināja.

– Diez vai. Bet varbūt tieši šis viņa akts bija pēdējais piliens. Pūķis priekštecis kļuva dusmīgs un mūs sodīja.

"Ar mūsu ierobežojumiem viss ir skaidrs, taču mēs joprojām nezinām, kas notika Berštonā." Kā es varu uzzināt? – Eirēna nopūtās.

"Šobrīd tur doties ir pārāk bīstami, pat tikai mums diviem." Nirfeats tur sagraba varu. Kas zina, kādus pārsteigumus viņi sagaida? Paies vairāki gadi, līdz Drakendortas iedzīvotāji nāks pie prāta. Pārāk daudzi tika paverdzināti vai iznīcināti, un pārējie ilgu laiku dzīvoja bailēs. Lai cik skumji būtu atzīt, mēs šobrīd neesam spējīgi veikt pilna mēroga militārās operācijas.

– Pa labi. Arī Torisvenas cilvēkiem ir vajadzīga atpūta. Un, pirms kaut ko iesaistāties, mums un Frostam ir jāatrisina mūsu problēmas uz robežām, pasargājot mūs no šīs puses. Ideālā

gadījuma Dzintaram vajadzētu darīt to pašu, un tad mēs varam prezentēt vienotu fronti. Nirfeja neizturēs vienotos Reaches.

„Jā... Dzintara krāsas...” Regs domīgi ievilka. – Dzintara tie vienmēr ir bijuši paši. Es joprojām nevaru tikt viņam galā. Nav atbildes. Interesanti, vai tur tiešām valda kāds cits? Un kurš?

"Es gribētu cerēt, ka tā nav Nirfa," atzīmēja Vasja.

– Labi, par to vairāk vēlāk. Ko jūs gribējāt teikt par safīru? – Eirena atgriezta sarunu iepriekšējā virzienā.

“Abas mūsu ēnas ieradās šeit no citas pasaules un vienmēr nokļuva blakus Robežu atslēgai. Bet kādos apstākļos tas notika? Reginhards paskatījās apkārt uz klātesošajiem.

Visi klusēja.

– Seši mēneši. Līdz barjeras krišanai bija palikuši apmēram seši mēneši! – Eirena saprata pirmā.

"Un es nonācu pie tāda paša secinājuma," apstiprināja dimants.

– Tātad Finbaram par to nav jāuztraucas kādu laiku? Eirens neticīgi izlocīja uzaci.

"Es tā neteiktu..." Reginhards piecēlās un staigāja šurpu turpu pa dzīvojamo istabu. Viņš apstājās pie loga. – Nē. Nav nepieciešams pārtraukt meklēšanu. Ja nu mēs maldīsimies, tad laiks pazudīs... – viņš pagriezās un iesaucās: – Tieši tā!

– Kas? – mēs gandrīz unisonā iesaucāmies.

– Zobeni! Kad viss notika, tavs zobens bija pazudis, bet mans... Es domāju, ka tas ir iznīcināts.

– Tas ir neiespējami! – Eirena bija pārsteigta.

"Pēc tam, kad es uzcēlu barjeru, Cleaver atgādināja sadegušu šķembu. "Tam pat nebija roktura," Regs iesmējās.

– Es apstiprinu. Kad es tur parādījos alā, domāju, ka man ir kaut kāds pastiprinājums, tas ir, dzelzs gabals zem... zem muguras. Un vēlāk viņa rokās nonāca īsts zobens. "Skaisti," Vasiļina pamāja.

"Vai jūs man pastāstīsiet, kā tas viss notika?" – jautāju mātai.

– Noteikti!

Drīz vien saprotošie vīrieši mūs pameta, un Zlata ieslīdēja viesistabā. Netīrs, ar ceļgalos saplēstām biksēm, bet dzīvespriecīgas.

– Dievs! Kas ar tevi notika?!

– Mammu, tikai nezvēr. Spēlējām, kurš lēks tālāk... no šķūņa.

– Kas?! – Vasiļina satvēra sirdi. – Ātri ej uz vannu! Brūces ir jāārstē. "Es būšu tagad," viņa ar grūtībām piecēlās no dīvāna.

– Mammīt, tante Asja tev šodien aizliedza daudz kustēties, vai esi aizmirsusi?

"Tad dodieties pie tantes Asijas un paņemiet no viņas kaut ko par dziedināšanu, labi?" – Man šķita, ka Vasiļina gribēja atkausēt savu meitu, lai man kaut ko pateiktu.

– Labi. "Un es arī nomazgāšos un pārgērbšos," māsasmeita nepārprotami pierunāja māti.

Kad Zlata metās prom, Vasja pamāja ar galvu un sekoja viņai ar satrauktu skatienu.

"Izmantojot šo satraukumu, es būšu pelēks pirms sava laika." Man ir sajūta, ka mana meita izaug par huligāni...

– Atceries tevi un mani. Arī mēs reizēm darījām tādas trakas lietas.

"Jā..." Vasiļina pasmaidīja, mirkli iegrimstot pagātnē, un tad steidzīgi turpināja: "Mariš, es gribu tev tik daudz pastāstīt!" Bet vispirms man jūs jābrīdina. Es redzu, ka tev patīk Eirena? Bet jums vajadzētu zināt, ka viņš... Viņš...

– Torisvena Draklords ir sieviešu krāpnieks. Esmu to dzirdējis miljoniem reižu Zinborro pilī. Tiesa, es nezināju, ka mēs par viņu runājam.

– Labi. Tātad jums nav ilūziju.

– Vasja, vakar es tev teicu, ar ko esmu precējusies? Man principā nav ilūziju par vīriešiem, un es saprotu, uz ko es ķeros. Pat ja mēs runājam par Eirenu.

Es nevarēju atbrīvoties no sajūtas, ka Torisvena draklords ir kaut ko izdarījis, lai kaitinātu savu māsu.

"Labi," Vasja pamāja. "Tad ir vēl viens svarīgs punkts." Es pat nezinu, kā tam pieiet – mana māsa bija acīmredzami noraizējusies.

– Ja jūs runājat par Rozu un viņas bērnu, es jau zinu.

Vasiļinas uzacis pārsteigumā pacēlās augšup.

– Un tu par to zini? Kad tev bija laiks? Šķiet, ka viņa nepameta manu pusi līdz vēlam vakaram...

"Es tikko biju ceļā uz savu dzīvesvietu, kad satiku Rosu un viņas vīru, Liza man pastāstīja vietējās tenkas, un no rīta Eirena man pastāstīja savu notikumu versiju.

– Vai tu izkāpi? – māsa vērīgi paskatījās uz mani. – Ko tu

teici?

– Es teicu, kā tas ir. Es pieņēmu viņa atvainošanos.

– LABI. Tad vēl viena lieta. Eirena mēģināja mani savaldzināt,” māsa pētoši skatījās man acīs.

– Bet nekas nesanāca, vai ne? – atbildēju ar tādu pašu tiešu skatienu.

– Noteikti! Citādi nevar būt! Man ir Reginhards.

"Tas ir lieliski," es pasmaidīju.

"Marin, es nemēģinu tevi vērst pret viņu. Turklāt jūs tagad esat arī Pūķa ēna. Es vienkārši... Es tevi ļoti mīlu un vēlos tikai to labāko. Tu esi to pelnījusi kā neviens cits, mana mazā trauzlā māsa," viņa pastiepa man roku, un es pamanīju, ka viņas acīs dzirkstīja neizlietas asaras.

„Vaska, neuztraucies par mani,” es pieliecos uz priekšu un cieši apskāvu māsu. – Mani neapžīlbina jūtas. Es pat neesmu pārliccināta, ka esmu viņā iemīlējusies. Bet es nenoliegšu, man patīk Eirena un es gribu mēģināt būt kopā ar viņu. Turklāt, kā jūs pats teicāt, man nav izvēles. Tagad es esmu viņa Ēna. Mēs veicām rituālu, un arī jūs to zināt.

"Tas viss ir taisnība, bet jūsu rituāls nav pabeigts." Pagaidām vēl ir iespējams atspēlēties.

– Kādā nozīmē tas nozīmē?

– Lai ķēdes kļūtu nelaužamas, nepieciešams vēl viens posms. Neļaujiet tam notikt, kamēr neesat visu pilnībā izlēmis.

– Nekas nav skaidrs, bet ļoti interesanti! – es sarkastiski.

Vasiļina pacēla abas rokas un paspieda tās:

“Man uz plaukstu locītavām ir maģiskas važas ar ķēdēm, kas ir tikpat resnas kā mana roka, un tās sniedzas pret pūķi. Un šīs ķēdes vairs nevar pārraut. Jo Regs ir mans, un es esmu viņa – kamēr mēs elpojam.

“Zini, tagad es nedaudz šaubos par jūsu garīgo veselību.” Oho, es neko neredzu! Bez ķēdēm,” es čukstus teicu, nedaudz pieliecoties pie māsas.

Viņa, tāpat kā bērnībā, man bāza mēli.

– Vai atceries teicienu par goferu, kas arī ir neredzams? Tas pats ar ķēdēm. Es arī viņus vēl neredzu. Bet es redzēju pūķi alā mūsu kāzu laikā. Varbūt arī tu vari. Zini, Marinka, visa šī tēma ar ķēdēm mani traucēja, līdz Regs man kaut ko pateica. Pastāsti?

– Ejam! – Man kļuva šausmīgi interese.

– “Tās ir ķēdes. Viņi mūs pieķēdēja viens pie otra, savienoja mūsu būtību, kā tam vajadzētu būt. Pūķis un ēna ir īsts pāris, kā senās leģendās,” teica mans vīrs. Un es atbildēju, ka tādas ķēdes turēs zirgu. Un viņš atbildēja, ka tas nav zirgs, bet gan pūķis. Viņš arī teica, ka es neesmu pūķa gūsteknis, bet gan viņa īpašnieks.

“Tas viss ir atkarīgs no viedokļa, kā vienmēr,” es iesmējos.

– Tā ir patiesība.

Mūsu sarunu pārtrauca vīrieši, kas atgriezās viesistabā.

– Marina, Eirēna neiebilst, ja tu kādu laiku paliksi pie mums. Bet esmu nolēmis, ka pirms došanās uz Torisvenu ir jānotiek kāzām. Es zinu, ka saskaņā ar jūsu paražām tam ir liela nozīme, tāpēc rīt mēs sāksim gatavoties un ... – Reginhards satrakojās.

– Stop, stop, stop! – es pacēlu roku. “Vai mēs ar Eirenu varam

to kaut kā atrisināt paši?"

Es sapratu, ka Reginhards rīkojas ar labiem nodomiem, bet man bija riebums, ka kārtējo reizi kāds mēģina iejaukties manā dzīvē.

"Reg," Vasiļina pastiepa roku vīram. – Nesteidzieties, lūdzu.

"Reginhard, es no visas sirds pateicos par jūsu piedalīšanos, bet es gribētu, lai viss noritētu kā parasti," es īsi paskatījos uz Eirenu un pasmaidīju.

– Es neko nesaprotu...

– Kas šeit ir nesaprotams, dārgais? Marina vēlas, lai viņu vispirms uzmāca. Randiņi skaistās vietās, komplimenti, dāvanas. Meitene ir jāuzvar, un jūs uzreiz runājat par kāzām. Marina tur jau vienreiz bija bijusi. Lai atkal velk viņu pa eju... Uz Pūķa cilts alu, ja tu domā, tev ir jāpacenšas," māsa man pasmaidīja un paskatījās uz Eirenu.

Vasiļina saprata, kā es jūtos, un spēja to ietērpt vārdos labāk nekā tad, ja es to būtu darījusi pati.

– Sievietes! – dralords nobolīja acis.

Bet Eirens klusi paskatījās uz mani, it kā viņš tikko būtu uzzinājis par mani kaut ko jaunu. Un arī it kā viņš jau gatavoja plānu šī cietokšņa ieņemšanai. Neviļus mani vaigi kļuva siltāki, un krūtis sāpīgi iegrimā, gaidot kaut ko... Kaut ko patīkamu.

Atlikušo dienas daļu pavadīju kopā ar māsu. Mēs sarosījāmies ar mazuli un pļāpājām par visu. Vasiļina man pastāstīja, kā Zlata piedzima un kas ir viņas tēvs. Tas ir dīvaini, bet es par to neko nejutu. Greizsirdības nevarēja būt, bet es savā brālameita

neatradu nekādas bijušā vīra iezīmes. Nav. Bet viņai bija mūsu vaibsti ar Vasiļinu un arī Lindaras un Lunāras vaibsti. Jā, mēs visas bijām līdzīgas viena otrai, kā māsas!

Vakarā, kad Zlata kārtējo reizi ieskatījās kamerās, es viņai iedevu gredzenu, uz kuru viņai bija daudz lielākas tiesības nekā man. Vakariņās mums pievienojās safīra pūķis, kurš bija ielidojis, lai viņu apņemtū trīs ēnas. Tas viņu labvēlīgi ietekmēja un, lai arī tikai daļēji, atrisināja problēmu ar apgrozījumu, ko viņš mums atzina.

"Mēs vienmēr priecājamies jūs redzēt, dārgais Finbar," Vasiļina viņam apliecināja.

Šodien sarīkojām nelielus svētkus tieši savējiem, un pēc vietējām tradīcijām pēc trim mēnešiem bija paredzēta oficiāla pieņemšana par godu mantinieka piedzimšanai. Tāpēc pie galda bija nedaudz vairāk cilvēku nekā parasti. Pārējie pils iemītnieki tika izvietoti brīvā dabā pagalmā.

"Draklords Finbārs," Agripina kādā brīdī tuvojās. "Mana klana matriarhs aicina jūs apmeklēt harpiju ciematu. Varbūt jums tas noderēs.

Tik ļoti taktiski viņa piedāvāja viņam palīdzību Ēnas atrašanā. Vasiļina paguva pastāstīt, kā viņa ieraudzīja mani tur kādā maģiskā ezerā. Tas vai nu paredz nākotni, vai arī parāda realitāti tajā brīdī, kad tajā ieskatāties. Iespējams, arī Finbārs tur ieraudzīs mājienu, kur meklēt savu Ēnu.

– Nodod savus pateicības vārdus matriarham. "Es ar prieku izmantošu viņas viesmīlību," draklords Kirfarongs pateicās

harpijai, un Agripina paklanoties devās prom.

Vēlu vakarā, atstājot Vasiļinu, devos uz savu vietu. Pa ceļam segtajā galerijā mani gaidīja pārsteigums:

"Kā būtu ar nakts pastaigu, Ēn?" – Eirena ierosināja, lēnām atstumjoties no balustrādes.

Neviļus es iemīlējos vīrietī, kurš man tuvojās. Viņa figūra, izraisot patīkamu savīļņojumu. Maldinoši slinkas plēsoņa kustības, gatavs lēkt jebkurā brīdī. Viņa acis maigi mirdzēja maģiski zaļā krāsā, kad mēs stāvējām viens otram pretī. Atklāti sakot, es biju nogurusi un gribēju apgulties, bet nevarēju viņam atteikt. Jā, un ziņkāre ņēma virsroku, acumirkļi padzenot nogurumu.

"Mēs varam pastaigāties," es piesardzīgi atbildēju.

Eirens pastiepa roku un es ieliku tajā savu, jūtoties kā skolniece pirmajā randiņā. Draklords izveda mani pa nepazīstamiem koridoriem, un mēs izgājām uz ielas. Kaut kur no malas bija dzirdamas balsis un vēlo brīvdienu troksnis, bet tuvumā neviena nebija.

"Tas ir jums," Eirena man pasniedza ziedu.

Nepazīstama zili balta zieda sulīgais pumpurs mēness gaismā kļuva skaisti sudrabots.

– Paldies!

Es pastiepu roku, lai paņemtu ziedu, un Eirena pieskārs maniem pirkstiem. Tas izraisīja asu reakciju. Pārāk ass tādām nevainīgam pieskārienam.

– Jums nav iebildumu mazliet lidot, vai ne?

– Uz pūķa? – sirds sažņaudzās no gaidīšanas.

Tā vietā, lai atbildētu, Eirens paņēma mani rokās, un nākamajā mirklī es piedzīvoju kaut ko līdzīgu brīvā kritiena stāvoklim. Tikai es lidoju augšā, nevis lejā. Tūlīt viss bija beidzies, un, pirms es pat paguvu elsties, es atradu sevi uz pūķa muguras. Gaidīšanas saviļņojums manus nervus kutināja kā spalva.

– Ak! Es nometu ziedu!

"Nekas. Es tev dāvāšu vēl daudz ziedu," Eirena atbildēja.

"Es ceru, ka jums patīks lidot ar mani," piebalsoja Smaragds.

Man šķita, ka pūķis nevar aizmirst, kā es lidoju uz citu.

– Neesi greizsirdīgs! Berlans man tagad ir kā brālis. "Viņš ir precējies ar manu māsu," es viņam atgādināju.

"Eiren, es domāju, ka mums jālido uz Pūķa cilts alu, nevis..."

"Vai tiešām vēlaties sabojāt pārsteigumu?" – dralords pārtrauca pūķi.

"Nē, bet es gribu ātri padarīt Ēnu par mūsu uz visiem laikiem!"

– Čau! Vai man kāds jautāja?! – biju sašutis.

"Redzi? Mūsu ēna... Viņa... It kā viņa negribētu būt mūsu! – pūķis kļuva noraizējies.

"Lai Ēna vēlētos būt tava, tev viņa jāpārlicina, ka tas ir vajadzīgs," es ļoti biezi devu mājienu. "Pretējā gadījumā kāds labums no tā Ēnai?"

"Bet kā tas var būt? Tas nav pareizi! Man liekas, ka tu esi viens. Vienīgais. Mūsu. Eirēna, kāpēc viņa nejūtas tāpat? Viņas

vārdi mani sāpināja! Un... tas ir biedējoši... Es esmu Smaragds, smaragda pūķis, bezbailīgs kaujā, man ir bail, ka nevarēšu... Ka tāds dārgums izlīdīs no maniem skavām..." – Mani pārņēma biezs satraukuma un apjukuma sajaukums.

"Tātad, mums būs smagi jācenšas un jāpārlicina Ēna, ka mēs viņu padarīsim laimīgu," īsi atbildēja Eirena.

Es nevarēju nesmaidīt, apbrīnojot atkāpjošos majestātisko Dortholas pili un jūras viļņus, kas mirdz rietošās saules staros. Lidojām gar krasta malu kaut kur prom no pils un kalnu grēdas – uz dienvidiem.

Pa labi stiepās meži, jūrā ieplūda upes. Lidojuma ātrums bija tāds, ka, ja nebūtu pūķa burvju, es nebūtu palicis Smaragda mugurā. Pūķis vai nu pacēlās debesīs, vai nolaidās pašā ūdenī. Kādu dienu viņš ar spārna galu skrāpēja tās virsmu, un aiz mums palika spilgti fluorescējoša pēda. Droši vien kvēloja kādas aļģes vai planktons?

Drīz kļuva pavisam tumšs, bet pūķis viegli atrada sev ceļu.

"Vai vēlaties redzēt pasauli tādu, kādu es to redzu?" – viņš jautāja.

– Būtu interesanti.

Un nākamajā brīdī viss apkārt mainījās. Tumsa pazuda, uzliesmoja krāsās, un it kā apkārtnei tika pievienota gaisma un apjoms. Dažas krāsainas miglas svītras apņēma priekšmetus vilcienos, virpuļoja virpuļos, un viss, kas bija lejā, bija krāsots ar pulsējošiem mirgojošiem punktiem.

"Tā ir maģija. Viss robežu pasaulē ir ar to piesātināts,"

skaidroja Eirena.

– Kā ar punktiem? Fireflies?

"Nē, tās ir dzīvas būtnes. Piemēram, tur gorloderis dzenā zaķi. "Attēls pietuvojās, un es skaidri redzēju garausu, kas, izvairoties, mēģināja aizbēgt. Viņam aiz muguras steidzās būtne, kas atgādināja hiēnu.

– Man viņu žēl...

"Bet plēsējs arī grib ēst. Šī ir mātīte, kurai jābaro kucēni. Kam tu dosi priekšroku? Pastāsti man, un mēs vienu izglābsim, bet otru nolemsim," jautāja Eirena.

"Lai viss rit savu gaitu," es aizvēru acis, un, kad es atkal atvēru acis, pasaule atkal kļuva pazīstama. – Tāda vara nav visiem. Tas liek jums katru brīdi izdarīt izvēli.

"Tieši tā, Marina. Un es arī cenšos pierast pie šīs nastas."

Es neatbildēju, bet tajā brīdī es kaut ko sapratu par Eirenu. Viņš ir labs cilvēks, ja apzinās, ka vara ir ne tikai neierobežotas iespējas, bet arī tā pati atbildība. Atbildība par cilvēku likteņiem viņa lietā. Esmu jau pietiekami daudz redzējis pretējos piemērus.

Priekšā parādījās kalnu grēda. Nav tik spēcīgs kā Dragon Ridge, bet skaists un zaļš savā veidā. To pārvarējuši, sākām braukt lejā, līdz nokļuvām kādā jaukā izcirtumā. Šeit viss nebija sliktāks kā vienā ļoti veiksmīgā filmā par milzu zilo humanoīdu radību rasi. Brīvā kritiena brīdis, un es atradu sevi Eirenas rokās:

"Mēs esam ieradušies," viņš paziņoja un it kā negribīgi nolika mani zemē.

Ir bail atzīties, bet es negribēju, lai viņš mani izlaiž no

rokām...

"Šeit ir silti," es ar nelielu neapmierinātību atzīmēju.

Pat plānā kleitā, ko valkāju vakariņās, man nebija auksti. Ja būtu vēsāks, būtu pamats pieglausties pie vīrieša. Es ļoti vēlējos pieskārienus un apskāvienus, bet es negribēju tā padoties.

– Mēs esam dienvidos. Tas ir tikai akmens metiena attālumā no Soliyar. Šeit jau sen ir vasara.

– Ko mēs šeit darām?

– Randiņš skaistā vietā. Vai tā teica tava māsa? Pastaigāsimies pa pludmalī, paskatīsimies uz jūru, vienkārši runāsim par to, ko vēlies.

"Pastāstiet man par šo vietu," es jautāju. – Kāpēc šeit ir tik pasakaini? Mēs staigājām Torisvenā vairākas dienas un neko tādu nesastapām ne dienā, ne naktī.

– Šo reģionu īpatnība. Īpaša maģija, īpašas radības. Mūsu klimats ziemeļos ir bargāks.

"Un man arī patīk Torisvens," es pasmaidīju. "Ja tā nebūtu bijusi vajāšana, es būtu vairāk izbaudījis braucienu uz Drakendortu," es paskatījos uz drakelordu.

Eirena noplūka vairākus mirdzoši rozā ziedu pumpurus, veikli veidoja tos kā vainagu vai diadēmu un uzlika man uz galvas.

–Tu esi tik skaista, Ēna! Tas ir pat elpu aizraujoši! Nekad agrāk neko tādu nebiju piedzīvojis, "viņš pārbrauca ar plaukstu pāri manam vaigam.

Es tik tikko varēju atturēties, lai aiz baudas neaizvērtu acis.

"Vai jūs to visu sakāt ar nolūku?"

– Es saku, ko domāju. Šis... Šis ir šeit,” viņš impulsīvi uzsita sev pa krūtīm. – Ar tevi viss ir savādāk. Gaišs. Akūti... Zini, man ir grūti par to runāt, bet es vēlos, lai tu zinātu, kā es jūtos. Tas viss ir īsts. Es skatos uz tevi un zinu, ka no šī brīža man neviens cits vairs nav vajadzīgs. Es to sapratu jau toreiz – mūsu pirmajā tikšanās reizē, kad pamodos, sajutu, ka esi tuvumā.

– Tas bija sapnis...

– Nē. Jūs kaut ko prasījāt zobenam, un tas piepildīja jūsu vēlmi tā, kā jūs to formulējāt.

– Komiska zīlēšana. Es teicu: "Es guļu jaunā vietā, līgavainis sapņo par līgavu." Dažreiz meitenes šeit uz Zemes izklaidējas šādi.

– Un kā tas darbojas?

– Ak, nekādā gadījumā. Es vēl neesmu saticis nevienu, kam tas tiešām būtu izdevies. Un man ir... – es pēkšņi samulsu.

"Un jūsu rokās bija viens no pieciem mūsu pasaules spēcīgākajiem artefaktiem," Eirena pasmaidīja, pievelkot mani tuvāk.

"Un tagad manās rokās ir viens no pieciem spēcīgākajiem vīriešiem pasaulē?" – es apskāvu viņa kaklu, nolemdama, ka pietiek ar daudzīšanu pa krūmu.

Kāpēc aizkavēt neizbēgamo? Es nevaru noliegt to, ko jūtu pret Eirenu. Lai tā vēl nav mīlestība, bet simpātijas un interese. Un arī vēlme. Līna mani apgaismoja par savienojuma darbību. Pretestība ir veltīga. Agri vai vēlu mēs pamodīsimies vienā gultā.

"Zini, man patīk, kā tas skan no tavām lūpām," Eirena

atbildēja uzreiz aizsmakušā balsī.

Viņa lūpas pēkšņi bija ļoti tuvu. Es piecēlos uz pirkstgaliem, noslēdzot atlikušo distanci. Pasniegusi roku, viņa pārvilka apakšlūpu pār viņa apakšlūpu.

"Vai jūs mēģināt mani savaldzināt, Ēn?" – rūcošās notis vīrieša balsī manī atbalsojās ar patīkamu vibrāciju.

– Vai es cenšos?! – Es pievienoju sašutuma noti un piespiedu visu savu ķermeni viņam, čukstot: "Es nemēģinu, es pavedinu!"

Par to, ka mēģinājums bija izdevies, liecināja patīkamais stingrums, ko nepārprotami jutu vēderā. Draklords pārņēma manu muti. Viņš mani skūpstīja tik impulsīvi, tik izmisīgi, ka nebija laika elpot. Viņa mēle valdīja pār manu muti ar iekarotāja spiedienu. Sajūtu vilnis mūs pārņēma, ienesa juteklisku baudu virpulī. Nakts tropu meža aromāti un veselīgs vīrieša ķermenis reibināja. Es piespiedos viņam pretī, instinktīvi vēloties būt tuvāk. Es uz skūpstu atbildēju tik pašreizdzīgi, it kā no tā būtu atkarīga mana dzīvība. Noslēdzīju viņu un sapratu, ka šis ir kāds jauns posms manā liktenī. Ceru, ka esi laimīgs...

Pēkšņi nobijusies es vispirms pārtraucu skūpstu, atbrīvojoties no drakloda apskāvieniem, nedaudz pirms bija pienācis punkts, no kura nevar atgriezties. Mēs skatījāmies viens uz otru, smagi elpodami. Eirēna mazliet jautā, es samulsu. Pēkšņi viņš piesardzīgi paskatījās apkārt.

– Kas notika? – es saspringu.

"Šķiet, ka kāds mūs vēro," dralords tikko dzirdami sacīja.

Mirkļis, un es atkal esmu viņa rokās. Es piespiežos pie sāniem,

bailīgi ieskatoties nakts krāsu dažādībā.

– Nebaidies ne no kā, Ēn. Ejam,” Eirena apskāva mani aiz pleciem un noskūpstīja manu deniņu.

Paskatoties uz augšu, es pamanīju viltīgās gaismas, kas iemirdzējās viņa acīs.

– Tu to darīji speciāli, vai ne? Vai tur neviena nebija?

– Nu kāpēc? Tur vienmēr kāds ir,” atbildēja nevērtīgais dralords!

30. nodaļa. Skaistākā nakts no daudzām...

Pa tikko pamanāmu taciņu lēnām nokāpām līdz jūrai. Koki pašķīrās, atklājot virsmu, ko klāja mirgojoši viļņi. Tad taka strauji pagriezās un veda mūs uz slēgtu līci. Ūdens šeit izrādījās mierīgs un gluds. Novilcis kurpes, gāju gar malu.

– Silti! Un caurspīdīgs... – viņa ielūkojās dziļumos.

Apakšā, nedaudz tālāk, mirgoja daži zemūdens augi un peldēja mazas krāsainas zivtiņas. Likās, ka milzīgā akvārijā būtu ieslēgts dārgs dizaineru apgaismojums. Šķiet, ka ir nakts, bet ūdenī ir vēl vieglāk nekā ārā. Man ļoti gribējās novilkt drēbes un nopeldēties.

– Sagatavoju divieļus un segas gadījumam, ja gribēsies peldēties vai saaukstēties. Viņi man arī iedeva veselu grozu ar visdažādākajiem ēdieniem, – Eirena domīgi uzskaitīja, neapzināti izlobīdama matus pakausī. "Tas ir tur," viņš norādīja uz priekšu.

Šeit es pamanīju īstu piknika vietu, pat ar nelielu nojumi.

– Kad tev bija laiks visu sagatavot?! – Es biju pārsteigts, jo Eirena Dortholā ieradās agri no rīta un pa dienu neizgāja.

– Vēl naktī. Vispirms es lidoju uz šo vietu un līdz ar to arī pie jums.

– Oho! Bet kur tu to visu dabūji? – Es norādīju uz veselu

bagātību bagātību, ar kuras palīdzību varēja ērti noorganizēt pat nakšņošanu.

– Grapa parūpējās, kad dalījos savos plānos.

es pasmaidīju. Šķiet, ka mēs ar Erlīnu Zinboro galu galā kļūsim par labiem draugiem.

– Starp citu, par Grapu. Tas vīrietis, par kuru tu runāji...

– Jaross Nergs. Vakar es to nogādāju Zinborro pilī un man šķiet, ka viss izrādījās labi.

– Kā tu to saprati? – es nogrimu uz izklātās segas.

– Kā tu saprati? „Eirena apsēdās viņam blakus un sāka rakties pa milzīgu pārtikas grozu. Tur atradu pudeli un divas glāzes. Viņš man pasniedza vienu. – Grapa uzvilka vieglu kleitu un izskatījās vienkārši brīnišķīgi, kad iznāca satikt savu topošo vīru. Pūsis viņu ieraugot palika bez vārdiem. Viņš bija dzirdējis runas, ka māsas Zinboro... Maigi izsakoties, viņas nebija daiļavas. Tāpēc es biju patīkami pārsteigts. Un Erlīna izskatījās interesanta un romantiska. Atklāti sakot, es arī to no viņas negaidīju.

Eirena ielēja manā glāzē vīnu. es pasmaidīju. Šķiet, ka Grapa izmantoja manu padomu. Mani uzrunāja tas, ka viņa bija gatava klausīties un mācīties. Tas nozīmē, ka viņai viss būs kārtībā.

– Tātad Grapa un Jaross patika viens otram?

– Noteikti! Mēs kopā apglabājām mirušos, un pēc tam es izpildīju saderināšanās ceremoniju. Tagad, paliekot zem viena jumta ar savām māsām, Nīrs Nergs nevienu nediskreditē.

– Vai viņš tagad ir pilī?

– Jā. Kādam ir jāpieskata māsas un viņu īpašums. Robeža ar

Berštonu ir pārgalvīgu cilvēku pilna, un baumas ātri izplatās. – Mēs ar Lizu redzējam vienu laupītāju vienību. Vai jūs domājat, ka Jaross viens pats var tikt galā ar pils aizsardzību? "Nerga vīriem būs nepieciešama nedēļa, lai sasniegtu Erlingu Zinboro, taču maz ticams, ka kāds uzdrošināsies sākt nemierus vai izlaupīt pili, kamēr tur atrodas tik krāšņs karavīrs." Tiek baumots, ka viņš ir drosmīgs karotājs, godīgs pret draugiem un nežēlīgs pret ienaidniekiem pēc tam, kad viņš spēja aizsargāt sava tēva zemes no Nirfeat iebrukuma. Turklāt viņš nebūs viens. Daži no Zinborro iedzīvotājiem palika uzticīgi Erliniem, viņi palīdzēs aizsargāt māsas, ja notiks laupīšana.

– Labi. Grapa droši vien priecājas, ka tuvumā atradīsies kāds, kas var viņai palīdzēt?

– Tas tiesa. Diez vai šādā laikā viņa gribētu nakšņot viena. Man šķita, ka pat tā stunda, ko pavadīju, lai lidotu uz Nier Nerg, viņai sagādāja nepatīkamus brīžus. Daži kalpi mēģināja pamest pili, paņemot līdzī vērtīgas mantas, taču sargi jaunā kapteiņa vadībā to neļāva. Viņš vadīja Erlīna apsardzi, pulcējot sev apkārt lojālus cilvēkus un pārliecinot dažus kalpus palikt un kalpot tālāk.

"Nu, tas ir lieliski," es iemalkoju vīnu, kas izrādījās skābi salds un aromātisks. Viņa paskatījās uz sāniem uz līci: "Vai jūs domājat, ka ūdens vēl nav atdzisis?"

– Es iesaku jums to pārbaudīt. Vai jūs protat peldēt?

– Noteikti!

Es lieliski peldēju. Fitnesa klubos, uz kuriem es gāju, vienmēr bija peldbaseini un instruktori. Un vairākas reizes gadā Cvetkovs

mani aizveda uz jūru. Es nevarētu iztikt bez šī obligātā rituāla. Tomēr man patika arī ceļot. Dodieties uz skaistām vietām. Un jo īpaši peldēšana. Iespējams, tāpēc, ka mans vīrs gandrīz nemācēja peldēt, un šī bija iespēja pabūt vienam, dreifējot boju zonā vai pat aiz tām.

Tagad es negribēju iet ūdenī viena, tāpēc nolēmu izmantot kādu triku. Uzmetusi skatienu vīrietim, viņa iedeva viņam savu glāzi un graciozi piecēlās. Viņa devās uz ūdens pusi, šūpodama gurnus. Ejot viņa sāka atraisīt kleitas ņieburu. Par laimi, to bija vienkārši un viegli noņemt neatkarīgi. Nokļuvusi krastā, viņa nometa kleitu smiltīs, paliekot tikai plānākajos bikses. Un, neapstājoties, viņa iegāja ūdenī, aizbaidot krasta tuvumā mirgojošās zivis.

Es jutu Eirenas skatienu sev uz muguras. Tas man radīja zosādu un apgrūtināja sprauslas. Bet es apzināti nepagriezios, bet domās saucu viņu: "Nu, nāc! Kāpēc tu tur sēdi? Ir pienācis laiks skriet pie manis, cik ātri vien iespējams!"

"Kas teica, ka es tur sēžu?" "Es jau esmu šeit," manā galvā atskanēja balss vienlaikus ar rokām, kas mani apskāva.

Nobijusies es strauji pagriezios un piespiedu savu kailo krūti viņam pretī. Kļuva šausmīgi neveikli, krāsa ieskrēja manā sejā. Bet, ja es attālināšos, es parādīšos viņa priekšā, varētu teikt, bez nekā. Pat bikses, slapjas, kļuva gandrīz neredzamas uz ķermeņa un neko neslēpa.

– Tu! Tu! Jūs lasāt manas domas, neprasot! – ES teicu.

"Kad tu ar mani runā tik skaļi, es nevaru nedzirdēt."

Atvainojiet. Tā ir Pūķa un Ēnas savienojuma iezīme. Dažiem tas parādās agrāk, citiem vēlāk. Bet tagad... Tas bija ļoti skaļi. Patiesā īstais aicinājums. Un es nevarēju nevilināt jūsu piedāvājumu,” viņa balss ieguva īpašas notis, kas kaut kur manī radīja patīkamu vibrāciju.

Es nezinu, kurš pirmais sniedza roku, bet skūpstis izrādījās neticami salds un reibinošs. Ar grūtībām laužoties, iekritu ūdenī uz muguras, apgriezot un aizpeldēju. Tiesa, viņu sagrāba gandrīz uzreiz... Tieši pie nelaimīgajām biksēm, kuras viegli noslīdēja un palika dralorda rokā. Tajā pašā laikā viņa seja kļuva tik pārsteigta, ka es tā vietā, lai samulsu, es iesmējos un ar galvu devos zem ūdens, gandrīz norijot sālsūdeni.

Viena sekunde, un netālu bija Eirena. Viņš mani pacēla un izvilka uz virsmas.

– Un tu teici, ka māc peldēt! – viņš pārmeta.

"Es gandrīz aizsmacu no smiekliem." Tev bija tāda seja!

– Erysipelas?! Kurš tas ir? – Draklords aizdomīgi samiedza acis.

– Kā šis! Ļoti stulbi!

– Kurš vēl ir stulbs?!

Eirēna sāka mani kutināt. Čīkstēdams es izliecos pāri. Es sāku pretoties, un viņš mani atlaida. Es ātri aizpeldēju. Tad viņa nira, peldēja zem ūdens, skatoties uz mirdzošo skaistumu, bet tūdaļ iznira, šņācot. Manas acis dzēla no sāls, un es bieži mirkšķināju un tad pilnībā aizvēru acis. Asaras tecēja. Tajā pašā brīdī viņi mani atkal pacēla, un knibināšana nekavējoties

apstājās. Es atvēru acis un paskatījos uz Eirenu.

– Tas ir pagājis! Pārsteidzoši, sāls vairs nedur!

– Mazliet maģijas, – dralords piemiedza aci.

Mēs pēkšņi sastapāmies ar saviem skatieniem, pieķērāmies viens otram, pēkšņi aizrāvāmies ar jaunu kaislību vilni. Smaids pazuda no manām lūpām, kad sapratu, ka vairs nevaru aizbēgt. Viņi nevairīsies no tā, ka, līdzīgi seniem instinktiem, spiež mūs ar Eirenu viens otram pretī. Pievilcībai jau nav iespējams pretoties, un, ja tā ir arī piesātināta ar maģiju...

Eirena mani iznesa krastā. Viņš to uzlika uz gultas pārklāja. Ūdens no viņa matiem pilēja uz manas sejas, un es pastiepos pēc dvieļa un sāku viņu žāvēt. Piecēlusies kājās, viņa uzmanīgi izgriezta matus un noslaucīja seju un plecus. Viņš iztaisnojās, apsēdies uz segas netālu. Viņš alkātīgi aprija mani ar savu skatienu, bet nekustējās. Es redzēju un jutu, kā viņa muskuļi kļuva par akmeni, kad es nokāpu zemāk, izmērcot viņa krūtis un vēderu.

– Ēna...

"Pūķis..." es viņu ķircināju tonī un uzreiz attapos, ka esmu nogūlies uz lāpstīņām.

Eirens pārklāja mani ar savu ķermeni, un es sajutu visu viņa vēlmes apjomu. Mēs vairs nerunājām.

Draklords mani mīlēja maigi un kaislīgi. Neatstājot vietu iztēlei. Paredzot visas vēlmes. Es slīku sajūtās. Viņa zaudēja prātu no viņa ķermeņa karstuma, viņa mēles un pirkstu pieskārieniem. No zīdainiem matiem, kas glāstīja manu ādu,

kad viņš slīdēja gar manu vēderu, atstājot dedzinošu skūpstu pēdas. Nodrebēdamās par katru, viņa iegrauza savus pirkstus viņa plecos. Viss mans ķermenis trīcēja no bezgalīgas vēlmes.

Viņš bija tik liels, ciets, spēcīgs un... mans. Mans! No galvas līdz kājām! Kādu iemeslu dēļ es to noteikti zināju, un tas mani sagādāja jutekliskā sajūsmā. Nekad iepriekš neko tādu nebiju piedzīvojusi. Garantijas nebija, bet šeit es jutu tā, it kā man būtu papildu iespējas, kas pārsniedz parastās piecas sajūtas.

Kā jūs varat simtprocentīgi zināt, ka šī persona ir domāta jums?

Bet es zināju. Es to zināju šeit un tagad. Es sapratu, ka viņš pieder man, un no šī brīža... viņam. Un tā tas būs vienmēr. Tāpēc es viņam atļāvu visu. Viņa deva un ņēma. Viņa bija mantkārīga un negausīga. Pirmo reizi es pilnībā atvēros miesā un dvēselē. Tas bija dīvaini, neparasti un... brīnišķīgi.

Un pats galvenais, es nebaidījos, ka tas viss pāries un pazudīs, tiklīdz uzaust rītausma. Jo skaidri zināju, ka tas nepāries un nepazudīs. Tas kļūs tikai stiprāks. Varbūt mēs nesākām viens otru iepazīt īstajā brīdī, bet mums vēl ir visa dzīve, lai to paveiktu. Vēlāk mēs viens otru labāk iepazīsim, bet tagad es vēlos tikai mīlēt, ļaujoties neprātīgajai kaislei, kas mūs abus pārņēmusi.

Eirena čukstēja manu vārdu, sauca mani par Ēnu, atkal un atkal paņēma mani, negausīgi savā kaislībā. Viņš mani aizsūtīja samtainajās nakts debesīs, kas bija nokaisītas ar nepazīstamiem zvaigznājiem. Viss notika tieši ārpus laika un telpas. Bijām tikai

mēs, un šajos platuma grādos jau bija diezgan vasaras nakts.

Kā zvaigžņu virpulis mani virpuļoja vēl viens baudas vilnis. Es kliezdu, atmetot galvu atpakaļ, sajutu vīrieša karsto elpu uz savas ādas, ko mijas vaidi. Eirens kļuva ļengans, iebāzis degunu manā kaklā. Viņš viņu apskāva un turēja cieši. Tā mēs pārdzīvojām kārtējo sajūtu cunami. Es ilgi nodrebēju, piedzīvojot spēcīgas baudas atbalsis. Uztvērusi gaismas zibšņus zem plakstiņiem, viņa sāka ar pirkstiem glāstīt viņa plecu.

– Noguris? – Eirena aizsmakusi jautāja.

– Tu esi smaga un karsta. "Un es esmu izsalcis," es laiski atbildēju, pat negribēdams kustēties.

"Mums joprojām ir daudz pārtikas." Vai vēlaties gatavus fers? – Mazliet attālinoties, Eirena pastiepa roku pēc groza un sāka rakņāties ar roku tur, neskatīdamās.

"Es nezinu, kas tas ir, bet tas izklausās vilinoši," es arī apsēdos.

Fers izrādījās liels auglis, kas atgādina persiku. Man patika persiki, tāpēc es ieguvu visus persikus. Grozā bija arī vairāku veidu sierī, un mēs našķojāmies, nemaz nekaunoties no sava kailuma. Viņi tērzēja vienlaikus, ar prieku skatoties viens uz otru. Un izpratne: viss, kas notika, bija tikai pirmā kārta no daudziem. Un mūsu aizraušanās nav apmierināta. Tikai kādu laiku izslēgts.

– Eirēna? – ES zvanīju.

– Jā, Ēna?

– Un šīs... ķēdes? Viņi ir?

"Jā," viņš pamāja. – Vai jūs vēlētos paskatīties?

– Es pat nezinu... Es nesaprotu, kā ar viņiem izturēties?

"Jo stiprāki viņi ir, jo tuvāk mēs esam viens otram." Jo vairāk spēka mums ir. Tās nav vergu važas, Ēna. Tās ir spēcīgas saites.

"Man patīk, kā tu jūties šajā jautājumā," es pasmaidīju. "Bet varbūt es paskatīšos vēlāk." Tas man pagaidām ir par daudz...

Viņš saprotoši pamāja ar galvu un sniedza man roku:

–Tu esi pilns? Vēl kādas vēlmes?

"Es gribu lidot kaila uz pūķa," es joks izteicu, bet mana kaprīze nekavējoties piepildījās.

–Tavas vēlmes ir interesantas, Marina, – manā galvā atskanēja Smaragda balss.

"Daži cilvēki vienkārši nesaprot jokus," es nomurmināju, skatoties uz apkārtni no pūķa muguras augstuma. Tomēr ideja nebija tik slikta. Patīkams vēsums glāstīja manu ādu, kad mēs pacēlāmies gaisā. – Mēs lidojam pāri līcim. Vai jūs varat iet zemu? Es gribu redzēt, kas ir apakšā.

Pūķis viegli izpildīja norādījumus, un pie pašas ieejas līcī tika atklāts nogrimis kuģis. Un es kā niršanas cienītājs uzreiz izveidoju stendu.

– Lādes droši vien ir daudz dārgumu! Kaut es varētu nirt! Atvainojiet, nav aprīkojuma.

"Tikpat labi jūs varētu ienirt. Un aprīkojuma vietā man ir maģija. Es centīšos pārliecināties, ka varat pārbaudīt kuģi. Tiesa, maz ticams, ka tur atradīsies kāds vērtīgāks dārgums par to, kas man jau pieder," atbildēja Eirena.

–Tu esi tik bagāta?

– Tu aizvaino! Bet mans galvenais dārgums esi tu, mana Ēna.

Piecēlos kājās, izplešot rokas uz sāniem. Es joprojām nebūtu varējis nokrist, maģija mani aizturēja, bet es ļoti gribēju nolekt un nirt.

"Ko tu dari?" – Smaragds bija piesardzīgs.

– Es gribu lēkt. Vai var?

"Par ko?!" – pūķis brīnījās.

– ES gribu! – pasmaidīju un, gaidot, kad pūķis nolaidīsies vēl zemāk un palēninās, lecu, ejot zem ūdens, kā trenere mācīja.

Es biju labs nirt un ne reizi vien lēcu no jahtām un pat no maziem torņiem. Arī šoreiz viss izdevās lieliski. Aiz viņa atskanēja šlakatas, un zem ūdens ienira milzu ķirzaka. Uz brīdi viņa siluets izplūda, un tad viņa vietā parādījās Eirena.

"Mēģiniet elpot," viņš pamudināja, un es sapratu, ka ap manu galvu ir parādījusies gaisa sprauga.

– Ak, cik lieliski! – ES biju laimīgs.

“Tagad labāk ir sazināties garīgi, lai taupītu gaisu. Nedaudz vēlāk mums atkal būs jānāk pēc viņa.

– Sapratu!

Mēs tiešām neatradām nekādus dārgumus, izņemot vecu ieroci, kuru mēs nepaņēmām, un dažas pārļu čaulas. Es tos paņēmu līdzī.

"Ir laiks!" – Eirēna atgādināja.

Satvēris manu roku, viņš spēcīgi izpeldēja virspusē. Tiklīdz nonācām krastā, mēs atkal mīlējāties. Vēlme mūs pārņēma pēkšņi kā vētra. Lika mums uzbrukt viens otram tieši ūdenī. Bija neparasti ļauties šādai kaislei, taču tas mani netraucēja. Jauni

iespaidi, maģiskas sajūtas, nepārvaramas emocijas...

Eirenas skūpsti bija izsalkuši un mantkārīgi, ar sāls garšu. It kā šīs mīlestības stundas nebūtu notikušas pavisam nesen. Ar platām kustībām noglāstīju viņa muguru no kakla pamatnes līdz bedrītēm muguras lejasdaļā. Viņš mocīja manas lūpas, joprojām pietūkušas no skūpstiem, es jutu viņa muskuļu akmens plāksnes. Viņa atmeta galvu atpakaļ, atklājot zodu, kaklu un atslēgas kaulus. Eirenas plaukstas glāstīja manu smago krūti, izplatot elektriskās izlādes visā ķermenī. Tie trāpa visjutīgākajos punktos, liekot jums nodrebēt un vaidēt. Saplūstot senajā dzīves dejā, virsotni sasniedzām vienlaicīgi un ātri.

Elastīgā un atslābinātā Eirena iznesa mani krastā, bet neapstājās, devās tālāk. Izrādījās, ka dziļumā aiz kokiem aiz mūsu mazās nometnes bija neliels ūdenskritums, kura skaņu pārtrauca sērfošana. Nomazgājāties ar svaigu ūdeni un izskalojām matus. Ūdens bija auksts un man kļuva zosāda. Eirena ietina mani uzreiz vairākos dvieļos un sāka mānīties ar uguni, plānojot pagatavot sildošu dzērienu.

“Šī ir skaistākā nakts...” Es gribēju teikt “pēdējā laikā”, bet es to sapratu, iespējams, visā savā dzīvē.

To nebija iespējams pabeigt, balss apklusā, un pār vaigiem tecēja asaras. Draklords uzreiz bija tuvumā un satvēra viņu rokās. Viņš paskatījās, neizpratnē smaidīdams, bet neko neteica. Es pieglaudus viņam klāt, bet pat nepamanīju, kad aizmiglu.

31. nodaļa. Mājas saldās mājas!

Dort Hall mēs palikām nedēļu. Pa dienu es palīdzēju māšai, un vakari un naktis pilnībā piederēja Eirēnai. Viņš pastāvīgi lidoja uz Torisvenu, bet atgriezās vakariņās vai naktī. Kādu dienu, kad mēs gulējām kopā uz gultas, es pēkšņi sapratu, cik viņš ir noguris. Viņam droši vien būtu daudz ērtāk, ja mēs dzīvotu kopā viņa pilī. Es mīlu savu māsu, bet šķiet, ka ir pienācis laiks sakārtot savu dzīvi. Pēdējā laikā arvien biežāk sāku domāt par to, cik jauki būtu turēt rokās savu mazuli.

"Eirēna, vai jums nešķiet, ka ir pienācis laiks mani uzaicināt?" – viņa deva mājienu, glāstīdama dralorda kailo plecu.

Viņš dīvaini sarauca pieri un tad teica:

– Man šķiet, ka ir par agri.

Tas izklausījās nedaudz negaidīti. Pretruna visam, kas notika starp mums.

"Bet tas ir kauns," viņa iekoda tieši vietā, kuru tikko noglāstīja.

Viņa to satvēra tik jūtīgi. Palika pat zobu nospiedums.

– Čau! – dralords rotaļīgi sašutis.

Un es apsēdos viņam un, skatoties uz leju, prasīju:

– Nu, atzīsti, kāpēc tu mani neaicini pie sevis? Vai pils nav sakopta? Vai varbūt tev tur ir vesels harēms saimnieces?

"Es esmu Torisvena dralords, nevis Soljars!" – Eirena bija patiesi sašutusi. – Kopš brīža, kad tu man parādījies sapnī, es

aizmirsu domāt par citām sievietēm!

– Kas tad par vainu? Es iztaisnojos un salīku rokas zem krūtīm.

Eirena paskatījās mazliet augstāk, norija siekalas un pastiepa man roku. Es satvēru viņa plaukstas un, piespiedusi viņu pie spilvena virs galvas, noliecos pie lūpām.

"Ja tu man nepateiksi, kas par vainu, es tevi izraidīšu no guļamistabas," viņa nopietni draudēja.

"Patiesībā šī ir mana guļamistaba," viņš maigi deva mājienu.

– Labi. Tad es devos uz savu vietu. Ja vēlaties man pateikt, jūs zināt, kur mani meklēt.

Viegli uzlēkusi uz grīdas, viņa uzvilka garu halātu no viegla auduma un devās uz izeju. Protams, viņa nevarēja pakustēties ne soli, pirms viņa tika pārtverta un atrauta. Es nemaz negribēju iet prom, tāpēc es ar grūtībām apvaldīju savu apmierināto smaidu un bargi paskatījos uz dralordu.

"Pirmkārt," Eirena nopūtās.

– Kas ir "pirmais"?

"Jūs izdarījāt divus pieņēmumus: nekārtības un saimnieces."
Pirmkārt.

– Hm. Nu ko, tev nav kalpu, ko sakopt?

"Es esmu mēģinājis visu šo nedēļu." Godīgi. Un kalpi... Viņi nevar tikt galā ar šo postu," viņš smagi nopūtās.

– Par ko tu tagad runā?

– Melns pelējums. Maģiski atkritumi, ar kuriem pat pūķa uguns nevar tikt galā. Pareizāk sakot, viņa to ņem, bet vienmēr

atgriežas. Kalpi nevar pastāvīgi dzīvot pili. Cilvēki neriskē doties tālāk par manām kamerām un blakus esošajām telpām.

– Kas tad mums jādara?

– Es nevaru iedomāties. Šo infekciju atnesa nirfeāti. Neviens ar ko tādu iepriekš nebija saskāries. Es to sadedzinu, bet tas viss ir velti. Un Indētājs nerīkojas pret viņu tā, kā vajadzētu. Tāpēc es nevaru tevi atvest uz Sven Hallu. Es nevaru uzņemties tādu risku.

"Es redzu..." es vīlies teicu. – Bet man ir priekšlikums.

– Kuru?

– Uzcelsim māju vai pirksim. Dzīvosim tur. Varbūt mums nevajag milzīgu pili?

"Hmm..." Eirena brīdi padomāja un ieteica: "Labi, es jums parādīšu Svenu Holu, un jūs varēsiet nakšņot ciematā." Bet... Tur nav tik skaisti un mājīgi kā šeit. Jūs būsiet vīlušies.

– Čau! – noglāstīju dralordam pa vaigu. Viņa pagrieza viņa galvu pret sevi, noslaucīja matus, kas bija nokrituši uz viņa sejas, un pieliecās skūpstam. Viegli pieskaroties viņa lūpām, viņa ieskatījās viņam acīs. Viņa mani atkal noskūpstīja. Šoreiz Eirena uzņēmās iniciatīvu, uzvilka mani uz spilveniem. Viņš padziļināja skūpstu, vienlaikus būdams virsū...

No rīta pēc brokastīm kopā devāmies uz Torisvenu. Mana māsa stāstīja, kā viņai reiz gadījās tur viesoties. Ceļojums ilga vairākas dienas. Par laimi, ar Reginharda atļauju Eirens varēja izmantot pūķu celiņus arī Drakendortā, un ne tikai savā pierobežā. Tas ievērojami samazināja ceļojuma laiku.

Svens Hols atšķīrās no Dortholas. Tā arī atradās kalnā.

Apkārtņi ieskauj apstādījumi. Visur ganījās aitu un govju ganāmpulki. Ciemats pāri nākamajam kalnam izskatījās tā, it kā tajā nebūtu nevienas mājas, kas būtu vecāka par gadu.

"Mēs beigsim pie tā, ja jūs nepārdomāsiet," Eirena dzirdēja mani domājam.

Pūķis nolaidās pagalma vidū. Tas neizskatījās tik pamests, kā teica Vasiļina. Tomēr pils tika uzraudzīta, un ciemos kalpi kaut ko darīja, taču tā joprojām nebija ne tuvu tik kopta kā Dortholā.

– Nepamet mani. "Nepieskarieties nekam, īpaši sienām," Eirena brīdināja pirms ieiešanas pils zālē.

Ēkas iekšienē bija pamestības sajūta. Atkritumu nebija, bet komforta arī nebija. Darbs šeit ilgs vairāk nekā vienu gadu, bet es tirpu no gaidīšanas. Es varu šeit visu sakārtot pēc savas gaumes. Katrs stūrītis!

Smaidot viņa pagriezās ap savu asi, un man šķita, ka Svens Hols uzmundrināja. Tas bija tā, it kā guļošs dzīvnieks pēkšņi pamostos un saraustītu ausis, piesardzīgi un ar cerību mani vērodams. Viņš man atgādināja suni, kuru viņa saimnieks pameta patversmē, kurš kaut ko ieraudzīja savā jaunajā apmeklētājā. Tajā brīdī es skaidri sapratu – tagad šīs ir manas mājas, un es no šejienes neiešu. Un nekāds melnais, sarkanais vai pelēkbrūnais un pelēkais pelējums mani no šejienes neizvedīs.

Sajūtot kaut ko līdzīgu aicinājumam, es devos uz priekšu, uzticoties nesaprotamai sajūtai. Tas bija kaut kas pilnīgi jauns, bet es ne mirkli nešaubījos, ka daru visu pareizi.

– Marina, kur tu dosies? ES jautāju...

– Ššš! – es, neapstājoties, pacēlu roku un turpināju iet uz to pusi, kur mani veda pils.

Viņa uzkāpa pa kāpnēm, pagāja garām vairākām ejām, Eirena sekoja, neko vairāk nejautājot. Apmēram divdesmit minūtes klejojām pa pamestiem gaitenītiem, kas bija nokaisīti ar atkritumiem un putekļiem, pirms apstājāmies pie masīvām durvīm.

– Kas tur ir? – jautāju dralordam.

"Chambers..." viņš noskaidroja rīkli pirms turpināja. "Kādas mana tēva... kaislības kambari," viņš gandrīz izspļāva. – Atvainojiet. Man nepatīk runāt par viņu.

– Saproti. Bet atveriet šīs durvis, lūdzu. Pelējuma avots ir tur.

Realitāte pēkšņi izplūda, un es kaut ko redzēju, bet man nebija laika īsti saprast, kas tas bija. Man pēkšņi sāka griezties galva un es sastingu. Eirēna uzreiz mani apskāva, piespiežot sev klāt.

– Pelējums ietekmē tevi. Mums steidzami vajadzīgs gaiss!

Eirena mani atrāva, bet es pretojos:

– Beidz! Uzgaidi minūti. Man jāpaskatās. Parādi man, lūdzu.

Es nezinu, kā izskaidrot, es neesmu burvis. Bet, man šķiet... Šķiet... – bija neticami grūti noformulēt savas jūtas.

Mana māsa teica, ka, pateicoties savai saiknei ar dimantu, viņa prot arī nedaudz izskatīties ar maģisku redzi. Tiesa, ne uz ilgu laiku. Bet es to vēl nevarēju izdarīt, tāpēc biju noraizējies, ka tiešām esmu bijis pakļauts pelējumam, un tas viss bija tikai mana iztēle.

Eirena satvēra manu roku, un tajā pašā brīdī es redzēju pasauli

ar pūka acīm.

– Uh, pretīgi! – viņa novilka grimases, saprotot, cik daudz pelējuma ir apkārt.

Un nē, es to nebiju iedomājusies. Tajā zibspuldzē es viņu tiešām redzēju. Svens Hols mēģināja man demonstrēt savu slimību.

Melns pelējums karājās lupatās no griestiem un rāpoja lejup pa sienām neglītos aizkaros, kas izskatījās pēc vaļīgas ādas. Tas sakrājās nepatīkamos kunkuļos kaktos... Man no riebuma sāka šķist slikta dūša, un es aizvēru acis, cenšoties atgūt ierasto redzi, taču pēdējā brīdī pārdomāju. Man jāredz, uz ko Svens Hols mani tik spītīgi veda. Redzēt un iznīcināt.

– Eiren, man tev ir jautājums. Varbūt dīvaini. – Dīvaini, jo Vasiļina pat neko tādu nepieminēja. "Vai pils var kaut kā sazināties ar mani?"

– Teorētiski jā, ja viņš tevi atpazīs par saimnieci.

– Vai tā ir ar visām dralordu pilīm?

– Neteikšu par visiem, bet Sven-Hall ir īpaša vieta. Un kā ar tevi...

"Labi, atveriet to," es viņu pārtraucu, jo pārāk ilgi nevarēju to izturēt šādā redzes režīmā. – Ātri atveriet!

Slēdzene noklikšķināja, paklausot Eirenas burvībai, un viņš pagrūda durvis. No iekšpuses bija jūtama sausa, stāvoša gaisa un nez kāpēc deguma smaka. Mēs uzmanīgi iegājām iekšā un paskatījāmies apkārt. Sienas šeit bija melnas ne tik daudz no pelējuma, cik no kvēpiem. Un no situācijas vispār nekas nepalika

pāri. Nospiedoša atmosfēra.

– Kas te notika? – jautāju Eirēnai.

"Es šeit visu sadedzināju nirfeatēm." Pat pirmajā dienā...

"Es redzu," es pamāju un devos uz priekšu, skatīdamies apkārt. Šeit ir jābūt kaut kam svarīgam. Kaut kā dēļ pils mani šeit atveda. Un es jautāju, pagriezies pret Svenu-Hālu: – Saki, lūdzu...

Pils ir atsaukusies! Melnums sakustināja. Uz akmens sienām un grīdas parādījās zeltains tīkls, kas nīrbēja, sekojot mūra kontūrām, un pēc tam nodzisa visur, izņemot vienu akmeni uz grīdas dzīvojamās istabas vidū. Apsēdos viņam blakus un ar pirkstiem pieskāros sodrēju notraipītajai virsmai.

– Eirēn, tev ir duncis vai nazis?

"Šeit," dralords pasniedza man savu dunci.

Es iedūru akmens galu, un tas negaidīti izrādījās viegli. Zem tā bija kešatmiņa ar kastīti. Es to izņēmu un atvēru vāku. Iekšpusē uz melna samta sudraba rāmī ieklājiet nelielu spoguļi. Zem tās duļķainās virsmas virpuļoja dūmi. Pelēks un necaurīdīgs. Un vāka iekšpusē bija slēdzenes attēls. Krāsots ar krāsām. Svens-Hāls! Aprises ir pārāk atpazīstamas.

– Kas tas ir? – čukstus jautāju.

"Man nav ne jausmas, bet tas izstaro haosa burvību," Eirena saviebās.

"Tas ir tas, kas izplata pelējumu visā pilī." To nevar iznīcināt, jo jāpārvar nevis sekas, bet cēlonis!

Izstiepos un ar plaukstu aizklāju spoguļi tā, ka uzzīmētā pils

tajā vairs neatspīdēja. Eirēnai nebija laika mani apturēt. Tajā pašā brīdī mūsu acu priekšā notīrījās telpas sienas. Palika tikai sodrēji, bet melnā pelējuma vairs nebija. Pateicoties pūķa vīzijai, es to noteikti zināju.

Atskanēja klikšķis, un es pārsteigta atvilku roku atpakaļ. Zem tā tika atklāts tikai rāmis. Un amalgamas vietā palika tikai pelēku pelnu kaudze. Mani pēkšņi apskaloja pateicības vilnis, kuru uzreiz nomainīja miera un komforta sajūta.

– Eirēna? – es uzmanīgi saucu. – Es domāju, ka mums izdevās!

Draklords arī paskatījās apkārt.

"Es nezinu par pārējo pili, bet viņa noteikti vairs šeit nav."

"Tad iesim un pārbaudīsim!" – es ierosināju, pieceļoties.

–Kur mēs sākam? Kādas idejas? – draklora balss izklausījās insinuojoši un gandrīz izaicinoši.

Es apskāvu viņa kaklu, nedaudz izlieku muguru un, skatoties no zem skropstām, atbildēju:

"Es iesaku sākt ar mūsu guļamistabu."

– Lieliska ideja! Mums viss ir jāpārbauda pareizi!

Eirenas lūpas satvēra manu muti.

Pēc tam, kad atklājām dīvainu slēptuvi, sākām izpētīt pili, taču drīz vien es jutos slikti. Grūti izskaidrot. Tas nebija kā vienkārša slikta dūša vai reibonis. Man nekas nesāpēja. Manas kājas pēkšņi padevās, it kā es pēkšņi būtu zaudējis visus spēkus. Pat elpošana kļuva apgrūtināta, un Eirenam vajadzēja mani pacelt rokās.

Beidzot mēs iekļuvām viņa guļamistabā, un tas izrādījās tāds,

kādu es to redzēju sapnī. Izņemot to, ka šī vieta bija pieklājīgā formā, pirms es ievācos. Neskatoties uz stāvokli, atzīmēju, ka šeit ir diezgan omulīgi, lai gan ir kāds darbs.

– Kā es varu Jums palīdzēt? – Eirena noguldīja mani uz milzīgas gultas ar baldahīnu.

"Viņa ir pārgurusi, viņa nav burvis!" – uzreiz atskanēja Smaragda balss.

– Kāpēc es esmu noguris? Un tagad ko es varu darīt? – vāji jautāju.

"Jūs iznīcinājat Nirfu burvestību ar vienu pieskārienu, un tas nepalika bez sekām," Eirens paskaidroja pūķim.

"Jums ir jāapmainās ar enerģiju. Steidzami!" – Smaragds ieteica.

– Un kas man jādara, lai tas būtu...

Draklords pēkšņi apstājās un pastiepa man roku. Noskūpstīja mani uz lūpām vienu, divas reizes. Viņš atkāpās, skatīdamies acīs, it kā pārbaudītu efektu. Es pastiepu roku un apviju rokas ap viņa kaklu, pieprasot atsākt pārtraukto skūpstu, kas patiešām lika man justies labāk.

"Šķiet, ka mani spēki atgriežas," es atzīmēju, kad radās šāds brīdis. "Es domāju, kāpēc tas mani nepiemeklēja uzreiz?" Laikam tāpēc, ka arī toreiz skūpstījāmies, un tikai tad gājām pārbaudīt slēdzeni?

Patiešām, visas sarunas par guļamistabu samazinājām līdz jokiem un kārtīgi izķemmējām vairākus gaitenus un telpas, pirms es zaudēju spēkus. Un tagad, kad dralords mani

noskūpstīja, ar katru brīdi kļuva vieglāk.

– Tas ir brīnišķīgi! – Eirēna izdvesa, elpa apdedzinot ādu uz krūtīm. "Tad es to darīšu, līdz tu būsi piepildīts ar enerģiju."

Gaidīšanas zosāda uzreiz pārskrēja man cauri ķermenim. Es uz viņu reaģēju pārsteidzoši spilgti.

Dažas stundas vēlāk, izjucis un noguris, bet ļoti priecīgs un apmierināts, es atspiedos uz spilveniem. Viņa aizvēra acis, garīgi sniedzoties pēc pils. Es nezināju, kā to izdarīt pareizi, bet tas notika instinktīvi. Manu acu priekšā parādījās trīsdimensiju modelis, it kā zīmēts grafiskajā redaktorā. Tas pilnībā sastāvēja no zaļām līnijām, bet vietām aprises bija dzeltenas un pat oranžas – te vajadzēja sakārtot un salabot. Bet satraucošā sarkanā krāsa man par atvieglojumu nekur nebija pazudusi. Un, pats galvenais, man nekur nebija jāiet, lai pārliecinātos, ka man ir taisnība – pili vairs nebija pelējuma.

– Es nespēju noticēt, bet tas tiešām tā ir! – draklords apstiprināja, kad es viņam izteicu savus secinājumus.

– Eiren, bet, ja es neesmu burvis, kāpēc es jūtu pili un ietekmēju nirfu burvību?

"Tā nav īsti maģija, mīļā." Tās ir tikai tavas spējas," viņš noņēma noklīdušu matu šķipsnu no mana vaiga un noskūpstīja manu deniņu.

– Kā šis?

– Neaizmirstiet, ka atrodaties robežu pasaulē. Esmu pārliecināts, ka daži Visuma likumi atšķiras no jums.

"Paskaidrot?"

Man šķiet, ka es jau uztvēru viņa domu, bet es gribēju dzirdēt apstiprinājumu.

– Pieņemsim, ka visi cilvēki var staigāt un runāt, vai ne?

"Apmēram tā," es piekritu, nesākot demagogu par šī noteikuma izņēmumiem.

– Bet daži arī lieliski dzied, un citi aizlec tik tālu, par ko citi nav sapņojuši, vai ne?

"Mums Visuma likumi darbojas līdzīgi," es pasmaidīju, saprotot, kurp viņš dodas.

– Lūk! Un šeit, Limitos, jūs varat iznīcināt nirfeats burvību un sarunāties ar vienu konkrētu ar pili. Bet tas nepadara tevi par burvi, jo tu nekad nevarēsi uzburt un iegūt tādu pašu rezultātu kā es, lai arī kā tu censtos. Jūs nepakļausit elementus, nepārvaldīsiet kaujas maģiju. Saproti?

– Liekas...

– Ņemiet, piemēram, ārstniecības augu zinātāju Aisānu. Viņa arī nav burvju māksliniece, lai gan ar savu dāvanu lieliski dziedina, pazīst ārstniecības augus, sajūt organismus. Viņai ir tāda dabas dāvana. Bet viss, ko es uzskaitīju iepriekš, viņai arī nav pieejams, labi?

"Es saprotu," es pamāju. – Ierobežotās robežās nav jābūt burvim, lai būtu, ummm... Padziļinātas spējas? – Jā.

Mēs gulējām līdz rītam. Viņi runāja, mīlējās, gulēja. No rīta pirms brokastīm Eirena mani noskūpstīja un devās trenēties. Un es mēģināju sazināties ar pili, sūtot viņam dažādus prāta lūgumus. Pils man atbildēja, un ar katru atbildi kļuva vieglāk

saņemt.

Ērti, tomēr man ir iespēja! Es saņēmu jebkādu informāciju par šo vietu, ieskaitot sienas un teritoriju aiz tām, tik ātri, it kā man būtu papildu sajūtas. Pils smarža, tauste, redze, dzirde, garša un sajūta – jā, es tagad esmu supercilvēks!

O jā! Es esmu arī "anti-nirpheate" līdzeklis, lai gan manas iespējas šeit ir ļoti ierobežotas. Diez vai Nirfeja nomirs agonijā, tikko pieskaroties man ar pirkstu. Žēl gan. Es nepalaidīšu garām iespēju viņu cieši apskaut, satiekot viņu, ja tas pasargātu Limitus no nirfu tirānijas.

Ātri pārbaudījusi, vai pili nav sveši cilvēki, devos pēc Eirenas. Viņa ietinās plānā segā un izslīdēja pagalmā. Es klusi apsēdos uz lieveņa un sāku vērot, kā mans līdz jostasvietai izgērbtais draklords trenējās kopā ar Indētāju.

Ar prieku vēroju, kā viņš izpilda paņēmienu. Kā sviedru lāses uztver atspīdumu uz viņa iedegušās ādas. Kā zem tā izspiedušies muskuļi, ko tādus nekad neesmu redzējis pie fitnesa kluba pastāvīgajiem apmeklētājiem. Viņš ar auklu ievilka matus zirgastē, lai netraucētu, un man kaut kā tagad atgādināja raganu. Un spēcīgo, bet tomēr nedaudz pamesto pili varētu viegli nodēvēt par Kāru Morenu, pat ja nebūtu tik majestātisku kalnu kā datorspēlē.

Fantāzija man lika pasmaidīt.

– Tas ir tik skaisti! – es apbrīnoju, paceloties viņam pretī, kad Eirena, pabeigusi kārtējo sitienu sēriju, nolaida zobenu un pagriezās pret mani.

"Nē, tas ir skaisti – tas ir tas, ko es tagad redzu," viņš atbildēja ar elpu.

Kad dralords gāja man pretī, viņa acis joprojām dzirkstīja no “ēnu boksa” un viņa krūtis bieži cēlās. Treniņos viņš noteikti neslinko. Es arī jutu iekāri un sajūsmu, kas vērsta uz mani. Un viņa stāvoklis uzreiz tika nodots man. Smaids pazuda no manām lūpām, un es klusēdama nometu segu zemē. Tā mums arī kalpoja par gultu tepat pils pagalmā uz nomīdītas zemes tajā pēkšņās kaislības brīdī, kas mūs pārņēma

32. nodaļa. Šķiršanās skumjas

Puhliks ieradās tajā pašā dienā pēc pusdienām. Noguris, nedaudz nobružāts, bet dzīvs un neskarts. Es tikko gāju pa pagalmu, kad viņš pārlidoja pāri sienai un iekrita manās rokās:

– Marina! Marina, es tevi atradu! Vai tu esi šeit!

– Apaļš! Apaļš! – es apskāvu cāli.

– Tu to saspiedīsi! – viņš čīkstēja.

– Ak, piedod! Jūs esat tik daudz zaudējis svaru! – es pamanīju, sajutudama trauslo mazo augumu.

"Es steidzos nokļūt pilī." Es negaidīju tevi šeit atrast. Es domāju, ka pasēdēšu klusi. Mani šeit noteikti neviens nemedīs.

– Vai tevi nomedīja? – es biju šausmās.

– Pastāvīgi! Atcerieties to Grappa reklāmu? Joprojām ir atlīdzība par manu notveršanu, un baumas jau ir izplatījušās visā Torisvenā. Vai varat iedomāties, viņi pat mēģināja mani sagrābt mežā! Viņš aizgāja piespiedu kārtā. Kopš tā laika neesmu daudz gulējis. Un es arī to neēdu... Cilvēki traki! Mantkārīgs!

– Nebaidies! Es to nekavējoties pārtraukšu. Un es parunāšu ar Grapu. Ir pienācis laiks viņai atzīt, ka tu tagad esi mans.

Nākamās nedēļas bija raižu pilnas. Pilī parādījās kalpi, un dzīve sāka vārīties. Eirena vakarā piegādāja man Lizu, bez kuras es netiktu galā, un pēc divām dienām ieradās Agripina. Šī dīvainā sieviete bija harpija. Viņas patiesais izskats bija biedējošs, taču viņa prasmīgi novērsa acis, metot ilūziju. Gapa arī skaisti zīmēja.

Apskatījusi pili, viņa apsolīja uzzīmēt tās plānu un ieteica pulcēties pie Vasiļinas, lai apskatītu katalogus un lemtu par dekorāciju.

Remonts ir lēns process, tāpēc darba bija daudz. Un jūs to nevarēsit pabeigt pirms ziemas! Arī tāpēc es bieži apmeklēju Vasiļinu Dortholā. Kopā sēdējām un šķirstījām harpijas zīmētos katalogus. Harpijai bija ne tikai fotogrāfiska atmiņa, bet arī spēja galvā saglabāt neticami daudz informācijas un pat uzzīmēt visu, ko viņa jebkad bija redzējusi. Skaudība!

Eirena mani no rītiem atveda uz Dortas zāli, un mēs kopā domājām par dizainu. Agripina uzzīmēja manas idejas, un vakarā es tās parādīju Eirenai. Dažreiz mēs strīdējāmies par noteiktiem punktiem, bet es biju nelokāms, un manam vīrietim bija gandrīz neierobežoti līdzekļi. Šajā tandēmā mēs izveidojām savu sapņu pili. Pārbūve, remonts, mēbelēšana...

Svens Hols priecājās par šo uzmanību un uzplauka mūsu acu priekšā. Sienas mirdzēja spožāk, gaiss gaitenos un istabās tagad vienmēr bija svaigs, un puķes un pat augi teritorijā izskatījās tā, it kā tos būtu sarūpējuši labākie dārznieki. Maģija, lai ko kāds teiktu!

Mēs ar Lizu arī pastaigājāmies pa apkārtni, jāgot ar pirmās klases zirgiem, kurus Eirens mums uzdāvināja. Un es biju tikai laimīga. Tiesa, mums bija jāiegūst tiesības braukt bez apsardzes. Es biju noguris no spiegiem mūsu pasaulē, ko es teicu Eirenai tieši. Beigās nonācām pie kompromisa, un es staigāju apkārt, karājos ar amuletiem, kā arī no rītiem trenējos ar vieglu zobenu,

dunčiem un apguvu roku cīņas pamatus. Tas man nemaz nebija apgrūtinājums, un man tas pat patika, it īpaši, ja nebija fitnesa klubu. Turklāt es mācījos kopā ar savu mīļoto. Jā, pamazām Eirens beidzot iekļuva manā sirdī un droši tur apmetās.

Es ātri atradu kopīgu valodu ar ciema iedzīvotājiem un kalpiem, taču ne bez mēģinājuma mani pārbaudīt. Es jau sen iemācījos nogriezt nekaunīgus cilvēkus, tāpēc viegli un pārlicinoši noliku viņus savā vietā.

Mēs arī noslēdzām problēmu ar Grappa:

– Ņem šo briesmoni! – viņa pamāja ar rokām, kad stāstīju par ekosaimniecību. "Man nevajag neko, kas man atgādina manu bijušo līgavaini!"

Es garīgi atviegloti uzelpoju. Tomēr brīdis bija delikāts, un es baidījies, ka tas ietekmēs Erlīnas tikko topošo draudzību.

"Ja jums ir vajadzīgas spalvas, nav problēmu," es devu mājieni. – Lunāras kambarī, kur es dzīvoju, ar to ir pilna kaste. Jūs to nevarat iztērēt dažu gadu laikā. Bet, ja vajadzēs, atvedīsim vēl. Tikai pasaki man.

– Brr! Ceru, ka tas nebūs vajadzīgs," Grapa nodrebēja.

– Kā māsām iet? – ES jautāju. – Vai viņi uzvedas labi?

"Miskalijai viss ir kārtībā, bet Afi dažreiz mēģina atgriezties pie vecās dzīves, bet es viņai neļauju," viņa plēsonīgi pasmīnēja.

"Uzmanīgi uzmaniet viņu," es piesardzīgi teicu.

– Tagad man ir Jaross. Viņš jau nedēļu bija ieslodzījies Afiju istabā uz maizes un ūdens pēc tam, kad viņa vakariņās uzdrošinājās mani apvainot un uzdrošinājās viņam uzvest acis.

Ak, cik tas bija brīnišķīgi! – Grapa sapņaini aizvēra acis. “Mans topošais vīrs teica, ka, ja Afi atļausies to darīt vēlreiz, viņš nosūtīs viņu pie savas vecākās tantes uz purviem.

Es smējos, bet domāju: man kaut kas jādara ar Grapas jaunāko, lai viņa neko sliktu nedara. Varbūt aizvest Affinatu uz Sven Hallu? Ļaujiet viņam darīt kaut ko noderīgu. Jā, viņš vismaz palīdz veikt remontdarbus un pieskata kalpotājus. Viņai tas noteikti izdosies. Ir skaidrs, ka meitenei ir nenogurstoša enerģija un viņa cieš no garlaicības. Atkal par audzināšanas trūkumiem. Šis tips man ir pazīstams. Dažreiz tas var būt ļoti noderīgi, ja atrodat pareizo pielietojumu. Un tāpēc viņš būs uzraudzībā, un viņš uzmanīsies, lai nesabojātu lietas. Un tajā pašā laikā viņa uzskatīs, ka ir audzināta statusā. Šķiet, ka tas ir Pūka ēnas palīgs. Hm...

– Grappa, vai gribi, lai es ņemu Affinatu savā dienestā? Esmu pārliecināta, ka ainavas maiņa viņai nāks par labu. Varbūt no tā sanāks kas labs.

– Jā, viņa tevi saindēs! – Erlīna bija sašutusi.

– Un es neko nesaindēšu! – viesistabas durvis, kurā sēdējām, pavērās vaļā.

– Ak, nelietis, vai tu noklausījies?! – Grapa bija sašutusi.

– Jā! – Affi izaicināja. "It kā šeit būtu kaut kas cits, ko darīt!" Skolotāji ir aizbēguši, tu vienmēr mājies ar savu Jarosu, neviens par mani nerūp!

– Ir nolemts, es tevi ņemšu. Tu vari pacelties augstu, bet ar vienu nosacījumu,” es piecēlos, lai viņu satiktu.

– Kurš?

– Absolūta lojalitāte man un draklordam.

– ES piekřītu! Es zvēru, ka jūs to nenožēlosit, ieguva Shadow! – ar degsmi un dzirkstošām acīm man pielēca vidējā Erlīna Zinboro.

Kādu iemeslu dēļ es viņai ticēju.

Pagāja vēl dažas nedēļas un es pamanīju. Ka Eirena staigā apkārt drūmā. Viņš nopūšas un uz stundām pazūd bibliotēkā. Vai pat smaragda alā, kas paslēpta starp mežainiem pakalniem.

– Mīļā, kas ar tevi notiek? – iegāju bibliotēkā un apskāvu viņu no mugurpuses.

Novilkusi matus no deniņa, viņa noskūpstīja kādu negaidīti mīkstu vietu. Viņš pagriezās, lūpām paceļoties. Viņš ievilka mani sev klēpī. Viņš viņu apskāva, piespieda sev klāt un kādu laiku klusēja. Noglāstīju viņa galvu, izbaudot maiguma mirkli, un pēkšņi mans skatiens nokrita uz atvērto grāmatu. Zem tās bija izklāta detalizēta Torisvenas karte ar dažām atzīmēm... Puzle sanāca uzreiz...

– Eiren, ir pienācis laiks, vai ne? Vai jums ir pienācis laiks mainīt aizsargbarjeras kristālu?

"Tieši tā, un mēs vairs nevaram vilcināties," viņa vietā atbildēja Smaragds.

– Kungs, nē! – es tik cieši apskāvu savu mīloto, it kā gribētos iesūkties.

Es gribēju kliegt: "Es tevi nelaidīšu!" Nē, ne tagad! Vēl ir laiks, vai ne? Nedēļu agrāk, nedēļu vēlāk... Lūdzu, es vēl neesmu

gatavs doties prom! Es nevēlos sēdēt pie loga un skatīties, vai virs horizonta parādās lidojošs pūķis...

– Vai Vasiļina stāstīja, kā bija Drakendortā? – Eirēna negaidīti jautāja.

– Kas tieši?

– Tātad viņa man to neteica. Cunami. Vai esat redzējuši saburzītu mežu, kas vēl nav paspējis atgūties? Krasts, kuru šķita nograuzusi milzu mute?

ES redzēju. Es to redzēju, bet nepievērsu uzmanību. Likās, ka tur vienmēr tā bijis. Nekad nevar zināt, kas varēja notikt pirms mēs ar Vasku parādījāmies.

"Es to redzēju..." viņa čukstēja, tikai tagad sapratusi, cik spēcīgam ir jābūt vilnim, lai sasniegtu tālu aiz pils līmeņa.

Tik tālu! Paveicās, ka Dorthola atradās kalnā un netika sabojāta.

– Līna iekļuva šajā cunami. Viņa skrēja glābt zēnu un nokļuva ūdenī. Viņu izglāba brīnums. Labi, ka biju tuvumā. Kalpi paši to nevarēja izdarīt, viņiem bija jāgriežas pēc palīdzības pie ieslodzītā, – Eirena pasmīnēja. Tas bija biedējoši, Māriš," viņš skatījās man tieši acīs. "Bet Drakendortā tas ir tikai ūdens." Un šeit mums ir indīgs ūdens, kas inficēts ar radībām, kas nogalina ar vienu pieskārienu. Pūķu, indīgu augu un aļģu mākoņi. Viens piliens uz ādas, viens kodums un...

– ES sapratu! – viņa kļiedza, izlecot viņam no klēpja. Viņa sažņaudza dūres un klusāk piebilda: "Es saprotu, Eiren." Bet man ir tik bail. Es tik ļoti baidos par tevi... Es nevaru tevi pazaudēt,

jo tikai nesen tevi atradu, mīļā!

Viņš piecēlās un noglāstīja manu vaigu. Viņš maigi paskatījās sev sejā:

"Man viss jādara laikā, kamēr kristāls vēl turas un purvu inde nav inficējusi mūsu purvus." Viņi jau ir ļoti nedraudzīgi.

Nedaudz pamājojot ar galvu, viņa aplika sev apkārt rokas. Saprast. Es zinu, ka man nevajadzētu vilcināties. Ka no tā ir atkarīga Torisvena dzīve un pārējās robežas, bet es nevaru palīdzēt...

"Es lūgšu par tevi Pūķim priekštecī," viņa apsolīja, slēpdama asaras, kas neviļus sariesās.

Eirēna pievilka mani sev klāt. Viņš noglāstīja manus matus, noskūpstīja mani, un tad mēs ilgi un lēni mīlējāmies tepat bibliotēkā...

Pēc trim dienām viņš aizgāja. Šajā laikā Grappa ieradās manā pilī. Pārsteidzošā kārtā viņš un viņa māsa tagad sapratās daudz labāk. It kā viņi būtu viens otram garām.

"Tu esi izaudzis Affi," atzīmēja Grapa.

– Paldies. Tas ir tāpēc, ka man šeit ir daudz jāuztraucas, un Sven Hall kalpi ir neuzmanīgi. Mums viņi ir jāizglīto.

Mēs smējāmies. Mēs apspriedām baumas un tenkas. Cilvēki Zinborro Ērlingā stāstīja, ka pēc saulrieta virs Berštonas redzējuši dīvainu spīdumu. Bet, protams, nebija neviena, kas tur ietu un pārbaudītu, kas tas ir. Varēja tikai cerēt, ka tā bija laba zīme.

Nākamajā dienā ieradās Vasilīna un viņas vīrs, Zlata un

Vovka. Harpija bija ar viņiem. Palicis pie mums vienu dienu, Reginhards devās darba darīšanās uz Kirfarongu un atgriezās tikai nākamajā dienā. Pēc tam uzņēmām Finbāru, kurš apbrīvoja, kā Svens Hols uzplauka līdz ar saimnieces izskatu. Viņš teica, ka nekad viņu tādu nav redzējis.

Tā nu pagāja vēl vairākas sāpīgas gaidīšanas dienas, kuru laikā mēģināju nodarboties ar jebko, lai tikai iekristu un aizmigtu.

Pūķis virs meža parādījās tikai trīs nedēļas vēlāk, kad es jau biju noguris no gaidīšanas...

Tas parādījās, un tad pēkšņi sāka strauji samazināties un pazuda. Kā laime, šodien mēs ar Lizu bijām pilnīgi vienatnē, ja neskaita kalpus. Mana māsa un viņas ģimene aizlidoja pirms dažām dienām, un pat Afi devās kopā ar Grapu apciemot Jarosa vecākus. Viņa teica, ka ballē pieskatīs savu līgavaini.

Patiešām, Sven-Hall vēl nav bijušas balles vai pieņemšanas. Un mēs baudījām viens otru un nodarbojāmies ar ainavu veidošanu. Bet Erling Nergā viņi jau ir izveidojuši mierīgu dzīvi. Tomēr šī bumba viņiem bija pirmā kopš Nirfeats tika izmestas no Reach. Mani arī uzaicināja, bet es nevarēju aiziet, kamēr Eirena atgriezās. Bet pārējiem nebija jāzina, kur tagad atrodas draklords un ko viņš dara.

–Vai tu to redzēji? – Es satvēru Lizas roku.

"Pūķis ir nolaidies," viņa šaubīgi atbildēja. – Varbūt viņš ir noguris. Apgulties iedzert? Ak! – Viņa iesmējās, saprotot, ka ir apmaldījusies vārdos.

– Liza, viņš neapgūlās, viņš nokrita! – satraucos, palūkojoties

uz vietu, kur pūķis varēja nolaisties.

Man likās, ka kaut ko redzēju. Kaut kas aizdomīgs, bet es nevarēju saprast, kas tieši.

– Nyera, bet viņš jau ir klāt. Viņš atgriezās, kas nozīmē, ka nākamajos septiņus gadus Torisvenam briesmas nedraud.

"Jā..." es izklaidīgi atbildēju, joprojām nenovēršot acis no punkta uz horizonta.

Bet nekā. Nav kustības.

"Draklords varēja vienkārši nolaisties atpūsties." Pārkāpt purvus un nomainīt artefaktu nav viegls uzdevums. "Viņš noteikti ir šausmīgi noguris," mans draugs mēģināja mani nomierināt, bet es viņu gandrīz nedzirdēju.

Viņa ar acīm skenēja horizontu, mēģinot atrast vismaz vienu pamanāmu punktu. Vismaz kaut kas...

Tikai pakalni un meži, aiz kuriem var paslēpties neskaitāmi ezeri ar purvainiem krastiem, upēm un purviem. Un no šejienes, no augšas, jūs nevarat redzēt neko, izņemot zaļo bezgalīgo jūru ...

Vismaz kaut kas iekrīt acīs. Vismaz kaut kāds orientieris...

Beidzot, kad man jau sāka sāpēt acis, es sapratu: ja paņemsiet šos divus kalnus, pūķis pazudīs zemienē tieši starp tiem un nedaudz pa kreisi. Tas ir vienīgais, ko varēju pamanīt.

– Darsij, saki, lai apsegloju zirgu! – es pavēlēju kalponei. – Nav divu. Viens iepakojums. Ļaujiet viņiem savākt krājumus vairākas dienas. Siltas segas – prātoju, ko vēl varētu paņemt?

– Tu esi traka, Marina! – Liza teica un uzreiz pievērsās

Dārsijai, kuras acis bija kļuvušas kā piecdesmit dolāru. – Četri zirgi. Vai vēl labāk, seši, Dārsij. Vēl viens maiņas zirgs. Marina, vai mums jāpaķer daži vīrieši?

Es nosmīnēju, atceroties, ka pils bija pilna ar vīriešiem. Tuvumā esošajā ciematā tādu gandrīz nav. Un tie, kas pastāv, nav nekādi karotāji, bet gan strādīgi. Un no tiem nebūs lielas nozīmes, viņi tikai sāks ar mani strīdēties un mani atrunāt.

Mums bija celtnieki, galdnieki, kalēji, bet es nebiju nevienam tuvu un nebiju gatava viņus ņemt līdzī mežā. Pili droši aizsargāja Reach un zobena burvība, un mums pat prātā neienāca, ka kāds pie pilna prāta riskētu uzbrukt Pūķa ēnai, tāpēc mēs nepapūlējāmies savākt vismaz dažus armiju, kamēr pilī notika remontdarbi. Limita robežas bija slēgtas, un neviens negaidīja uzbrukumu.

– Kuru mēs ņemsim? Viņi kravās trīs dienas,” es nomurmināju.

Manā dvēselē viss vārījās un dega ar nepieciešamību nekavējoties doties ceļā. Tā sirds, kas kļiedza un raudāja, lika nevilcināties, citādi jau būtu par vēlu...

33. nodaļa. Pūķis un ēna

Eirens Smaragds, Torisvenas Reach draklords

Kaut kur virs Torisvenas bezgalīgajiem purviem

Pūķu ceļi uz Reaches ārējām robežām nedarbojās. Tāpēc, iznācis pie pašas Bezgalīgo purvu robežas, es pats saviem spēkiem lidoju tālāk. Smaragda instinkti neatstāja šaubas, ka mēs lidojam tur, kur mums jādodas, un viss, kas bija nepieciešams, bija strādāt ar spārniem, aizvedot mūs uz ziemeļrietumiem.

Lēnās nogāzes pakalni, ko klāj meži un necaurejami brikšņi. Skujkoku un tumšās krāsas šeit bija gandrīz tādas pašas kā aukstajā Kirfarongā. Tad mežs sāka retināties. Tas kļuva jaukts un pēc tam pilnīgi lapkoku. Arvien biežāk varēja redzēt kailus līķus izspraucamies, šķiet, zāļainu izcirtumu vidū. Rūķu bērzi un priedes, viršu krūmi...

Ir daudz vairāk vietas. Ik pa brīdim bija krāces, kas varēja noturēt cilvēku, un neuzticami plosti – uzkāp uz viena un iekritīsi kādreizējā ezera tumšajās dzīlēs, kas palika zem veģetācijas kārtas, kas to bija piepildījusi.

Ezeru zilās acis dzirkstīja saulē un sveicināja ar aci. Es redzēju savu ēnu atspulgu viņu virsmā. Zemu lidojot, viņš apbrīnoja savu īpašumu bagātību un neizsīkstošos dziļumus. Šeit ir tik daudz ārstniecības augu, ko nevar atrast nekur citur. Cik daudz dažādu rāpuļu, ar retu indi. Cik daudz noslēpumu glabā šie purvi... Purvs dārgumus tā vien neatdod. Jums ir smagi jācenšas tos

iegūt. Bez upuriem tas nenotiek.

Gaisā karājās biezas garšaugu un ēterisko eļļu smaržas. Bija dzirdamas šai vietai raksturīgas skaņas, zumēja kukaiņi, kurkstēja vārdes un krupji, kaut kas rībēja. Pavisam cita pasaule, bīstama, bet skaista savā veidā.

Atklāti sakot, man patika tas, ko es redzēju. Varbūt tāpēc, ka skatījies uz leju? Maz ticams, ka, būdams cilvēks, dalīšos šajās emocijās, bet pūķa ādu neģēlis nesagrauza. Nu ko! Kukaiņi pat nespēja mani panākt, nemaz nerunājot par iekost.

Krēsla pamazām iestājās, kam sekoja samtaina nakts, kas piepildīta ar noslēpumainām skaņām. Dažreiz man šķita, ka bērns raud. Reizēm varēju dzirdēt kādu sievieti kliezdam. Tas mani netraucēja, pateicoties Smaragda gudrībai un pūķa maģijai, es joprojām visu redzēju lieliski un zināju, ka tas ir tikai putns, bet tas ir krupis. Un noslēpumainās zilās gaismas virs virsmas ir spontāna purva gāzes aizdegšanās.

Bet arī šeit bija pietiekami daudz maģijas. Otrajā dienā es redzēju jaunu meiteņu figūras, kas dejo virs virsmas. Viens pagriezās un pamāja man ar roku. Kaut kur pa purvu klejoja pinkains humanoīds briesmonis. Tas pēkšņi pazuda, un tad atkal parādījās ceļa sākumā un sāka atkārtot savu ceļu. Zem ezera virsmas pazibēja dažas aizdomīgas ēnas, un virs zaļajiem mānekļu izcirtumiem dažkārt pacēlās milzīgas muguras...

Sastaptajos iemītniekos redzēju tēlus no pasakām, ko bērnībā stāstīja mana mamma. Bieži vien bija blīvas zaļganās miglas stagnācijas, kurās stingri nav ieteicams iekļūt. Es nezinu, vai tas

ietekmē pūkus, bet, kad es ieraudzīju līdzīgu dūmaku, es pacēlos augstāk debesīs, un man bija taisnība, kā vēlāk izrādījās...

Jo tuvāk es lidoju Indes purviem, jo indīgāka migla izplatījās pa virsmu. Jau divas dienas es neesmu redzējis neko zemāk, izņemot viņu. Es droši vien būtu sākusī trakot, ja Smaragds nebūtu ļāvis manai apziņai izšķīst pūka miegā. Šādas atelpas bija dzīvības glābšana.

"Cik ilgi mums vēl jāiet?"

"Mēs esam gandrīz klāt," pūķis apsolīja.

Un es nemeloju. Manā priekšā pēkšņi parādījās barjera. Atklāti sakot, es gaidīju kaut ko izcilu, bet tas izskatījās kā bieza stikla siena, nedaudz saliekta uz iekšu. Tā augšējā mala atradās putna acu līmenī. Un arī pūķis.

Patī stēla ar blāvu smaragdu atradās daudz zemāk, tik tikko parādījās no indīgi blīvās zaļās miglas. Un es nemaz negribēju tur iet lejā...

"Šķiet, ka barjera ir kārtībā," es atzīmēju, pētot lielo smaragdu, kas karājās tieši virs tievās zelta smailes.

"Smaragds ir izsmelts, bet vēl nav iztērējis visus savus resursus. Valds izvēlējās labu akmeni, tas kalpos kādu laiku," atzīmēja Smaragds.

"Tāpēc mēs paspējam to laikā. Ceru, ka šis nebūs sliktāks..."

Mēs paņēmām līdzi aizstājēju, kuru mēs rūpīgi atlasījām vairākas dienas alā un tagad bija jāievieto jauns. Bet man nebija ne mazākās nojausmas, kā.

"Es elpoju maģisku uguni, un akmens sabruks. Mums būs

brīdis, līdz barjera nokritīs. Fokuss. Jebkura sveša doma, bailes, nenateiktība – viss var traucēt, un tad smaragds nokritīs...” Smaragds mani pamācīja.

Tas neizklausījās īpaši pārliecinoši...

"Labi, mēģināsim," es gatavojos darbam, cenšoties ne par ko nedomāt.

Skatoties uz Smaragda pasaules skavu, es domāju, kāpēc tas atrodas tik zemu, gandrīz paslēpies miglā, un tikai zelta smaile izceļas? Kam tas ir piesaistīts?

"Eirēna, koncentrējies! Man tevi vajag!" – Smaragds noprasīja

Metusi malā svešas domas, es lūkojos smaragdā. Tagad īpaši bija manāms, cik tas bija blāvs, ar nepatīkamiem aizdomīgiem plankumiem uz virsmas... Tagad nodedzināsim un uzstādīsim jaunu...

Pirmo reizi sajutu, ka neesam ar viņu pilnībā apvienojušies, bet iekšā jau mutuļo maģiska pūķa liesma. Nepavisam ne kā parasti. Tas varēja iznīcināt aizsargbarjeras komplektu.

No caurspīdīgās sienas otras puses kaut kas pēkšņi izspraucās. Gigantiskā būtne trāpīja tieši tās vietas priekšā, kur mēs bijām pakārti gaisā. Tas nepārkāpa barjeru, bet instinkti iedarbojās – man un arī Smaragdam. Sajutuši briesmas, abi metāmies sāņus. Dažādos virzienos... Un viņi nometa smaragdu.

"Nē!"

Tad mēs domājām un rīkojāmies kā viena būtne. Saliekuši spārnus, viņi krita tiem pakāļ, mēģinot noķert smaragdu indīgajā

miglā, kas bija necaurredzama pat maģiskai pūķa vīzijai. Vienīgais, kas palīdzēja, bija tas, ka tas maigi mirgoja dūmakā. Mums izdevās to sagrābt pēdējā brīdī. Satverusi artefaktu savās ķepās, es izpletu spārnus un... ieelpoju indi.

Vai kāds jau ir redzējis raudošu pūķi? Aiziet!

Man dega kakls, no acīm lidoja dzirksteles un tecēja asaras. Tajā pašā laikā tūkstošiem āķu ierakās spārnos, pārvēršot spēcīgās membrānas lupatās. Nu, vismaz tie nekaitē bruņu ādai.

Dusmīgs viņš rēca un aprakstīja uguns loku, atbrīvojoties no saitēm, kas viņu velk lejā.

Ak, cik lieliski tas uzliesmoja!

Liesma rūca un izklīda uz visām pusēm, dedzinādama visu klišērti un visu dzīvo apkārt. Man ir paveicies, ka pūķus neietekmē viņu pašu liesmas. Migla dega prom, atklājot stēlas pamatni un visu, kas bija zemāk. Pašā barjeras pakājē agonijā saviebās kaut kāds briesmonis kā zaļš kamols, no kura uz visām pusēm pletās vīnogulāju tīkls ar asiem nagiem galos.

Bet tie, kas slēpās zem virsmas, izdzīvoja un jau steidzās pie sava laupījuma.

– Augšā!

Izmisīgi vicinājis spārnus, kuros bija iesprūduši vairāki nagainie vītenaugi, ātri uzlidoju augstāk.

– Nāc, Smaragd!

Mēs ieelpojām uguni, un, tiklīdz vecais akmens sabruka putekļos, virs smailes novietojām jaunu. Barjera tikko manāmi pamirkšķināja un kļuva caurspīdīgāka mūsu acu priekšā, bet

stiprāka. Kā tīri izmazgāts logs.

"Jā! Mēs to izdarījām! – pūķis priecājās. – Jūs paveiksiet labu darbu, dralord! – viņš atzinās.

"Esmu priecīgs to dzirdēt, it īpaši pēc tam, kad gandrīz visu zaudējām. Mēs atgriezāties!" – es atviegloti izelpoju.

Atgriešanās lidojums nebija viegls. Saplēstie spārni nespēja noturēties gaisā, neskatoties uz visu pūķa maģiju. Turklāt bija sakrājies nogurums, jo pie stēlas nebija kur atpūsties. Bet tas nav tas sliktākais.

Pūķis aizrījās...

Šķiet, ka tā bija inde, ko ieelpojām, glābjot artefaktu.

"Mums vajag pārtraukumu," trešajā dienā atzina Smaragds.

Šodien bija ļoti slikti. Mēs divreiz zaudējām kursu un nācās griezties atpakaļ. Un lidojiet papildu jūdzes. Izvēlēties vietu, kur no pirmā acu uzmetiena nebija nekādas indīgas dūmakas vai aizdomīgas maģiskas darbības, es piezemējos. Zeme zem kājām izrādījās nestabila. Viņa aizdomīgi piekāpās, bet turējās.

"Es mazliet pagulēšu. Sapņā ir vieglāk atgūties..." Smaragds teica, un es pēkšņi paliku viena pūķa ķermenī.

Tā ir dīvaina sajūta. Pilnīgi neparasti. Es vienmēr esmu izjutis pūķa klātbūtni, kopš mans tēvs deva man tā garu. Un tagad es joprojām biju pūķis, bet viens pats. Bez smaragda... Mans instinkts man teica, ka es nevaru aizmigt. Ne tagad! Kamēr viņš ir prom, man jādežūrē. Un es skatījos apkārt, pagriezu galvu, domādams, vai es varētu lidot. Un ko tas viss vispār nozīmē?

Radās aizdomas, ka inde, ko ieelpojām, ietekmēja ne tik daudz

pūka ķermeni, cik tā burvību.

Bet vai neiznāks, ka Smaragds pazudīs uz visiem laikiem, un es palikšu kā cilvēks pūka ķermenī?

Šī doma lika man justies neomulīgi, un es nolēmu nedot vaļu savai iztēlei. Smaragds teica, ka viņam vajag gulēt. Ļaujiet viņam gulēt.

Es pamodināju pūki tikai dienu vēlāk un tas prasīja daudz pūļu. Līdz tam laikam biju noskaidrojusi, ka bez viņa ķirzakas ķermenī esmu kā bērns pārāk lielās drēbēs. Neveikls un gandrīz bez spārnēm. Kad nevarēju piezvanīt Emeraldam, mēģināju lidot, bet neizdevās. Viņš kā grūsna kaza skrēja pa purvu, un tas arī viss. Es pat vairākas reizes izkritu, sasmērēju un kaut kā tiku ārā, bet neko daudz nenasniedzu. Man bija jāizmanto triks un jānosūta maģisks zvans.

"Vairs nav "gulēšanas", līdz mēs atgriezīsimies alā!" – es piedraudēju, kad atkal sajutu Smaragda garu.

"Tev taisnība," viņš kaut kā aizrijies un klusi atbildēja.

Un mēs devāmies prom. Lēna, neveikla. Līgošana lidojumā... Es nezinu, kā mēs izdzīvojām vēl dažas dienas. Es zaudēju laika izjūtu un nesapratu, cik daudz laika mums bija atlicis, lai nokļūtu mājās. Tāpēc es biju neticami priecīgs, kad ieraudzīju Bezgalīgo purvu robežu. No šejienes jau varēja doties pa pūķu takām taisni uz smaragda alu, un tur gaidīt, kamēr Smaragds atjēgsies. Taču izrādījās, ka viss nav tik vienkārši. Smaragda pūķim neizdevās atrast pareizo izejas punktu, un mēs izkritām kaut kur netālu. Un viss būtu bijis labi, bet šis izmisīgais mēģinājums izmantot pūķa

maģiju beidza smaragdu.

"Es vairs nevaru izturēt... Es atvainojos!" – Es dzirdēju, un pūķa gars atkal pazuda...

Tajā pašā brīdī es atkal jutos kā neveikls bērns. Viņš krita panikā ar spārniem, kas pēkšņi bija kļuvuši nederīgi, un sāka krist. Nezinu, pa kādu brīnumu neietriecos, lai gan ar savu neveiklo ķermeni izcirtu veselu izcirtumu mežā, prātojot, cik stiprs ir pūķis. Apstājos tikai kādā izcirtumā. Es kaut kā paskatījos apkārt, priecājoties, ka neesmu tik tālu no alas. Man izdevās to redzēt no augšas. Un Sven-Hall arī, un nergu īpašumi, un pat viņa paša ala. Ja pamēģināšu, varu tur nokļūt ar kājām uz zemes. Es vienkārši nemaz negribēju iet. Un es gribēju nedaudz pasnaust...

Marina, Smaragda pūķa ēna

Zeme Erlinga Nerg

Mēs ar Lizu, Pūkliku un es jau vairākas stundas pēc kārtas steidzamies uz ziemeļrietumiem. Ekofars kategoriski atteicās palikt mājās.

– Kas tevi pasargās no čūskām? Kā būtu ar ēdiena saņemšanu? Un es varu arī pacelties un redzēt no augšas, kur ir ceļš! – viņš mani pārliecināja, līdz es piekritu viņa argumentiem.

Un tā mēs abi bijām diezgan noguruši no nepieradināšanas, taču sakodām zobus un mudinājām četrkājaino transportlīdzekli. Neviens no mums pat nedomāja par pārtraukumu vai atpūtu. Mums aiz muguras stutēja vēl divi zirgi – pama zirgs un seglu zirgs maiņai. Pukhļiks sēdēja uz viena no tiem, saburzīts. Cālīte

arī bija diezgan nogurusi un nolēma pasnaust.

Pazīstamās zemes jau sen bija beigušās, un mēs izvēlējamies ceļus, kas veda pareizajā virzienā, cerot, ka neapmaldīsimies. Mūsu vadlīnijas bija tik un tā. Kā iepriekš – divi pauguri. Lai gan jau šaubījos, ka skatos uz tiem pašiem kalniem, jo no pils torņa viss izskatījās nedaudz savādāk nekā no virsmas.

"Marina, es jūtos tā, it kā mēs atkal skrietu no Zinborro uz Drakendortu," mans pavadonis piezīmēja. – Šķiet, ka viss nav kārtībā. Un mēs esam zirga mugurā, un mums ir daudz krājumu, bet joprojām šķiet, ka šī ir bēgšana...

"Mēs to saucam par deja vu," es atbildēju.

– DEŽAVU? – Liza atkātoja. – Ak, nyera, priekšā ir komanda! – Viņa nobijusies parāva grožus, apturot zirgu.

Es darīju to pašu, pamanot braucējus, kas apgriežas priekšā esošajam kalnam. Puffy atdzīvojās un pacēlās gaisā, apmaldoties starp kokiem, kā bija sarunāts. Man šķiet, ka viņš nomurmināja kaut ko līdzīgu: "Es pārgulēju!"

Es saskaitīju piecus cilvēkus atslēgā... Nē, septiņus. Visi bija bruņoti, tas bija redzams no tālienes. Viņi arī mūs pamanīja un, īsi apspriedušies, devās mūsu virzienā.

– Nyera, nyera... Ja nu ir braši cilvēki? – Liza bija iebiedēta.

Atklāti sakot, šī doma ienāca prātā arī man. Tāpat kā tas, kuru mēs devāmies ceļā, nebūdami pienācīgi bruņoti. Galvenokārt tāpēc, ka viņi nezināja, kā rīkoties ar kaut ko citu, izņemot galda nažus. Tomēr bija vērts uzaicināt kādu no vīriešiem sev līdzī... Droši vien...

Pēkšņi Puhliks ienira manā plecā:

"Atslābsti, tie ir Nergas cilvēki," viņš teica.

Jātnieki jau bija pietiekami tuvojušies, lai mēs ar Lizu ieraudzītu ģerboņus uz viņu vairogiem un baneriem. Es jutos daudz labāk, kad starp braucējiem atpazinu Grapas nākamo vīru.

– Es uzaugu! Slava Pūķa ciltstēvam! – Liza izdvesa, piebalsojot manām domām. – Bet ko viņš te dara?

"Tagad mēs to uzzināsim," es nomurminu.

Tikmēr jātnieki tuvojās un savaldīja zirgus. Viņu vadītājs novērtējoši paskatījās uz mums un tad sveicināja mani ar pieklājīgu paklanīšanos:

– Nyera Shadow, kur tu dosies pilnīgi viena un bez aizsardzības? Tā ir pilnīga neapdomība!

"Es jums pilnīgi piekrītu, nier Nerg," es atbildot pamāju. "Bet fakts ir tāds, ka nebija laika vilcināties, un pilī nebija neviena, ko ņemt līdzi."

Es pēkšņi sapratu, ka vienkārši vēl nevienam neuzticos tik daudz, lai mani ņemtu par ceļvedi. Pilī ir cita lieta. Viņš mani pasargās, bet ārēji viss var izrādīties pavisam savādāk.

– Kas tik svarīga lieta jūs izveda ārpus Sven-Hall sienām? Tomēr nerunājiet. Es jums norīkošu divus cilvēkus, bet diemžēl pats nevaru jūs pavadīt. Atvainojiet, es arī steidzos ar svarīgu lietu.

– Un kur tu steidzies, nier Nerg? Jebkurā gadījumā viņš ir šajā virzienā?

Es norādīju uz kalniem, kur mēs ar Lizu devāmies.

Nergs paskatījās uz mani, it kā domādams, vai runāt. Tad es nolēmu:

"Es redzēju pūķi..." Jaross apstājās, uzmanīgi skatīdamies man acīs.

– Draklordam vajadzīga palīdzība, nier Nerg. Un es uzskatīju par vajadzīgu pēc iespējas ātrāk doties ceļā. Un tu?

– Un es nolēmu tāpat. Jūs esat ļoti drosmīga sieviete, jo jūs devāties ceļojumā gandrīz ātrāk nekā es, Nyera Shadow. Citādi mēs vienkārši nebūtu tikušies šajā brīdī.

"Es mīlu Eirenu un esmu ļoti noraizējies par viņu." Es nevarēju vienkārši sēdēt un gaidīt. Nier Nerg...

– Es uzaugu. Sauc mani tā, nyera Shadow," mani pārtrauca sarunu biedrs.

– Labi, Jaros. Un tu vari mani vienkārši saukt par Marinu.

– Nekad! Draklords mani nogalinās, ja uzzinās," vīrietis iesmējās.

Es arī pasmaidīju, bet nestrīdējos.

– Nier Nerg, kā tu zināji, ka draklordam vajadzīga palīdzība?

– Es redzēju pūķi nolaižamies. Viņa lidojums man likās... dīvains. Tāpēc es nolēmu pārbaudīt, kas noticis.

– Tad netērēsim laiku!

Kad es iekārtojos nakšņošanai otrās ceļojuma dienas beigās, es nopriecājos, ka mēs ar Lizu tagad neejam divatā. Nezinot šīs vietas, mēs jau būtu noslīkuši purvā vai septiņas reizes apmaldījušies. Par laimi, Jaross Nergs gāja līdzī un pārmeta šīm vietām, un izglāba mūs no šī likteņa. Tiesa, nācās izbaukt

ar līkumu, uz kādu pamanāmu kalnu nebija tieša ceļa. Un tad mēs atkal būtu zaudējuši visus savus orientierus, ja nebūtu mūsu ceļveža.

"Erlinai Grapai ir paveicies, ka viņai ir viņas vīrs," Liza man ar vieglu skaudību čukstēja, iekārtojoties savā nometnes gultā.

Viņa ar manāmu interesi paskatījās sānis uz Jarosu.

Patiešām, uguns gaismā drosmīgā seja, spēcīgā karotāja figūra un koncentrētā izteiksme, ar kādu viņš klausījās kādā no atgriezušajiem skautiem, radīja efektu. Pievienojiet šai patiesajai muižniecībai mērķtiecību, humora izjūtu, un tika uzzīmēts ļoti pievilcīgs attēls.

"Tas ir skaidrs," es arī čukstus piekritu. – Bet neuztraucies. Esmu pārliecināts, ka arī jums atradīsies piemērots nier. Pabeigsim remontdarbus un sarīkosim pieņemšanu Sven Hallē. Jūs varat meklēt kādu sev. Vai arī iesim ciemos pie manas māsas. Vai pat Draklordam Frostam. Viņš mūs jau bija uzaicinājis ciemos. Varbūt tur atradīsies kāds ziemeļnieks, kurš jums patīk.

– Ak, es pat nezinu. Es gribētu vietējo līgavaini. No šīm daļām. Es negribu tevi pamest, nyera.

– Tas varētu būt vietējais. Ja ne? – es viņai uzsmaidīju.

Mēs atradām Eirenu nākamās dienas beigās. Pūšīgs, nosūtīts izlūkošanā, atgriezies, satraukumā kliedz:

– Tur! Viņš ir klāt! ES to atradu!

Cālīte iekrita manās rokās, pasēdēja minūti vai divas un atkal pacēlās, rādot ceļu cauri mežam. Mums vajadzēja nokāpt un sekot viņam. Jaross un viņa ļaudis briesmu gadījumā gāja pa

priekšu, taču mežs ātri beidzās, un mēs izgājām izcirtumā, līdzīgi kā simts citi, kurus bijām satikuši pa ceļu.

Bet uz šī gulēja un gulēja smaragda pūķis, un rietošās saules stari, izlaužoties cauri vainagiem, skaisti spēlējās uz tā cekulas un bruņām...

"Pūķa priekštecis..." Liza bailēs izdvesa.

Un tikai tagad es apsvēru citas detaļas. Izcirtuma pretējā malā koki bija nogāzti, it kā te būtu nogāzies īsts meteorīts. Gandrīz Tunguska...

Tikai tas nemaz nebija meteorīts. Tas bija Smaragds – smaragda pūķis! Mans pūķis!

Vienu brīdi man likās, ka viņš nemaz neguļ, bet... Mana elpa iestrēga kaklā, es atvēru muti un satvēru kaklu, cenšoties saraut neredzamās saites. Viņa pakratīja galvu, aizliedzot sev pat domāt par šausmīgām lietām:

– Nē! Nē...

Viņa devās uz priekšu viņam pretī, karotāju priekšā.

"Nyera, Ēna," Jaross man uzsauca. – Marina, uzmanies!

Viņa balsī bija dzirdamas patiesas bažas. Es neklausījos. Viņa pārgāja no staigāšanas uz skriešanu, jūtot, ka no rīkles izplūst šņukstas, redzot saplēstos spārnus...

Kā tas notika? Kurš varētu viņu tā piekaut?

Par laimi, es nepamanīju asinis vai citus bojājumus. Dārgās bruņas izskatījās tā, it kā katru skalu būtu sagriezis prasmīgs juvelieris, un tās visas bija savās vietās. Šur tur bija redzamas tikai izžuvušu dubļu pēdas.

– Eirēna! Eiren, es esmu šeit!

Viņa apskāva pūķa seju, bet viņš pat nepakustējās. Nevarēdama to izturēt, es izplūdu asarās. Tas kļuva tik biedējoši un sāpīgi.

Nē! Es nevaru viņu pazaudēt! Ne jau viņš!

Pēkšņi es sapratu, cik dārgs man ir kļuvis šis vīrietis. Un pūķis arī. Cik ilgi mēs palikām kopā, un cik es biju laimīgs visu šo laiku.

– Celies! Iesim! – es iekliedzos. – Es nevaru tevi pazaudēt! Tu nē! Čau, Dragon Progenitor! – es kliedzu, paceļot galvu pret debesīm. – Tu nevari man to nodarīt!

Nepievēršot uzmanību dažu soļu attālumā sastingušajiem cilvēkiem, es uzkritu pūķim uz purna un, piespiedis pieri milzīgajai pieri, caur straumē plūstošām asarām čukstēju:

"Mūsu vecāki mūs pameta pārāk agri." Tad es pazaudēju Vasku... Es nevaru izturēt vēl vienu zaudējumu. Es tevi mīlu, Eiren. Atgriezies pie manis, es lūdzu! Atgriezies! Lūdzu, nāc atpakaļ, mana mīlestība...

Tajā brīdī kaut kas notika. Kaut ko es jutu dziļi sevī. Kā siltuma un gaismas uzplaisnījums. Un tad man ienāca prātā:

– Smaragds? Smaragd, vai tu esi tur? Atbildi man! – Noglāstīju smagās uzacu izciļņus, cerot, ka pūķim atvērsies acis. – Smaragd, atbildi man! Man tevi vajag! Mēs abi! Lūdzu, smaragd!

"Ēna?.." – es dzirdēju savā galvā.

Pūķa balss skanēja pārsteidzoši vāji, it kā no tālienes, bet viņa

acis nedaudz atvērās.

– Smaragds! – nopriecājos un atkal pieliecos pie pūķa, viņu apskaujot.

“Ēna, kā tu šeit nonāci? Es... Es... Dīvaina sajūta... Mana galva ir duļķaina...”

"Beidzot! – Eirenas balss viņam pievienojās. "Es domāju, ka mana sirds plīsīs no Ēnas skumjām!" Marina, viss ir kārtībā, es jau esmu šeit. Tagad viss būs kārtībā."

Mirkļis, un pūķis pazuda, un es atrados sava vīrieša rokās. Viņa ieskatījās viņam acīs un atkal izplūda asarās. Šoreiz tas bija no atvieglojuma un laimes.

– Marina, mana mīlestība. Tas viss ir beidzies. Es nomainīju artefaktu, Purvi mūs vairs neapdraud nākamos septiņus gadus. Neraudi. Tagad viss būs kārtībā,” viņš teica, glāstīdams mani pa muguru un ciešāk saspiežot. – Jaros, vai tev ir man kādas drēbes? – viņš piebilda pavisam citā tonī.

Šie viņa un Lizas skaļās šņukstēšanas vārdi mani lika pie prāta.

– Ak! – es teicu, saprotot, ka Eirena ir pilnīgi bez nekā. – Liza, mums tas bija somās...

Pagriezos un atklāju, ka mana biedrene no visa spēka šņukst uz kāda izskatīga karotāja pleca. Un viņš skatās uz viņu kā uz brīnišķīgu brīnumu un uzmanīgi viņu apskauj.

Un ko viņa dara?..

– Jā, jā, ieguva. Tagad!

Noslaucījusi slapjo seju un nošņācot, Liza metās pie mūsu pakām zirgiem, norāva vienu no ķīpām un sāka to iztīt. Un

tad, neatkatīdamās, viņa nodeva drēbes tam pašam karotājam, kas viņai sekoja. Drīz visa mūsu komanda devās uz pūka alu. Smaragdām vajadzēja tur palikt vairākas dienas un savest kārtībā. Nevēlēdamās vairs šķirties no mīļotā, es pat braucu ar viņu uz viena zirga.

Kad mēs ieradāmies vietā, Jaross Nergs atstāja mums piederumus, satvēra Lizu, pretojošo Puffy un mūsu zirgus un devās uz savu domēnu.

Palikuši vieni, mēs paskatījāmies viens uz otru un... Es nezinu, kurš kuru noskūpstīja pirmais, bet tam vairs nebija nozīmes. Mēs mīlējām viens otru pārdomāti, lēni. Izbaudot katru pieskārienu. Katrs tuvumā pavadītais mirklis, jo pēc visa piedzīvotā to vērtība ir daudzkārt pieaugusi.

– Es tevi mīlu, Marina. "Es gribu, lai tu kļūtu par manu sievu," Eirena pēkšņi apstājās, virzīdamās vīrs manis.

Mēs abi bijām uz bezdibeņa malas, gatavi iekrist baudas bezdibenī.

– Un es! Es arī gribu tevi saukt par vīru!

Es pastiepu roku un, noliecoties, piespiedos pie Eirenas lūpām, lai uzreiz kliegtu no svētlaimes, kas pārņēma mani tā cilvēka rokās, kuru mīlēju no visas sirds.

Epilogs

Mēs nolēmām kāzas rīkot pēc iespējas ātrāk. Vienreiz jau apprecējos, tāpēc pašam pasākumam un gatavošanās tam lielu nozīmi nepievēru. Un tomēr man bija regulāri jāapciemo māsa, un nedēļu pirms pasākuma es pēc viņas uzstājības pilnībā pārcēlos uz Dortholu. Uzskatot, ka ir diezgan loģiski, ka es došos pie sava nākamā vīra no savas “tēva mājas”, es piekritu. Nu, vai man tomēr nevajadzētu pārcelties uz krogu?

"Tajā pašā laikā jums manis pietrūks," sacīja Vasiļina, pārliecinot mani spert šo soli.

Tomēr es nepievērsu pārāk lielu uzmanību zāles dekorēšanai un svētku ēdienkartei. Tas viss man šķita nevajadzīgs un mazsvarīgs. Mana māsa bija neizpratnē par šādu attieksmi pret kāzām, bet es tikai pasmējos.

Kādu dienu mēs ar viņu pat nedaudz sastrīdējāmies manas neuzmanīgās attieksmes dēļ. Bet pēc tam, kad Vasja izskaidroja visus dralordu laulības sarežģījumus, man bija jāsaņem un jāsak nopietni gatavoties. Manai mācai uz rokām bija mazulis, un viņai vienkārši nebija laika vienai visu izdarīt, pat ar kalpu palīdzību. Man bija jāatceras savas organizatoriskās prasmes. Man joprojām ir vairāk nekā viena sociālā uzņemšana manam vārdam. Un es pie viņiem biju ne tikai ciemiņš, bet arī pats pieņēmu ciemiņus. Līza un pārējie skrēja mežonīgi, lai izpildītu manus pasūtījumus laikā.

Saskaņā ar vietējām tradīcijām visi draklordi tika salaulāti Pūķa priekšteču templī, kas atradās Drakendortas teritorijā kalnu alā. Kā sacīja Regs, katrs tradīcijām stingri ievērots draklors pirms ceremonijas apmeklēja Dortholu vai, vienojoties ar saimniekiem, pat svinēja pasākumu tieši šeit. Mēs ar Eirenu nolēmām darīt to pašu.

Viesi tika aicināti iepriekš. Atšķirībā no pūķiem, cilvēkiem bija vajadzīgs laiks, lai ceļotu. Varbūt mēs ar Eirenu vēlētos iztikt bez viņiem, bet Reginhards deva mājieni, ka trīs spārnu ērliem ir jāiepazīst jaunais draklords. Svarīgs politisks punkts. Nācās iedziļināties arī vietējās muižniecības attiecību peripetijās, lai nenoliktu blakus tos, kuri nevar izturēt. Šie grāfi dzēra manas asinis! Ja nebūtu Gapas ar savu ideālo atmiņu, kura pat zīmēja šo cilvēku portretus, es nebūtu varējusi tikt galā.

Bet kleitu izvēlējos uzreiz. Vēl pirms pārceļšanās uz Sven-Hall, Vasja, Aisana un Liza kopā ar mani skatīja Agripinas zīmētos katalogus, un es vienu pamanīju un norādīju savai mātai. Kā izrādījās, šuvējas to jau bija uzšuvušas pēc Vasiļinas pasūtījuma. Cik man ir apdomīga māsa! Kad katalogā norādīju uz šo kleitu, viņa man to uzreiz parādīja gatavu.

Kleita man ļoti patika. Neparasts, zīdam līdzīgs audums, kura noslēpumu nekad neesmu uzzinājusi. Un krāsa... Kaut kas starp piparmētru un smaragdu. Tas man apbrīnojami piestāvēja.

"Bet tas nav balts," es atzīmēju, ar plaukstu glāstīdams audumu, kas dekorēts ar retu smaragdu izšuvumiem ar viegli rozā nokrāsu.

"Reaches nav tradīcijas ģērbt līgavu baltā," māsa atgādināja un pasmaidīja: "Tu esi Smaragda pūķa ēna, tāpēc es izvēlējos krāsu šo iemeslu dēļ." Es centos to saglabāt konsekventi.

Un tieši tā! Viņa jau runāja, bet es aizmirsu.

"Jūs varat pasūtīt kaut ko citu, bet es neesmu pārliecināts, ka šuvējas to izdarīs laikā," atzīmēja Risanna, kura arī bija klāt sarunā.

Visa pils māja gulēja uz šīs stiprās, smaidīgās meitenes pleciem, un kalpi viņai paklausīja vienā mirklī. Šķita, ka pati Pūķa ēna runātu caur viņas lūpām.

– Nē nē! Kleita ir lieliska un krāsa ir ideāla. Vai es varu to pielaikot?

– Noteikti! Kāpēc tu jautā? Tas ir tev!

Kleitai bija nedaudz jāpielāgo platums un tas arī viss. Es vairs neveicu nekādas izmaiņas.

Beidzot pienāca tā pati diena.

Saģērbusies, izķemmējusies un negaidīti satraukta, es stāvēju pie loga un gaidīju, kad Eirena nāks pēc manis. Pēdējās nedēļas laikā man viņa šausmīgi pietrūka. Un Regs un Vasja it kā speciāli neļāva mums satīties. Un tagad es atkal skatījos debesīs, cerot ieraudzīt pazīstamu siluetu.

– Ir laiks! – Puhliks iepludināja kamerās.

Viņš lidoja apkārt un apsēdās uz palodzes netālu.

Pēc viņa ieskatījās Vasiļina, un aiz viņas nāca Liza, Aisana un ducis bagātīgi ģērbtu sieviešu – dižciltīgāko grāfu Drakendorta un Torisvena sievas. Gandrīz visus biju jau satikusi iepriekšējā

dienā – Dorthola jau bija pilna ar viesiem. Sievietes atritināja milzīgu sarkanu segu un ietina mani tajā no galvas līdz kājām, kā lelli. Es tik tikko varēju pakustēties šajā halātā. Tajā pašā laikā ārā bija dzirdama dziedāšana. Daudzu sieviešu balsis sāka dziedāt skaistu, bet kaut kā skumju dziesmu.

– Kas tas ir? – ES jautāju.

– Tradīcija. Esi kluss. Tagad jūs nevarat runāt, kamēr nesatiekat draklarodu," Vasiļina mani apgaismoja.

– Tu neteici!

– Ššš! Lai ceremonija jums ir pārsteigums. Izbaudi!

Māsa man jautri piemiedza ar aci. Šķiet, ka viņa apzināti sīkāk nepastāstīja, kā viss notiks.

Es noraidoši pakratīju galvu un sekoju abām matronām, kuras neatlaidīgi vilka mani uz izejas pusi. Man par pārsteigumu viņi arī sāka dziedāt. Un, kad viņiem pievienojās Vasiļina, mans kakls pilnībā aizvērās. Hipnotizējošās daudz balsīgās dziedāšanas pavadījumā mani izveda pagalmā, kur bija sapulcējies vesels pūlis. Es jutos dīvaini, it kā es būtu transā. Es nesapratu vārdus, bet zosāda pārskrēja man cauri ķermenim, un man gribējās vai nu smieties, vai raudāt. Tā šī melodija mani ietekmēja.

Pēkšņi viņai ausīs iesprāga Vasiļinas rindas viņas dzimtajā valodā:

– Ak, jā, mēs uzdāvināsim sarkano jaunavu pūķim. "Ak, neēdiet viņu, bet drīzāk ņemiet viņu par sievu," mana māsa dziedāja skaidri, īpaši man.

Es viņai pateicīgi uzsmaidīju, bet viņa tikai piespieda pirkstu

pie lūpām, atgādinot, ka es joprojām nevaru runāt.

Dziesma beidzās, kad es atrados pagalma vidū. No visām pusēm nāca apsveikumi un laimes, mīlestības un ilga mūža vēlējumi. Viņi mani apkaisīja ar ziedu ziedlapiņām un kaut kādu graudaugu. Mums pie kājām tika mētātas mazas monētas, kuras bērni uzreiz sāka vākt. Tikai Zlata un vēl dažas meitenes glītās baltās kleitās viņiem nepievienojās. Turpat netālu atradās Agripīna skaistā, bet diezgan stingrā kleitā, kas neskaidri atgādināja militāro uniformu.

– Kāpostu meitenes, uz priekšu! – viņa klusi pavēlēja, un es izplūdu asarās.

Meitenes uzreiz aplenca mani, satvēra aiz rokām un ar nopietnu skatienu veda uz sešu baltu zirgu vilktu karieti. Graciozo dzīvnieku garās krēpes bija skaisti sapītas un izmestas uz vienu pusi. Viņu galvas bija dekorētas ar smaragda krāsas spalvām. Neticami skaisti!

Pirms iekāpšanas kariatē es vēlreiz paskatījos debesīs. Kādā brīdī es jutos neomulīgi: "Ko darīt, ja Eirena neieradīsies, ko es darīšu?"

"Ko tu ar to domā, ka es nerādīšos?" – Smaragda balss uzreiz atskanēja manā galvā, un es izdvesu nožņaugtu prieka čīkstu.

– Zlata, cik tālu ir ala? – es satvēru māsasmeitu un čukstus jautāju, laužot klusēšanas tradīciju.

"Apmēram stundu," brāļameita atbildēja tādā pašā čukstā un steidzās pie pārējiem.

Brauciens pajūgā, protams, ir labi, bet... Ja es būtu zinājis, ka

tas prasīs tik ilgu laiku, paņemt Puhliku. Vismaz kāds sarunu biedrs, ja nav interneta vai vismaz grāmatas. Kariete bija bez kučiera, un tomēr tā aizbrauca, it kā zirgi paši zinātu, kas jādara. Viņi, atšķirībā no manis, skaidri zināja ceļu uz Pūķa priekšteča alu.

Ar ilgām paskatījās apkārt debesīm, mēģinot saprast, kur atrodas Eirena?

Kariete tikko bija uzgriezies kalnā un devās jūras virzienā. Mīļotais draklords, svinīgi ģērbies un neticami glīts gaiši zeltainā kamzolī un ar vaļīgiem, plīvojošiem matiem, parādījās viņai, kad bija pagājušas desmit minūtes... Mana sirds sāka mežonīgi pukstēt, jau viņu ieraugot.

Eirēna, apturējusi karieti, atvēra durvis un ielēca iekšā. Man ļoti gribējās uzsist viņam virsū un apskaut! Bet, kā laimējās, es sapinos bezizmēra segā. Draklords nekavējoties atrisināja šo problēmu: viņš palīdzēja man atbrīvot rokas un piespieda mantkārīgu skūpstu manai mutei.

– Eirēna! Es esmu tik priecīgs! – es izdvesu, kad viņš atrāvās un ieskatījās man acīs.

"Man tevis šausmīgi pietrūkst, un es nedomāju vairs gaidīt." Jūsu radnieki ir tikai briesmoņi!

– Piekrītu!

Es viņu apskāvu un piespiedos pie krūtīm, izbaudot sava mīļotā vīrieša siltumu. Viņa smarža, viņa balss, viņa klātbūtne tuvumā. Eirena mani vēlreiz noskūpstīja. Jā, it kā viņš ne mirkli nevarētu pretoties, lai to nedarītu.

– Eirēn, mēs laikiem kaut ko laužam?

– Un kas?

– Nu... Kādas tradīcijas?

– Man vienalga! "Es esmu nelietis un mazliet laupītājs, tāpēc laušana ir mana lieta," mans mīļotais huligāniski pasmaidīja un vēlreiz mani noskūpstīja.

Kad skūpsts beidzās, mēs abi bijām pietvīkuši un smagi elpojām. Kaisles migla piepildīja mūsu galvas un, šķiet, pat karieti.

– Mums jāapstājas. Pagaidi, kamēr ceremonija beigsies...

Eirena apsēdās man blakus, uzmanīgi neskatīdamās uz mani. Bet sanāca slikti.

– Tev ir taisnība!

Es pasmaidīju, saprotot, cik grūti viņam pretoties. Mani viņš ne mazāk piesaistīja. Atlikušais ceļš uz templi bija savā veidā sāpīgs, bet es tik un tā priecājos, ka Eirena bija šeit kopā ar mani.

Kad kariete apstājās, mēs saskatījāmies, un Eirena izkāpa pirmā. Viņš pastiepa roku, lai palīdzētu man izklūt ārā. Es sapinos gultas pārklājā un burtiski iekritu viņa rokās. Mēs pasmējāmies, un tad Eirena mani pacēla un ienesa... alā!

Pūķa priekšteča templis atradās tieši klintī. Ieeja tajā atgādināja vaļēju pūķa muti ar ilkņiem, kas izvirzīti no augšas un apakšas. Mani pārņēma kaut kādas šausmas, un es uz brīdi pat aizvēru acis un pieliecos pie mīlotās. Nez kāpēc šķita, ka tagad nonāksim necaurredzamā tumsā, taču pārsteidzošā kārtā alā bija gaisma.

Simtiem burvju gaismu peldēja tieši gaisā, ko virs zemes noturēja nezināms spēks. Viņi izgaismoja prasmīgi izpildītu skulptūru, kas veidota tieši alas vidū: milzīgs pūķis, daudz lielāks par Berliānu vai Smaragdu, šķita, ka grasījās pagriezt galvu, izkāpt ar dažiem lēcieniem un pacelties.

– Pūķa priekštecis! – es izdvesu.

Man šķita, ka viena no statujas acis aizdomīgi pamirkšķināja. Vai arī vienkārši gadījās, ka burvju gaisma vienkārši atradās īstajā vietā, radot akmenī dzīvības ilūziju?

– Sveiks, Pūķa ciltstēv! – Eirena ierunājās, uzmanīgi nolaižot mani zemē tieši pūķa sejas priekšā. Viņš uzmanīgi atraisīja mani no segas un skatījās uz mani ar tādu mīlestību, ka man sažņaudzās sirds. – Progenitor, šeit ir mana Ēna. Tas, kuram es atdevu savu sirdi,” viņš teica it kā samulsis. "Un es esmu tas, kurš kļūva par pūķa gara trauku nevis pēc tiesību, bet pēc sava tēva gribas." Es ceru, ka esmu cienīgs..." Viņš nolieca galvu.

Man likās dīvaini, ka Eirena runāja ar statuju kā ar dzīvu būtni. Nav tā, ka es nesapratu sarunas ar radītāju, un tomēr... Un tomēr man bija jāuztur vīrs. Neviens man neteica, ko šeit teikt un darīt, tāpēc es vienkārši paņēmu savu mīļoto aiz rokas un arī pievērsos statujai:

– Pūķa ciltstēv, es nekad neesmu satikusi labāku cilvēku. Es vienmēr būšu viņa Ēna. Nav svarīgi, vai viņš ir vīrietis vai pūķis. Draklords vai parasts zemnieks. Es mīlu viņu no visas sirds un vienmēr būšu viņam blakus! – ar šo runu es it kā pasargāju savu mīļoto no nezināmā sprieduma, ko viņš gaidīja no elka.

Iestājās klusums. Biezs un saspringts. No šīs spriedzes emocijas vārījās iekšā un izlija pāri malai ar divām asarām, kas sarauca manus vaigus. Dīvaini, bet viņi nokrita uz akmens grīdas ar neparastu skaņu. Asaras tā nebirst!

– Kas tas ir? – es jautāju, neticot tam, ko redzēju.

"Dārgums," Eirena atbildēja. – Tagad katra tava asara ir dārgakmens, Marina.

Viņš noliecās un pacēla divus zaļus akmeņus un uzlika tos man uz plaukstas. Es ar visām acīm skatījos uz diviem smaragdiem, kas izgriezti pilienu veidā...

Pēkšņi visas gaismas uzreiz spoži mirgoja, uz brīdi padarot mani aklu. Kad mana redze kļuva skaidra, es redzēju biezas spokainas ķēdes, kas stiepjas starp Eirenu un mani. Viņi saķēdēja mūsu rokas, savienojot mūs viens ar otru, liekot domāt, ka tagad mēs beidzot un neatgriezeniski esam vīrs un sieva.

Es atcerējos Eirenas vārdus: "Tās nav vergu važas, tās ir spēcīgas saites. Jo spēcīgāki viņi ir, jo tuvāk viens otram.

es pasmaidīju. Ar šādām saitēm mēs noteikti esam ļoti, ļoti tuvi. Un man tas patika!

– Es tevi mīlu Eirena Smaragda!

– Un es tevi mīlu, Pūka ēna!

Mēs ilgi stāvējām alas vidū un skūpstījāmies, un, kad atrāvāmies viens no otra, es nevarēju atcerēties, vai uz akmens purna sākotnēji bija tik apmierināta izteiksme vai nē?

"Mums ir pienācis laiks atgriezties," atgādināja Eirena.

"Vai mēs nevaram aizbēgt no šejienes uz Svenu Holu?" –

cerīgi jautāju.

– Teorētiski mēs varam. Bet mūs gaida viesi. Turklāt Regam un Līnai tas nebūs jauki. Viņi tik ļoti centās.

"Tev taisnība," es nopūtos un noglāstīju viņa krūtis.

Draklords uzreiz pārklāja manu plaukstu ar savu, un es jutu, cik spēcīgi un ritmiski pukst viņa sirds.

"Neuztraucieties, mums būs vēl vesela stunda karietē," viņš mānīgi un daudzsološi piemiedza man aci.

Es neviļus iekodu lūpā, ar nepacietību skatoties uz viņu.

Reaches pasaule, kurā es atrados, bija skarba, pilna ar briesmām un pārbaudījumiem, taču tā arī atalgoja tikpat dāsni. Viņš man iedeva Eirenu, un tāpēc vien bija vērts vēlreiz pārdzīvot visu, ko piedzīvoju.

Pie pašas alas izejas es pagriezos un tikai ar lūpām čukstēju:

– Paldies!

Atkal gaismas mirgoja pārsteidzoši efektīvi, apstiprinot, ka mana pateicība tika uzklausīta un pieņemta.